

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author of *Theirs to Cherish*

SHAYLA BLACK

A WICKED LOVERS NOVEL

His to Take

“Sizzling, romantic, and edgy, a
Shayla Black story never disappoints!”

—SYLVIA DAY, #1 *New York Times* Bestselling
Author of *CAPTIVATED BY YOU*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"Kavurucu, iç burkan, gerilim dolu Shayla Black'in kitapları mutlaka okunmalı."

-Lora Leigh, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

SHAYLA BLACK'İN ROMANLARI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Güçlü, baskın erkeklerle BDSM temalı ménage seviyorsanız, bu kitaptan keyif alacaksınız."

-USA Today

"Cızırtılı bir ménage."

-RT Kitap Yorumları

"Bayan Black, ateşli, dumanı üstünde, daha fazlasını isteyebileceğim seks sahneleri yazma konusunda bir usta."

-Fiction Vixen

"The mükemmel kombinasyon .
Heyecan, macera, romantizm ve gerçekten ateşli seks ... bu kitapta hepsi var!"

-Smexy Books

"Tam . Buhar, erotik Aşk, ve durmadan, sayfa çeviren bir aksiyon."

-Night Owl Yorumları

"Ölmek için. [Muhteşem bir okuma!]"

-Fresh Fiction

"Bu seferki tam bir kavurucu."

-The Romance Readers
Connection

"Başından sonuna kadar baştan çıkarıcı."

-Jaci Burton, *New York Times* çoksatan yazarı

"İlk sayfadan son sayfaya kadar hınzırca, şehvetli bir heyecan. Bayıldım!"

-Lora Leigh, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

Shayla Black tarafından yazılan başlıklar

Kötü Aşklar Romanları

KÖTÜ BAĞLAR
ÇÖKMÜŞ LEZZETLİ
TESLİMİYET BANA
AIT BENİMKI
TUTMAK BİZİMKI
SEVMEK
ONLARINKİ DEĞER
VERMEK ONUNKİ
ALMAK

Antolojiler

DÖRT OYUN
(Maya Banks ile)
KELEPÇELER İÇİNDE SICAK
(Sylvia Day ve Shiloh Walker ile)
KÖTÜ VE TEHLİKELİ
(Rhyannon Byrd ile)

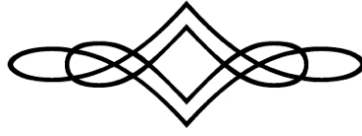
Özel Ürünler

ONUN FANTEZİ
ERKEKLERİ BÜTÜN
GECE KÖTÜ

Shayla Black'in Shelley Bradley olarak yazdığı başlıklar

BAĞLI VE KARARLI ÇIPLAK
ARAMA

OnunAl

SAMAN LA R LAC K

BERKLEYBOOKS, NEWYORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
LLC tarafından yayımlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

Bu kitap The Berkley Publishing Group'un orijinal bir yayınıdır.

Telif Hakkı © 2015 Shelley Bradley, LLC.

Scandal Never Sleeps'ten alıntıdır, telif hakkı © 2015 Black Oak Books, LLC'ye aittir. Penguin telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY® Penguin Group (USA) LLC'nin tescilli ticari markasıdır.
"B" tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markasıdır.

e-Kitap ISBN: 978-0-698-14029-5

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Black, Shayla.

Onun olacak / Shayla Black.-Berkley ticari ciltsiz baskı.

s. cm. -(A wicked lovers novel; 9) ISBN 978-0-425-25125-6 1. Kayıp kişiler-Kurgu. Kayıp kişiler-Kurgu. 2. Kadın-erkek ilişkileri-Kurgu. 3. Cinsel baskınlık ve boyun eğme-Kurgu. I. Başlık.
PS3602.L325245H57 2015
813'.6-dc23 2014038716

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Berkley ticari ciltsiz baskı / Mart 2015

Kapak fotoğrafı © Sandra Cunningham/Trevillion Images.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Teşekkür

"Bir köye ihtiyaç var" sözünü duymuşsunuzdur. Bu kitap için kesinlikle doğrudur.

Öncelikle, sprint döngüsündeki tüm harika yazar arkadaşlarıma teşekkür etmeliyim. (Açıkçası, daha iyi bir isme ihtiyacımız var.) Lexi Blake, Jenna Jacob, Isabella LaPearl, Carrie Ann Ryan, Kennedy Layne, Carly Phillips, Stacey Kennedy ve Angel Payne - her biriniz her gün yanımda yazmak ve çok ihtiyaç duyduğum cesaretlendirici anlık mesajları paylaşmak için her zaman oradaydınız. Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Siz olmasaydınız kitabı bitirmem ne kadar sürerdi bilemiyorum.

Bu hikayeyi yazarken aklımı başımda tutmak için elinden geleni yapan ve beni cesaretlendiren sözleri için asistanım Rachel'a teşekkür ederim.

Bu kitabı ve bazen de hayatı yepyeni bir şekilde görmeme yardımcı olan sevgili Liz Berry'den bahsetmezsem ihmalkârlık etmiş olurum.

Her zaman sabırlı ve nazik olan Chloe Vale'e de teşekkür etmeliyim. Son dört kitap boyunca mantık, süreklilik ve yapıdaki kusurları tespit ederek benimle birlikte oldu. Onun dilbilgisi bilgisine, Google yeteneğine ve hepsinden önemlisi sabrına güvenmeye başladım. Sana ifade edebileceğimden çok daha fazla minnettarım. Harikasın, doğum günü ikizleri olduğumuza göre bu tamamen uyuyor.

Son olarak (ama asla en az değil) destekleri, sabırları ve anlayışları için inanılmaz aileme teşekkür etmem gerekiyor. Koşulsuz sevginizle bana öğrettiğiniz her şey olmasaydı bu kitabın duygusal temasını asla oluşturamazdım. Özellikle de iki ayağıyla birden atlayacak ve asla arkasına bakmayacak kadar bana inanan kocama teşekkürler.

Hepinize teşekkürler!

İçindekiler

[Shayla Black'in Romanlarına Övgüler](#)
[Shayla Black'in Romanları](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[Teşekkür](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm Onbirinci](#)
[Bölüm Oniki Bölüm](#)
[Onüçüncü Bölüm](#)
[Ondördüncü Bölüm](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Onaltı Bölüm](#)
[Onyedinci Bölüm](#)
[Onsekizinci Bölüm](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Bölüm](#)

Yirminci Bölüm .

Çok yakında: Wicked for You
Skandal Asla Uyumaz'a Kısa Bir Bakış
Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

Göğsünü sıkıştıran öfkeyle birlikte **GECE** de bastırdı. Bilmediği evin içinde sürünürken, ev karanlık ve sessizdi. Gölgele aile odasında attığı her adım, daha fazla insanın ölebileceği değerli saniyelere mal oluyordu.

Eğer bu çabadan sağ çıkamazsa, hak eden bir ya da iki piçi de yanında götürmeyi planlıyordu. Bu şerefsizlerin başka birini öldürmesine imkân yoktu.

Koridoru buldu ve aşağıya doğru süzüldü. Her yatak odasına göz atarken eldivenli avucunda bir SIG SAUER tutuyordu.

Sonunda ana yatak odasını buldu. İçeri girdi, sonra kaşlarını çatı. Çok hareketsizdi. Horlama yoktu, nefes alıp verme duyulmuyordu. Ölü sessizliği.

Mürekkepli boşluktan bakınca yatağı buruşuk ama boş buldu ve bir küfür savurdu. Hangi cehennem-

Kafatasının arkasına sert ve soğuk bir şeyin bastırdığını hissedince yüzünü buruşturdu ve lanet okudu.

"Bana kim olduğunu ve sabahın üçünde evime neden girdiğini söylemek için beş saniyen var yoksa seni havaya uçururum."

Bu korkunç duruma rağmen, dudaklarının bir köşesinde bir eğlence belirdi. "Yapabilirsin Hunter, ama sanırım ailesine saldırmaya başlarsan karın taşaklarını koparır."

"Joaquin?" diye sordu diğer adam ama beynine doğrulttuğu silahı bırakmadı.

"Kata'nın başka erkek kardeşi yok," diye belirtti.

Köşeden boğuk bir kadın ciyaklaması duyuldu. Bir topuzun çevrilmesi ve bir kapının çekilmesinden sonra çıplak ayaklar parke zeminde koşuşturmaya başladı.

"Lanet olsun, kadın!" Hunter Edgington karısını ısırdı.

Bunun üzerine kadın bir ışık yaktı ve ona doğru koştu-
üzerinde. "Sorun yok, bebeğim."

Joaquin Muñoz gözlerine saplanan parlak ışınlara karşı irkildi. Kendini toparladığında kız kardeşiyle yüzleşmek için döndü. Pembe, tüllü geceliğiyle ona doğru hızla geliyordu, kalçalarının ortasına kadar uzanıyor ve sütyen giymediğini açıkça gösteriyordu.

Neredeyse daha da kötüsü, çok korumacı kocası Hunter hâlâ yüzüne silah doğrultuyordu. Eski deniz komandosunun onu nasıl kullanacağını iyi bildiğine şüphe yok.

Bir başka kadınsı sevinç çılgılığıyla Kata ona ulaştı ve kendini onun kollarına bıraktı. Onu görmeyeli ne kadar olmuştu? Neredeyse üç yıl. Bir ömür boyu önce, gerçekten.

Sonra Joaquin onun sert karnını kendi karnında hissettiğinde hiçbir şey düşünmedi. "Hamile misin?"

Kata geri çekildi ve bir elini şiş karnının üzerinde gezdirdi. "Evet."

"Otuz bir hafta." Hunter silahını indirdi ama ses tonu onu Kata'yı üzmemesi konusunda uyarıyordu, aksi takdirde bunun bedelini cehennemde ödeyecekti. "Biz mutluyuz."

"Öyleyiz," diye gülümseyerek güvence verdi. "Otuz Mayıs'ta doğum yapacağım. Bir oğlan. Lütfen bizim için mutlu olun."

Joaquin çiftleşme ve çocuk çıkarma olayını anlamamıştı ama hamilelik Kata'ya hak veriyordu. Zerre kadar makyaj yapmamasına rağmen parlıyordu. Parlak çikolata rengi saçları omuzlarını kaplıyordu. Görünüşe göre yüce neşesini ortaya çıkaran tek şey gülümsemesi değildi.

Eğer o mutluysa, o da onun için mutlu rolü oynardı. "Tabii ki."

Kata rahatladı, yakındaki bir bornozu kaptı ve göbeğinin üzerinde kemerle bağladı. "Seni buraya getiren nedir?"

"Evet. Gecenin bir yarısı kapının zilini bile çalmadan mı?" Hunter'ın gözleri iyi günündeyken bile soğuk bakardı. Şu anda bir buzulun sıcaklığını taşıyorlardı.

Kata bıkkın bir iç çekişle kocasına dirsek attı. "Her şey yolunda mı? Yatağa ihtiyacın var mı? Bu sefer kalabilir misin?"

"Olduğun yerde kal, orospu çocuğu!" Koridordan bir Edgington daha fırladı, yarı otomatik silahını yüzüne doğrultmuştu. Sonra gözlerini kırıştırdı. "Joaquin?"

"Gördüğünüz gibi ..."

"Logan, lanet olsun!" Kata ellerini kalçalarına dayadı. "Silahını indir. Ne yapıyorsun burada?"

"Tara'nın ikizleri beslemesine yardım ederken pencereden dışarı baktım. Sokak lambası arka çitinizin üzerinde parladığı için birinin gizlice geldiğini görebiliyordum. Aile odasına açılan Fransız kapılarını kilitli buldum ve takip ettim."

Hunter, Kata'ya kınayan bir bakış fırlattığında Kata yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bitkileri suladıktan sonra geri döndüğümde kapıyı kilitlemeyi unutmuşum."

"Ve alarmı kurmayı unutmuşsun," diye ekledi kocası. "Yine."

"Tanrım, neden kapıyı çalmadın?" Logan'ın sesi neredeyse kardeşi kadar sinirli geliyordu.

"Evdeki herkesi uyandırmak istemedim." "Herkesi mi?"

Hunter espri yaptı. "Evde başka kimse yoktu. kız kardeşin hariç. Ve belli ki kafayı yemiş olan lanet köpek. Lanet olası tüy yumağı."

Joaquin ensesini ovuşturdu. Bunu anlamıştı. Yardım istemişti, aile buluşması değil. Şu anda aile meselesi sadece yoluna çıkıyordu ama Kata'ya gülümsedi. "Emin değildim ve kibar olma zamanım doldu."

"Tehlike mi?" Hunter sertçe sordu.

Altın sarısı saçları hafifçe diken diken olsa da, omzunda neredeyse aynı noktadan iki kez vurulduğu yara izleri ve bir çift düşük belli gri eşofman altı vardı,

Joaquin kayınbiraderinin hâlâ çıplak elleriyle adam öldürebileceğinden şüphe etmiyordu. Şu anda tam da ihtiyacı olan türden bir adamdı. Yine eski bir SEAL olan Logan da aynı kumaştan kesilmişti. Bugünlerde siyah saçlarını biraz uzatmıştı ve uçları kıvrık olsa da Joaquin, Hunter'ın küçük kardeşini asla bir kedi sanmazdı. İkisinin de pazularında aynı Navy SEAL dövmeleri vardı -yıldız ve çizgili kanatları olan bir kartal, bir üçgen tutuyordu- ve delici mavi gözleri.

"Evet," diye yanıtladı kayınbiraderi basitçe. "Sonuncusu on iki saatten kısa bir süre önce olmak üzere çok sayıda cinayet işlendi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Hunter, sonra Kata'ya döndü. "Üzerine bir şeyler giy ve Logan'la birlikte caddenin karşısına geç."

"Kardeşimi terk etmeyeceğim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Daha yeni geldi."

"Bu çok kesin bir emir, Katalina." Hunter yerinden oynatılamaz bir dağa dönüşmüştü.

Joaquin'in kız kardeşi tedirgin ve meydan okur gibi görünüyordu. Boğazına taktığı küçük tasma göz önüne alındığında, bunun bir kocanın karısından basit bir ricası olduğunu düşünmüyordu. Bu, bir Dom'un kölesine verdiği kesin bir emirdi. *İlginçti.*

Bir kez daha öfkeli bir nefes aldı, duraksadı ve sonra ona doğru döndü. "Eğer bir daha hoşça kal demeden gidersen, kıçına tekmeyi basarım."

Joaquin belli belirsiz gülümsedi. "Güvenlik izin verdiği ve Hunter izin verdiği sürece, yapacağım."

Kata kendi ailesini kurmaya başladığı için mi onu görmeye hevesliydi? Bunu anlamamıştı. Kan bir yana, kadın kendi yoluna gitmişti. O da kendi yoluna gitmişti. Ona her şeyin en iyisini diledi ama asla mükemmel, tebrik kartı gibi bir ağabey olamayacaktı.

"Daha fazla desteğe ihtiyacın var mı?" Logan sordu. "Kızlara göz kulak olması için birini çağırayım mı?"

Hunter Joaquin'e doğru bir bakış atarak ona saygı gösterdi. Biraz şaşırmıştı ama durumu sadece o bildiği için böyle davrandığını düşündü.

Joaquin, "Bence bu akıllıca," diye tavsiyede bulundu.

"Hallediyorum." Logan kemerinden bir telefon çıkarıp Tyler adında birini ararken Kata terliklerini ve çantasını kaptı; iç çekerek, vurarak ve çarparak. Kapıdan çıkıp gözden kayboldular ve Hunter ön pencereye kadar takip ederek karşıdan karşıya geçişlerini izledi.

"Buraya ne zaman taşındınız?" Joaquin, Logan dönene kadar vakit geçirmek için kayınbiraderine sordu. Başına gelenleri birden fazla kez açıklamak istemiyordu.

"Neredeyse bir buçuk yıl önce." Adam karısını bir nöbetçi gibi izledi, Logan onu eve götürüp kapıyı arkasından sıkıca kapatana kadar gerçekten nefes almadı. "Beni nasıl bulduğunuzu sorma zahmetine girmeyeceğim."

Evet, yolları vardı. "Kardeşin sokağın karşısında mı oturuyor?"

Hunter başını salladı. "O ve karısı Tara yaklaşık üç ay önce, ikizleri doğmadan hemen önce buraya taşındılar. Çocukların birbirine yakın olmasının iyi olacağını düşündük."

Daha fazla aile yakınlığı. Belki de Kata'nın bu arzusu kocasına da bulaşmıştı. Bu kadar çok birliktelik fikri Joaquin'e kurdeşen döktürüyordu. Bugünlerde öfkesinin ötesini göremiyordu. Ama bu gerçeği kendine sakladı ve omuz silkti. "Güzel."

Birkaç dakika içinde, siyah kamyonetli iri yarı sarışın bir adam geldi ve elinde bir silahla Logan'ın kapısını çaldı. Hulk içeri girdi. Diğer Edgington Hunter'ın evine doğru yöneldi. Artık işe koyulabilirlerdi. Bu rahatlatıcıydı çünkü adalet ihtiyacı vardı ve ... en küçük kız kardeşine ne söyleyeceğini gerçekten bilmiyordu.

Logan içeri girdi ve kapıyı kilitledi. Hunter Fransız kapılarını emniyete aldı ve alarmı kurdu. Mutfakta ışıkları yaktı, kahve makinesini çalıştırdı, sonra umutla Joaquin'e baktı. "Konuş. Tehlikede misin?"

"Hayır. Ama bu katilin bir sonraki kurbanının kim olabileceğini bulmam gerekiyor."

"Bir dava üzerinde mi çalışıyorsun?" Logan sordu. Adam tereddüt etti. "Resmi olarak değil."

Kardeşler sanki sadece kendilerinin anlayabileceği özel bir konuşma yapıyorlarmış gibi birbirlerine baktılar. Sonunda teması kestiler ve Logan küçük bir baş selamı verdi.

"Takip edildiniz mi?" Hunter sordu.

"Hayır. Dikkatliydim. Ama hızlı hareket etmezsem, elimizde daha fazla ölü kadın olacak."

Logan kaşlarını çatı. "Seri katil mi?"

"Tam olarak değil, gerçi aletleri kullanan adam belli ki hem eğitim almış hem de pratik yapmış. Ama eğer basit bir seri katil olsaydı, bunu polise bırakırdım."

Kahve kokusu havayı doldururken Hunter bir dolap açtı ve fincanları çıkardı. "Krema? Şeker?"

Joaquin kaşlarını çatı. "Korkak gibi mi görünüyorum?" "Hey!" Logan itiraz etti.

Hunter bir kahkaha attı. "Bayan Thang kahvesine krema koymayı seviyor."

"İkinizi de sikeyim," diye homurdandı.

"Hayır, teşekkürler." İstemese de kardeşler Joaquin'i eğlendiriyordu. Bu şakalaşmayı ve dostluğu özlemişti. Nate harika bir arkadaşı, muhtemelen bir kardeşe sahip olabileceği en yakın şeydi. Joaquin onun öldüğüne hâlâ inanamıyordu. Bu kayıp onu yeniden öfkeyle doldurmuştu.

Kör edici öfkesini bastırdı ve davaya odaklandı. Nate de son nefesine kadar aynı şeyi yapmıştı.

"Ee, neler oluyor?" Hunter fincanları sıcak demle doldurup tezgâha doğru kaydırarak sordu.

Nefesini bırakan Joaquin bir bar taburesine yerleşti ve dirsekleri dumanı tüten fincanını çevreleyecek şekilde eğildi.

"Bir arkadaşım vardı. Özel dedektif olmak için ayrılmadan önce onunla çalıştım. Bu davayı aldı. Genç bir kadın geldi ve sanki biri onu takip ediyormuş gibi hissettiğini söyledi."

Onu. Kimseyi görmemiş ama izlendiğini 'biliyormuş'. Arkadaşım Nate'e göre, kimseyle bir ilişkisi yoktu ve aklına herhangi bir düşman gelmiyordu. Onun biraz paranoyak olduğunu düşünse de davayı aldı. Bir dolardı." Joaquin omuz silkti. "Sonra... yaklaşık otuz altı saat sonra onu hiçbir yerde bulamadı. Kimse bir şey görmemiş ya da duymamıştı. Kadın işe gelmemiş. O da polisleri aramış. Evinin altı üstüne gelmişti. Her yerde boğuşma izleri vardı ama tanımlanamayan parmak izi yoktu. DNA yok. Hiçbir şey yoktu. Ertesi gün ölü bulundu. Ölmeden önce korkunç bir şekilde işkence görmüş." Telefonundaki olay yeri fotoğrafını onlara gösterdi.

Logan yüzünü buruşturdu. "Sonra?"

"Nate iyi bir adamdı," dedi Joaquin cep telefonunu cebine koyarken. "Bu kızı hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Neyi gözden kaçırdığını bulmaya ve cinayeti çözmeye kararlıydı. Kızın tüm kayıtlarını incelemiş. Mali durum iyi görünüyordu. İş yerinde yanlış bir şey yok. Telefon kayıtları oldukça temizdi, sadece bir numaraya baktı. Ama onun da kullan at bir telefon olduğu ortaya çıktı, yani kime ait olduğunu bulmak, bir oda dolusu kör adamın porno izlemesi kadar etkisizdi."

Hunter homurdandı. "Ondan sonra mı? Çünkü Nate artık seninle birlikte değil gibi görünüyor."

"Hayır." Joaquin yumruğunu sıktı ve taze kederiyle nefes almaya çalıştı. "Numarayı aradı. Hiçbir şey alamadı. Mesaj da bırakmadı. Benden ne bulabileceğime bakmamı istedi. Yaptım ve bir sürü şey öğrendim."

"Kulak dolgunluğu mu?" Hunter sordu. "Eğer izini süremediysen-" "NSA." Omuz silkti. Normalde Joaquin Ne iş yaptığını ya da kimin için çalıştığını kimse bilmiyordu ama yardım istiyorsa, rahatsız edici bir şekilde açık sözlü olmak zorundaydı.

"Bu gizemi ortadan kaldırıyor," diye yorumladı Hunter. "Kata hep merak etmiştir. Devam et."

Joaquin onlara önceki birkaç işi hakkında sıkıcı bir tarih dersi vermekten kaçındı. Farklı parmaklar için çalışmıştı.

Sam Amca'nın sıkı kontrolü. NSA sadece sonuncusuydu.

"Sinyale bağlandım. Ve bu iki adam arasında duyduğum konuşma beni şok etti. Nate'i arayıp ona tehlikeli bir şeyin peşinde olduğunu söylemeye çalıştım." Boğazını temizledi, neden aniden tıkanıldığını merak ediyordu. Lanet alerjileri yüzünden olmalıydı. "Cevap vermedi, ben de evine gittim. İnfaz tarzında vurulmuştu."

Sahne hafızasına kazınmıştı. Nate'in elleri arkadan bağlanmış ve beyni etrafa saçılmıştı. Joaquin şiddetli bir intikam dürtüsüyle boğuldu. Ne pahasına olursa olsun bu pisliklerden öcünü alacaktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Logan.

"Onu öldüren kişiyi rahatsız etmiş olmalıyım. Ofisini kazmaya başlamışlardı ama evin geri kalanına henüz dokunmamışlardı. Duyduklarıma bakılırsa, onun cinayetinin bu kadınıninkiyle aynı zamana denk gelmesi tesadüf değildi."

Logan küfretti. "Kendin bir şey mi buldun? Kanıtları teslim ettin mi?"

"Nate'in yakın zamanda çıkardığı bir hazine buldum. Olay yerinden arakladım ve NSA'daki üstlerime götürdüm. Bana iş yerindeki tüm havalı aletleri kişisel işlerim için kullanmayı bırakmam söylendi. Cinayet onların yetki alanında değil, bu yüzden bulduğum şey evdeki potansiyel teröristleri gizlice dinlemekle ilgili değilse, bu konuyu kapatmalıyım."

"Ama sen yapmadın." Hunter onu iyi tanımıyordu ama adam cevabını bir soru gibi ifade etmeyecek kadar onu anlıyordu.

Joaquin alay etti. "Hayır. Bir kadın o kadar kötü sakatlanmış ki kimliğini tespit etmek için göğüs implantlarındaki seri numaralarını kullanmak zorunda kalmışlar. "En iyi" - *ve tek* - "arkadaşım öldü. Kulak misafiri olduğum kadarıyla, bunların hiçbirisi durmayacaktı."

Hunter kahvesini bitirip bir tane daha doldurduktan sonra Joaquin ve Logan'a baktı. İkisi de doldurmak için fincanlarını öne itti. Cezveyi eğdi. Koyu renkli sıvı aktı. Joaquin yaşlı Edgington'ın düşüncelerini topladığını hissetti.

"Kanıtlardan kimin sorumlu olduğunu söyleyebilir misiniz? Herhangi bir teoriniz var mı?"

"Hayır. Yardımın işime yarayabilir. Nate'in ölü müşterisi onun peşinde kimin olduğunu bilmiyordu. Nate'in kendisi de bunu anlamamıştı. Kullan-at telefonda yapılan suçlayıcı konuşmalara kulak misafiri oldum, ama iki pislik asla isimlerini vermediler. Kimi ya da neyi temsil ettiklerini de belirtmediler. Biri kararları verirken diğeri kirli işleri yapıyordu. Ancak kimliklerini ortaya çıkarmak için telefon kayıtlarını celp etmek için onay almam gerekiyordu ve tek kullanımlık bir cihazla bu bilgiyi alma ihtimalim çok düşüktü. Birinin onları neden öldürdüğünü bulursam, bunun beni kimin öldürdüğüne götüreceğini umuyordum."

Logan başını salladı. "Başka bir şeyiniz yoksa-
" "Yok."

"O zaman bu senin en iyi seçeneğin. Yani çalıştığın hiç kimse bu ölü insanları umursamadı ve ?"

"Bir aylığına uzaklaştırıldım. Geri döndüğümde bir işim olmayacağından oldukça eminim ama pes etmiyorum. Bu işi çözeceğim. Siz de burada devreye giriyorsunuz."

"Neye ihtiyacın var?" Hunter birasını tekrar yudumladı.

"Kaynaklar. Bulmama yardım etmek için bana verebileceğin her şey."

"Bunu kimin ve neden yaptığını öğreneceğiz." Joaquin omuz silkti. "İkinizin bir yolu vardır diye düşündüm."

Logan kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Hunter'ın ifadesi neredeyse bir aynaydı.

Yani bu bir evetti.

Joaquin hikâyesine devam etti. "Takip edilen kadın yirmi bir yaşındaydı, belli ki bir tür Anglo-Avrupa kökenliydi, muhtemelen Doğu Bloğu'ndan geliyordu ama ABD'de doğmuştu ve Aralık 1998'de evlat edinilmişti."

Beş yaşında. Nate'in notlarını bulduğumda, bu konu üzerinde hararetle çalıştığını ve son iki hafta içinde ülke geneline yayılmış bir dizi sakatlanma vakası bulunduğunu öğrendim. Toplamda dört tane, ama henüz kimse noktaları birleştirememişti. Kadınların hepsi aynı yaştaydı, aynı etnik kökenden geliyorlardı ve yaklaşık aynı zamanda evlat edinilmişlerdi. İki adam arasında kulak misafiri olduğum telefon görüşmesi, ABD'de bu kriterlere uyan tüm kadınların bir listesini çıkardıklarını gösteriyordu. Tatiana Aslanov'u bulmak için yüz kadını öldürmeleri gerekse bile onu bulacaklarını söylediler."

Hunter ve Logan bir kez daha bakiştılar ama ikisi de hemen bir şey söylemedi.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Hunter sordu.

"Hiçbir şey yok. Tüm olağan aramalar boş çıktı, sanki hiç var olmamış gibi."

Logan, "Bazı insanlar bunun böyle kalmasını istiyor," dedi.

"Bu kızıdan haberin var mı?"

"Var," diye yanıtladı Hunter. "Sen hikâyeni bitirir bitirmez konuya gireceğiz."

Joaquin başını salladı, önsezisini takip ederek buraya geldiği için memnundu. "Yaklaşık on beş saat önce, iki pisliğin Aslanov'un kızını avlamaktan bahsettiklerini duydum. Sonra aniden sustular, sanki birisinin onları dinlediğini biliyorlarmış gibi. Ya da belki de telefonlarını kapattılar. Her neyse. Ama konuşma aniden kesildi. Bu öğleden sonra Atlanta'da eşkale uyan bir ceset daha bulundu. Bu kadını her kim arıyorsa çok arıyor."

Hunter, "Ve belli ki aradıkları kişiyi bulamadılar," diye tahmin yürüttü. "Öyle olsaydı kurbanlarını öldürüp bir sonrakine geçmezlerdi."

"Anlaştık." Joaquin başını salladı. "Anladığım kadarıyla bilgi istiyorlar. Eğer bir kadın aradıkları kişi değilse, onu ortadan kaldırmaları mantıklı. Ne de olsa boşboğazlık etmesine izin veremezler."

"Kesinlikle," diye onayladı Logan.

"Ama neden onu bu kadar acımasızca öldürdünüz?" Hunter şaşkın görünüyordu. "İçgüdülerim mi? Sırf yapabildiği için. Bu pislik muhtemelen işkence. Bahse girerim bir kadının hayatı için yalvarışını duymak onu zorluyordur."

"Hasta herif." Logan'ın küçümsemesi daha açık olamazdı.

"Bu sürüngen Washington civarında başladı ve Doğu Sahili'ni sardı, Miami'ye kadar güneye indi ve sonra tekrar batıya yöneldi. Bu cesetlerin her biri ..." Joaquin, her biri bir öncekinden daha şok edici olan olay yeri fotoğrafları gözünün önünden geçerken ürperdi. Bu kadınların maruz kaldıkları korkunç ölümler onu fena halde hasta etmişti.

Logan onun sırtına bir tokat attı. "Bu kadar yeter. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bu katiller benden iki adım öndeler. Profile uyan kadınların bir listesini çıkarmak için yardıma ihtiyacım var, böylece her birini kurban olmadan önce uyarabilirim."

"Bu konuda yardımcı olabiliriz," diye söz verdi Hunter.

"Elimdeki her şey bu kadar. Şimdi bana Tatiana Aslanov hakkında ne bildiğini anlat."

"İsmi dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ben daha çok babasının çalışmalarına aşinayım." Logan başını eğdi. "Callindra Howe'u tanıyor musun?"

"On yıldır kayıp olan varis mi? Onu tanıyorum."

"Evet. Onu şahsen tanıyorum, bu yüzden Viktor Aslanov'un araştırması yüzünden peşine düşen piçlerden kaçmak için neler yaşadığını biliyorum. Hikayede haberlerde anlattıklarından daha fazlası var."

"Onu cidden tanıyor musun?" Joaquin saçmaladığını söylemek üzereydi.

Hunter, "Evlenmeden önce onu yakından ve kişisel olarak tanıma şansı oldu," diye ekledi.

"Ve sen bunu es mi geçtin?" Joaquin şimdi genç Edgington'a aptal demek istiyordu.

"Hey!" Logan itiraz etti. "İkimiz de başka insanlara aşık olduk."

Bu adam gerçek miydi? "Yani? Birkaç ay önce Tahiti'de eski 'patronu' ile çok samimi görünürken çekilen fotoğraf?" Dudaklarını birbirine kenetlemişti. "Bikini içinde delicesine seksi görünüyor. Nişanlısı da bir şeyler aldığı sürece, neden başka tarafa baktığını anlayabiliyorum."

Edgington kardeşler birbirlerine bir kez daha baktılar. Tamam, onun bilmediği bir şey daha biliyorlardı. Buna daha sonra dönecekti. Şu anki amacı Nate'in intikamını almak ve başka kadınların ölmesini engellemekti, sözde bir ünlü için endişelenmek değil.

"Yani Callindra Howe aracılığıyla Aslanov davası hakkında bir şeyler biliyorsunuz?"

Logan başıyla onayladı. "Callie'nin nişanlısı Sean hâlâ FBI'a danışıyor. Bildiğimiz kadarıyla büro, hiçbir bilim adamının, özellikle de Aslanov'un çığır açan genetik çalışmalarını yapan bir bilim adamının, araştırmasının her zerresini, sadece yok edeceğini bile bile babasına teslim etmeyeceğine ikna olmuş durumda."

"Ne?" Joaquin'in son zamanlarda haberlere ayıracak pek vakti olmamıştı ve Callindra Howe'un plajda üzerinde hiçbir şey yokken nasıl görüldüğü hakkında davasından daha çok şey bildiğini itiraf etmekten biraz utanıyordu.

Hunter, "Babası Daniel Howe, Callie küçük bir kızken kansere DNA temelli bir tedavi bulması için Aslanov'u tuttu," diye açıkladı. "Howe, karısını yumurtalık kanserinden ölmekten kurtarmak için Rus genetikçiye milyonlar döktü. Bu işe yaramayınca, başka kimsenin kendisi ve ailesi gibi acı çekmek zorunda kalmamasını umarak devam etti."

"Doğru." O kısmı hatırlıyordu.

"Daha sonra Howe, Aslanov'un, Aslanov ile hiçbir ilgisi olmayan başka genetik belirteçlere rastladığını anladığında

ve bilim adamının para kazanmak için bu bilgileri ayrı ayrı sattığını öğrenince Callie'nin babası, Aslanov'un bulgularını kendi parasıyla oluşturduğu için teslim etmesini talep etti. Aslanov'un fonla yaptığı tüm araştırmaları Howe'a vermesi gerekiyordu. Ancak iş ilişkilerinin sonu çekişmeli oldu ve bilim adamı, milyarderin hayatının çalışmasını toza dönüştüreceğini bilmeliydi. O da tam olarak bunu yaptı."

"Ama herkes Aslanov'un bir kopyasını başka bir yerde bıraktığını düşünüyor?"

"Onun yerinde olsaydın, sen yapmaz mıydın?" Logan meydan okudu. "Yıllarca ileri eğitim almaya, tartışmalı deneyleriniz yüzünden kendi ülkenizde dışlanmaya ve her şeyi teslim edebilmek için bir düzine yıl boyunca bir köpek gibi çalışmaya katlanır mıydınız?"

Gururu buna asla izin vermezdi. Çoğu erkeğin de izin vereceğini sanmıyordu. "Hayır."

"FBI, genetiği değiştiren bu araştırmanın başka bir kopyasının bir yerlerde olduğunu tahmin ediyor. Bildiğimiz şey Aslanov'un ilk bulgularını süper ordu hayalleri kuran, iyi finanse edilmiş, çılgın bir ayrılıkçı gruba sattığı. Güney Amerika'da kaçırdıkları bazı ABD askerleri üzerinde deneyler yapmışlar. Bu kaçıklar araştırmanın geri kalanı için Aslanov'a geri döndüğünde, Rus onlara artık buna sahip olmadığını söyledi. Ailesini, karısını ve iki çocuğunu vurarak öldürdüler. Onu da öldürmeden önce yaklaşık iki gün boyunca acımasızca işkence ettiler."

Joaquin tüm bunları özümsemi ve beyinde çalkalanmasına izin verdi. "Bunların hepsi korkunç ama benim davamla ne ilgisi var?"

Logan onun sırtını sıvazladı. "Ayrılıkçılar tüm bu araştırmaları hiçbir zaman ele geçiremedi. Aslanov'un üç çocuğu vardı ama yetkililer sadece

İki. Bu örgüt deli gibi görünebilir ama aptal değiller. İddiaya girerim ki, cinayetlerin işlendiği Kasım ayında, olay yerinden bir milden daha az bir mesafede, toprak yolda yürüyen ve kanlar içinde kalan küçük bir kızın haberini bulup, onun Aslanov'un kayıp kızı olduğuna karar vermişlerdir."

"Yani bunun Tatiana Aslanov olduğunu ve hâlâ hayatta olduğunu mu söylüyorsun?" Joaquin'in kanı kıvılcımlanmaya ve yarışmaya başladı. Sonunda, sinir bozucu birkaç haftadan sonra, bir şeylerin peşinde olabilirdi.

"Aynen öyle. Ama onu bulmanız kolay olmayacak. Sean'a göre, evlat edinme kayıtları sıkı bir şekilde mühürlenmiş. Bildiğimiz tek şey, yol kenarında dolaşan beş yaşındaki kızın şokta olduğu ve adını hatırlayamadığı. Onu bulan çift yerel şerife götürmüş. Kısa bir süre sonra da evlat edinilmiş."

"Bu insanların peşinde olduğu kişi o olmalı, sırf babasının araştırması hakkında ne bildiğini ya da onu nereye saklamış olabileceğini öğrenmek için." Joaquin bir nefes verdi. "Onu bulmak zorundayım."

"Onlar yapmadan önce," diye ekledi Hunter.

"Bu da demek oluyor ki fazla zamanımız yok. En fazla günler. Muhtemelen saatler gibi."

Hunter eşofmanının cebinden cep telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. Logan'ınki kot pantolonundan çıktı. Birkaç dakika içinde mekân insan kaynıyordu. İlk gelen, Hunter'ın kayınbiraderi Deke olarak tanıttığı iri yarı sarışın bir adamdı.

İri adam Joaquin'in elini sıktı. "Aniden ayrılmak zorunda kalabilirim. Kimber bu öğleden sonra kasılmalar yaşamaya başladı."

Logan Joaquin'e "Kız kardeşim," dedi, sonra kaşlarını çattı. "Henüz doğmadı."

"Henüz yirmi sekizinci haftadayız, dolayısıyla bu bir endişe kaynağı.

Yapabilirlerse doğumunu durduracaklar."

Hunter ona, "Endişelenme," diye güvence verdi. "Gitmen gerekiyorsa, sadece git."

"Jack yolda. Morgan'ın doğumuna aylar var, o yüzden bu süre boyunca burada kalması sorun yaratmayacaktır."

Joaquin kaşlarını çatarak adamlara baktı. Ne oluyor lan? Hepsi de karılarına ve çocuklarına düşkün bir grup sert adam. Lafayette, Louisiana'nın nüfusunu tek başlarına ikiye katlamaya mı çalışıyorlardı, yoksa o büyük Guinness kitabındaki boktan rekoru mu kırmaya çalışıyorlardı?

Hunter'a, "Karın hamile," dedi. "Seninki de öyle," diye Deke'e seslendi. "Bu Jack denen adamın karısı da hamile ve ..." Logan'a döndü. "Karının ikizleri oldu."

"Evet." Logan ona sevimsiz bir sırıtış fırlattı. "Dostum Xander'ı unutma. O ve kardeşi de eşlerinin doğum yapmasını bekliyorlar. Altı hafta kaldı."

"Eşleri mi?"

Logan başını salladı ve ona daha fazlasını söylemesi için cesaretlendiren bir bakış attı.

Dürüst olmak gerekirse, bu adamların nasıl yuvarlandıkları pek umurunda değildi ama ... "Buradaki suyun içinde ne var? Eğer şehirdeyken biriyle yatarsam, hatırlat da ona içmemesini söyleyeyim."

Deke bir kahkaha attı. "Sorun su değil. Hepimiz azmış durumdayız."

Logan yüzünü buruşturdu. "Kız kardeşim hakkında bunu duymak istemiyorum, dostum. Eww! Kulak beyazlatıcısına ihtiyacım var."

"Kendine gel." Deke Logan'ın omzuna yumruk attı. "Karım çok seksi."

Hunter gözlerini devirdi. "Kız kardeşim hakkındaki yorumlarını görmezden geliyorum. Bence herkes Tyler'a ayak uydurmaya çalışıyor."

Logan başıyla onaylayarak, "Bu onlar için üç numaralı bebek olacak," dedi.

"Delaney bu sefer bir kız istiyor."

Şahsen Joaquin'in umurunda bile değildi, ama tam da onlara bir davaları olduğunu hatırlatmak için ağzını açtığı anda

Jack Cole ortaya çıktı. Yanında Stone olarak tanıttığı, kalın kaşlı, kare yüzlü ve neredeyse ölü gözlü bir adam getirmişti.

Joaquin yeni gelenleri hızlandırdı. Beş dakika içinde, süper güvenli bir İnternet bağlantısı üzerinde vızıldayan birden fazla iş istasyonu kurdular. Joaquin'in Aralık 1998'de beş yaşındayken evlat edinilen tüm kızların listesini hızlıca alırken, adamlardan birkaçı bağlantılarıyla telefonda konuşuyordu. Stone'un parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyordu. Mağara adamı gibi görünebilirdi ama adam kesinlikle yüksek teknolojiye sahipti. Birkaç dakika içinde isim listesini Tatiana Aslanov'un profiline uyan bir avuç isme indirgemeye başladı.

Sonunda, şafak Louisiana ufuk çizgisinin üzerinden sökerken, Logan Mitchell Thorpe adında bir adamla son bir telefon görüşmesi yaptı. İsim tanıdık geliyordu ama Joaquin çıkaramıyordu.

"Callie seninle mi?" Logan adama sordu.

"Hemen yanımda," dedi hoparlörden gelen ses. "Değil mi, tatlım?"

Küçük bir kadınsı iç çekiş ve ardından bir kıkırdama.

"Evet. Kes şunu!" "Ses tonunuzu değiştirip bunu yeniden ifade etmek ister misiniz?"

Kulağa tamamen bir talep gibi geliyordu," dedi buyurgan sesli adam.

"Özür dilerim." Sesi neredeyse pişman olmuş gibiydi. . . ama tam olarak değil. "Çünkü o küçük bir fingirdek," dedi başka bir adam.

telefonun diğer ucunda.

Joaquin kaşlarını çattı. Hattaki Callie, Callindra Howe muydu? Öyle görünüyor. Yani Thorpe, Callie ve ... başka kiminleydi? Nişanlısı mı?

"Onunla konuşman mı gerekiyordu Logan?" Thorpe sordu. "İzninizle."

İzin mi? Bütün bu adamlar normalin solunda mı sallanıyor? Her neyse. Eğer bu cinayetleri çözmesine ve Nate için adaleti sağlamasına yardım edebilirlerse, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Tabii ki."

Hoparlör biraz gürledi, sonra bir kadın sesi devraldı.
"Logan?"

"Merhaba, Callie. Uyandırdıysak özür dileriz."

"Sadece tembellik ediyoruz. Sean yarı uykulu ama ben varım. Tara iyi mi?"

"Kesinlikle. Yardımınızı istedim." "Ne istersen. Söyle."

"Kata'nın kardeşini sizinle konuşması için Dallas'a getirebilirim."

Düğün ne zaman?"

"Önümüzdeki Cumartesi."

"O zamandan önce bir toplantı ayarlayabilir misin? Çılgın bir zaman olduğuna eminim ama konu Aslanov. Bu işin bittiğini sanmıyorum. Burada yeni bir açıyla karşı karşıyayız."

"Ne demek istiyorsun?" İkinci erkek sesi telefonda tekrar yankılandı ve keskin bir tınıya sahipti.

"Yarı uykulu Mackenzie?"

"Artık tamamen uyandım," diye homurdandı Sean. "Bana neler olduğunu anlat."

"Zaman çok önemli ve telefonda çok fazla şey konuşmak istemiyorum." Logan yüzünü buruşturdu.

Joaquin başını salladı. *Kimin dinliyor olabileceğini asla bilemezsiniz.* Callie Logan'a, "Buluşmak için zaman yaratacağız," diye güvence verdi. "Sağ ol t a t l ı m , yola çıktığımızda haberleşiriz. bu yönde."

Thorpe ona, "Mükemmel," diye güvence verdi. "Bekliyor olacağız."

Logan telefonu kapattı ve Joaquin'e doğru baktı. "Başka kimsenin sahip olamayacağı bilgilere sahipler. Onlarla görüşebilir, davanıza yardımcı olacak bir şey olup olmadığına bakabilirsiniz."

"Sağ ol dostum."

Logan başını salladı. "Sorun değil. Umarım başka birinin daha hayatını kaybetmesini engelleyebiliriz."

"Anladım," dedi Stone tartışmalarına girerken.

Adam neredeyse hiç konuşmadığı için Joaquin onun orada olduğunu unutmuştu. Klavyesinin sürekli tık tık tık

sesleri dışında.

"Listeniz var mı?" Jack açıklığa kavuşturmak için sordu.

"Evet." Stone sertçe başını salladı. "Profili, profile uyan ve hâlâ hayatta olan kadınlarla daralttım. Daha da ileri gidip mavi gözlü kadınları aradım, çünkü Tatiana Aslanov'un bulduğum tek resminde mavi gözlü olduğu görülüyor. O zamanlar sadece iki yaşındaydı, ama ben bunu kabul ediyorum. Bu da bize dört olasılık bırakıyor: Mobile, Alabama'dan Caitlyn Wells. Norman, Oklahoma'dan Emily Boyle. Houston, Texas'tan Bailey Benson. Arizona, Casa Grande'den Alicia Allen. Hepsinin kısa biyografilerini bir araya getirdim."

Stone her şeyin çıktısını alıp ona uzatırken Joaquin hayretler içinde bakakaldı. "Sen nereden geldin?"

Adam yüz ifadesini hiç bozmadı. "Hapishane. Jack bana Sam Amca'nın iç çamaşırlarını ya da büyük mağazaların müşteri ödeme kayıtlarını hacklemek yerine yeteneklerimi iyi bir şekilde kullanmam için para ödüyor."

Joaquin Stone'un şaka yaptığını düşünmüyordu. Bilgisayarı iyi kullanmasının yanı sıra, kollarını kaplayan mürekkep ve tişörtünün altında gizlenen kaslar arasında, kötü bir orospu çocuğu gibi görünüyordu. Eski mahkûmun onun tarafında olması güzeldi.

"Teşekkürler."

Stone başını eğdi, kısacık saçları kafa derisinin üzerinde koyu bir boya gibi duruyordu ve ifadesiz koyu gözleriyle uyum içindeydi. "Bu arada Logan hâlâ bir işin olup olmadığını merak ettiğini söyledi. Henüz kovulmadın. Araştırdım. Önümüzdeki Salı günü konuyla ilgili bir toplantı var."

Muhteşem. "Minnettarım."

Jack Stone'un sırtına bir tokat attı. "İyi işti."

Joaquin listeye baktı. İlk olarak Mobile'a gitmesi gerektiği aşikârdı ama ya bu vahşi piçler yöntemlerini değiştirdiyse ya da bir sebepten ötürü ülke içinde dolaşmaya başladıysa? "Bu listeyi benimle paylaşmanız için sizi ikna etme şansım var mı?"

Jack sırtıtarak, "Mobile'a giden bir uçağa atlayacağım," diye gönüllü oldu. "Orada harika bisküvi ve sos yapan bir yer var, işim bittiğinde harika bir yemek yiyeceğimi biliyorum."

"Norman'ı ben alırım," dedi Logan. "Daha önce de gittim ve yolumu biliyorum. Uzun sürmez."

Joaquin, "Eskiden Houston'da yaşıyordum," diye belirtti. "Oraya hızlı bir şekilde girip çıkabileceğim."

Hunter, "Sanırım bu durumda bana bir sonraki Arizona uçağına yetişmek kalıyor," diye espri yaptı. "Burası neresi?"

"Tucson ve Phoenix'in ortasında. Bir keresinde oradan geçmiştim." Joaquin omuz silkti. "İyi tarafından bak. Büyük bir kasaba değil. Oraya varmak aramaktan daha uzun sürer."

"Onu kim bulursa bulsun, bence çok güvenli, onu yirmi dört saat izleyebileceğimiz bir yere götürmeliyiz. Dominion gibi." Logan Joaquin'e döndü. "Thorpe'un Dallas'taki kulübü. Callie ve Sean da orada olacak. Onlara aynı anda sorular sorabiliriz."

"Kulüp mü?"

"BDSM." Logan çenesini tuttu. "Bu konuda söyleyecek bir şeyin var mı?"

Neden yapsın ki? "Tek kelime etme."

"Mükemmel."

"Bu şekilde kalmanızı şiddetle tavsiye ederim." Ama Hunter'ın bunu önermediği açıktı.

Her neyse. Sabırsızlık karnında bir delik açmıştı. Sadece bu şovun yola çıkmasını istiyordu.

Joaquin, "Hedefinize ulaştığınızda ve onu ortadan kaldırdığınızda ya da kimliğini tespit ettiğinizde kontrol edin," dedi.

"Tatiana olmadığını bildiğimiz kadınları ne yapacağız? Onları bu sadist herife ve emirleri veren hergeleye bırakamayız."

Grubun üzerine ağır bir gölge düştü. Kimse hayatları altüst etmek istemiyordu... ama hepsi bir başka masumu terk etmeyi reddediyordu.

Bu katillerin elinde acımasızca acı çeken bir kadın.

Logan, "O köprüye geldiğimizde geçeceğiz," diye önerdi.

"Pekâlâ." Joaquin bundan hoşlanmadı ama kabul etti. "Şimdi gitmemiz gerek. Burada ne kadar çok zaman kaybedersek, başka birinin daha ölmesi için o kadar çok zamanımız olur."

İkinci Bölüm

Joaquin beş saat uyuduktan ve dört saat de yolda geçirdikten sonra tarihi Houston Heights mahallesinden geçerek Bailey Benson'ın adresinin önünden yavaşça geçti. Gün batımı yaklaştıkça, altın rengi parıltı, taze beyaz süslemeli hoş bir mavi-griye boyanmış rahat bungalovu arkadan aydınlattı. Orijinal vitray, ön kapının üzerindeki vasistas penceresini süslüyordu. Küçük sundurma ve koyu renkli ahşap ön kapı eve cazibe katıyordu.

Bir cinayetin işlenebileceği bir ev gibi görünmüyordu ama görünüş aldatıcı olabilirdi.

Evin solundaki garajda park etmiş bir araç görmedi ama arka direğine bağlanmış bir bisiklet vardı. Joaquin belli belirsiz bu kızın şimdi nerede olduğunu merak ediyordu. Stone'un kendisine verdiği kabataslak biyografi bilgilerini tekrar okudu

-Her şeyden çok dansla ilgiliydi. Ona tam olarak kim olduğunu söyleyen hiçbir şey yoktu.

Fark edilmeden gizlice girebileceği en iyi girişi bulmak için evi kolaçan ederken telefonu çaldı. *Logan*.

"Ne buldun?" Joaquin zaman kaybetmeden çene çalmak ya da giriş yapmak.

"Az önce Norman'a ulaştım. Haberler kötü. Emily Boyle'un bugün öğleden kısa bir süre sonra kaybolduğu bildirildi."

Karnı şişti ve düştü. "Kahretsın."

"Etrafa bakmaya devam edeceğim, yapabilirsem yardım edeceğim. Ama anladığım kadarıyla, bu sabah kahve içmek için bir emlak ofisindeki asistanlık işinden ayrılmış ve

Geri dön. Tabii ki polis onu on beş saat daha resmi kayıp kişi olarak kabul etmeyecek ama ..."

"Büyük olasılıkla ne olduğunu biliyoruz." Joaquin telefonda iç geçirdi. "Çok geç kaldık."

"Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, durum iyi görünmüyor. Ama henüz pes etmiyorum. Emily'nin adımlarını takip etmeye ve kaybolmadan hemen önce onu gören herkesle konuşmaya çalışıyorum."

"Teşekkürler. Beni haberdar edin."

Genç bir kadının muhtemelen şu anda bile bağlanmış, neşterlenmiş, delik deşik edilmiş, sonra da Tatiana Aslanov olduğunu itiraf edene ya da kan kaybından ölene kadar parçalara ayrılmış olduğu düşüncesine dayanamıyordu. Her iki durumda da eninde sonunda ölecekti. Eğer bilim adamının kızı değilse, onu hiç çekinmeden öldüreceklerdi. Yapabileceği en iyi şey Bailey Benson'a odaklanmak, kayıp kızın o olduğunu ummak ve bu acımasız piçlerin ona doğru gelmesi ihtimaline karşı onu kurtarmaktı.

Sonra da Nate'e ve diğer kadınlara yaptıklarından dolayı onları alaşağı et.

Jack ve Hunter kendi varış noktalarına giden uçaklara binmişlerdi. Beklenti ve korku arasında bir şey Joaquin'in midesini kemiriyordu. Logan'dan daha iyi haberler almayı umuyordu ama her şey kasvetli görünüyordu.

Güneş ufkun altına kayar kaymaz birkaç sokak öteye gitti, şapkasını taktı ve uzun yağmurluğunu giydi. Arabadan inip kapıyı kilitledi, sonra da akşam gezintisine çıkmış bir mahalle sakini gibi davranarak caddede yürüdü.

Bailey'nin küçük evine ulaşması uzun sürmedi. Bir sıra çitin arkasına saklandı ve çömeldi, evin yan tarafına doğru takip ederek her kapıyı ve pencereyi test etti. Kapıları kilitli tuttuğu için ona hak veriyordu ama mutfığa açılan kapıda gevşek bir düğme buldu. Cebinde taşıdığı çok amaçlı aleti hızlıca çevirdi ve donanımı söktü. Oradan mutfığa ulaşmak zor olmadı.

ve kapının kilidini açtım. Tahmin edilebileceği gibi, kimse eve bir güvenlik sistemi yerleştirmemişti.

İçeri girdikten sonra kapı kolunu tekrar taktı ve gölgeli alanda ilerleyip iyi bir saklanma yeri aramadan önce sıktı. Emily Boyle gibi ortadan kaybolmak yerine gerçekten eve varmış olmasını umuyordu. Ama Salı gününe kadar garsonluk yaptığı batakhane de çalışmayacağı için onu evden başka nerede bulabileceğinden emin değildi.

Joaquin evi araştırdı. Ev eski olduğu için içine girebileceği bir kiler ya da dolap yoktu. Bailey'nin evinde normal anlamda bir oturma odası da yoktu. Ancak iki duvar aynası, pırıl pırıl parke zeminler ve bir bale barı vardı.

Kadın dansını seviyordu. Hiç baleye gitmemişti. Kız kardeşlerinin hiçbiri bu tür şeylerle ilgilenmemişti. Kız kardeşi Mari bir voleybol oyuncusuydu. Annesi bir dönem Kata'yı da yazdırmıştı ama küçük kız kardeşi erkeklerden biri olmayı tercih etmişti. Futbol, softbol, futbol, hatta lakros. . . Joaquin bir spor yaptığında, Kata da ona katılırdı.

Bir şangırtı Joaquin'i birinin ön kapının kilidini açtığı konusunda uyardı. Bailey'nin mekânın bir köşesine yerleştirdiği tavandan tabana bir gardırobun içine daldı ve birkaç yırtık pırtık ayakkabı, birkaç mayo, tül benzeri şeyler ve bir kutu içinde eski balelerden kalma küflü bir oyun fişi koleksiyonunun etrafına yerleşti.

Tam dizleri boğazına yakın bir yere yerleşmişken, ön kapıda bir kargaşa duydu. Kapı açıldı, kapandı. Anahtarlar yakındaki bir yüzeye çarptı.

"Blane, böyle yapma," dedi ses. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

Joaquin telefonun diğer ucundaki sesin ne dediğini duyamadı ama Bailey güldü. "Tabii ki kimse senden daha harika olamaz. Seni bir köpek gibi takip etmedim mi?"

İlk tanıştığımız zamanki köpek yavrusu mu? Sana her zaman ne kadar inanılmaz olduğunu söylüyorum."

Kadın durakladı ve Joaquin onun ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Plastik hışırtısından dans odasına açılan mutfağın tezgahına bir çanta koyduğunu anladı. Gardırop kapakları arasındaki küçük boşluktan onu bir an için görene kadar dolaba doğru eğildi.

Bingo!

Bailey Benson, telefonu kulağına dayamış, gülümsemesi ve bir çift öldürücü gamzesiyle göründü. Pembe yanakları ve gevşek bir topuz yaptığı açık kahverengi saçlarıyla çok taze görünüyordu. Dalgalı dallar boynunu okşuyordu. Daha önce hiç bu kadar narin omuzları ve elleri olan bir kadın görmemişti. Açık teni kesinlikle kolayca morarırdı. Elindeki manav poşetinden elma çıkarırken bile hareketleri zarifti. Onun gibi bir kıza bütün gün bakabilirdi.

Kan sel gibi sikine hücum etti ve dişlerini sıktı. Bir erkek, altında böyle bir kadın varken dikkatli olmalıydı. Seksi kesinlikle fiziksel ve biraz sert seviyordu. Onu kırmak çok kolay olurdu.

Bu düşüncüyü bir kenara itti ve Bailey'i yatağa atmak için değil, onu kurtarmak için burada olduğunu kendine hatırlattı. Çünkü Joaquin'in peşine düştüğü bu pislik onu kaçırmayı ve işkence etmeyi başarırса, biraz kaba olmaktan çok daha fazlasını yapacaktı.

Koruyucu bir dalgalanma Joaquin'in karnını yumrukladı.

"Ah, hadi ama," diye mırıldandı telefonda, dolgun ve pembe hayal edebildiği bir çift dudağı onu derinlemesine emerken etrafına sarmıştı. "Harika olacak. Harikasın, Blane. Birlikte sıcak ve terli olmayı çok iyi beceriyoruz. Bunu biliyorsun."

Vay canına. Erkek arkadaşıyla seks hakkında konuşuyordu. Joaquin kaçak avlanmıyordu ve bir kızın başka bir erkeğe aşık olması onu heyecanlandırmıyordu. Gerçek şu ki

Şu anda gardırobunun kapısından onu gözetliyor olması kendisini sapık bir serseri gibi hissetmesine neden oluyordu. Başını iki yana salladı.

Kıkırdadı. Mavi gözleri parlıyordu. Kahretsin, gerçekten de muhteşemdi. Yine de şaşırmamalıydı. Genç, mavi gözlü ve genç kızdı. Ve konuşmasına rağmen, şaşırtıcı bir masumiyet havası vardı.

"Pekâlâ. Yarın geceye kadar bekleyeceğim. Bir kızı oyalamak ve onu nefes nefese bırakmak çok kötü bir şey, biliyor musun?"

Diğer uçtaki dallama onunla seks yapmayı reddetmiş miydi? Boşver onu. O adam dangalak değil, tam bir aptaldı.

Bailey güldü ve telefonu kapattı. Alışverişini tamamladıktan sonra çantasını mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve dans stüdyosunun açık alanına doğru ilerledi. Yere saçılmış bir çift ayak parmağı ayakkabısını almak için eğildiğinde, Joaquin onun omuzlarının güneyindeki formuna ilk kez baktı.

Vay anasını, ne kadar güzel bir şey. Omuzlarından ayak bileklerine kadar onu örten ama vücudunun her kıvrımını ve hafif kabarıklığını ortaya çıkaran bir tür gri tayt dans kıyafeti giymişti. Narin omuzlarının yanı sıra, mayosunu zarifçe kıvrıran dolgun göğüsleri vardı. Dar göğüs kafesi daha da küçük bir bele doğru kıvrılıyordu. Kalçalarının hafifçe kıvrılması kadınsı olması için yeterliydi. Sıkı kalçalar, kaslı baldırlar ve işkence odası ayakkabılarının içinde daha da küçük görünen minik ayaklar.

Kadın yaklaşık yüz kilo ağırlığındaydı. Uzun boylu da değildi. Tanrım, hiç bu kadar narin bir kızı öpmüş müydü? Hayır. Ama dudakları onun en narin yeri gibi görünüyordu, pembe ve kabarık. Yumuşak. Sekse hazır.

Kahretsin, bu düşünce onu daha da sertleştirdi.

Bailey ayakkabılarını bağlamayı bitirir bitirmez geri koştu ve telefonunu aldı, ardından çalma listelerini karıştırdı ve bir şarkı seçti. Telefonu yere bıraktı ve bir poz verdi. Klasik müzik odayı doldurdu ve o bir kelebek gibi dans etti, uçtu, süzüldü. Öyle görünüyordu ki

Işık. Kadın yerçekimine meydan okumaya çok yaklaşmıştı. Bir insan bacakları iki yana açılmış halde havada nasıl bu kadar uzun süre kalabilirdi? Bir insan dengesini kaybetmeden, başı dönmeden ya da kusmadan nasıl yedi sekiz kez ayak parmaklarının ucunda dönebilirdi?

Joaquin, ince, esnek kumaşın içinden, sıçrarken kalçalarının her bir kıvrımına, kollarını zarif bir ifadeyle sallarken omuzlarının her bir dalgalanmasına tanık oldu. Ve yüzüne... Dansın ve şarkının güzelliğini birlikte ifade etmek için müzikle birlikte hareket ederken olduğundan daha mutlu olmadığından hiç şüphesi yoktu. Tek kelimeyle büyüleyici.

Dans etmeyi seven biri değildi ama onu izlerken ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

Zaman anlamsız, neredeyse sonsuz görünüyordu. Kız görüş alanından çıkıp gittiğinde, bu onu hayal kırıklığına uğrattı ... ama sonra geri geldi ve onu görmek, içindeki vahşi canavarı yatıştıran bir şey gibiydi. Vücudu üzerindeki kontrolü onu hayrete düşürmüştü. Bailey bacağını kaldırdı, ayağını eliyle kavradı ve başının üzerine kaldırdı, bunu yaparken döndü, başı geriye savruldu, gözleri kapalı, sanki kendinden geçmiş gibiydi.

Kahretsin, fermuarını patlatmak üzereydi.

Bir şarkı diğerine, sonra bir başkasına karıştı. Zarif parmakları bile onu tahrik ediyordu ve iri kara ellerini kızın açık teninde gezdirdiğini, tatlı, dar amcığına girerken hafif formunu sardığını hayal etti.

Derin bir nefes aldı. Görev hedefi: Kızı korkunç bir cinayete kurban gitmekten kurtarmak. Onunla seks yapmayı düşünecek hali yoktu. Onun bir erkek arkadaşı vardı. Bir karış daha uzun boyluydu ve ondan en az yüz kilo daha ağırdı. Yüzündeki oluklar, hayatındaki acımasız tehlikeyi asla anlayamayacağını gösteriyordu. Bailey muhtemelen ona bir kez bakıp çığlık atacaktı.

Bacağını arkasına doğru kaldırıp, sırtını dikleştirip, kollarıyla zarif bir hareket yaptığında, adamın elindeki telefon

Cebinden bir ses geldi. Müziğin sesi örtmesine şükrederek cebinden çıkardı. Jack Cole. Caitlyn Wells'in cesedi o öğleden sonra dört sularında bulunmuştu. Düşünceli bir şekilde bir resim eklemişti. Joaquin resmi görünce nefesini tuttu. Diğerleriyle aynı muameleyi görmüştü -kırılmış, parçalara ayrılmış, neredeyse tanınmayacak hale getirilmişti. Eğer Logan ve Hunter'ın tüm bunların arkasında kimin olduğuna dair teorileri doğruysa, bu ayrılıkçılar daha hızlı çalışıyorlardı. Ya da belki de sadece sabırları tükeniyordu. Her iki durumda da bu iyi değildi. Oklahoma'daki kızla işleri yakında bitecekti. Ve Houston'a doğru yola koyulacaklardı, eğer çoktan yola çıkmamışlarsa. Sonra Bailey'i kaçıracaklardı ve- Kahretsin hayır. Bunu düşünemezdi bile. Bu onun gözetiminde olmayacaktı.

Jack'e hızlıca bir küfür savurdu ve daha sonra arayacağını ekledi.

O sırada Bailey müziği kapattı. Ter boynundan aşağı damlıyor, göğüslerinin arasında kayboluyordu. Nem lekeleri mayosunun arkasının rengini bozmuştu. Saç çizgisi sırlısklandı. Joaquin kendini bir o kadar büyülenmiş buldu. Bir sevgiliyle yatakta bu kadar sıkı çalışıyor, unutulmaz bir deneyim yaratmak için onunla zevk peşinde koşuyor muydu?

Kadın gözden kayboldu ve adam ayakkabıların odanın öbür ucuna, köşeye doğru uçtuğunu gördü. Parke zemin üzerindeki ayak sesleri gittikçe azaldı, kaybolana kadar silikleşti. Ardından duvarlarda eski evin su borularının gıcirtısı duyuldu. Bailey muhtemelen duş almaya gitmişti.

Gardırobun kapısını aralayıp dışarı baktı. Bütün ışıklar yanıyordu ve ortalık temizdi. Mükemmeldi.

İşin ilk sırası: Yeri güvence altına alın.

Joaquin kendini sıkışık alandan dışarı attı ve ön kapıya doğru geri döndü. Kapıyı açık bulduğunda onu boğazlamak istedi. Delirmiş miydi? Tehlikenin ensesinde soluduğunu bilmese bile,

Kolay bir heyecan arayan sıradan bir tecavüzcü ya da katil, o kiremit kutunun içinde gözleri kapalı ve çok savunmasız bir haldeyken içeri girebilirdi.

Kahretsin. Bir kadına şaplak atma dürtüsünü hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ama bir ipucu edinmeye başlamıştı.

Onları bir kez daha sıkıca kilitledikten sonra telefonunu arakladı ve yatak odasına geri döndü. Terden ıslanmış giysiler yere saçılmıştı. Akan su duşun duvarlarına ve zeminine vuruyordu. Kadın yüksek, hafif bir soprano sesiyle şarkı söylüyordu. Şarkıyı tanımadı. Sonsuz aşkla ilgili bir şeydi

-Ama bir melodiyi taşıyabilirdi. Bu onu şaşırtmamalıydı. Hem müzikal hem de yetenekliydi.

Odanın bir köşesindeki pelüş sandalyenin arkasına gizlenerek, kadının banyodan çıkmasını beklerken telefonunu karıştırdı. Cihazı şifreyle korumadığı için son arayanın adını görebiliyordu. Blane genç, fit ve çocuksu bir yakışıklılığa sahipti. Bolca flört ve kalp içeren bir dizi mesajlaşmışlardı.

Joaquin kafasının bir köşesinde, erkek arkadaşının bu gece beklenmedik bir şekilde uğramak gibi uygunsuz bir şey yaparak bir sorun yaratıp yaratmayacağını merak ediyordu. Joaquin neredeyse Blane gibi bir adamda ne bulduğunu merak edecekti ama bu hem bariz hem de alakasızdı.

Joaquin'in cebindeki telefon tekrar çaldı. Hunter'dan gelen mesajı görmek için telefonu açtı. Arizona'daki kız önümüzdeki altı hafta boyunca bir görev gezisi için Afrika'daydı. Birkaç mesajlaştılar, kızın şimdilik güvende olduğu ve Alicia Allen döndüğünde dava hâlâ sonuçlanmamışsa onunla o zaman ilgilenecekleri konusunda anlaştılar. Hunter bu gece eve dönüş uçağına bineceğini söyledi. Onu onaylayan Joaquin, banyonun kapısının açıldığını duyduğunda telefonunu tekrar cebine sokmuştu.

Parfümlü bir buhar bulutuyla birlikte Bailey ortaya çıktı. Kadının sarı bir elbiseye zar zor büründüğünü gördü.

Havlu, küçük su damlacıkları odanın içinde koştururken solgun teninden aşağı yağıyordu.

Yatağın hemen yanında durdu ve bir an sonra televizyon açıldı. Birkaç kanalı taradı, sonra durakladı.

"Callindra Howe'a hoş geldiniz," dedi tereyağlı sesli erkek spiker. "Bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederiz. Hayatta kalma ve cesaret hikayeniz, zorluklar karşısında birçok kişiye ilham verdi ve hikayenizin mutlu sonla bitmesi herkesi heyecanlandırıyor."

"Beni burada ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Eğer bir kayanın altında yaşıyorsanız ..." Dış ses Callie'nin geçmişini anlatmaya başladı; tüm ailesinin öldürülmesinden ve kendi hayatına yönelik tekrarlanan girişimlerden sağ kurtulmuştu. Arka planda Aslanov'un ve araştırmasının bir tanımı ile birlikte bunun trajik geçmişinde bir rol oynadığına dair bir ipucu da vardı. Bailey'den küçük bir nefes kaçtı.

Joaquin bakışlarını sandalyenin arkasına doğru kaydırды. Kıpırdamadan durdu ve baktı. Onu bu kadar büyüleyen neydi? Televizyonu görmek için başını eğdi. Ekranda Viktor Aslanov'un bir resmi belirdi. Bakışlarını tekrar Bailey'e çevirdi. Ürkmüş ve solgun görünüyordu.

Birden komodinin üzerindeki kumandaya çılgınca bir hamle yaptı ve titreyen başparmağını öfkeyle düğmelerden birine sapladı. İlk iki denemede hiçbir şey olmadı. "Kahretsin," diye mırıldandı, elindeki cihaza bakarak.

eli, vücudu gergin.

Callie ekranda "Benim hikayem mutlu sonla bitti," dedi. "Ama anneminki öyle değildi. Her kadın düzenli kadın muayeneleri yaptırarak daha uzun ve sağlıklı bir hayat yaşayabilir. Vücudunuza dikkat edin ve olağan dışı her şeyi doktorunuza bildirin. Düzenli muayeneye paranız yetmiyorsa, lütfen Cecilia Howe Vakfı ile irtibata geçin. Kanser araştırmalarının yanı sıra, sınırlı kaynaklara sahip kadınların ihtiyaç duydukları bakımı almalarına yardımcı olmaya çalışıyoruz."

"Bu takdire şayan bir hedef," dedi spiker övgüyle. "İletişim bilgileri ekranda, millet. Ama çok mutlu bir şeyden bahsedelim Bayan Howe. Yakında Ajan Mackenzie ile evleniyorsunuz. Bize düğün hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Bailey uzaktan kumandaya tekrar dokundu ve televizyon sonunda karardı. Gölge odada ciğerlerini boşalttı. Bu hareket tüm vücudunu söndürmüş gibiydi. Havlusunu göğüslerine bastırmış, titriyor ve hayalet görmüş gibi görünüyordu.

Belki de öyleydi.

Tatiana Aslanov olduğu için mi?

Şu anda bu olasılık oldukça umut verici görünüyordu. Bir olasılık ölü, biri kayıp ve diğeri de Afrika'dayken, Bailey Benson gerçeği ortaya çıkarmak ve bu acımasız vahşilerin tekrar öldürmesini engellemek için son umuduydu. Bilim adamının kızı olmasa bile, bu küçük tatlı balerin kapısını çalmak üzere olan tehlikeyle başa çıkacak donanıma sahip değildi. Joaquin onu güvende tutmak için agresif olması ve hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Sonuçlarını siktir et.

* * *

Bir zamanlar pembe olan gömleğine KIRMIZI sıçradı. Çılgınlığını bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Sessiz kalamazsa kötü bir şey olacaktı.

Dehşet, kalbinin göğsünde güm güm atmasına, kafasının içinde davul çalmasına neden oldu. Yağmalanmış evin etrafına baktığında, neredeyse her odanın duvarlarında kırmızı lekeler vardı. Daha yakından bakmaya korkuyordu. Dışarı çıkma zamanı gelmişti. Ama koridorda koşarken daha fazla kırmızı şeyin içinde kaydı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Sıcak ve çamur gibi ayak parmaklarını yalıyordu. Havayı sevmediği bir koku kaplamıştı. Midesi bulandı ama koşmaya devam etti.

Sonunda kapıya ulaştı ve tokmağa uzandı. Ama elleri kırmızıyla kaplıydı. Dehşet saldırdı

Onu.

Rüzgâr arka kapıyı açtı. Sessiz bir ılık atarak dışarı fırladı. Soğuktu. Yakın zamanda kar yağmıştı. Buz ayaklarını ısıırıyordu ama nefes alamayana, gözyaşları yüzünde buz tutana kadar elinden geldiğince hızlı koşmaya devam etti. Ta ki başka bir yola gelene kadar.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir yürüyüşle hayvan ağıllarının, otlakların ve kurumuş ağaçların yanından geçti. Ayakları uzun zaman önce uyuşmuştu. Sessizlik onu boğuyordu. Gürültünün yokluğu -bir kuşun sesi bile- nedense onu daha çok korkutuyordu.

Nereye gidiyordu? Nereye saklanabilirdi? Bilmiyordu.

Sonsuza kadar yürüyecek ve bir daha kimseyi göremeyecek miydi? Sonra eski mavi bir sedan kenara çekildi. Nazik yüzlü ve kahverengi saçlı bir kadın kapıyı açtı ve ona şöyle bir baktı

Hem merhamet hem de korku barındırıyordu. "Adın ne küçük kız?"

Bilmiyordu. Bilmeliydi ama şu anda tek bildiği üşüdüğü, titrediğı ve korktuğuydu.

Adam kulağına dayadığı telefonla arabanın yanından hızla geçti. Kadına elini uzatırken yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Ona uzandı, sıcaklık ve güvenlik sunması için dua etti ama elini tekrar gördü. Korkunç kırmızı derisine sızmış, tırnaklarının altına damlamıştı.

Bailey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve çarşafı kavradı. Lanet olası kabus. Yine. Sıcak geceliğinin içinde bile titriyordu.

Sessizlik içinde nefes nefese, telaşla odanın etrafına bakındı. Rüya her zaman olduğu gibi hâlâ kafasında canlı görüntüler oluşturunuyordu. Kendini bildi bileli neredeyse her gece aynı hayalleri görüyordu. Ailesi ona defalarca bunun sadece bir rüya olduğunu söylemiş, hiçbir kısmının gerçek olmadığına dair güvence vermişti. Çocukken gitmesi için ısrar ettikleri psikolog bile bilinçaltının insanı en büyük korkularıyla yüzleştirebileceğini ve rüya halindeki deneyimi gerçekmiş gibi gösterebileceğini açıklamıştı.

çok gerçek, yadda, yadda, yadda. Ama kâbuslarla ilgili her şey sanki o cehennemi yaşamış gibi hissettiriyordu.

Gözlerini sıkarak kapatan Bailey, korkusunu bölümlere ayırmaya çalıştı, kendine bunun gerçek ya da mantıklı olmadığını hatırlattı. Houston şehir merkezine yakın küçük bir evde tek başına yaşıyordu, karın yoğun ve ağır yağdığı bir yerde, tarım arazilerinin ortasında değil. Daha önce hiç kana bulanmamıştı. Tanrı aşkına, Houston'ın banliyösünde, iki özenli ebeveyne sahip bir çocuğun sahip olabileceği her türlü avantajla büyümüştü. Annesi onu dokuzuncu sınıfa kadar evde okutmuştu. Babası aileye inanan küçük bir şirkette çalışıyordu, bu yüzden her akşam yemeğinde evdeydi. Paralarının yettiği her dans kursuna gitmiş, sonra da sahne sanatları lisesine devam etmişti. Hayatta her şey mükemmeldi - lise mezuniyetinden kısa bir süre sonra bir araba kazasında ölmeleri ve bu lanet rüyalar dışında.

Neden neredeyse her gece gözlerini kapattığında imgelemler onu rahatsız ediyordu?

Her neyse. Korkunun onu tekrar yataktan kaldırmasına izin vermeyi reddetti. Bugün çok sıkı dans etmişti ve yarın da yorucu bir prova daha yapacaktı. Uyumadan bunu atlatmasının imkânı yoktu.

Yuvarlan. Yastığınıza sarılın. Mutlu bir şeyler düşünün.

Bailey iç çekti. Bu taktik daha önce işe yaramamıştı. Bu muhtemelen şimdi çalışmazdı.

Battaniyesini bir kenara atarak gözlerini açtı ve televizyonda ne olabileceğini düşünmeye başladı. Belki de mutfağa gidip biraz patlamış mısır yapar ve film izlerdi.

Aniden, bir gölge onu gölgede bıraktı - bir adam şeklinde bir gölge. Kadın çığlık atamadan adamın eli ağzını kapattı. Çığlık atmaya çalıştı ama sesi bir inilti gibi çıktı. Binlerce korkunç olasılık

bir anda beynine hücum etti. Geçen hafta haberlerde bölgede bir seri tecavüzcünün olduğunu duyduğunu hatırladı.

Oh, lütfen Tanrım, hayır . . .

Diğer eli yaklaştı. Elbiselerini yırtacak mıydı? Onu kirletecek miydi? Bailey kıvranmaya ve çırpınmaya çalıştı. Kaçmak zorundaydı. Bir şekilde. O bir sporcuydu. Bir dövüşçü, lanet olsun.

Bir sonraki anda Bailey onun karanlık elindeki bir şeyi fark etti. Onu yaklaştırdı. Savaşmaya ya da kaçmaya fırsat bulamadan boynunun yan tarafında bir diken hissetti.

Şok tüm sistemini sarstı. Sonra hiçbir şey.

Üçüncü Bölüm

BAILEY, kendini bulanık hissederek ve uyanmak için acele etmeden bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. İçinden bir ses uyanması gerektiğini söylüyordu. Ama prova günün ilerleyen saatlerine kadar sürmüyordu, değil mi?

Kızgın sıcaklık ve ağırlaşmış bir baş onu tekrar yatağa sürükledi. Yatağının hiç bu kadar rahat olduğunu hatırlamıyordu. Hâlâ çocukluk yatağında uyuyordu ve bu yatak her zaman çok yumuşak olmuştu. Ama bu daha sıkı ve biraz da mükemmel hissettiriyordu. İçinde eridi. Omuzları hariç. Elleri neden başının üstündeydi? Geceliği kalçalarına dolanıyordu. Ön kollarına bir şey batıyordu. Hiç bu pozisyonda uyumamıştı. *Garipti.*

Kollarını aşağı çekmek için çekiştirdi ama olmadı. Sıkışmışlardı. Hayır, bağlanmışlardı. Kısıtlanmışlardı.

Bunun farkına varmasıyla gözlerini açtı ve kendini tanımadığı bir odaya bakarken buldu, hareket edemiyordu. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı. Bir çılgılık attı.

Üzerini siyah kuştüyü bir yorgan örtüyordu. Duvarlar, yatağın ucundaki deri sedir gibi grinin bir tonundaydı. Diğer her şey ahşap karışımıydı. Kiraz tonlarında tabandan tavana panjurlar, rustik yüzeyli bir şifonyer, geniş alana hakim olan daha koyu parke zeminler, hatta raflardaki bazı sanat eserleri. Modern çizgilere sahip bir komodin ve çağdaş bir aydınlatma armatürü hemen yanında duruyordu.

yatağa. Başka bir şey yok. Hiçbir yerde kişisel bir resim ya da hatıra yok. Spartalı. Ve tamamen yabancı.

Soğuk bir korku vücudunu sardı. Dün gece evindeki saldırgan hafızasında canlandı ve gerçek ortaya çıktı: Kaçırılmıştı.

Bailey dehşetini daha fazla içinde tutamadı. Çığlık attı.

Kapı hızla açıldı ve bir adam içeri dalıp kapıyı arkasından çarptı, sonra da kızın yanına koştu. Karanlık yüzünde ya da yeşilimsi gözlerinde hiçbir sıcaklık belirtisi yoktu, ancak bir çocuk kaçıran için şaşırtıcı derecede endişeli görünüyordu. Biraz sert görünen siyah saçlarının kısa ve keskin kesimi ciddiyetini vurguluyordu. Uzun boyluydu, yaklaşık bir buçuk metre. Göğsünün üzerine boyanmış gibi duran dar siyah tişörtünün altında kasları her yerde kabarıyordu. Tanrım, çok iriydi. Korkunçtu.

"Sakin ol, Bailey," diye gürlledi alçak bir sesle ve korkudan titremesine neden oldu.

Yok artık! "Adımı nereden biliyorsun? Kimsin sen?"

"Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Dedi örümcek sineğe . . . "Neredeyim ben? Ne istiyorsun?"

"Seni kurtarmak için."

Neyden? Onu acımasız dünyadan "kurtarmak" için öldürmeyi mi planlıyordu yoksa? Dehşet onu tekrar titretti.

"Kendi başıma gayet iyi idim. Bırakın gideyim. Lütfen! Bundan kimseye bahsetmeyeceğim."

Merhamet bir an için yüzünü yumuşattı. "Yapmasaydın bile, çok daha fazla tehlikede olurdun. Korktuğunu biliyorum. Bu kadar sertleşmek zorunda kaldığım için üzgünüm ama bilmediğin çok şey oluyor."

"Beni başka biriyle karıştırıyorsunuz."

"İstemiyorum. Sadece beni dinle." Adamın verdiği güvence onu daha da sarstı. "En tepeden başlayacağız. Sana göre

Bailey Katherine Benson olarak doğdunuz. Yirmi bir yıl önce 4 Aralık'ta Houston'da dünyaya gelmişsin. Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Neymiş o? Belli ki piknik yapmak için birkaç sandviçi eksikti. "Hayır, ben tam olarak buyum. Eğer başka birini arıyorsan-"

"Öyle olmadığından oldukça eminim, ama sana teorimi anlatmayı bitireyim."

"Çıkarın beni buradan!" diye bağırdı, bağlarına karşı mücadele ederek. Ama adam kımıldamadı, onlar da kımıldamadı. "Gitmeme izin vermek zorundasın. İnsanlar beni özleyecek."

"Ailen olarak bildiğin insanlar değil. Onlar 'ölü'." Tırnak işareti yaptı.

"Evet, öyle. Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Jane ve Bob Benson'ın kimlikleri öldü, ama arkalarındaki kişilerin hayatta olduğundan şüpheleniyorum. Bu isimlerin biraz fazla basit olduğunu hiç düşünmediniz mi?"

"Ne için, iyi ebeveynler için mi?"

Tuhaf bilim aşkı dışında akademik olarak onu desteklemişlerdi. Annesi buna kadınca değil demişti. Sanatsal olarak, dans etmesini destekliyorlardı. Ona çok fazla sarılan ya da kızan ebeveynler olmamışlardı ama en azından biri her resitale katılmıştı. Babasının bazen meşgul olduğunu, kendini kariyerine kaptırdığını tahmin ediyordu. Annesi ise zamanını sürekli bahçeyle uğraşarak ya da dikiş dikerek geçirirdi; ikisi de Bailey'nin ilgisini çekmezdi.

"Bahse girerim, görevleri seni yetiştirmek ve korumak olan takma isimli FBI ajanlarıydı, ama bunu kontrol edeceğim."

"Hayır." İnkâr otomatik olarak ağzından kaçtı.

Yine de onun sözleri kafasında yankılanıyordu. Anne ve babasına hiç benzemiyordu, hatta biraz bile. Onlarla hiçbir ilgi alanını da paylaşmamıştı. Yaşı ilerledikçe, kendini savunmayı, silah kullanmayı, avlanmayı ve kendi avını pişirmeyi, boks yapmayı öğrenmesi için ısrar etmişlerdi. Ama o öğrenmemişti.

çok ciddiye almıştı. Bunun yerine, babasının bir erkek çocuk istediğini ve babası olmayınca da onu bir erkek çocuğa dönüştürmeye çalıştığını düşünerek incinmişti. Ama federal ajanlar?

Hayır, onlar onun *ebeveynleriydi*. Belki mükemmel değillerdi ama onun ailesiydiler. Bu psikopatın ona aksini söylemesine izin vermeyecekti.

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım."

Yatağın kenarına oturdu ve yakınına eğildi, yüzü onunkinin hemen üzerinde belirdi. "Öylesin. Kelepçelisin, unuttun mu? Sana zarar vermeyeceğime yemin ederim ama ben izin verene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Bu senin iyiliğin için."

Dudağını ısırdı. Onu bir cendereye almış olabilirdi - gerçek anlamda- ama bu onunla herhangi bir parçasını paylaşmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. "Siktir git, sürüngen."

Çenesini sert ama acı vermeyen bir şekilde kavradı. Bu onu şaşırtmıştı. Eğer ona acı çektirmek istiyorsa, bunu kolayca yapabilirdi. Onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu ve adam kesinlikle yeterince büyüktü. Belki de onunla oynuyor ya da ondan istediğini elde edene kadar zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Üstünlüğün kimde olduğunu unutuyor musun?"

Sanki bu mümkünmüş gibi. "Neden bana ne istediğini söylemiyorsun, böylece bu işi bitirebiliriz ve ben de eve gidebilirim?"

İri parmakları kızın yüzünü terk etti. Onları kollarından yukarı sürükledi ve kelepçeli bileklerinin etrafında sıcak bir yol açarak onu yatağa daha da sabitledi. Ondan erkeksi bir baharat yayılıyordu. Bunu kataloglamak Bailey'nin dikkatini bir an için dağıttı. Bay Uzun, Karanlık ve Tehditkâr'ın güzel koktuğu gerçeği yanlış görünüyordu.

Kadının yüzünü taradı. Nasıl devam edeceğine karar vermeye mi çalışıyordu? "En eski anınız nedir?"

Rahatsız edici rüyalar. "Anılar mı? Para istersiniz diye düşünmüştüm. Bu arada fazla param yok. Bu aptal oyunu oynamayalım."

"Bana cevap vermek istemiyor musun? Pekala. Bekleyebilirim. Bekleyebilirim. Bütün öğleden sonram var. Ya sen?"

"Öğleden sonra mı?" Ona göz kırptı, sonra bakışlarını odanın diğer tarafındaki uzun pencerelere çevirdi. Kapalı panjurların arkasından, çıtaların arasından ve çerçevenin altından altın rengi güneş ışığı sızıyordu.

"Neredeyse öğlen oldu," diyerek geri çekildi ve kadının bileklerini serbest bıraktı.

Neredeyse on iki saatini nasıl kaybetmişti? Korku, soğuk ve yoğun bir şekilde içine yayıldı. "Lütfen bırak gideyim. Saat ikide provam var. Orada olmak zorundayım. Gelecek hafta Dallas'ta Teksas Bale Tiyatrosu'nun gelecek gösterilerinden biri için seçmelere katılmam gerekiyor."

"O zaman hızlı konuşmanı öneririm," diye hırladı. "En eski anınız?"

Bailey, hatırlayabildiği ilk şeyi sormak için onu kaçırdığına inanamıyordu. Kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyor muydu? Ama eğer bu onun garip merakını tatmin edecekse onu serbest bırakabilirdi. "Oyun parkında düştüm ve dişimi kaybettim."

"Kaç yaşındaydın?"

"Beş, sanırım. Bunun konuyla ne ilgisi var?" "Yanında kim vardı?"

Neden önemli olsun ki? "Hatırlamıyorum."

Gözlerini kısmış ona bakıyor, onu inceliyordu. Ona inandığını sanmıyordu.

"Bak," diye başladı. "Umarım aradığınız kişiyi bulursunuz ama ben o değilim. Ben gerçekten Houston'dan Bailey Benson'ım, tıpkı kayıtlarda belirtildiği gibi. Kariyerimin en büyük seçmeleri için durmadan hazırlanıyorum. Ayrıca bu gece bir misafir bekliyorum ve o gerçekten çok özel biri."

"Blane?"

Arkadaşının adını söylediğinde donup kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dün gece birkaç saatliğine evinizdeydim. Kapılarınızı ve pencerelerinizi daha iyi kilitlemelisiniz." Kız şaşkınlıkla ona bakarken, adam küçük bir sırtış gönderdi. "Bu arada, biz ayrılmadan önce evinizi elimden geldiğince güvenli hale getirdim. İleride daha iyi kilitlere ve bir güvenlik sistemine ihtiyacın olacak."

Bailey neden bundan bahsettiğini sormak istedi ama günün en önemli sorusu bu değildi. "Yani odamda, karanlıkta tepemde dolaşan sen miydin?"

Boynunda bir iğnenin battığını hissetmeden hemen önceki o ağır varlığı hatırladı.

"Evet. Viktor Aslanov'un televizyondaki fotoğrafına neden tepki gösterdiniz?"

"Kim?"

"Kötü şöhretli bilim adamı. Öldürüldü. Callindra Howe'un röportajı sırasında montajda onun fotoğrafını gösterdiler."

Bailey onu esir alan kişinin sorusuna cevap veremedi. Aslanov'un görüntüsünü daha önce de görmüştü. Her seferinde, açıklayamadığı bir şekilde onu üzmüştü. "Bilmiyorum. Neden beni gecenin bir yarısı evimden aldınız?" Aklına korkunç bir düşünce daha geldi. "Bana tecavüz mü edeceksin?"

İri adam arkasına yaslandı. "Bir kadını zorlama fikri tüylerimi diken diken ediyor. Ayrıca, çoğunlukla bekâr bir anne tarafından büyütüldüm ve iki kız kardeşim var. Eğer deneseydim hepsi taşaklarımı koparırdı."

"Beni öldürecek misin?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Seni yerin iki metre altına düşmekten kurtarmaya çalıştığımı söylediğimde beni dinliyor muydun?"

"Ve ne? Sana öylece inanmam mı gerekiyor?" Kadın adama bön bön baktı. "Madem bu kadar dürüst bir adamsın, neden masum bir kadına ilaç veriyorsun -bana ilaç verdin, değil mi?"

"Sakinleştirici. Senden faydalanmak için barda içkine ilaç katmış değilim."

Hayır, ona bilinmeyen bir madde enjekte etmiş ve yarım gün boyunca baygın kalmasına neden olmuştu. Çünkü bu

çok daha erdemli. "Benden tam olarak ne istiyorsunuz, Bay Adın ne senin?"

"Konuyla alakası yok. Önemli olan tek şey, amacımın senin sonunun böyle olmasını engellemek olması." Bir iPhone'un ekranını kızın yüzüne doğru itti ve ekran köşeden köşeye o güne kadar gördüğü en korkunç görüntülerden biriyle doldu.

Bailey çığlık attı. "Oh . . . Ne oluyor be?"

Birisi genç bir kadının göğüs kafesini simetrik, sızan delikler açan bir şeyle defalarca delmişti. Kulaklarını kesmişler, dişlerini sökmüşler, ayak parmaklarını koparmışlardı. Tanrım, daha fazla bakamadı. Bir insan başka bir insana bunu neden yapar?

"O ilk kurban değil. Aslında, o beşinci. Ne yazık ki yakında altıncıyı da bulacaklar. Onu kurtarmak için birkaç saat geç kalmıştım ama sen . . ." Telefonu tekrar cebine koyarken yutkundu. "Bunun senin başına gelmesine izin vermeyi reddediyorum."

"Neden birinin bana zarar vermek isteyeceğini düşündünüz?"

Bunun senin eserin olmadığını nereden bileyim?"

"Seni kurtarmak için kıcımlı yırtacağımı söylediğim gerçeğinin dışında mı demek istiyorsun? Sana yavaş bir ölümle işkence etmek isteseydim, neden önce niyetimi göstereyim ki benimle daha fazla savaşırsın?"

"Bilmiyorum! Eğer dengesiz bir katilseniz, pek de mantıklı sayılmazsınız."

Başını salladı, sanki sabrını zorluyormuş gibi görünüyordu. "Bir devlet kurumu için çalıştığımı ve bu senaryoda beyaz şapkayı takan kişinin ben olduğumu söyleyelim. Kötü adamlara ait olmadıkları sürece genellikle cesetlerden uzak durmaya çalışırım. Balerinler genellikle 'en çok arananlar' kategorisine girmezler."

"O zaman bunu bana açıkla. Bana ilaç verdin-" "İlaç verdin," diye düzeltti.

"Her neyse. Bana tek kelime etmeden beni evimden ve hayatımdan alıyorsun. Eğer buradaki iyi adam sensen,

Neden benimle konuşmayı ve durumu açıklamayı denemedin?"

"Bu senaryoyu canlandırırım. Kapınıza geliyorum ve çalışıyorum. Sanki sinir bozucu bir satıcıymışım ya da dininizi değiştirmeye çalışan biriymişim gibi cevap veriyorsunuz. Beni görmezden geliyorsunuz. Cesetler hakkında derinlemesine bir konuşma yapabilmemiz için beni evinize davet edeceğinizden şüpheliyim."

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı. "Yani beni öylece kaçırdın mı? Mantıklı bir yaklaşım bile denemedin."

İçini çekti. "Senaryoya devam edeceğiz. Sen kapıyı yüzüme kapattıktan sonra, gerçek katil ya içeri girer ya da seni dışarı çeker ve bir de bakmışım ki başka bir korkunç olay yeri fotoğrafına bakıyorum. Yöntemlerimden hoşlanmıyorsun. Bunu anlıyorum. Ama seni canlı istediğim için özür dilemeyeceğim."

"Beni olduğumdan başka biri olduğuma ikna etmeye çalışmanın mantığı nedir?"

"Gerçek denen küçük şey." İçini çekti ve başını salladı. "Özür dilerim. Kafanın karışık olduğunu biliyorum. Bu durum zor ve stresli. İkimizin de en iyi yanlarını ortaya çıkarmıyor. Sert olmaya ya da eşek gibi davranmaya çalışmıyorum. Karşımızda hasta biri var ve zaman bizden yana değil. Bu yüzden bana meydan okuduğunda, küstah ve alaycı oluyorum. Tartışmamızın bu şekilde ilerlemesini istemezdim. Senden çok fazla güven istediğimi biliyorum. Keşke bu daha kolay olsaydı ve tartışmak için daha fazla zamanımız olsaydı ama yok."

Özür onu etkisiz hale getirmişti ve Bailey onun hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. Evet, biraz göt gibi davranmıştı ama ya söylediği her şey doğruysa? Ya biri onun için geliyorsa?

"Eğer seni dinlersem ve iddia ettiğim kişi olduğumu kanıtlayabilirsem, gitmeme izin verecek misin?"

"Tüm bu cesetlerden kimin sorumlu olduğunu bulup onları durdurabilirsem, elbette."

"Bunu neden yapıyorsunuz? Neden polis bu işe karışmıyor?"

"Cesetler herhangi bir kasabada ya da bölgede değil. Ulusal güvenliğe yönelik potansiyel bir tehdit söz konusu olduğunda, bu yerel polisin çok ötesine geçiyor."

"Ulusal güvenlik mi?" Artık onun dengesiz olması gerektiğini biliyordu. "Ülkeyi nasıl tehdit edebileceğimi düşünüyorsun?"

"Siz değil, diğerleri. Şu anda daha fazlasını söyleyemem. Hala tüm bunların arkasında kimin olduğunu teyit etmek için bekliyorum."

"Bu çok uygun," diye söylendi.

"Bakın, bu insanları Washington'dan Miami'ye kadar takip ediyorum. En son ceset bugün Mobile'da bulundu. Yakında Oklahoma'da da bir ceset haberi alırız."

Her kimse, söylediklerine gerçekten inanıyordu. Hatta bu konuda düpedüz tutkuluydu. Bu onu daha az deli yapmıyordu, ama şu ana kadar buradan çıkmasının tek yolu Bailey Benson olduğunu ve başka biri olmadığını kanıtlamaksa, o zaman bunu yapacaktı.

"İddia ettiğim kişi olduğuma dair nasıl bir kanıt ihtiyacınız olduğunu tam olarak bilmiyorum. Doğum belgem ve sosyal güvenlik belgem var."

."

"Biliyorsun, hepsi de evlat edinilmen ve Sam Amca sayesinde oldu."

"Hayır, yanılıyorsun. I-"

"Aradığım kadın zaten ölmüş olan kızlardan biri değil. Eğer bu cinayetlerden sorumlu piçler aradıkları kişiyi bulmuş olsalardı, hala arıyor olmazlardı. Bu arada, tüm kurbanlar sizin yaşıınızdaydı, aşağı yukarı birkaç ay. Hepsi Aralık 1998 civarında evlat edinildi. Onlar-"

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Ben evlat edinilmedim." "Emin misiniz? Bu yüzden en erken yaşta evlat edinilmeni sordum."

hafıza."

"Ve sana söyledim."

"O dişi kaybetmeden önce hiçbir Şey hatırlamıyor musun?
Hiçbir Şey mi?"

Gerçek bir Şey değil. "yle mi?"

"Peşimde bir ya da iki deli yok, bu yüzden hatırladıklarımın konuyla ilgisi yok."

"Bunun bir seri katilin işi olmadığını nereden biliyorsun?"

"Bu el işi kime aitse, bahse girerim bir zamanlar CIA ya da başka bir devlet kurumunda eğitim almıştır. Ne yaptığını biliyor ama iz bırakıyor. Aynı adam, aynı yöntem. Ve sanki bir Şey arıyormuş gibi her zaman kurbanın evini parçalara ayırıyor. Bu bir seri katil için normal bir davranış değil. En eski anınıza geri dönelim. Bana sylemediğin bir Şey mi var?"

Soruları Bailey'e sanki onu belirli bir cevaba yönlendirmeye çalışıyormuş gibi hissettirdi. Zaman kazanmak ve hüsrana uğramamak için sadede geldi. "Hatırlamam gereken Şey nedir?"

Ona baktı, ela yeşili gözleri onu inceliyordu, sanki beynini açmaya ve içindeki tüm düşünceleri görmeye çalışıyordu. "şunu bir deneyelim. Tarım arazilerinin ortasında çok soğuk bir gün geçirdiğine dair bir anın var mı? Karda, kanlar içinde yol kenarında yürürken? Mavi bir sedanla yolda ilerleyen bir çift tarafından fark edildiğinizi?" Bailey'nin kalbi durdu.

Rüyalarından bir kesit anlatmıştı, ama . . . onlar vardı sadece a . . . ürün . . . onun hayal gücü. Annesi ona bu konuda defalarca güvence vermişti. Aslında babası bu konuda çok kararlıydı. O da

Yıllar önce rüyalarımın kimseye bahsetmeyi bıraktım.

Peki bu yabancı nereden biliyordu?

"Ne o öyle mi? Sen gitti soluk.

Sen hatırlamak bir olay mı?"

O salladı onu Kafa otomatik olarak. Bu vardı için olmak Bir tesadüf. İyi bir tahmin.

Mantıklı bir Şey.

Bu yapmadı.

"Evet, hatırlıyorsun. Odaklanmaya çalış. Tanrım, ben de seni arıyordum." Tekrar yaklaştı, yüzü endişeliydi. "Devam et. Sırada ne var?"

Rüyasında, hiçbir şey. Sedan'ı ve onun için duran çifti asla geçemedi. "Bu olamaz. Bu sadece bir ya da iki kez gördüğüm bir rüya." Daha çok bin ya da iki kez.

"Ya bu bir rüya değil de bir anıysa?"

"Hayır. O zaman hatırlardım. Houston'da kar yağmaz. Hiç böyle bir çiftliğe gitmedim. Hayatımda hiç böyle bir çift görmedim."

"Gerçekten düşünün. Eğer bu bir rüyaysa ve uyandıktan sonra bile hatırlıyorsanız, üzerinizde bir etkisi olmuştur. Büyük bir etki. Bunun bir nedeni var."

Daha da eğildi ve erkek kokusu tekrar burnuna doldu. Bailey onun ürkütücü ya da sapık gibi görüldüğünü söyleyebilmeyi isterdi. Ama hayır, sadece seksi görünüyordu. Evet, kendisinden belki sekiz ya da on yaş büyüktü ama ona baktığında, çıktığı ve göz koyduğu tüm erkeklerin erkek olduğunu fark etti. Peki ya bu? O bir *erkekti*.

Bu kulağa aptalca ve yanlış geliyordu ama cidden. Fark edilmemesi imkânsız bir çekiciliği vardı.

Bailey kaşlarını çattı. Bir kızın kendisini esir alan kişiye aşık olması ne kadar sürerdi? Akıl sağlığını mı, IQ'sunu mu yoksa her ikisini de mi kontrol etmeliydi?

"Rüyada arabadaki çiftten önce bir şey hatırlıyor musun? Karda o kırmızı ayak izlerini bırakmadan önce?"

Kaşlarını çattı. "Rüyada bundan önce bir şey olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu olayın geçmişini biliyorum. O küçük kız o evden kaçmadan ve yolun kenarında şok içinde yürümeden önce gerçekte neler olduğunu biliyorum.

Samaritanlar onu buldu ve yerel şerife götürdü. Bana rüyanda ne gördüğünü söyle. Bakalım eşleşecekler mi?"

Ve ona haklı olduğunu iddia etmek için kullanabileceği bir şey mi verecekti? Kayıp kızın o olduğunu mu? "Neden bana ne olduğunu düşündüğünü söylemiyorsun?"

"Dört kişinin öldürülmesi. Al." Arkasını döndü ve yakındaki bir şifonyerin üzerinde duran, kadının fark etmediği bir dosyayı aldı. İsteddiği şeye gelene kadar içindekilerden bazılarını karıştırdı. Fotoğraflar. Birkaçını eline aldı ve sinsice ona doğru geri döndü. "Bunlardan tanıdık gelen var mı?"

İlk resmi gözünün önüne getirdiğinde, büyük bir otlığın içinde tek başına duran küçük beyaz eve baktı ve içinde bir şok sarsıntısı oldu. Bu, kâbuslarındaki evdi. Rüyasında olduğu gibi bu fotoğrafta karla kaplı değildi. Ama aynı hafif kirli dış cephe. Pirinç tokmağı olan aynı beyaz kapı. Kapının her iki yanında aynı iki pencere. Evin arkasında ve biraz solunda aynı küçük müstakil garaj.

Bailey yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Bunu rüyanda mı gördün?"

"BEN-BEN ..." Bu nasıl mümkün olabilir? "Belki bir tesadüftür ya da ben medyumumdur ya da haberlerde görmüşümdür. Bir cinayet hatırlamıyorum. O kadar korkunç bir şey hatırlamam gerekirdi."

"Belki de değildir. Eğer orada yaşayan ve katliamdan kurtulan kız sizseniz -ki bence sizsiniz- olay olduğunda beş yaşında bile değildiniz. Olayı unutmuş olabilirsiniz. İnsan zihninin işlenemeyecek kadar travmatik şeyleri 'unutması' alışılmadık bir durum değildir."

Adamın ne dediğini duymuştu ve onun yerinde olsa muhtemelen kayıp kızın kendisi olduğunu düşünürdü. Ama bu hiç mantıklı gelmedi. İyi bir hafızası vardı. Dörtlü bir cinayetin aklından çıkmasına nasıl izin vermiş olabilirdi? Ailesi rüyaların sadece hayal gücünün ürünü olduğu ve hiçbir zaman tehlikede olmadığı konusunda ısrarcıydı. Hatta psikoloğu bile onu

Kabuslarının muhtemelen korkularının bir temsilinden başka bir şey olmadığı fikri. Bu da ona mantıklı geliyordu. Her rüya gördüğünde dehşet içinde titreyerek uyanıyor ve çoğu zaman saatlerce uyanık kalıyordu. Unutmasına yardımcı olması için Netflix'te sıraya koyduğu bir komedi koleksiyonu bile vardı.

"Tesadüflerin gerçekten tuhaf olduğunu kabul ediyorum, ama benim o kız olmam ... akla yatkın değil."

"Потому, что она вмешается вы."

Çünkü seni korkutuyor.

Bailey otomatik olarak, "Elbette öyle," diye cevap verdi.

Sonra nefesi kesildi. Az önce ne olmuştu? Adam İngilizce konuşmamıştı. Aslında, bu dili daha önce duyduğunu bile hatırlamıyordu. Yine de ne dediğini çok iyi biliyordu.

"Çünkü haklı olduğumu biliyorsun. Ve Rusça anlıyorsun." Gülümsemesi vahşileşti.

"Şanslı tahmin." Anlamakta zorlanarak solgunlaştığını hissetti.

"Saçmalık. Aradığım kadın sensin. Gerçek adını bilmek ister misin?"

Böyle bir şey olamaz. "Bailey Benson. Rüyalarımda ne olduğunu nasıl anladın hiçbir fikrim yok. Alay etmek ya da uğraşmak için neden beni seçtiğini de anlayamıyorum. Ama bana *ilaç* veren, beni yatağımdan sürükleyen ve kendi yatağına bağlayan bir adamın -ne dersiniz deyin- deli saçmalıklarına inanacak değilim. Ve şimdi bana beni doğuran ebeveynlerimin aslında benim ebeveynlerim olmadığını ve bir katliamdan sağ kurtulduğumu söylüyorsunuz. Hayır."

"Neden yalan söyleyeyim ki? Söylediklerime kesinlikle inanmasam neden seni kurtarmak için hapse girmeyi göze alayım?"

"Bilmiyorum. *Seni* tanımıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Buradan gitmem gerek."

"Telefonumdaki resmi hatırlıyor musun? Onun gibi mi görünmek istiyorsun?" diye meydan okuyarak cebinden telefonunu çıkardı. "Ne kadar korkunç olduğunu hatırlamıyorsan, sana tekrar gösterebilirim."

Hayır. Tanrım, hayır. Bailey gözlerini kapattı. "Bunu görmeme gerek yok."

"Kafanı kuma gömmeye çalışacaksan ve ben sıradan bir kaçık mışım gibi davranacaksan belki de vardır."

Öyle olmalıydı. Daha iyi bir açıklaması yoktu ama bir kadını yatağından kaçırmak, iki küreği birden daldıramayacağını kanıtlıyordu, değil mi? Onun Rusça bilen ve beş yaşındayken katledilene kadar tamamen farklı ebeveynleri olan başka bir kadın olduğuna inanmak Tabii ki hayır.

İçini çekti ve tekrar yatağın kenarına oturdu. Elini ona doğru kaldırdığında Bailey irkildi, geri çekilmeye çalıştı ama adam sadece saçlarını yüzünden çekip yanağını okşadı.

"Dokunma bana," diye tükürdü, kalbi küt küt atıyordu.

Hemen geri çekildi. "Seni korkutmaya çalışmıyorum, sadece seni rahatlatır."

"Beni rahatlatmak mı istiyorsun? Beni rahat bırak. Bırak gideyim."

Uzun bir an geçti. Tereddüt etti, durumu düşünüyor gibi göründü ve kadının ürpermesine neden olan o delici bakışlarından birini daha attı. Sonunda ayağa kalktı.

"Sana istediğinin yarısını verebilirim. Seni biraz yalnız bırakıp düşünmen için zaman vereceğim. Ama gitmene izin veremem. Seni nasıl güvende tutacağımı bulana kadar buradasın. Bu uğurda zaten çok fazla insan öldü ve listeye seni de eklemelerine izin verirsem lanetleneceğim. Aç mısın?"

Dürüst olmak gerekirse, öyleydi. Ve inatçı gururu ondan yiyecek almayı reddetmek istiyordu. Diğer yanı ise, daha sonra kaçacak güce sahip olmak istiyorsa, yüzüne inat burnunu kesemeyeceğini biliyordu.

"Evet."

"Tıbbi kayıtlarınız yer fıstığına alerjiniz olduğunu söylüyor.

Başka bir şey var mı? Sevmediğiniz yiyecekler."

Bunu nasıl öğrenmişti? Bailey sormak istemedi. Sadece başını salladı.

"Tamam. Kısa süre içinde size bir şeyler getirecek birini göndereceğim."

Yani yalnız değiller miydi? Belki başka biri gelir ve ona acır, buraya ait olmadığını fark eder ve-

"O güzel kafanın içinde dönen çarkları görüyorum. Burada kimse sana yardım etmeyecek. Hepsi tehlikeyi biliyor ve kaçmana izin vermeyecekler. Zaten buradan çıkmanın bir yolu yok." Tavandan tabana kadar uzanan büyük pencerelere doğru yürüdü ve panjurları açtı. Güneş ışığı içeri süzüldü... ve pencereleri parmaklıklar kapladı.

Kolay kolay kaçamazdı.

Onu kaçırın adam cebini karıştırdı ve bir anahtar çıkardı. Kadının üzerine eğildi, ellerini yatak başlığına dayayıp gözlerinin içine bakarken yüzleri birbirine çok yakındı. Nefes almak zorlaştı. Kalbi göğsüne doğru sertçe çarpıyordu.

"Deli olduğumu düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadı. "Fikrini değiştirmem için bana zaman ver."

Adam uzanıp bileklerini çözdüğünde, Bailey onu reddetmeye cesaret edemedi. Yavaşça kollarını yanlarına indirmesine yardım etti, kan geri akarken masaj yaptı. Adamın dokunuşu Bailey'nin içinden geçiyordu, sıcak ve elektrikliydi. Son derece korkutucuydu. Tanrım, onun nesi vardı?

Bailey geri çekildi. Erkekler konusunda her zaman kötü bir zevke sahip olmuştu ama ona olan ilgisini itiraf edecek kadar alçalmayı reddediyordu. "Anladım. Yapma-" Ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Dokunma bana."

Ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı ve yataktan kalktı. "Sadece yardım etmek istemiştım, ama ... Banyo şu kapının ardında." Arkasında ve solunda bir yeri işaret etti. "Heyecanlanmadan önce

İçerideki pencere de parmaklıklarla kapatılmış. Onun dışında bu odada dolaşmakta özgürsünüz. Birazdan sana birkaç kitap ve dergi getireceğim."

Bir dönüşle ona sırtını döndü. Burada kalıp onun kendisini deliliğine ikna etmesini bekleyemezdi.

İçgüdüler devreye girdi. Bu onun kaçmak için en iyi şansı olabilirdi.

Bailey yataktan kalktı ve pencerenin yanındaki raflardan birine doğru süründü, raftan ağır bir ahşap heykel aldı, sonra parmak uçlarında arkasına geçti.

Kapının kilidini açıp kapıyı açar açmaz parmak uçlarında yükseldi ve kolunu sessizce kaldırdı. Normalde kimseye vuramazdı. Ama bu ölüm kalım meselesiydi.

Aniden döndü ve bileğini inatçı bir şekilde kavradı. Adamın gözleri kızın kileri yakarken kız hareket edemiyordu.

"Tatlım, senin yasal olarak çalıştığından daha uzun süredir gizli ajan olarak dünyanın en tehlikeli insanlarıyla savaşıyorum. Gerçekten beni şaşırtacağını mı sandın?"

Alaycı sorusu onu küçük ve çaresiz hissettirdi. Bu yüzden ondan nefret ediyordu. "Bırak beni gideyim."

Tahta bloğu kızın elinden aldı ve sonra onu serbest bıraktı. "İyi denemeydi. Bu arada, biyolojik ailenin sana doğduğunda verdiği isim Tatiana'ydı. Sen Viktor Aslanov'un en küçük kızıydın."

Sonra gitmiş, kapı arkasından sağlam bir klik sesiyle kilitlemişti. Bailey bakakaldı, ağzı açık kaldı, olduğu yerde çakılıp kaldı. İddia ettiği şeylerden herhangi biri gerçekten doğru olabilir miydi?

Dördüncü Bölüm

Joaquin yatak odasının kapısından çıktığı anda Dominion'un sahibi Mitchell Thorpe dikildi ve keskin kaşlarını kaldırarak koridoru kapattı. Bakışları kınıyordu. Adamın kusursuz takım elbisesine rağmen Joaquin, Thorpe'un belalı biri olabileceğinden emindi. Çok uykusuz ve huzursuz birkaç gün geçirdiği için diğer adamın saçmalıklarına ihtiyacı yoktu.

"Zor bir durumda olduğunuzu anlıyorum." Thorpe kol düğmesini düzeltti. "Yatak odamdan gelen çığlıkları duyar duymaz Logan'ı aradım. Durumunuzu biraz daha derinlemesine açıkladı. Buraya gelmenize izin verdim çünkü Edgington kardeşler size kefil oldular ve bir kadını kaçırmak yerine bir katilin potansiyel hedefini koruduğunuzu anladım. Club Dominion'da kesinlikle rızaya dayalı bir ortam vardır. O kadını isteği dışında burada tutamazsınız."

Joaquin hayal kırıklığı ve korkuyla savaşıyor yutkundu. "Kimsenin buraya ışık tutmasını ya da sizi kapatmaya çalışmasını istemediğinizi anlıyorum ama-"

"Zaten yeterince sorunum var. Hem evanjelistler hem de kulübümü kapatmak için lobi yapan aseksüeller görünüşe göre ya orgazmla tanışmamışlar ya da ondan korkuyorlar, bu yüzden ..."

Joaquin'in aklından yüzlerce taktik geçti. Sonunda gerçeği söylemeye karar verdi. "Şokta. Hafızasını biraz canlandırdığımda geçmişî hatırlayacağını umuyordum. Hatta

Ailesinin öldürüldüğü geceyle ilgili kabuslar gördüğünü itiraf etse de Tatiana Aslanov olmadığı konusunda kararlı. Zamana ihtiyacım var. Eğer onu şimdi serbest bırakırsam, bu piçler için iğrenç işler yapan her kimse onu yakalaması uzun sürmez. Logan sana bu kadınlara nasıl işkence ettiklerini anlattı mı?"

"Onu güvende tutmak istiyorsun. Bu takdire şayan. Ama onu isteği dışında burada tutamam." Duruşu hafifçe yumuşadı. "Onun Aslanov'un kızı olduğundan emin misin?"

"Doğru kadını buldum. Karlar içindeki evi ve onu yolun kenarında dolaşırken bulan çifti bile rüyasında görüyor. Onu ikna etmek ve ne bildiğini öğrenmek için birkaç güne ihtiyacım var." Thorpe hâlâ şüpheci görünüyordu. "Ya bu piçler hâlâ Callie'nin peşindeyse?"

"Neden herkes Callie'yi bana karşı kullanıyor?" Thorpe'un yüz ifadesi öfkeyle gürlledi. "İtaatkârımı bu işe karıştırma."

Joaquin ellerini havaya kaldırdı. "Neredeyse on yıldır bu pisliğin içindeydi. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, eğer onu ele geçirmiş olsalardı, işkence yaparlardı-"

"Eğer bu cümleyi bitirirsen, hiç dışın kalmayacak." Thorpe çok ciddi görünüyordu. "Callie yeterince acı çekti. Sean ve ben şimdi onu mutlu etmek için elimizden geleni yapıyoruz. Onu bu işten mümkün olduğunca uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacağız."

Geri adım atma zamanı. Bu taktik Thorpe'u çileden çıkarıyordu ve Joaquin'in adamın işbirliğine ihtiyacı vardı. "Peki, tamam. Özür dilerim. Eğer izin verirsiniz, hem Sean hem de Callie ile konuşmak istiyorum. Tatiana'nın hayatını kurtarabilecek bilgilere sahip olduklarını düşünüyorum."

"Sean'a seninle konuşup konuşmayacağını soracağım. Bu ona bağlı ve en azından kısmen FBI'nın neyi kesinlikle kurum içinde tutmak istediğine bağlı olacak. Callie . . . Sean ve ben buna birlikte karar vermek zorundayız. Callie'nin verdiği TV röportajları asla derinlemesine değildir. Onlar hayatta kalma meselesi, çünkü onu da

Herkesin öldürmesi için. Ancak onu kimin ve neden takip ettiğine dair doğrudan bir soruşturma onun için çok fazla olabilir. Daha üç ay bile olmadı. Ve düğün stresiyle ..."

"Dün kabul etmişsiniz."

"Siz bu karmaşaya adam kaçırmayı eklemeden önce."

Joaquin Thorpe'un cevabından hoşlanmamıştı ama anlıyordu. "Yıllarca cehennemden geçtiğini biliyorum. Vereceği bilginin hayat kurtarmaya yardımcı olacağına inanmasaydım, ondan bu topraklara tekrar ayak basmasını istemezdim. Sen ve Sean her an onun yanında olabilirsiniz."

"Bunu düşüneceğim. Tatiana'yla konuşmak istiyorum." Thorpe bunu bir ricaymış gibi ifade etti ama öyle değildi.

Joaquin çekingen davrandı. "Muhtemelen şimdi duş alıyordur ve önce biraz yemeğe ihtiyacı vardır."

Birdenbire içine dolan koruma içgüdüsünü anlayamadı. Hayır, bu onu rahatsız eden tam olarak koruyucu bir şey değildi. Bunun yerine, neredeyse sahipleniciydi. Bu daha da anlamsızdı. Duyduğu kadarıyla Thorpe kendini Callie'ye adamıştı, bu yüzden başka birine evlenme teklif etmesi mümkün değildi. Ayrıca Joaquin Aslanov'un kızını çok az tanıyordu. O sadece hayatta tutması gereken biriydi, o kadar.

Ama onun narin bedenini kendi bedeniyle örtme ve onu sikiyle doldurma düşüncesi hoşuna gitmişti. Aslında, güney kısımları bu fikirle sertleşti ve yükseldi. Bir lanet tuttu içinde.

Thorpe durakladı. "Yemek yediğinden emin olacağım. O yemek yerken, ben ve o sohbet edeceğiz. Dostça davranacağım."

Bu güvencelere rağmen Joaquin hâlâ hayır demek istiyordu. Ama Thorpe onun iplerini elinde tutuyordu. Tatiana'yı güvenli bir yerde tutmak ve ona bu cinayetlerden sorumlu grup ve nedenleri hakkında bilgi verebilecek insanlarla konuşmak istiyorsa, kulüp sahibinin kurallarına göre oynamak zorundaydı. Bu onu çok rahatsız ediyordu.

"Korkuyor."

"Eminim." Thorpe ona apaçık ortada olan bir şeyi söylediği için aptalmış gibi baktı.

Edgington kardeşlerin Dominion'un sahibine yaptığı tüm övgülere rağmen Joaquin, Thorpe'u hiç sevdiğinden emin değildi.

Kulüp sahibi, "Onu yatağından aldınız ve buraya baygın halde getirdiniz," dedi. "Bunu onaylamıyorum."

Senin fikrini sormuyordum, Bay Kıçına Yapış.

"Daha iyi seçeneklerim yoktu."

"Pekala, şimdi misafirinizin burada bulunmayı kabul etmesi için kırk sekiz saatiniz var, yoksa meseleyi kendi ellerimle halledeceğim."

Joaquin dişlerini sıktı ve Thorpe'un uzaklaşmasını izledi. Koridorda ters yöne doğru ilerledi.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Kanıtları tekrar inceleyebilirdi ama bunu binlerce kez yapmıştı. Yeni gözler ya da ipuçları olmadan, Nate'i kimin ya da neden öldürdüğünü tam olarak bilmeye yaklaşamazdı. Ona korkunç işkenceler yapmamış olmaları küçük bir merhametti. Ve Thorpe'un odasındaki kadının kanlar içinde bir et yığınının dönüştüğünü görmek istemiyorsa, dilini ısırması gerekiyordu. Ayrıca Tatiana'yı önümüzdeki iki gün içinde burada olmayı kabul etmeye nasıl ikna edeceğini de bulması gerekiyordu. Ona kanıtlarını vermişti. Başka pek fazla yolu kalmamıştı.

Onun yerine barı buldu. Kulüp kapalıyken, kare yüzlü, yarık çeneli ve sikik tavırlı kaslı bir adam dışında kimseyi görmedi. Adam barın arkasında bir tabureye oturmuş, tavandaki plastik bir kubbenin arkasındaki güvenlik kamerasına bakıyordu.

"Burada mı çalışıyorsun, dostum?"

İri adam ona bakmadı, sadece kameranın koruyucu balonuna bir tornavida doğrulttu. "Evet. Ben Axel, güvenlik şefiyim. Eğer oylama yapsaydım, buraya seninle birlikte olmayı kabul etmemiş bilinçsiz bir kadınla gelmene izin vermezdim."

Sıraya gir. "Thorpe'un da bunu onaylamadığını bilmek sizi mutlu edecektir."

"Zorbalara sıfır toleransım var, tecavüzcülere ise daha da az."

"Vay canına, ben henüz tehlikede olduğunu anlamamış birini koruyan bir federal ajanım." Peki neden bu adama kendini açıklıyordu? Çünkü Axel burayı güvende tutuyordu. *Lanet olsun* "Buralarda bira içmek mümkün mü?"

"Çok fazla içki servisi yapmıyoruz. Kısıtlama, balmumu gibi şeyler, ve ateşle oynamak sarhoşlukla pek iyi gitmez."

Joaquin'in öfkesi alevlendi. Axel'in taburesini salladı. "Bir kadının hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Ona tecavüz etmeye değil. Sarhoş olmaya değil. Ben neden düşmanım?"

Sonunda Axel mavi gözleri keskin bir şekilde ona doğru baktı. "Senin küçük duyguların neden umurumda olsun ki? Ona yabancısın, onu isteği dışında bir yatağa hapsediyorsun. Sadece bu da değil, eğer burası kapatılırsa, benim bir işim olmayacak ve Dallas'taki fet halkının oyun oynayacak güvenli bir yeri olmayacak."

Fet topluluğu ya da onların korunaklı bir ortam bulma konusundaki sıkıntıları hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Kimseyi dışarıda bırakmak istemiyordu ama Tatiana'nın güvenliğini de feda edemezdi. "Onu burada olmak istediğine ikna edeceğim, tamam mı?"

"Çabuk ol." Ve Axel konuşmasını bitirdi. Her neyse.

Belki de bira iyi bir fikir değildi.

Ama içecek bir şey ya da beklemek dışında yapacak bir şey olmadığından, lanet olası duvarlara tırmanacaktı. Koridorda geri geri yürüdü. Önümüzdeki iki gün içinde nasıl olur da Tatiana'nın güvendiği biri haline gelebilirdi? Sadece iki olasılık görüyordu: Onun arkadaşı ya da sevgilisi olmalıydı.

Joaquin vicdanıyla boğuştu, sonra da onu gömdü. Eğer mantıklı davranmazsa, onu elinden geldiğince etkilemek zorunda kalacaktı. Onun kalbini kırmak istemiyordu,

Sadece yaşadığından emin olmak için. Ve eğer ona dokunabilirse ... Bu durum ona bir kazan-kazan gibi görünüyordu.

Gülümsedi ve plan yapmaya başladı.

* * *

BAILEY başını kaldırdığında yatak odasının kapısından içeri elinde bir tepsiyle heybetli bir adamın girdiğini gördü. Onu Rus bilim adamının kızı olduğuna ikna etmeye çalışan adam bu değildi. Bu adam daha kibardı, biraz daha yaşlıydı ama yine de kızın yarım adım geri çekilmesine neden olan bir tehlikesi vardı.

"Otur." Başını sallayarak uzak duvara dayalı bir masayı işaret etti.

Her şeyden çok dekoratif görünüyordu. İçinde işe yarar bir şey, özellikle de dış dünyaya ulaşmanın bir yolunu aramayı çoktan denemişti. Bu noktada Mors alfabesine bile razıydı. Ama hiçbir şey bulamadı. Çekmeceler kilitliydi ve on iki yıllık bale eğitimi ve bilim tutkusu ona küçük bir hırsızın becerilerini kazandırmamıştı.

Bu adam ona bulaşmaması konusunda onu uyaran bir hava yaydığı için, dediğini yaptı. Ayrıca, Bailey odanın öbür ucundan bile yemek kokusu alabiliyordu ve açlıktan ölmek üzereydi.

Kadın oturur oturmaz tepsiyi önüne koydu ve banyoya doğru gözden kayboldu.

"Patates ve kuşkonmazlı kızarmış tavuk," diye seslendi odanın öbür ucundan ve bir süre sonra elinde bir bornozla çıkageldi. "Üşürsen şimdilik bunu giyebilirsin."

Daha önce böyle bir şey yapmamıştı ama duştan sonra saç kurutma makinesi bulamamıştı ve ıslak saçlarının telleri şimdi sırtına dökülüyor, geceliğini ıslatıyordu. Yanında başka kıyafet yoktu. Ama şikâyetçi değildi. Yeni bir diş fırçası, tıraş bıçağı, tarak, kokulu vücut losyonu -bir dizi tuvalet malzemesi- bulmayı beklemiyordu.

"Teşekkür ederim." Adam yakındaki bir sandalyeyi çekip grinin alışılmadık bir tonundaki endişeli gözleriyle ona bakarken gözlerini adamdan ayırmadı.

"Rica ederim. Kız arkadaşım tam olarak senin ölçülerinde değil ama sana sunabileceğim her şeyden çok daha yakın."

Neredeyse o kapıdan giren son adam kadar uzun boyluydu ve daha az yapılı değildi. Onun her şeyinde yüzebilirdi.

"Yani ..." diye devam etti. "Birazdan sana onun bir şeyini getireceğim. Önce seni beslemek istedim." Adam onun el değmemiş tabağına baktı ve kaşlarını çatı. "Buyurun."

Bailey çatalını aldı. Adam heybetli görünüyordu ama tehditkâr değildi. Yine de . . .

"Sen de kimsin? Alınma ama sana ya da tuhaf arkadaşına güvenmiyorum."

"Ben Thorpe."

Adı tanıdık geliyordu. Nedeninden tam olarak emin değildi. Yine de şu anda onunla ilgili her şey tuhaftı. Belki de halüsinasyon görüyordu.

Hayalet gibi bir gülümseme takındı. "Ve o ucube tam olarak benim dostum değil. Joaquin daha çok bir arkadaşın arkadaşı gibi. Onu çok iyi tanımıyorum, bu yüzden seni tam olarak rahatlatamam. Burada kendi isteğin dışında bulunmandan hoşlanmadığımı ona zaten söyledim. Bu bir yana, ortak arkadaşlarımız çok yüksek madalyalı askerler ve en iyi adamlar. Eğer tehlikede olduğunuzu söylüyorlarsa, tehlikedesiniz demektir ve kendinizi katiller için kolay bir hedef haline getirmemeniz konusunda sizi uyarmak isterim."

Ona inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Tek bildiği, Thorpe ve Joaquin'in -bu isim onun sert, maço havasına uyuyordu- iyi polis-kötü polis ilişkisi içinde olduklarıydı. Bunların hepsi bir oyun olabilirdi ve ikisi de onunla oynuyor olabilirdi. Ama içgüdüleri ona hayır diyordu.

Biraz kuşkonmaz doğrayıp ağzına attı. Kulakları kanayana kadar onu hayatta tutmaktan bahsedip sonra da zehirlemeyeceklerine inanmak zorundaydı. "Kolay bir hedef olmaya hevesli değilim. Ama Joaquin bir şey söylemedi."

boynuma bir iğne sokmadan ve beni buraya sürüklemeyen önce bana bir kelime söyle."

Thorpe'un dudakları onaylamaz bir ifadeyle büzüldü. "Yöntemleri hakkında karşılıklı konuştuk. Mutlu olmadığımı biliyor. Burası benim ve benim çatım altında olduğu sürece benim kurallarına göre oynayacağını açıkça belirttim. Sana da bir söz veriyorum. Başına istemediğin hiçbir şey gelmeyecek."

"Burada olmayı hiç istemiyorum."

"Anlıyorum. Ona bu dava üzerinde çalışması için iki gün verin ve sorunu çözüp çözemeyeceğine bakın, böylece başınızda bir tehdit olmadan buradan çıkabilirsiniz."

"Hayatımı iki günlüğüne askıya alamam."

"Özür dilerim. Bunun zor olduğunu biliyorum."

Ama Thorpe fikrini değiştirmeyecek ya da onun kaçmasına yardım etmeyecekti. "Bugün bir provam var. Onları asla kaçırmam. Sonra bu akşam arkadaşım Blane gelecek ve ona orada olamayacağımı bildirmem gerekecek."

"Bu benim kararım değil. Joaquin'in sana bir telefon vermeyeceğini tahmin ediyorum, böylece dünyaya seni nerede bulacaklarını söyleyebilirsin, ama ona sorabilirsin."

"Nerede olduğumu bile bilmezken kime nasıl söyleyebilirim ki?" diye belirtti. "Anlamamı nasıl sağlayabilirim? Ortaya çıkmazsam ya da ona güvenli bir yerde olduğumu söylemezsem Blane beni kayıp olarak bildirecek."

"Belki de en iyisi budur." Thorpe ayağa kalktı. "Bu katiller seni izliyor. Ortadan kaybolursan belki tereddüt ederler ya da hata yaparlar. Blane'i ziyaret etmeleri ve ondan bilgi almaya çalışmaları için onlara herhangi bir sebep vermek istemezsin, değil mi?"

Joaquin'in telefonunda ona gösterdiği fotoğraftan sonra mı? "Hayır!"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi seni rahat bırakacağım."

Bu kibar adamdan geri çekildi. Her ne kadar *GQ* gibi görünse de, onun yüzeyinin altında çok daha fazlası olduğunu ve sadece manipüle edildiğini hissetti.

"Bekle!" Bailey, adam soran bir kaşla ona dönene kadar dudağını ısırdı. Adamın kimseden emir almaya alışık olmadığı izlenimine kapılmıştı. "Sana neden güveneyim?"

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Sana şöyle söyleyeyim: Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok ve sözümü tutmazsam kaybedecek her şeyim var. Bana henüz inanmayabilirsin ve bu sorun değil, ama güvende olacaksın."

* * *

Thorpe'un ayrılmasından yaklaşık yirmi dakika sonra Bailey kapının sesini tekrar duydu ve döndüğünde Joaquin'in elinde plastik bir poşetle içeri girdiğini gördü. Tanrım, aptalcaydı ama neredeyse ona bakakalacaktı. Kendini gülünç bir liseli kız gibi hissediyordu ama adam duş almış ve tıraş olmuştu; kirli sakalının olmaması çenesinin ve çenesinin her keskin açısını gösteriyordu. Başka bir kot pantolon ve kaslı vücudunu gösteren başka bir dar tişört giymişti. Yine de fiziksel olarak muhteşem olması onun ilgisini çekmeye yetmemişti. Şimdi verdiği tepki, adamın gözlerindeki yepyeni sıcaklıkla ilgiliydi.

"Merhaba." İçeri girdi, çantasını yakındaki bir kitaplığın üzerine bıraktı ve kapıyı arkasından kilitledi.

"Merhaba." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Seni korkuttuysam özür dilerim. *Eğer.*" Homurdandı. "Korkuttuğuma eminim. Bana inansen da inanmasan da sonunun diğerleri gibi olmasını istemiyorum."

"Yani beni kaçırmak sorun değil mi?"

"Açık konuşmak gerekirse, hayır. Ama işkence görüp öldürülmektense kaçırılmanın daha iyi olacağını düşündüm. İki kötülükten daha azı." Omuz silkti. "Mükemmel bir seçim değildi ama bu hasta piç senin için gelmeden önce sahip olduğum birkaç saat içinde başka seçeneğim yoktu."

Ve bir kez daha önce kendisiyle konuşabileceğini söylemesinin yine sağır kulaklara takılacağını tahmin ediyordu.

Ayrıca ... gerçekten dinler miydi? Muhtemelen onu bir psikopat olarak yazardı.

"Çalıştığın devlet kurumu adam kaçırmaya göz mü yumuyor, Joaquin?" Onunla biraz alay etmekten kendini alamadı.

İki kez baktı, sonra kaşlarını çattı. "Yani Thorpe sana adımı mı söyledi? Güzel."

Cebinden bir şey çıkardıktan sonra küçük deri bir çantayı çevirerek açtı ve içinden bir tür rozet ile adının Joaquin Muñoz olduğunu ve NSA için çalıştığını belirten bir kimlik çıktı. Bailey bakakaldı. Taklit etmiş olsa bile, belge oldukça resmi görünüyordu. Belki de öyle olmamalıydı, ama kimlik bilgilerini görmek, onun muhtemelen tamamen çılgın bir ucube olmadığına inanmasını sağladı - sadece çoğunlukla.

Ona tekrar baktı. Erkeksi. Biraz egzotik. İlginç. Ve işte yine aptalca bir bölgeye girmişti.

"Yeterince yedin mi?" Yarısı boş olan tepsisini işaret etti.

Bailey başını salladı, ondan başka bir yere bakmak için bir nedeni olduğu için mutluydu. "Thorpe'un yemeği nereden bulduğunu bilmiyorum ama çok güzeldi."

"Bana paket servis ustası olduğunu söylemişti." Joaquin sırttı.

O da karşılık olarak gülümsedi, sonra kendini tuttu. Yüzündeki ifadeyi silerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Blane'i arayıp bu gece evde olmayacağımı söylemem gerek. Endişelenecektir."

"Thorpe bana ikinizin bu konuyu konuştuğunuzu söyledi. Ona katılıyorum. Ortadan kaybolman katili hazırlıksız yakalayacak. Belki hata yapar. Belki harekete geçer. Kimin sorumlu olduğunu bulmanın ve bunu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyım. Blane hiçbir şey bilmezse daha güvende olur."

O cevap veremeden cebindeki telefon çaldı. Kitabı çıkardı ve okudu. Bailey bir an için telefonu elinden alıp 911'i aramayı düşündü ama

o aramayı yapamadan elinden alacaktı. Banyo kapısının kilidini bile sökmüştü - kontrol etmişti - bu yüzden onu orada atlatmayı ve acil durum görevlilerini sinyali takip edecek kadar uzun süre telefonda tutmayı umamazdı.

İçini çekerek daha iyi bir fırsat beklemeye karar verdi. En azından adam artık tehditkâr görünmüyordu. Hatta neredeyse dostça görünüyordu. Thorpe onlara güvenmesi için onu kandırdığı için mi? Bailey aptal olmak istemiyordu ama ya gerçekten peşinde biri varsa? Ya burada gerçekten daha güvendeyse?

Joaquin aniden alçak ve çirkin bir hırıltıyla küfretti. Sonra sabırsızlanıyormuş gibi gözlerini tavana dikti. Tekrar ona doğru baktığında ifadesi kasvetli bir hal almıştı.

"Ne oldu?" Kelimeler ağzından kaçtı. Onun için endişelenmemeliydi ama adam gerçekten üzgün görünüyordu. Arkasına yaslanıp insanların acı çekmesini izlemek onun doğasında yoktu.

"Sana bahsettiğim Oklahoma'daki kayıp kızı hatırlıyor musun?" Kız başını sallayınca Joaquin elindeki telefonu kızın yüzüne tuttu. "İşte burada."

Bailey hızlı bir bakış attı, sonra gözlerini kaçırdı. Fotoğraf, ona gösterdiği son fotoğraf kadar, belki de daha fazla mide bulandırıcıydı. Kadın bu kez esmer değil, sarışındı. Ölmeden önce daha fazla kan kaybetmişti. Yüzü acı içinde sürekli buruşmuş görünüyordu.

Gördüğü her şey Bailey'nin midesinin bulanmasına ve korkuya kapılmasına neden oldu. Belki de fazla güveniyordu? Joaquin'in kim, nerede ve ne zaman ya da bu kurban hakkında doğruyu söylediğini nereden biliyordu?

"Bu cinayetle ilgili bir haber var mı? Okuyacak bir şey var mı?"

Sorusunu anlamış gibi ona kurnazca bir bakış fırlattı, sonra da kararlı bir şekilde başını salladı. "Eminim vardır. Onu bulacağım. Çünkü o zaman burada seninle birlikte olduğumu ve bu cinayeti işlemiş olamayacağımı bileceksin."

Bailey kanıt istedi ve Oklahoma City'den yerel bir haber kanalına gelene kadar telefonunu karıştırarak bekledi. Tüylar ürpertici keşif birinci sayfa haberi idi.

Hikayeyi taradı. Adli tabip ölüm saatinin o sabah dokuz ile on bir arasında bir yerde olduğunu tahmin ediyordu. Yetkililer bu kızı biraz daha erken bulabilseydi... Ama Joaquin'in ona gösterdiği resme bakılırsa, bu katil saatlerdir kızın üzerinde kişisel iğrençliğini uyguluyordu.

Bailey onun hâlâ Houston'da mı yoksa başka bir yerde mi olduğundan emin olmadığından, Joaquin'in Oklahoma City'ye gidip bu suçı işledikten sonra ona geri dönmediğini kesin olarak söyleyemezdi. Öte yandan, Joaquin onu suç mahalline yakın bir yere götürmüş olsa bile, yine de buraya dönmesi, temizlenmesi, Thorpe'la konuşması ve onun karşısına son derece sakin bir şekilde çıkması gerekirdi. Bu pek mümkün görünmüyordu. Ayrıca Joaquin'in onu kaçıracağına, oldukça gösterişli bir yere getireceğine, besleyeceğine ve tek niyeti onu kesip doğramaksa onu koruyacağına söz vereceğine de inanmıyordu.

"Bu korkunç," diye mırıldandı.

"Bunu ben yapmadım." Ses tonu da en az ifadesi kadar kararlı görünüyordu.

"Güven bana. Sana inanmayı tercih ederim."

"Sabah dokuzda bile bu kızı öldürmüş, Norman'dan Dallas'a üç saat araba sürmüş, duş almış ve öğleden önce burada senin yanında belirmiş olmam mümkün değil. Fiziksel olarak mümkün değil."

"Yani Dallas'ta mıyız?" Bu küçük gerçeğe umutla sarıldı. Fazla bir şey değildi ama yine de bir şeydi.

"Evet."

"Bunun sadece sana güvenmemi sağlamak için uydurulmuş bir hikaye olmadığını nereden bileceğim?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

Öyle miydi? "Dün bu saatlerde seni tanı mıyordum ve ilk karşılaşmamız beni kaçırdığın içindi. Ve

Sana basitçe güvenmem mi gerekiyor? Gerçekten mi?"

"Seni alkışlasam mı, kürek mi çeksem bilemedim."

"Kürek mi?" Ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Sanki ben bir Kötü küçük kız ve sen bana haddimi mi bildireceksin?"

Kadın konuşurken adam telefonuna bir şeyler tuşluyordu. Sonrasındaki sessizlikte tek kelime etmedi. Sonunda başını kaldırdı. "Hayır, sanki mantıklı düşünmesini istediğim inatçı bir kadınsın ve eğer kışını yumuşatmak bunu sağlayacaksa ..." Omuz silktilti. "Benim için zevktir."

Bailey kızardı. Ona şaplak atma fikri onu hem öfkelenlendirmiş hem de biraz ürpertmişti ki bu garipti. Öte yandan, şu anda her şey öyleydi.

"Olmaz."

Telefonunu tekrar kızın bakışları altında tutmadan önce ona ne olduğunu göreceklarını söyleyen kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Al."

Onun ekranına baktı. Bir iPhone'un yerini belirleyen bir uygulamaydı. Kendi iPhone'unun izini sürmek için kullanmıştı. Harita onları Dallas'ın tam ortasında gösteriyordu.

"Şimdi bana inanıyor musun?"

Bailey ona bu zevki tattırmak istemedi. Onunla yüzleşti, onu şaşırttı. Onu kaçırmış, tehdit etmişti. Ve yine de ... cinayetler hakkında söylediği her şey, yerleri - hepsi doğru gibi görünüyordu. Bu bir aldatmaca olabilirdi, evet. Bu noktada, gerçekten ayrıntılı bir tane olmalı. Neden biri zahmet etsin ki?

Ama bu onun her konuda haklı olduğu anlamına gelmiyordu. O ölü bir Rus bilim adamının kızı değildi.

"Eğer buraya bana başka bir bedenin resmini göstermeye gelmediysen, neden geldin?"

"Seni kontrol etmek için. Thorpe'un söz verdiği kıyafetleri getirmek için." Odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve içeri ilk girdiğinde getirdiği çantayı alıp kızın ellerine tutuşturdu.

"Rahatlamaya ihtiyacın olup olmadığını görmek için."

Bailey çantayı aldı ve içine baktı. Tıpkı iddia ettiği gibi kıyafetler. Adamın ses tonundaki hayal kırıklığı onu biraz suçlu hissettirdi, ki bu muhtemelen aptalcaydı. Ama eğer haklıysa ve başka biri onu Tatiana Aslanov zannedip öldürebilirse, o zaman ona yardım etmek için kendini riske atmıştı. Dudağını ısırdı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Git bak bakalım uyuyor mu? Olmazsa başka bir şey bulurum."

Banyoda üstünü değiştirirken ona saldırmaya çalışır mıydı yoksa sadece paranoyakça mı konuşuyordu? Eğer o bağliırken ve baygınken ona tecavüz etmediyse, neden şimdi saldırmaya çalışsındı?

"Elbette."

Omzunun üzerinden ona son bir kez baktıktan sonra, onun sarp yüzüne baktı. Tanrım, adam gerçekten de çok erkeksiydi. Hiçbir zaman kendisinden çok daha iri bir erkekle birlikte olmaktan hoşlanan kızlardan olmamıştı. Vücut geliştirmeci tiplere her zaman burun kıvırırdı. Elbette, bir erkeği öpmek için başını biraz geriye eğmekten çekinmiyordu ama ... Başını iki yana salladı. Yani şimdi Joaquin'i öpmeyi mi düşünüyordu? Onun kendisine saldırabileceğinden endişelendikten sonra mı? Kafası hangi cehennemdeydi?

İçini çekti ve artık kilitli olmamasına rağmen kapıyı kapatarak banyoya girdi. Çuvalı yırttı. Üzerinde etiketleri olan yeni bir külot. Biraz büyüktüler ama fena değillerdi. Kot pantolon da aynı şekilde. Ancak sutyen şaka gibiydi. Thorpe'un kız arkadaşının göğüs konusunda kendisinden daha yetenekli olduğu belliydi. Eğer onu giyerse, o dantel parçası sadece Thorpe'un giydiği tişörtün altına dolanacaktı. Güzel beyaz iç çamaşırını torbaya geri itti ve mavi pamuklu gömleği giydi. Diğer her şey gibi bu da biraz büyüktü ama sutyen giymediği gerçeğini gizleyecekti.

Geceliğini de çuvala tıktırıp kapıyı açtı ve Joaquin'i beklerken buldu. Bakışları onun üzerine düştü, niyetliydi, değerlendiriyordu. Isı yeşil gözlerini dönüştürdü ve

onu içine çekti. Bakışları kilitlendi. Çok büyük gömleğinin altında, meme uçlarının boncuk boncuk olduğunu hissetti.

Yutkundu. "Her şey yeterince iyi oturuyor." Ona sutyenden bahsetmesine imkân yoktu.

Yavaşça başını salladı, vücudunu taradı. "Ayakların üşüyor mu?"

Çorap ister misin?"

Eğer katil bir ucube olsaydı, umurunda olur muydu?

"Lütfen." "Seni biraz avlayacağım." Yaklaştı, sanki korkuyormuş gibi

onu korkuttu. Sonra elini uzattı. "Gel yanıma otur. Neler olduğu hakkında tekrar konuşabilir miyiz? Daha az havlarım."

Bailey gerçekten istemiyordu. Ama eğer bu gerçekten ona oluyorsa, durum ciddi görünüyordu. Ve Joaquin'in esaretinden kurtulabilmesinin tek yolu dinlemek ve işbirliği yapmak için elinden geleni yapmaktı.

Nefesini içine çekerek tereddüt etti, sonra elini onun elinin içine koydu. Kolunda elektrik pırıldadı. Bunun mümkün olduğunu düşünemezdi ama adam ona daha da dikkatle odaklandı. Kalbi tekledi. Aralarındaki bağ şaşırtıcı derecede yoğundu. Adam onu yatağa götürürken başı döndü.

Adam ellerini kızın beline dolayıp onu yatağa doğru kaldırdığında kız kaskatı kesildi.

Kadın itiraz edemedi, adam arkasını dönüp masadaki sandalyeyi kaptı ve kadının önüne sürükledi. Oturdu ve bir ayağını karyola iskeletinin üzerine attı, iri bacaklarını açtı. "Bana rüyanın geri kalanını anlat. Senin için nerede başlıyor?"

Bakışlarını adamın kalçalarının arasındaki soluk kottan ayırdı. "Hep aynı. Aşağı bakıyorum ve pembe gömleğimin garip bir nedenle kırmızı olduğunu görüyorum. Evden çıkmam gerektiğini biliyorum. Nedeninden emin değilim ama sessiz olmam gerektiğine ikna oldum. Duvarların her yerinde bir şey var. Boya ya da kan. Bilmiyorum. Her neyse, koridora yürüyorum ve sondaki kapıya doğru yöneliyorum, ama kırmızı şey ayaklarımın etrafında ve neredeyse kayıyorum. Sıcaktı. Sonra kapıya ulaştığımda ellerime bulaştığını fark ettim. I

paniklemeye başladım. Rüzgar kapıyı açıyor ve ben dışarıda kalıyorum." Omuz silkti. "Gerisini biliyorsun."

"Başka kimseyi görmüyor

musun?" "Hayır."

"Ölü mü diri mi?"

"Hayır," diye

tekrarladı.

Kollarını göğsünde kavuşturup sinir bozucu bir süre ona baktıktan sonra ayağa kalktı ve odadan çıktı. Bailey kaşlarını çatarak kapalı kapıya baktı. Ne söylemiş ya da ne yapmıştı? Geri mi gelecekti?

Onun üzülmeceği düşüncesi neden rahatsız ediciydi?

Kadın daha ne olduğunu anlayamadan, adam daha önce getirdiği fotoğraf dosyasıyla geri döndü. Bir tanesine gelene kadar karıştırdı. Joaquin öylece oturup ona vermek yerine dikkatle yaklaştı. Dikkatle.

"Buna bakmanızı ve bu fotoğraftaki herhangi birinin size tanıdık gelip gelmediğini söylemenizi istiyorum."

"Eğer yardımı olacaksa . . ." Başını salladı.

Joaquin fotoğrafı ona doğru çevirdi ve eline tutuşturdu. Aileye baktığında, ilk tepkisi midesine inen bir yumruk gibi oldu. Nefes alamıyordu. Kendini baygın hissetti. "Kim bu insanlar?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Viktor Aslanov'u tanıdı. Yanındaki zarif elli, zayıf kadın da karısı olmalıydı. Bailey bu yüzü daha önce görmüş gibi hissetti. Haberlerde belki de? Etraflarını üç çocuk sarmıştı. En büyükleri, siyah saçlı bir oğlan çocuğuydu. Altı yaşlarında görünüyordu. Onun yanında, açık kahverengi saçlı küçük bir kız gülümsüyor, bir sıra düz süt dişini gösteriyordu. Önde iki yaşlarında bir çocuk oturuyordu. Platin rengi saçları ve babasıyla ortak bir özelliği vardı: parlak mavi gözleri.

"En genç olanın ben olduğumu düşündüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Joaquin, sesinin titrediğini fark edince şaşırdı.

"Evet. Bu fotoğraf Aslanovlar ölmeden yaklaşık üç yıl önce çekilmiş. Rusya'daki bir aile üyesi cinayetlerden kısa bir süre sonra yetkililere vermiş. Oradaki küçük olan . . . Gözlerinin şekli sizinkilerle aynı."

Doğru. Bailey saç renginin aynı olmadığını iddia etmek istiyordu ama ailesinin küçükken çektiği fotoğraflarda onunki çok daha açıktı. Yedi yaşından ergenlik dönemine kadar giderek koyulaşmıştı. Dudağını çiğnedi.

"Yürümeye başlayan çocuk tanıdık geliyor mu? Ailenizde o yaşlarda çekilmiş bir fotoğrafınız var mıydı?"

"Hayır. Ben beş yaşındayken evimiz yandı-"

"Beş mi?" diye sordu bilmiş bir bakışla.

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra nefes verirken yavaşça kapattı. "Evet."

"Uygun, değil mi? Tüm bebeklik fotoğraflarınız gizemli bir şekilde kayboldu mu? Fotoğraflarınızı büyükanne ve büyükbabalarınıza, teyzelerinize, amcalarınıza, yani kopyalarını geri gönderebilecek hiç kimseye göndermediler mi?"

"Annem ailesinden koparıldığını, bu yüzden kendini yetim olarak gördüğünü söyledi. Babam tek çocukmuş ve ben doğmadan önce kendi anne babası vefat etmiş."

"İmkânsız olduğunu söylemiyorum, sadece tamamen dürüst olmayabilecekleri fikrini düşünmenizi istiyorum." Ayağa kalktı ve fotoğrafın üzerine eğildi, sonra Aslanov'un karısını işaret etti. "Ona çok benziyorsun."

Bunu fark etmişti ama düşünmek bile istememişti.

"Aynı yapı. Aynı saç rengi. Aynı gür ağız."

Joaquin onun ağzını fark etmiş miydi? Bailey'nin bakışları resimden onun yüzüne sıçradı. Ateşli bakışlar geri dönmüştü. Dudaklarını yaladı ve adam da onun hareketini takip etti. Adam hareket etmedi ya da yüz ifadesini değiştirmede ama Bailey onun tüm kaslarının gerildiğini hissetti. Birdenbire nefes almakta zorlandı.

Tanrım, onu evinden rızası olmadan aldıktan sonra ondan etkilenemezdi. Ne zaman değil

hayatı çok belirsizdi. Kim olduğundan emin değilken olmazdı.

Bailey bakışlarını tekrar kadına çevirdi. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey yok. Bu sabah etrafa biraz sordum ve birkaç cevap aldım. Aleksandra Aslanov, SSCB yıkılmadan önce Bolşoy'da balerinmiş. Çok sevilen ve övülen biriymiş. Bir gösteriden sonra Viktor'la tanışmış. Viktor'a vurulmuştu. Adam nüfuzlu bir aileden geliyordu ve kız yoksulluktan zar zor dans ederek kurtulmuştu. Çabucak evlendiler. Zamanlamaya bakarak, hamile olduğunu söyleyebilirim.

"SSCB'nin çöktüğü sıralarda Aleksandra bir erkek çocuk doğurdu ve ülkeyi terk ettiler. İktidar boşluğunda Viktor'un artık finansmanı yoktu ve Batı'da daha fazla para olduğunu biliyordu. İlk başta ABD, tartışmalı teorileri ve deneyleri nedeniyle onu kabul etmemekte direndi. Sonunda ABD hükümetini, radikal deneylerini sadece Sovyet fermanıyla yaptığına ikna etti. Elbette herkes daha sonra bunun doğru olmadığını anladı ama o zamana kadar o ve küçük ailesi Indiana'nın kırsal kesimindeki o çiftliğe taşınmışlardı - ıssızlığın ortasında çok fazla insan soru sormuyordu - ve ailelerine iki çocuk daha eklemişlerdi."

"Callindra Howe'un babası için çalışmaya başladı, kanseri tedavi etmeye çalışıyordu. Aslanov, daha sonra öldürülmesine neden olacak bir şeye rastladı. En azından haberlerde öyle söylediler." Kaşlarını çattı. "Ama neden?"

"Hikayede boşluklar var, evet. Burada olmamın bir başka nedeni de bu. Daha önce tanıştığınız Thorpe daha fazla bilgiye sahip olan başkalarını da tanıyor. Sadece bu insanları henüz görmedim."

Bailey kaşlarını çattı. Belki Joaquin sadece oyalıyordu ya da saçmalıyordu. Belki de onu yanlış bir güvenlik duygusuna sokmaya çalışıyordu.

Tanrı korusun, eğer doğruyu söylüyorsa.

Panik vücuduna yayıldı. Bildiği her şeyin yalan olduğu, sevdiği herkesin gerçekten bir yabancı olarak başladığı bir senaryoyu hayal bile edemiyordu.

Dizlerini göğsüne doğru çekerek kollarını dizlerine doladı ve sallanma dürtüsüne direndi. "Sana yardım edemem."

Joaquin ayağa kalkıp ona doğru eğildi ve iri, kara elini omzuna koydu. "Tatiana?"

Başını sallayarak ona öfkeli bir bakış gönderdi. Gözleri asit gibi yanarak yaşlarla doldu. "Bu benim adım *değil*."

Kolunu usulca okşadı ve kızın uzak bir köşesinde Bu kadar büyük bir adamın ne kadar hassas olabileceğine hayret etti. "Sana böyle hitap etmemi istemiyorsan, etmeyeceğim. Sadece, eğer Tatiana Aslanov değilsen, burada çok fazla tesadüf olduğunu düşünmeni istiyorum."

Dizlerini daha sıkı kavradı. Daha önce düşünmediği bir şey söylemiyordu ama nedense bunu yüksek sesle duymak onu daha çok korkutuyordu. "Ben o olsam bile, yine de sana yardım edemem. Eğer o bensem, hayatımın o kısmı bir anı bile değil. Sadece boş. Hiçbir şey yok."

Kolunu tekrar okşayarak nazik bir parmakla çenesini kaldırdı. "Çok şey istediğimin farkındayım. Çok genç olacaktın. Ama elimde başka bir şey yok. Elimden geldiğince seninle çalışacağım, ama ilerlemek zorundayım. Eğer yapmazsam, diğerleri ölebilir. Sen tehlikede olacaksın. Hayatını asla geri alamazsın. Ve sana bir şey olursa kendimi asla affetmem. Kim olabileceğini ve neler bilebileceğini araştırmaya devam etme konusunda anlaşabilir miyiz?"

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

Bunu ona itiraf etmek muhtemelen aptalcaydı ama şu anda başka kimsesi yoktu. Eğer Thorpe'a inanabilirse - Thorpe'un onun tarafında olması gerekmiyordu ama Joaquin'in yöntemlerinden hoşlanmıyordu. Öte yandan, eğer onu kaçıran kişi bu korkunç cinayetleri durdurmaya çalıştığı konusunda dürüstse, o zaman ... şey, ona zarar vermiyordu. Onu üzüyordu, evet.

Ama yaptıkları gerçekten korkunç muydu? Kadınların ölmesini istemiyordu, özellikle de böyle korkunç şekillerde. Belki de aslında asil biriydi.

Bunu öylesine düşünmedi. Hayır, düşünmüştü. Lanet olsun. Başına kötü bir şey gelmeyeceğine inanmak istediği için mi? Ya da kendisini esir alan kişiyle özdeşleştiği için. Muhtemelen ikisi de. Tehlikeli bir şekilde Stockholm sendromu gibi konuşuyordu. Muhteşem.

"Biliyorum, bebeğim." Sesi derinleşti, sertleşti.

Bu muhtemelen patronluk taslamak olarak algılanmalıydı. Bunun yerine, kelimeler dilinden kayan bir sevgi sözcüğü gibi geldi. Adamın tınısı kadını titretti.

"Buraya gel." Ona düşünmesi için zaman vermedi, sadece kollarını ona doladı ve göğsüne doğru kaldırdı.

Bailey'nin ilk içgüdüğü kaçmak için mücadele etmektir. Sonra Joaquin'in onu sıkıca tutmadığını fark etti. İsteddiği zaman uzaklaşabilirdi.

Joaquin yanağını onun göğsüne bastırdı ve büyük kollarının sırtından geçtiğini hissetti, kalp atışlarının kulağında gümbürdediğini duydu. Etrafını sarmıştı, güçlü, erkeksi ve ... görünüşe göre çok güvenliydi. Onun nesi vardı? Bu duyguyla savaştı. Nefes aldı, verdi, kafasını boşaltmaya çalıştı.

Ama hayır, hala oradaydı. Neden? İçgüdüleri Joaquin'in tehlikeli olmadığını bildiği için mi? Ya da derinlerde bir yerde, hayatında ona gerçeği söyleyecek ilk kişinin o olduğunu bildiği için mi?

"Bana bak." Sesi daha da derinleşti.

Bailey alçak, ikna edici notayı duydu, buna direnmesi gerektiğini biliyordu. Ama karşı koymak istemedi.

Yavaşça başını göğsünden kaldırdı, adam ellerini saçlarının arasına sokup yeterince çekiştirince gözlerinden başka bakacak yeri kalmadı. Nefes almak birden zorlaştı, düşünmek daha da zorlaştı.

"Joaquin. . ." Ne istediğinden bile emin değildi.

Yüzünü taradı, sanki onu içine çekiyor gibiydi. Gözleri karardı, sıcaklaştı. Saçlarını kavrayışı sıkılaştı. "Tam burada."

Sonra ağzını onunkine doğru indirmeye başladı.

Beşinci Bölüm

Yatak odasının kapısındaki **bir** çınlama Bailey'i irkiltti. Dudakları dudaklarına değmeden hemen önce Joaquin'den uzaklaştı, sonra nefesini tutarken bakışlarını kapı koluna çevirdi. Kapı açıldı ve Thorpe açıklıkta durup ikisine baktı. Yüz ifadesinden, neyi böldüğünü çok iyi bildiği anlaşılıyordu.

Sıcaklık yüzüne tırmanırken, Bailey ikisine de bakamadan arkasını döndü. Büyü bozulduğunda ve Joaquin'in katı formu ve misk kokusu düşüncelerini bulanıklaştırmadığında, kendini çok savunmasız ve aptal hissetti. Kendi elementinin dışında. Eğer dikkatli olmazsa, bir tür kurbanı dönüşecekti - muhtemelen kırık bir kalbin kurbanı olacaktı. Joaquin baştan çıkarma konusunda çok iyiydi.

"Sean ve Callie geri döndü. İkiisiyle de konuştum. Sizinle konuşacaklar. Bilgin olsun, Callie'yi bu işin dışında tutmayı tercih ederim ama Sean bilgi alışverişinde bulunmak istiyor. Sana nerede olduklarını göstereceğim. Eğer takip edersen-"

"Buna gerek yok Mitchell. Biz buradayız," dedi kadınısı bir ses.

Mitchell. Mitchell. Thorpe? Bu ismi nerede duyduğunu şimdi hatırlıyordu. Callindra Howe'un eski patronuydu. Bu da demek oluyordu ki Callie ...

Bailey, televizyonda en az bir düzine kez gördüğü yüzleri görmek için döndü. Callindra hoş bir gülümsemeyle içeri girdi, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve muhtemelen Bailey'nin çantası kadar pahalı olan Hermès marka bir çanta taşıyordu.

Geçen yılki tüm brüt kazancını. Ayakkabıların Chanel olduğunu fark etti. Muhteşem pırıltılı mavi bluzu, parlak kot pantolonu ve mükemmel kırmızı dudaklarıyla mirasçı kesinlikle çarpıcı görünüyordu.

Sonra başka bir adam ona yan gözle baktı ve önüne geçerek onu azarladı. "Güzelim, Thorpe ve ben buraya gelmene izin vermeden önce ne konuşmuştuk?"

Sean Mackenzie, Callindra'nın nişanlısı. Vay canına, eski FBI ajanı televizyonda görüldüğü kadar yakışıklıydı. Ama Bailey, Sean'ın diğer kadına gönderdiği ifadenin kendisini gerçekten çektiğini fark etti. Her nasılsa, o baskın bakış hem cehennemi hem de ateşli seksi vaat ediyordu. Ama bunun altında gözleri şefkatle dans ediyordu.

Bir erkeğin ona böyle bakması nasıl bir şey olurdu?

"Evcil hayvan mı?" Thorpe kaşlarını kaldırarak konuştu.

"Biri bana doğrudan bir soru sorana kadar konuşmanın dışında kalmamı söylemişsiniz. Ona hiçbir şey söylemedim. Sadece gülümsedim. Zavallı kız gergin görünüyor."

"Dikkat çekmemeye çalışman buraya kadarmış. . ." Sean iç çekti.

"C-Callindra Howe?" Bailey gözlerini kırıştırdı. Kadın ünlü biri gibiydi.

"Sadece Callie." Mackenzie'nin geniş omzunun arkasından baktı. Sonra muzip bir sırıtışla Thorpe'a doğru baktı.

"Sana söylüyorum, bir fingirdek." Mackenzie başını salladı.

"Her zaman," diye onayladı Thorpe, sonra Callie'ye onaylamayan bir bakış fırlattı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Ona yaklaşan bir bakış gönderirken sırıtışı genişledi. "Fikirlerim var."

Bailey gözlerini kırıştırdı ve ağzını zorlukla kapalı tuttu. Mackenzie nişanlısının, daha önce bir kız arkadaşı olduğunu söyleyen başka bir adamla flört ettiğinin farkında mıydı?

Sean döndü ve Callie'nin pembe dudaklarına uzun bir öpücük kondurarak onu kendine yaklaştırdı. "Ben de öyle. Şimdi Thorpe'u selamla, sonra

başlayacağız."

Müstakbel damadını bir kez daha öptü, ardından kendisini kollarını açarak ve yakıcı bir öpücükle karşılayan Thorpe'un yanına gitti. Bailey neredeyse şoktan nefesi kesiliyordu.

"Benim de fikirlerim var, tatlım," diye mırıldandı. "Hoşuna gitmeyebilir, o yüzden hazır ol."

"Mitchell, seni bütün gün görmedim. Seni özledim," diye mırıldandı güzel bir surat ifadesiyle. "Ama Sean ve ben düğünle ilgili son işleri bitirdik. Cumartesi için hazırız."

"Doğum günüm için sürpriz parti yok mu?" Soru daha çok bir tehdit gibiydi.

Callie'nin somurtması derinleşti. "İstedim ama Sean ayak diredi."

"Mükemmel." Onu alnından öptü. "Şimdi arkanı dön. Tanışmanız gereken biri var."

Elini Thorpe'unkinin içine sokarak Sean'inkine de uzandı. Üçü birbirine bağlı duruyordu. Birlikte. Bailey birden Callie'nin ikisine de aşık olduğunu anladı. Bu yüzünden okunuyordu. Onlar da onu aynı şekilde delicesine seviyorlardı ve bu gerçeği kabul etmekle kalmayıp onu paylaşıyor gibiydiler.

Bailey'i bir kıskançlık şimşegi delip geçti. Lise son sınıftayken yaşadığı, bir balo randevusu ve bekâretini kaybetmesiyle sonuçlanan kısa süreli bir aşk dışında, romantizm adına pek bir şey yaşamamıştı. Bir dans stüdyosunda bir grup diğer hevesli balerin ve çoğunlukla dolaptan çıkma dürtüsüyle savaşıyor birkaç erkekle tıklıp kalmak aşk hayatı için harika olmamıştı.

Thorpe Callie'yi öne doğru itti. "Bunlar Bailey Benson ve Joaquin Muñoz. Bu sabah erkenden Houston'dan geldiler. Onları Logan gönderdi."

"Ben Callie Howe." Mirasçı kibarca elini uzattı ve ikisi de elini sıktı.

"Yakında Mackenzie olacak." Sean sırtarak düzeltti, sonra onların da elini sıktı.

Muhteşem esmer başını iki yana e ğ e r e k Thorpe'a şaşkın bir bakış attı. "Yeni üyeler mi?"

Ne için? Bailey sormak istedi.

O daha konuşmadan Joaquin başını salladı. "Logan'ın erkek kardeşi benim küçük kız kardeşimle evli. Bir dava üzerinde çalışıyorum. Çocuklar Mackenzie'yle konuşmamı önerdi. Ve özellikle de seninle, Callie."

"Neden hepimiz oturmuyoruz?" Thorpe önerdi. "Bu hızlı bir konuşma olmayacak."

"Teşekkürler. Bunun için minnettarım." Joaquin iki sandalyeyi pencere kenarına doğru çekti. Kapıya en yakın olanı aldı.

Thorpe panjurlu camın altındaki bankın bir ucuna, Sean da diğer ucuna yerleşti. Callie mutlu bir gülümsemeyle kendini ortaya yerleştirdi. Sean bir kolunu onun omuzlarına doladı ve Callie başını ona yasladı. Thorpe elini sahiplenircesine onun kalçasına atınca Callie'nin gülümsemesi biraz daha genişledi.

Üçlünün ilişkileri hakkındaki açıklığı Bailey'i şaşırtmıştı ama tamamen huzurlu görünüyorlardı. Öyle olması gerekiyordu. Muhtemelen bunu ilk görüşte anlamışlar ve birbirlerine delicesine aşık olmuşlardı. Callie'nin romantik hayatında çok daha zeki olduğu belliydi ve Bailey, Joaquin'in onu neredeyse öpmesine izin verdiği için kendini bir kez daha azarladı. Eğer doğruyu söylüyorsa, onu korumak istiyordu. Büyük ihtimalle. Ama onu sonsuz aşk için arayıp bulmamıştı. Bir kadını kaçırabilen ve bir dizi parçalanmış ceset hakkında korkutucu bilgilere sahip olan bir adama karşı herhangi bir duygu hissetmesine izin verecek kadar aptal olmamalıydı.

"Logan seni benimle konuşman için gönderdiyse, bunun ailemi öldüren kişiyle bir ilgisi olmalı," diye mırıldandı Callie, gülümsemesi solmuştu. "LOSS'tan o iki pislik Meksika'dan döndüler ve yine peşimdeler mi?"

"KAYIP?" Joaquin yanındaki sandalyede öne doğru eğildi. Kafası karışan tek kişinin o olmadığını bilmek güzel. Sean iç çekti. "The Lig .

Ayrılıkçı Askerler.

Bu paramiliter ayrılıkçı grubun

Bu davaya haberlerin dışında müdahil oldukları için muhtemelen yabancı geliyorlar."

"Bunlar Logan'ın bahsettiği iyi finanse edilmiş her şeyi sikip atan deliler olmalı." Joaquin iç çekti.

"Öyleler," diye doğruladı Thorpe. "Hepimizin kan, ırk ve din temelinde kendi mezheplerimizi oluşturabilmemiz için ülkenin parçalanması gerektiğine inanıyorlar; ne kadar saf olursak o kadar iyi."

"Başka bir deyişle yobazlar," diye tükürdü Joaquin.

"Silah taşıyan türden." Thorpe'un dudakları bir gülümsemeye kalktı ama bu hoş bir ifade değildi.

"Kesinlikle. Muhtemelen farkında olduğunuz gibi, Callie'nin babası araştırması için bir Rus bilim adamına ödeme yaptı."

"Viktor Aslanov. Biliyorum," diye araya girdi Joaquin, gergin ve endişeli görünüyordu.

Bailey gerildi. Tüm bunları gerçekten bilmek istiyor muydu? "Ne zaman Daniel Howe keşfedildi o onun para vardı

Hiç niyetlenmediği fon araştırması için Aslanov'dan her şeyi kendisine teslim etmesini istedi. Ama Rus-"

"Zaten LOSS'a satmıştı. Ama ayrılıkçı bir grup Aslanov'un araştırmasını neden istesin ki?"

"Şey," dedi Sean. "ABD kuvvetlerinin büyüklüğüne ve karmaşıklığına sahip bir orduyu yenmek için bir ayağa ihtiyaçları var. Asla Sam Amca'dan daha fazla harcama yapamazlar ya da daha fazla eğitilemezler. Öyleyse neden kendi askerlerinizi genetik olarak değiştirip daha güçlü, daha hızlı ve daha zeki hale getirmiyorsunuz?"

"Bu delilik." Bailey hepsine baktı. "Bu işe yaramaz, değil mi?"

Thorpe omuz silkti. "Gerçek araştırmayı hiç görmediğimiz için Aslanov'un onlara tam olarak ne sattığını bilmiyoruz. Tahminler okuduk ve söylentiler duyduk. Tahmin yürütebiliriz, ama ..."

"Aslanov'un onlara vermiş olduğu çalışmaları değerli bulduklarını düşünme eğilimindeyiz çünkü ondan araştırmanın başka bir aşamasını satın almışlardı." Mackenzie durakladı. "Aslanov işi teslim etmeyince onu ve

ailesinin çoğunu o r t a d a n kaldırdılar, sonra da Callie'nin babasının peşine düştüler.

birkaç yıl sonra hepsini bir araya getirdi. Ama Howe bilim adamının ona verdiği her şeyi yakmıştı. Bu yüzden radikal aptallar onu ve Callie'nin küçük kız kardeşini vurdular."

Bailey nefesini içine çekti. Joaquin'in peşinde olduğuna yemin ettiği kişiler bir adamı ve bir çocuğu soğukkanlılıkla öldürmüş, birçok kadına da işkence ederek öldürmüşlerdi. Onu da vahşice öldürmekten çekinmeyeceklerdir. Belki de burada Joaquin'le . . Joaquin ile.

"Daniel Howe, Aslanov'dan aldığı belgelerle ilgili notlar bırakmış ama araştırmanın içeriğini tam olarak öğrenebileceğimizden emin değilim," diye bitirdi Sean. "Neredeyse on yıl boyunca Callie'nin peşinden geldiler. Onun bir şeyler bildiğini umduklarını varsayıyoruz. Ya da belki de sadece ailesinin cinayetinin son tanığını aradan çıkarmak istediler. Neyse ki Callie becerikliydi ve onlardan kaçmayı başardı."

Callie'ye bir gülümseme attığında, kadının bakışları tam bir bağlılıkla onu okşadı. Thorpe'un eli Callie'nin üzerinde sıkılaştı ve Callie gizemli bir gülümsemeyle eski patronuna baktı, boğazının çukuruna yerleştirilmiş elmaslarla çevrili muhteşem bir akuamarini parmakladı.

"LOSS'un iki üyesi Callie halka açılana kadar onu takip etti. Sonra profili öldürmek için çok yüksekti. Saklanmak için sınırı geçip Meksika'ya gittiklerine dair istihbarat aldık. Tek bildiğimiz bu. Şu anda örgütlerini daha derinlemesine araştırıyoruz."

"Aslanov'un genetik büyüsunü arayan başka insanlar ya da gruplar biliyor muyuz?" Joaquin, duydukları her şeyi düşündüğü belli olan bir sesle sordu.

Sean başını salladı. "Söyleyebileceğimiz kadarıyla, bilim adamının çalışmalarından başka kimsenin haberi yoktu. Aslanov ve LOSS'un nasıl bağlantı kurduğundan bile tam olarak emin değiliz. LOSS'un satın aldığı ilk araştırma turunda bazı insan testleri yaptıklarını biliyoruz."

"Güney Amerika'da bir yerde mi?" Joaquin girişimde bulundu.

"Peru'da ya da Brezilya'nın batısında olduğunu düşünüyoruz ama bu henüz doğrulanmadı."

Joaquin, "Diğer bazı tesadüfler ve açıkça tüm aileleri öldürmeye istekli oldukları gerçeği arasında," diye başladı, "aynı kötü adamlarla uğraştığımıza inanmaya başlıyorum. Ve size söyleyebileceğim tek bir şey var: Pes etmediler."

"Öyle olduklarını düşünmemiştim." Ama Sean umut etmişti. Bailey bunu bir bakışta anladı.

"Thorpe onu Bailey Benson olarak tanıttı." Joaquin ona doğru işaret etti. "Dünya onu böyle tanıyor. Bence o aslında Tatiana Aslanov."

Callie'nin gözleri büyüdü. Elini kavrayan Sean'a bir bakış attı. Thorpe onun sırtına destekleyici bir avuç koydu.

"Rus'un en küçük kızı, hani şu kaybolan?" Sean sordu.

"Bu onun teorisi. Bu konuda hiçbir şey hatırlamıyorum," diye açıklık getirmek için acele etti Bailey.

"Ama çok genç olmalı. Rusça biliyor ve neden bildiğinden emin değil," diye belirtti Joaquin. "Viktor Aslanov'un yüzünü televizyonda gördüğünde içgüdüsel bir tepki verdi. Annesi gibi balerin ama babası gibi bilime karşı derin bir yeteneği var. En önemlisi de cinayetlerin işlendiği evi ve Tatiana'nın bulunduğu sahneyi en ince ayrıntısına kadar rüyalarında görmesi."

Bailey, "Tesadüf olabilir," diye karşı çıktı ama kendi kulağına bile bu pek olası gelmiyordu.

"Sen de Tatiana gibi beş yaşında evlat edinildin," diye itiraz etti. "Ve onun gözlerine sahipsin."

"Mavi gözler yaygındır ve ailem hiçbir zaman evlatlık olduğumu söylemedi."

"Olmadığınızı mı söylediler?" diye karşı çıktı.

Bailey kendisi ve kimliği için savaşmayı bırakamıyordu. Bu durum sinir bozucu ve tuhaftı. Daha da kötüsü, Joaquin onu rahatsız eden daha fazla tesadüfü ortaya çıkarmıştı. Ama hâlâ tanıdığı kişiden başka biri olabileceğini hayal bile edemiyordu.

son yirmi bir yıldır olduğu gibi. Bunu aklına bir türlü sığdıramıyordu.

Sean öne doğru eğildi, gözleri yumuşaktı. "Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum."

"İmkânsız." Bailey başını salladı. "Tüm hayatının bir yalandan ibaret olduğunu kabul etmek-"

"Tüm hayatın boyunca değil," diye araya girdi Joaquin, onu çenesinden tutup kendisine doğru çevirerek. "Sen hâlâ on iki yaşında ilk pointe dansını yapan kızsın. Yedinci sınıfta bilim fuarını kazanan kızsın. Sen hala büyüyen, arkadaşlar edinen, aşık olan, hayatı, kayıpları ve aşkı deneyimleyen aynı kişisin. İsmi farklı olabilir ama bu kim olduğunu değiştirmez."

Garip bir şekilde, sözleri onu ağlattı. Belki de korku ve kafa karışıklığı dağı sonunda üzerine çökmüştü. Mantığını duymuştu ve bir ismin kim olduğunu, yaşadıklarını ve başardıklarını yok etmemesi gerektiğini biliyordu. Ama bu ona bir isimden daha fazlası gibi geliyordu. İnançları onun tüm kimliğini sorgulatıyordu.

"Bunu söylemesi kolay çünkü o *sen değilsin*," diye karşılık verdi. "Sen hikayene devam et."

Joaquin çenesini kilitledi. Hayal kırıklığıyla, evet. Ancak Bailey, Joaquin diğerlerine dönmeden önce endişelendiğini fark etmemiş olamazdı.

Joaquin'in ülkenin dört bir yanında ortaya çıkan kadın cesetlerini, yaş, geçmiş, renk gibi benzerliklerini açıklamasını dinlerken midesi altüst oldu. Tekrar dinlerken Bailey gözlerini kapattı ve bunun nasıl olabileceğini merak etti. Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce, bir seçmeye hazırlanan ve hayatının nereye gideceğini belli belirsiz düşünen sıradan bir Houston kadınıydı.

Şimdi Dallas'ta, hiç tanımadığı karanlık ve tehlikeli bir adamla birlikteydi ve tam olarak kim olduğunu ve bu çileden sağ çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu.

"Yani senin peşindeler?" Sean, Joaquin'in hikâyesinin sonunda ona sert bir bakış fırlatarak sözlerini tamamladı. Sevecen nişanlısının yerini soğuk bir ajan almıştı.

"Joaquin de böyle düşünüyor." "Evet," diye yanıtladı Sean.

"Dünden önce sizi takip eden başka birine dair herhangi bir kanıt gördünüz mü?"

"Hayır."

"Bunu izliyor muydun?" Joaquin meydan okudu.

"Neden yapayım ki? Birinin peşime düşeceğini hiç düşünmemiştim. Ben sıradan bir hayat yaşayan sıradan bir kadındım. Ben sadece işimi yaptım."

"Eğer Tatiana Aslanov'san ve LOSS senin peşindeyse, artık böyle bir durum söz konusu değil." Sean uyarısını şefkatli bir bakışla yumuşatmaya çalıştı. "Kayıp kız sen olmasan bile, senin o olabileceğine inanıyorlar. Yani hâlâ büyük bir tehlike altındasın."

Adamın sözleri kafasındaki endişeyi yankılayarak Bailey'nin vücudunda yankılandı. Bailey sandalyesine geri oturdu ve gözlerini kırıştırdı. Kafa karışıklığı, endişe, dehşet... Hepsi boğucu bir şok örtüsünün altında asılı kalmıştı. Her şey çok hızlı geliyordu.

Sandalyesinden fırladı ve Joaquin'in arkasından bakmasını umursamadan hızla uzaklaştı. Tüm bunların ne kadar gerçeküstü olduğunu bir kez daha düşünmek bile istemiyordu. Ama bu kısmı görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

Topuklar yerde tıkırdadı. Bailey, biri omzuna nazik bir el koymadan hemen önce gerildi. Callie'nin yanında durduğunu görmek için döndü.

"Bunun zor olduğunu biliyorum. Kim, ne zaman, neden, ne ve tehlikeyi nasıl bertaraf edeceklerine o kadar odaklanmışlar ki, bizim de bunalmış ve korkmuş olabileceğimizi unutuyorlar."

Bailey başıyla onayladı. Kadın çok derli toplu görünüyordu. Sadece bu da değil, hem içi hem de dışı bir bütündü. Ona bakan hiç kimse, neredeyse on yıl boyunca hayatı için kaçtığını, gençken avlandığını tahmin edemezdi.

Eyaletten eyalete, kimlikten kimliğe. Ama Callie üstesinden gelmiş ve geleceğini bulmuştu.

Tatiana Aslanov olsun ya da olmasın, öyle olduğuna inanan biri varsa onu avlardı. Şimdi buna odaklanması gerekiyordu. Umarım gerisi kendiliğinden hallolurdu.

Soğukkanlılığını korumak için dudaklarını birbirine bastıran Bailey, gözyaşlarını daha fazla kırıştırdı. "Bu katillerden kaçarken hiç normal bir hayatın varmış gibi hissettiğin oldu mu?"

Callie ağzını açtı, sonra kapattı. Başını iki yana salladı. "Seni daha iyi hissettirmek isterdim ama seni gerçeğe hazırlamayı tercih ederim. Hayır. Her zaman gözüm arkada kaldı." Kadın kolunu sıkarak devam etti. "Seni bir süreliğine burada saklayabiliriz. Sean, Thorpe ve Axel seni güvende tutmak için dağları yerinden oynatacaktır." Şu anda KAYIP ve onları Bailey'nin kuyruğundan nasıl uzak tutacakları konusunda derin bir tartışmaya dalmış olan üç adama tekrar baktı. "Bence Joaquin de aynısını ve daha fazlasını yapardı."

"Onu tanımıyorum bile. Beni uyuşturup buraya getirmek için boynuma bir iğne sapladığında 'tanıştık'."

Callie, "Bunu seni güvende tutmak için yaptı," diye belirtti. "Bu tanışmak için zor bir yol ve eminim güven vermiyordur. Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse, tanıdığı adamlar, Logan ve Hunter Edgington, onlar sonuna kadar koruyucular. Arkadaşım London'ı, onu öldürmeye çalışan birinden kurtardılar. İkisi de eski SEAL. Onları da beni de tanımıyorsun ama yemin ederim Joaquin'le bir ilgileri varsa o adamdan sana zarar gelmez. Ayrıca, sana nasıl baktığını görüyorum. . ."

Bailey, Callie'nin arkasından baktı ve Joaquin'in bakışlarının onu delip geçtiğini gördü. Koruyucu. Ateşli. Söylenmemiş bir niyetle doluydu. Bakışları kilitlendiğinde, göğsünün ortasında bir yere çarptı, sonra rahatsız edici bir şekilde aşağıya indi. Nefes almak zorlaştı. Adamın yeşil gözlerine daldığında, başını bir sersemlik dalgası sardı.

Bakışlarını serbest bıraktı. Tanrım, yakışıklı bir adama bayılan bir aptal gibi konuşuyordu. Onu tehlikeli bir pisliğin içine sürükleyen tehlikeli bir yabancıydı.

"Hayatta kalmaya odaklandım," dedi Callie'ye. "Ama inandığım kişi olmayabileceğimi duymak Bunu kabul etmek çok zor."

"Elbette öyle! Benim durumum farklıydı çünkü gönüllü olarak kimlik değiştirdim ama sonuç aynıydı. Bir sürü yeni şehir, yeni hayatlar, yeni ... her şey." Callie omuz silkti. "Önemli olan bu adamları durdurmak, böylece her kim olursan ol, tekrar kendin olabilirsin."

Bu sözleri sindirmeye çalışan Bailey dudağını çiğnedi. Callie onun neler yaşadığını muhtemelen herkesten daha iyi anlamıştı; tüm duyguları bir kenara bırakıp doğrudan konunun özüne inmişti. Kulağa iyi bir tavsiye gibi gelen bir şey söylemişti.

"Evet. Ben." O her kimse. "Eğer ben o kızsam, hiçbir şey bilmiyorum."

"En azından şimdi hatırladığın kadarıyla." Callie ona yumuşak bir sempati ifadesi gönderdi. "Kendine biraz zaman tanı. Her şey çok hızlı geliyor. Parmaklarını şaklatıp ülke içinde yetişmiş teröristlerin seni ele geçirmeye çalıştığını, ailenin biyolojik akrabaların olmayabileceğini ve seni neredeyse hiç hatırlamadığın insanların doğurmuş olabileceğini kabullenmeyi bekleyemezsin."

"Haklısın." Bu durumdaki espriyi göremedi ama gülümsemeye çalıştı. Ya bu olacaktı ya da yine ağlayacaktı. Ayrıca, Callie'nin onun durumunu anlaması bir şekilde gerçekten güven vericiydi.

Bailey büyürken pek fazla empati kuramamıştı. Babası çoğu zaman mesafeli, annesi ise uçarı biriydi. Bazen kendini evinde bir yabancı gibi hissediyor ve neden ailesinden bu kadar farklı olduğunu, neden hiçbir ortak noktaları olmadığını merak ediyordu.

Belki şimdi biliyordu.

"Hatırlamadığınız biyolojik bir ailenizi şu anda sizi avlayan aynı şiddet yüzünden kaybettiğinizi bilmek de aynı derecede zor sanırım. Ben babamı ve kız kardeşimi çok iyi hatırlıyorum. Ama onların bir anda gitmesi ve hala şok ve üzüntümün ortasında katillerden kaçmak, güvenliği bulmak zorunda olmak. Düzgün bir şekilde yas tuttuğumu hissetmem uzun zaman aldı. Sonunda geriye değil ileriye bakmaya başlayabileceğime inanmam daha da uzun sürdü."

"Tahmin edebiliyorum." Ve Bailey'nin, bu tehlikeli katilleri ondan uzaklaştıramazsa kendi hayatının da Callie'nin kaçış yıllarının dev bir aynası olabileceğine dair korkunç bir şüphesi vardı. Ama nasıl?

"Yine de unutma. Senin bir avantajın var," diye ekledi Callie. "Yıllardır kimsem yoktu, ta ki Dallas'a gelip Thorpe'la tanışana kadar."

Kadın dönüp eski patronuna ve ... adam onun için her neyse ona baktı. Adam, erkeklerin konuşmasına geri dönmeden önce güven verici bir baş hareketiyle kadının bakışlarını karşıladı.

Callie'nin yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi. "Thorpe'a geldiğimde bile ona kim olduğumu söylemedim. Kimseye güvenmedim. Sonunda anladı ama her zaman hayatımın daha kolay olup olmayacağını merak edeceğim. Bilmiyorum, daha mı kolay olurdu? Daha dolu? Daha az korkutucu, belki, eğer daha önce açılsaydım. Sean yaklaşık dört yıl sonra geldi. Aynı hikaye. Her şeyi benden zorla almak zorunda kaldılar."

"Ve şimdi ikisiyle de birlikte misin?" Bailey soruyu ağzından kaçırdı. "Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez."

"Sorun değil." Callie hafifçe irkilerek sırtıttı. "İlişkimiz geleneksel değil ama işimize geliyor. Thorpe ve ben birbirimize ters düşme eğilimindeyiz. Sean ikimizin de ihtiyacı olan sakinleştirici etki."

"Hakem mi?"

"Onun gibi bir şey. İkisini de çok seviyorum ve beni kurtarmak için savaştıkları için sonsuza kadar minnettar kalacağım." Callie ona ciddi bir bakış fırlattı. "Joaquin beni kurtarmak için savaşıyor."

Sen. Ona aşık olmanızı falan önermiyorum, ama zaten yanınızda biri var. Minnettar olun. Bu büyük bir fark yaratabilir."

"Nihayetinde, kendimi bu karmaşadan kurtarmak zorundayım."

"Biliyorsun ama bununla tek başına mücadele etmek senin boyununu aşar, tıpkı benimkini aştığı gibi. Teröristlerden ve katillerden bahsediyoruz. Her şeyi yardım almadan yapmaya çalışmam bana yıllarca acıya mal oldu, hayatta olduğum için çok şanslı olduğumu söylemiyorum bile. Bazen kendinize yardım etmek, yanınızda kimin durabileceğini ve dünyanızı daha güvenli bir yer haline getirebileceğini bulmaktır." Callie Joaquin'e baktı.

Bailey kadının sözlerini düşündü, sonra onu esir alan kişiye baktı. Yoksa kurtarıcısı mıydı? Artık gerçekten bilmiyordu.

Sean aniden ayağa kalktı. "Ne bulabileceğime bakacağım." Sonra Callie'ye doğru baktı. "Hemen döneceğim, tatlım."

Gülümsedi. "Burada olacağım."

"Neden gidip bir şeyler yemiyorsun?" Adam kaşlarını çatarak ona baktı, yüzüne endişe yerleşmişti.

"Yapacağım." Adam ona şüpheli bir bakış fırlattığında Callie sırtıttı. "Söz veriyorum."

Bailey'nin elini sıkarak Thorpe'a doğru yürüdü ve yanına yerleşti. Thorpe onu kendi tarafına doğru kıvırdı ve yakınında tuttu.

"Hâlâ yemiyor musun, tatlım?" Thorpe nazikçe sordu ama sesi pek memnun olmuşa benzemiyordu.

"Sadece çok meşguldüm."

Konunun peşini bırakmayı reddettiğini gösteren talepkâr bir bakışla ona yöneldi.

"Pekâlâ. Ben gidiyorum." Uzun uzun iç geçirdi ve ayağa kalktı.

Thorpe onun kışına vurdu. "Bir yemek, Callie. Bir elma değil. Bir bardak yoğurt değil. Buzdolabında sana birkaç seçenek bıraktım. Birini ısıt."

Muhteşem esmer gerçekten itiraz etmek ister gibi görünüyordu ama etmedi. "Evet, efendim."

Callie'nin ses tonundaki saygıyı duyan Bailey bir kez daha kıskançlık duygusuna kapıldı. Mirasçı bu dünyada kendine bir yer bulmuştu, ait olduğu insanlar, onu kollayan erkekler vardı. Çocukluğuna dönüp baktığında Bailey, anne babasıyla bir isim ve bir ev paylaştığını ama gerçek bir bağ kuramadığını fark etti. Ve hiçbir erkek arkadaşıyla bağ kurmamış, bu üçü arasında akan türden bir sevgiyi hiç hissetmemişti. Bu yüzden dansına odaklanmış ve bunu özlemine gidermek için bir çıkış yolu olarak kullanmaya çalışmıştı.

Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu. Birileri onu öldürmek istiyordu çünkü o uzun zamandır kayıp bir Rus çocuğu olabilirdi. Onlardan kurtulana kadar kim olduğunu, nereye ait olduğunu ve kime ait olduğunu anlayamazdı.

Callie odadan çıkarken, Bailey koltuğuna geri döndü ve kendini her zamankinden daha yalnız hissederek mindere uzandı.

"İyi misin?" Joaquin sordu.

Hiç umursamasına gerek yoktu. Sorduğu için ona karşı yumuşamaya direndi.

"Ben iyiyim. Sean nereye gitti?"

Thorpe, "Size yardımcı olabilecek başka ne tür bilgiler bulabileceğini görmek için," diye önerdi. "Bu davayla ilgili olarak hâlâ FBI'a danışıyor. Yardımcı olabilecek bazı geçmişleri olabilir. Başka hiçbir şey olmasa bile, bu kadınların öldürülmesini onların radarına sokacak ve böylece olası bağlantıları araştırmaya başlayabilecekler."

İyi bir şey. Tehlikenin hapsirlik mesafesine hiç gelmemiş olsa bile, bu delilerin durdurulması gerekiyordu, böylece başka hiç kimse bu korkuyla yüzleşmeyecek ya da ölü kadınların dehşetine bir daha katlanmayacaktı.

Thorpe'a sadece başını salladı.

Kaşlarını çattı. "Ben de buradan bazı açılar üzerinde çalışıyorum. Joaquin ve ben konuşuyorduk. Güvenlik şefim Axel'i Houston'a gönderdim."

"Seni arayan biri olup olmadığına bakacak ve kimsenin erkek arkadaşına bulaşmadığından emin olacak çünkü seni arıyorlar.

senin için."

Joaquin Blane'i kastetmiş olmalı. Bailey onun sadece bir arkadaş olduğunu açıklamak için ağzını açtı ama sonra durdu. Onu evinden alan adam onu öpmeye çalışmıştı. Daha da kötüsü, neredeyse ona izin verecekti. Eğer onun kaçırıldığına inanıyorsa... bu yüzden mesafesini korumasını beklemiyordu. Ne de olsa, uyuyan bir kadını yatağından kaldırmaya istekli bir adamın pek de vicdanı olmayabilirdi ama en azından Joaquin onu tekrar öpmeye kalkarsa Blane'i bahane olarak kullanabilirdi. Fazla bir şey değildi ama şu anda sahip olduğu tek şey buydu. Ve aralarına bir sınır koyması gerekiyordu. Gerçek kimliğini deşifre etmek ve katillerden saklanmak için yeterince uğraşıyordu. Ama hepsi bu değildi. Joaquin'den öyle bir seks havası yayılıyordu ki, bu onun çok tecrübeli olduğunu gösteriyordu. Öte yandan o, hâlâ garaj yolunda bebek adımlarıyla ilerliyordu. Onu çiğneyip tükürecekti. İhtiyacı olan son şey onun gibi biriyle duygusal bir bağ kurmaktı.

"Teşekkürler," dedi Thorpe'a. "Blane bunu takdir edecektir."

"Bir şey değil."

Sean bir dakika sonra elinde bir kâğıt parçasıyla kapıyı açtı. Amaçlı adımlarla ona doğru ilerledi. "Joaquin beş yaşından öncesini hatırlamadığını söyledi. Ve rüyada sadece yolun kenarında kanlı bir şekilde yakalandığını görüyormuşsun. Bu doğru mu?"

Bununla nereye varmaya çalışıyordu? "Evet."

"Rüyanızdaki küçük kızın canlı bir görüntüsü var mı?"

"Hayır." Bailey kaşlarını çattı ve kâbusu ayrıntılarıyla hatırlamaya çalıştı. "Bazı kısımlar bulanık ama kızın yüzünü görmüyorum. Ben kızım, bu yüzden bir gömlek, bir el ve bir çift çıplak ayak görüyorum. Başka bir şey yok."

Elindeki kâğıda bir göz attı. Şimdi arkasının parlak olduğunu görüyordu. Fotoğraf kağıdıydı. Baktı

elindeki sayfa ile kadın arasında birkaç kez gidip geldikten sonra ıslık çaldı. "Bunu Indiana, Crawford County'deki mühürlü polis dosyalarından almak için FBI bağlantılarımı kullandım. Bu resmi gören pek kimse olmadı. Bir bak Joaquin."

Diğer adam onu Sean'ın elinden aldı. Kısa bir bakıştan sonra küfretti. "Rüyada ne renk gömlek giyiyorsun?"

Dehşet Bailey'nin içine işledi. "Bunu konuşmuştuk."

"Hatırlat bana."

Dudaklarını kapattı ve Joaquin'e doğru eğilerek fotoğrafa bakmaya çalıştı ama Joaquin fotoğrafı kucağında ters çevirdi.

"Görmek istiyorum," diye talep etti.

"Önce soruya cevap verin. Gömlek ne renk?"

Neden cevap vermenin Pandora'nın boktan kutusunu açacağı hissine kapılmıştı? Başına bir sürü pislik yağacakmış gibi? Öyle olsa bile, bununla yüzleşmemeyi göze alamazdı. "P-pembe."

"Kabuslarında temiz mi yoksa kirli mi?"

"Kanla lekelenmiş."

"Bana bunun sen olmadığını söyle." Joaquin fotoğrafı ona doğru itti. "Gözlerimin içine bak ve bana bunun başka bir küçük kız olduğunu düşündüğünü söyle."

Bailey titreyen parmaklarıyla sekize onluk kâğıdı aldı ve kendini ona bakmaya zorladı.

Görüntüde, polis karakoluna benzeyen bir yerde duvara bakan küçük bir kız oturuyordu. Gözleri boş, yüzü soluktan daha beyaz görünüyordu. Yanında bir sağlık görevlisi durmuş, onu sıcak tutmak için omuzlarına gri bir endüstriyel battaniye örtmüştü. Battaniyenin altında kan bulaşmış pembe bir pijama üstü vardı. Yüzün ona ait olduğunu inkâr edemezdi.

Bailey bir çılgılık atarak resmi uyuşmuş parmaklarından düşürdü.

Altıncı Bölüm

JOAQUIN ayağa fırladı ve Bailey'nin yanına koştu. Kahretsin, hayalet gibi bembeyaz görünüyordu. Gözbebekleri neredeyse fotoğraftaki çocuk halininki kadar büyümüştü.

Diz çöktü ve onun omuzlarını tuttu. "Tatia-" Hayır, ona böyle hitap etmesini istemiyordu. "Bailey?"

Cevap vermedi. Ona doğru baktı. Bağırsakları sıkıştı.

"Bebeğim," diye mırıldandı. O cevap verdiğinde Ona daha önce de böyle seslenmişti, hoşuna gitmişti. Durup bunu ona söylemekten hoşlandığı gerçeğini düşünmek istemiyordu.

"O kız benim."

Kadının dört küçük kelimesi muhtemelen onu zaferle, heyecanla ya da bu hastalıklı, çalkantılı çalkantıdan başka bir şeyle doldurmalıydı. Yumuşak bir sesle onu rahatlatmaya çalıştı. "Biliyorum."

"I . . . Anlamıyorum." Sonunda ona göz kırptı ve iri mavi gözlerinde yaşlar süzüldü. Yüzünde hayal kırıklığı vardı. O kadar kırılgan görünüyordu ki, bu adamın kalbini parçaladı.

"Kabul etmesi zor biliyorum." Onun kollarını okşadı. "Çok üzgünüm."

Sean, Thorpe'a dönerek, "Şimdilik sizi yalnız bırakalım," diye mırıldandı.

Kulüp sahibi başıyla onayladı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin. Ona iyi bakın."

İnce bir uyarı. Bailey hıçkırmaya başladığında Joaquin bunu zar zor duydu. Onu ayağa kaldırdı ve kendine çekti. Bailey

bacakları onu zar zor desteklerken, ona doğru gevşekçe düştü. Şimdi ne olacaktı?

Kahretsin, ağlayan kadınları yapmadı. Duygularla bile işi yoktu. İhtiyacı olan şey bir kılavuz, eğitim ya da destek gibi bir şeydi. Ama Sean ve Thorpe çoktan kapıyı arkalarından kapatmışlardı.

Gömleğini tutup yalvaran mavi bakışlarını ona diktiğinde Joaquin tek başına olduğunu anladı. Nate'in intikamını almak için ortalığı karıştırmıştı, o yüzden bununla başa çıkmak zorundaydı. Yine de bu düşünce karşısında biraz panikledi. Tek gecelik bir ilişki yaşamadığı sürece en son ne zaman bir kadına bu kadar yakın olmuştu? Hmm . . . Asla.

"Bana yalan söylediler," diye gömleğinin içine ağladı Bailey, sonra aniden geri çekildi, ona sırtını döndü ve kollarını kendine doladı.

"Evlat edinen ailen mi?" Onun odayı geçmesini izledi ve peşinden gitme isteğiyle savaştı. Onun nesi vardı ki? Artık ona hıçkıra hıçkıra ağlamadığı için mutlu olmalıydı. Bunun yerine, suçluluk duygusu içini kemirdi.

Bailey başını salladı, açık kahverengi saçları dar sırtının uzunluğunu tarıyor, uçları beline doğru kıvrılıyordu. Çok ufak tefekti ve adam onun omuzlarına bir ton sorun yüklemişti. Dikkatli olmalıydı yoksa onu kıracaktı. Mantıklı beyni bir yerlerde onun neden bu kadar önemli olduğunu soruyordu. Joaquin, Tatiana Aslanov olarak işe yarar bir şeyler biliyor olabileceğini söylemek istedi. Ama kendini kandırma konusunda iyi değildi.

Oh, lanet olsun. Onunla yatmak istemesini anlıyordu. Ama bu berbat pişmanlık kokteyli ve damarlarında dolaşan endişe kovalayıcı? Bu kolay bir şehvet değildi. Onu daha önce öpmek istemişti, bunda hata yoktu. Aslında, onları böldüğü için Thorpe'un kafasını koparmak istemişti çünkü o çok büyük tişörtü çıkarmak ve amına doğru ilerlerken ağzını onun oldukça sert meme uçlarında gezdirmek için can atıyordu.

Şu anda, her zaman bildiği dünyayı yıktığı için kendi kışına tekme basmak istiyordu. Bunu yapmak onun için daha güvenliydi. Anlarsa tehlikeden kaçmak için daha donanımlı olacaktı. Ama birkaç saatten kısa bir süre içinde, varoluşunun cilasını söküp atmış ve gizli bel altını ortaya çıkarmıştı. Artık daha fazlasını kaldıramazdı.

Ve anlamadığı lanet bir nedenden ötürü, hayatındaki her şeyi düzeltmek istiyordu, böylece gülümsemekten başka bir şey yapması için hiçbir nedeni yoktu.

"Elbette!" diye bağırdı. "Gerçekte her kimlerse. Bana her konuda yalan söylediler. Kim olduğum, nereden geldiğim ..." Yumruklarını sıktı ve küçük kırmızı bir burun ve titreyen dudaklarla ona döndü. "Bana deli olduğumu düşündürdüler. Yedi yaşına geldiğimde 'sanrılarım' için bir psikiyatriste gidiyordum. Ve tüm bu süre boyunca bana okul derslerimi kaşıyla verdiler, bana ev yemekleri yaptılar, beni dans kursuna götürdüler ve arkadaşlarımla ya da benden hoşlanmayan erkeklerle tartışmalarım konusunda beni yatıştırdılar. Hepsi yalandı. Eğer gerçekten ebeveyn değillerse, neydiler? Bebek bakıcısı mı? Bodyguard mı? Beyin yıkayıcılar mı?"

Kızın öfkeli acısı karşısında vicdan azabı onu tekrar tokatladı. Muhtemelen ona daha nazik davranabilirdi. *Soru yağmuruna tutmaktan, anılarını kurcalamaktan ve kimliğini parçalayana kadar ona resimler göstermekten daha nazik ne olabilirdi ki, salak herif?*

Joaquin derin bir nefes aldı. "Ben bir şey alamadım. Seni almadan önce kimliğin hakkında pek çok bilgi edindim. O zamandan beri boşlukları doldurmaya çalışıyorum. Bazı bilgiler diğerlerinden daha hızlı geliyor, bu yüzden henüz tam bir resme sahip değilim. Üzerinde çalışan birkaç kişi var."

"Ama onların FBI ajanları olduğunu düşünüyorsun?" "Bu benim en iyi tahminim."

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Bana bildiklerini anlat," dedi.

Öfkesini anlıyordu. Bu onu destekliyordu ve bu olmadan dağılmaktan korkuyordu. "Belli ki seni büyütmişler ve güvende tutmuşlar. Eminim bu onların bir numaralı göreviydi. Geçmişine dair anıların ya da onlardan önceki hayatını hatırladığına dair ipuçlarının bastırılması gerekirdi. Sana zarar vermek istedikleri için değil. Tatiana Aslanov'un ortadan kaybolması seni güvende tuttu ve sana normal bir şekilde büyüme fırsatı verdi. Muhtemelen şu anda onlara çok kırgınsınız ama büyük olasılıkla bu iki ajan bir daha asla sahaya çıkamayacaklarını bile bile on üç yıllık bir görevi kabul ettiler. Önceki hayatlarını bir kenara bırakmak, kendi ailelerini terk etmek zorunda kaldılar. Siz reşit olana kadar bir yabancıya anne ve baba olmak zorundaydılar. Mükemmel olmayabilirlerdi ama işlerini yaptılar. Senin bir devlet gözaltı tesisinde büyümeneden çok daha iyiydi."

"BEN-BEN ..." Öfkesine karşı koyarak tedirgin bir nefes aldı. "Beni güvenli bir ortamda yetiştirmek için fedakârlık yaptıkları konusunda muhtemelen haklısın. Bunu iyi yaptılar. Öte yandan, beni bir aile olduğumuza inandırdılar ve ben on sekiz yaşına girdikten kısa bir süre sonra 'ölmelerine' izin verdiler. Beni terk ettiler. Ve sen bunu mu savunuyorsun?"

"Hayır." *Saçmalık*. "Başka seçenekleri olmayabilirdi. Ben sadece madalyonun diğer yüzünü görmeni sağlamaya çalışıyordum. Onlar için de kolay olduğundan şüpheliyim."

"Belli ki beni pek özlememişler, çünkü yaklaşık üç yıldır hiçbirini benimle temas kurmaya çalışmadı."

"Eminim bunu yapmaları yasaklanırdı."

"Bu da bana işlerine kızları olarak yetiştirdikleri kızıdan daha fazla değer verdiklerini gösteriyor. Peki ya sen? Sen başka bir devlet kurumundasın, yani buraya ...

Ne? Sevgilim mi olacaksın? Sam Amca bana göz kulak olmak için bacaklarımın arasına girmen gerektiğini mi düşünüyor?"

Joaquin çenesini sıktı. Belden aşağı vuruyordu ve mantıklı yanı onun incindiğini anlıyordu, bu yüzden elçiye saldırıyordu çünkü başka kimsesi yoktu. Ama bu, öfkesinin onun duygu kasırgasına kapılmasını engellemedi. "Buraya kimsenin emriyle gelmedim. Aslında, bu davayı takip ettiğim için muhtemelen kovulacağım çünkü Tatiana Aslanov patronumun radarında değil. Teşkilatın hiçbir şey yapmayacağı belli olunca, seni o korkunç ölüme terk edemezdin. İşte buradayız. Ama sana bir ipucu vereyim, bebeğim. Sam Amca bana kiminle yatacağımı söylemiyor. Tanrı ve ülke uğruna bile ereksiyon numarası yapamam. Neredeyse paylaştığımız o öpücük var ya? O benim seni istememdi çünkü seninle aynı odada olmak bile giydiğin her şeyi çıkarıp atma ve sahip olduğum her santimle seni kazığa oturtma isteği uyandırıyor bende."

Adam Bailey'e yaklaştığında, Bailey omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Bana yaklaşma."

Bu meydan okuma ona bir kez daha şaplak atan bir adam olmayı diletti. Kızın omurgasındaki nişastayı eritmeyi gerçekten çok isterdi. Eğer onu rahatlatmasına izin vermeyecekse, kışına bir ya da on şaplak atarak tavrını düzeltmekten çok mutlu olurdu, sonra da bunu kapsamlı bir sikişle takip ederdi. Bir avuç dolusu orgazm ikisine de çok iyi gelecekti.

"İnsanların bana yalan söylemesinden bıktım artık," diye bağırdı.

Bu onu kızdırdı. "Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Hangi konuda? Ailenin ajan olduğu konusunda mı? Üzgün olduğum konusunda mı? Yoksa sen tırnaklarını sırtıma geçirip zevkten feryat edene kadar sikimin o küçük amcığını doldurmak için can attığını mı?"

Yüzü pembeleşti. "Bunların hiçbirisi için üzgün değilsin. Ani arzu saçmalığına da inanmıyorum."

"Şu anda yanıldığını kanıtlamaktan büyük mutluluk duyacağım." Kot pantolonunun düğmesine uzandı. "Sen hazırsan ben de hazırım."

Joaquin beyninin uzak bir köşesinde, onun acısına meydan okuyarak karşılık vermenin pek de iyi gitmediğini fark etti. Öte yandan, onu altında hayal ederken onunla tartışmakla ilgili bir şey kanının sadece akmasına değil, kaynamasına neden olmuştu. Eğer onu becermek yalan söylemediğini ona bir şekilde kanıtlayacaksa, meşgul olmanın ötesinde bir şeydi bu. Eğer ona izin verirse, sert ve hınzır bir şekilde tekrar tekrar becerecekti.

"Hayır!" Kızgın görünmeyi başarıyordu ama yanakları pembeleşmişti. Boynundaki nabız hızla atıyordu. Meme uçları ödünç aldığı gömleğini öfkeyle dürtüyordu.

Ellerini kalçalarına koydu. Eğer aşağıya baksaydı, zorlanan fermuarını görebilirdi. "Hâlâ yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bu konuşmayla işim bitti."

"Eğer kendine beni hiç istemediğini söylüyorsan, o zaman yalan söyleyen sensin."

"Pfft. Kağıt üzerinde benimle ilgili gerçekleri biliyor olabilirsin ama *beni* tanımıyorsun."

"Yani şu anda amına dokunsam Islak mı?"

İyi bir meydan okumayı her zaman sevmişti. Muhtemelen işini sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Ama onunla bu şekilde karşı karşıya gelmek de kanını kaynatmıştı.

"Hayır." Başını biraz fazla vurgulu bir şekilde salladı. "Ve bunu öğrenmek için bana dokunmayacaksın. Beni rahat bırak."

"Seni çekici bulacağımdan endişeleniyorsun. Seni tahrik ettiğimi itiraf etmekten korkuyorsun." Yaklaştı, adımları ağırlaştı, gözleri ona dikildi.

"Geri çekilin," diye uyardı ama gözleri tamamen başka bir şey söylüyordu.

"Bana benden etkilenmediğini söyle." Elini uzattı, bir yılanınki kadar hızlıydı ve kızın kollarını kavradı. Onu daha yakına sürükledi, küçük, kıvrak bedenini kendisine yasladı ve sikine sürtündüğünde bir iniltiyi bastırdı. "Söyle

Durmamı istiyorsun. Unutma, yalancıları sevmezsin. Ben de sevmem."

Tek kelime etmedi, gösteriş için biraz debelendi. Daha çok dudaklarını araladı ve nefes nefese kaldı. Yanakları daha da derin bir gül rengini aldı. Göğsü kabardı. Bir kez olsun gözlerini ondan kaçırmadı. "Başka biriyle ilişkim var."

"Blane ile aranızda her ne varsa beni durduracağını sanıyorsan ..." Cümlesini bitirmeye zahmet etmedi; sadece güldü.

"Yani benim 'hayır' dememi dinlemiyor musun? Başka bir erkeğe karşı olan hislerime saygı duymuyor musun?"

"Sana samimiyetimi kanıtlıyorum diyelim." Kavrayışını sıkılaştırdı. Kızın nefesi kesilip bakışları adamın dudaklarına düştüğünde, zafer damarlarında dolaşmaya başladı. "Aynı zamanda seni test ediyorum. O güzel ağzın bana yalan söyleyebilir ama öpücüklerin söylemeyecek."

Joaquin ona tekrar itiraz etme şansı vermedi. Normalde verirdi. Kadınlar 101 açık bir rıza olmadan asla ilerlemezdi, ama kanını elektriklendiren ve ciğerlerini ele geçiren bu yoğun gerilim havası tamamen yeni ve sarhoş edici bir şeydi. Kavgaları Bailey'nin şokunu ve üzüntüsünü unutmasına yardımcı oluyor gibi görünüyordu, onu da canlandırdığından bahsetmeye gerek bile yoktu. Ona karşı bağışıklığı yoktu, hem de hiç. Şükürler olsun.

Saçlarına bir yumruk atarak onu olduğu yerde sabitledi ve başını eğdi. Ağzı onunkinin üzerine düştü. Çarpışma tüm sistemini etkiledi, içinde patlayan bir bomba gibi, çekingenliğini dümdüz eden bir koçbaşı gibi. Öpücüğün içinde inerken, onu en yakın duvara doğru itmekten, dudaklarını ayırmaya zorlamaktan ve derinlere doğru ilerlemekten kendini alamadı.

Bailey ona hiç karşı koymadı. Aslında, kollarını onun boynuna doladı ve ona doğru açıldı, onu içine çekti ve sanki onun dokunuşu olmadan parçalanacakmış gibi öptü. Bacaklarından biri adamın kalçasına dolandı.

Kitabına göre, kadının cevabı ılık ılıa bir "evet "ti. Ve bu onun ihtiyaını roket yakıtı gücüyle güçlendirdi.

Joaquin sert bir nefes aldı, sonra dudaklarının arasına daha da gömüldü. Kollarını kızın etrafına doladı ve onu yukarı kaldırdı, vücudunu duvara daha sert bastırdı ve kıını avuçlarının içine aldı.

Tanrım, alevler içinde kalacaktı. Onu çırılçıplak soyması ve adını haykırması ne kadar sürerdi? Kız inleyip onu daha da sert öpmek için yüzünü tuttuunda, otuz saniyeden fazla sürmeyeceğini umdu. Aksi takdirde kendiliğinden yanacaktı.

pcğn sonu yoktu. Onun içinde nefes alabiliyordu. Onun üstünde hissedebiliyordu. Kalbi her attığında, her nefes aldığında, onu her biraz daha sıkı kavradığında, doğru hissettiriyordu. Evet, o da bunu en az kendisi kadar istiyordu. Vücudundaki her hücre bunu kutluyordu.

Onu kendine doğru çekip yatağa doğru dönerken, pşmelerinin açısını değiştirdi, çaresizce bir yudum hava çekti ve odada onun uyarılmışlığının kokusunu aldı. Tanrım, çok tatlı ve keskin bir kokusu vardı. Onu hemen şimdi istiyordu.

Adam eğildi ve kadının sırtı yatağa çarptı. Joaquin onun kalçalarının arasına tırmanırken, ince bedenini kendi bedeniyle kapladı ve ağzını yine kendi ağzının altına hapsetti. Kadın bacaklarını Joaquin'in etrafına daha da sıkı sardı ve amını onun ağrıyan ereksiyonuna doğru kaldırdı.

Homurdanarak bir kalçasını kavradı ve onları birleştirmek için elinden geleni yaptı. Kahretsin, kıyafetlerini çıkarmalı, kendini onun içine olabildiğince derine gmmeliydi ama soyunacak kadar uzun süre ağzından ayrılmak istemiyordu.

Serbest eli gömleğinin altından süzüldü ve styensiz bedenini buldu. Memesinin tatlı tmseğini, inanılmaz sertlikteki meme ucuyla birlikte sardı. Daha fazlası için yarı talep yarı yalvaran iniltisi, arzusunu daha da yükseltti. Daha önce hiçbir kadını arzuladığını hatırlamıyordu.

bunun yarısı kadar bile. Vay canına, onu becermek inanılmaz bir zevk olacaktı.

Ama eğer adam aralarındaki tüm o cızırtı ve tutkuyu devam ettirirse, kız onun duygusal durumundan faydalanmış gibi hissedecek miydi? Yarın ondan nefret eder miydi?

Joaquin kendini Bailey'nin ağzından ayırmak için zorladı. Soluk soluğa aldığı her nefes için mücadele ederken, cevabı bulmak için kızın irileşmiş gözlerine ve şişmiş dudaklarına baktı. Neredeyse onu tekrar öpmekten, onu altına almaktan kendini alamayacaktı ve-

Arka cebinde sakladığı telefon çaldı. Tanıdık olmayan bir zil sesiydi, biraz klasik müzik gibiydi, sadece daha az nazlı ve daha kışkırtıcıydı.

"Bu da ne?" diye küfretti ve aralarındaki nefes kesici havayı bozduğu için odanın diğer ucuna fırlatmaya hazır bir şekilde cihaza uzandı.

Bailey'nin mavi gözleri sıkıntıyla irileşti. Daha birkaç dakika önce onu öpüyordu ve kadın onu, katlanmaktan çok mutlu olacağı yakıcı bir cehenneme doğru baştan çıkaran en baş döndürücü siren gibiydi. O halde saniyeler sonra yüzünün bu kadar iç burkucu bir şekilde masumlaşması nasıl mümkün olmuştu?

"Blane," diye nefes nefese kaldı, sonra telefonuna uzandı.

Diğer adamın adının dudaklarından dökülmesi onu olması gerekenden çok daha fazla kızdırmıştı. "O olduğunu nereden biliyorsun?"

Zil tekrar çaldı ve kadın telefonu almak için daha da ısrarcı oldu, cebine doğru daha da sert bir şekilde uzandı. Joaquin telefonu onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

"Bu onun zil sesi," diye ısrar etti. "Beni arıyor." "Aramaya devam edecek. Gerekirse Axel onu yolunuzdan atacaktır.

Eski sevgilinden kimseyle konuşamazsın. Seni nasıl güvende tutacağımı bulana kadar değil."

Tamam, bu tam olarak doğru değildi. Çoğunlukla, ama . . . Bailey hala üstte yatarken erkek arkadaşı hakkında konuşuyordu.

Joaquin'in canını sıkıyordu. Kışkırttığından değil. Belki de öyleydi. Ama bir çapkın serserinin soruşturmasını mahvetmesine gerçekten ihtiyacı yoktu. Ve bu pişin Bailey'nin yanında olduğu düşüncesine bile katlanamıyordu. Joaquin, eğer Blane ona iyi davranıyor ve hak ettiği çoklu orgazmı yaşıyor olsaydı, onu bu kadar ihtiyaç duyarak öpebileceğini hayal bile edemiyordu.

"Telefonumu ver!" Onu itmek ve cihazı almak için mücadele etti.

Bu kabul edilemezdi. Onu yatağa sabitledi. "Hayır. Sana bunu zaten söyledim."

"Telefonumu istiyorum. Blane sadece endişelenecek ve-"

"'N' harfini mi yoksa 'O' harfini mi kafa karıştırıcı buluyorsun, Bailey? Yoksa seni şaşırtan iki harfin bir arada olması mı?"

"O benim telefonum. Benim üzerimde hiçbir yetkiniz yok."

Kadının iddiası adamın içinde bir şeylerin durmasına neden oldu. "Beni bu konuda test etmek mi istiyorsun?"

Telefonun sesi kesildi.

"Argh!" diye homurdanarak adamın omuzlarını itti. "Seni koca haydut, çekil üstümden. Nefes alamıyorum."

Eğer ona bağıırıyorsa, gayet iyi nefes alıyordu. Ama reddedilmesi canını yakıtı.

Bir küfür savurarak ayağa fırladı ve yataktan kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Bailey onun bu hareketine pek güvenmemiş gibi baktı ve kendi yolunu çizdi. Bu da onu çok rahatsız etti. Kıçını kıpkırmızı edene kadar kürek çekmek istiyordu... ne? Ona meydan okumayı bırakana kadar. Evet, bu iyi bir başlangıç olurdu. Tavrını kaybedene kadar mı? Bu da ona uyar. Hepsinden önemlisi, onun tekrar kendisine karşı eridiğini hissedene kadar bunu yapmak istiyordu.

Kahretsin, beynini sikinden çıkarıp odaklanması gerekiyordu.

Arka cebinden telefonu çıkardı ve ekrana baktı. Blane sesli mesaj bırakmıştı. Ne kadar düşünceliydi.

Joaquin dişlerini birbirine geçirdi. Neden hiç tanımadığı bir serserinin onu rahatsız etmesine izin veriyordu? Çünkü diğer adam bir zamanlar Bailey'nin amında vakit geçirme zevkine erişmişti.

Artık değil.

Evet, Bailey ile birlikte olmak Blane için tehlikeli olabilirdi ve tüm bu saçmalıklar. Ama Joaquin, sırf daha önce başka bir adamla birlikte oldu diye, yatağındaki küçük ve güzel balerini deneyimleme şansını kaybetmeyecekti.

"Geri döneceğim." Döndü ve kapıya doğru yürüdü. "Sakın gitme ve telefonumu alma."

Joaquin onu görmezden geldi ve yürümeye devam etti.

"Sesli mesajımı dinleyeceksin, değil mi?" Zeki olduğu için ona hak verdi. "Evet."

Sadece bu adamın bir sorun çıkarıp çıkarmayacağını değil, bu hıyarla ilişkisinin ne kadar derin olduğunu da öğrenmesi gerekiyordu.

Yerdeki ayak sesleri, kolundan tutup onu geri çekmeden önceki tek uyarısıydı. "Bana akıl sağlığımı sorgulatmayı bırak, sonra da beni görmezden gel. Küçük olabilirim ama pısrık bir çocuk değilim-"

"Seni şimdiden uyarıyorum. Tekrar sırt üstü yatmak istemiyorsan, bu sefer çıplak ve sikimle dolu olarak, bana dokunma."

Sözlerini algılaması bir an aldı. Sonunda gözleri büyüdü ve parmaklarını yavaşça ondan ayırdı, sonra da sanki adam ellerini kaldırmasını söylemiş gibi iki avucunu başının yanına kaldırdı. Reddedilmesi bu kadar sinir bozucu olmasaydı neredeyse komik olacaktı. Bu kız nasıl olmuştu da tek bir öpücükle onun taşaklarını düğümlemişti? O da bu konuda biraz götlük etmişti. Birden fazla şekilde gergin olmak ruh hali için iyi değildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı yorgun gözlerini ovuşturarak. "Haddimi aştım."

"Yani bana telefonumu verecek ve Blane ile konuşmama izin mi vereceksin?"

Neden onu bağırsaklarından bıçaklamadı ki? Bu sözlü işkenceden daha hızlı ve daha basitti. Zaten Bailey'e itiraf etmek istediğinden, hatta inanabileceğinden bile daha fazla bağımlıydı ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. "Hayır."

Kadın onunla tekrar tartışmadan ve onu erkek arkadaşı için sızlanmasını dinlemeye zorlayamadan Joaquin kapıyı çekip açtı ve arkasından çarptı. Çabucak kilitledi.

Yüzeye sırt üstü uzanarak gözlerini kapadı ve iç çekti. Orada ne olmuştu öyle? Onu Tatiana Aslanov olduğuna ikna etmek için içeri girmiş ve neredeyse onu beceriyordu. Daha da kötüsü, şimdi vücudu ona doğru yönelmiş gibiydi, sanki o henüz kaşımadığı bir kaşıntıydı ve kaşıyana kadar korkunç bir kurdeşen dökecekti. Hayır, daha fazlasıydı. Daha derindi. Bu kafa karıştırıcı duygulardan nefret ediyordu.

Bailey ile arasında mesafe olması iyi olurdu. Kapı aralarında yeterli bir bariyer değildi. Kendisini ondan birkaç kilometre ayırmayı göze alamazdı, bu yüzden birkaç saat, birkaç içki ve işle ilgili birkaç sorunla yetinecekti. Hunter, Jack ve diğerleriyle görüşüp onu evlat edinen aileyle ilgili ne gibi yeni bilgiler edindiklerini öğrenecekti. Evet, bu işe yarayabilirdi. Ve bu lanet olası erkek arkadaş da aralarında duruyordu. Bunu unutamazdı.

Joaquin dün gece yattığı küçük yatak odasına gelene kadar koridorda yürüdü. Küçük odaya girer girmez Bailey'nin telefonunda sesli mesajlarını oynatan düğmeyi bulana kadar aradı. Blane'in mesajını bir, iki kez dinledi. Sonra öfkeli mi yoksa çok heyecanlı mı olduğuna karar veremedi.

Telefonunu eline aldı, öyle sıkı tutuyordu ki titriyordu. Bir lanet okuyarak telefonu cebine geri soktu, derin bir nefes aldı ve ona kadar saydı.

Eğer akıllı olsaydı, bu yüzleşmeyi beklerdi. Damarlarını sulandıran kötü bir arzu ve öfke karışımıyla

İki beyin hücresi birbirine sürtünüyormuş gibi hissediyordu. Onu çok arzuladığı için suçlamak istiyordu ama bu onu tam bir hödük yapardı. Kendi penisinin sorumluluğunu alabilecek yetişkin bir adamdı. Dürüst olmak gerekirse, bu huzursuz ve hararetli ruh hali için kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Nate'in intikamını almak istediği için bu davanın peşine düşmüştü. Bailey'nin gerçek kimliğini öğrenmeye kararlıydı, bu yüzden onun hayatının dış görünüşünü sıyıırıp altındaki gerçeği ortaya çıkardı. Ona olan ihtiyacının sağduyusunu aşmasına izin vermiş ve onu öpmüştü. Hayır, kendi ağzıyla onun ağzını sikti. Ve şimdi . .

"Kahretsin!" Bailey'nin kaldığı yatak odasına doğru yürüdü, kapının kilidini açtı ve içeri girdi. Kapıyı arkasından çarparak kapatırken hiç de sessiz değildi.

Bailey bakışlarını ona doğru çevirdi. Ona temkinli bir bakış gönderdi ama geri adım atmadı. Neden bu onun aletini yeniden sertleştirdi?

"Ne?" diye tersledi.

"O senin erkek arkadaşın mı?" Joaquin meydan okudu.

"Benim seks hayatım seni ilgilendirmez. Aramızda daha önce olanlar olmamalıydı. Beni tavlama için elinden geleni yaparak bir daha işbirliğimi sağlamaya çalışma. Bir kez buna kanacak kadar aptaldım ama bir daha asla."

Ona meydan okumak için ağzını her açtığında, onu dizlerinin üzerine almaya bir santim daha yaklaştı. Dişlerini birbirine geçirdi ve kendini kontrol edebilmek için sert bir nefes aldı.

"Cevap. Soru. Soru," diye hırladı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı. "Blane ile olan ilişkimin sizin davanızla hiçbir ilgisi yok."

Kahretsin, kadın haklıydı. Kıçına giren her ne kötü davranış varsa, hemen geri çıkması gerekiyordu ... ama bunu yapamıyor gibiydi.

"Bıraktığı sesli mesajı duydum." Joaquin telefonu kaldırdı. "Blane benimle olmaktan çok daha fazla

erkek arkadaşından daha fazla. Neden bana yalan söyledin?"

Tereddüt etti. "Sadece yanlış bir sonuca varmana izin verdim."

"Saçmalık. *Yalan söyledin.*"

"Söylemedim. Biriyle ilişkim olduğunu söyledim. Sadece bunun bir dans kapasitesi olduğunu söylemedim."

Gözlerini devirdi. "O zaman neden yanlış yönlendirme? Senin kaçırıldığına inanırsam ellerimi senden uzak tutacağımı mı sandın?"

"Onun gibi bir şey," diye itiraf etti.

Joaquin alay etti. "Seni öptüğümde bu kadar basit mi hissettin? Sana dokunmak için ölmediğimi hissettiren bir şey oldu mu?"

Adamın bakışlarına tam olarak karşılık veremedi. Başını eğmiş, açık kahverengi bukleleri omuzlarına dökülmüş halde kırılğan, şaşkın ve biraz da pişman görünüyordu. "Hayır. Beni istediğini hissettim ama bu kafamda bir anlam ifade etmiyor."

Yalnız değilsin.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum," diye devam etti, neredeyse aklı başında olmak için yalvarıyordu.

İçindeki öfke boşaldı. "Bailey, bugün omuzlarına çok yük bindirdim. Özür dilerim. Seninle kavga etmemeliydim." Kaşlarını çattı, gerçekten kafası karışmıştı. "Yoksa sen mi benimle kavga ettin?"

"Muhtemelen ikisi de." Biraz alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Evet. Her neyse. İşlerin bu şekilde olmasını istememiştim."

Yüz ifadesi düştü. "Korkuyorum, Joaquin. Hayatımın şu anda bulunduğu yerden korkuyorum. Peşimde kimin olduğundan korkuyorum." Duraksadı, bir kez daha çok narin görünüyordu. "Senden korkuyorum."

Lanet olsun, eğer bu onu bir topuk gibi hissettirmediyse. "Bebeğim, sana asla zarar vermem. Çok hayırlı bir buluşma olmadığını biliyorum. Bugün güçlü geldim. Pislik gibi davrandım. Mazeretim yok, sadece özrüm var."

Narin omuzlarından birini yarım bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Ben de seninle uğraştım. Ben sadece Bunalmış durumdayım. Çok fazla şey oluyor ve senden başka suçlayacak kimsem yok."

Dikkatli bir adım atarak başını salladı. Ona dokunmak mı? Dokunma mı? Sonunda onun ince kolunu avuçlamakla yetindi ama çok daha fazlasını istiyordu. "Sorun değil. Ben büyük bir çocuğum. Kaldırabilirim. Her şeyi omuzlarıma yükle."

Bunun yerine Bailey gözlerini kapadı ve içine kapanır gibi oldu. "Bir telefon görüşmesi yapmama izin versen bile, senden başka konuşacak kimsem yok."

İlk düşüncesi kızın abartıyor olabileceğiydi. Sonra durakladı. Ebeveynler gitmiş. Kardeşleri yok. Hayatında başka kim vardı? "Bana Blane ile olan ilişkinizden bahsedin."

"O benim en iyi arkadaşım. Ona şaka yollu eşcinsel kocam diyorum. İnanılmaz bir dans partneri. Yaklaşan seçmelere hazırlanmama yardım ediyor. Profesyonel bir dans topluluğunun bazı kavgalarında ve çirkin politikalarında bana rehberlik ediyor. Onun çalkantılı aşk hayatının zorluklarını ve sıkıntılarını dinliyorum. Dans ettiğimde insanların ruhumu görebilmesi için beni kendimi daha fazla açmaya zorluyor."

"Bu da ne demek oluyor?" Joaquin ağzından kaçırıldı. Blane'in onu bir danışma tahtası olarak kullanması, sonra da dönüp onu eleştirmesi fikri hoşuna gitmemiştir.

"Hayır, o haklı. Teknik olarak güzel bir dansçıyı büyüleyici bir dansçıdan ayıran şey, bedeniyle duygularını ifade edebilme becerisidir. Teknik olarak harikayım. Bunu herkes söylüyor. Kabuğumdan çıkmakta zorlanıyorum. Çıkmak istiyorum. Ciddiyim. Blane ..." Gülümsedi, belli ki hayranlık içindeydi. "O dans ederken, tüm yaşam deneyimini hissediyorsunuz. Neşesini, kalp kırıklıklarını, mücadelelerini. Seyirciye kendini sonuna kadar açıyor ve onlar da onu içlerine çekiyorlar. İnsanları gözyaşlarına boğabiliyor. Benim de böyle olmama yardımcı olmaya çalışıyor."

"Nasıl?" Blane'i yanlış mı değerlendirmişti? Belki de

adam iki tarafa da sallanıyordu ve Bailey' e daha fazla
" hayat" vermek istiyordu.

deneyim." Eğer öyle olsaydı, Joaquin onun hayalarını omurgasına vurmaktan mutluluk duyardı.

"Şansımı denemem için beni cesaretlendiriyor. Gülmek, ağlamak ya da ... için yollar bulmama yardım etmeye çalışıyor." Omuz silkti. "Kızmak, aşık olmak. Mükemmel pointe dışında bir şeyi önemsemek. Çok iyi bir öğrenci olduğumdan emin değilim. Haklı olduğumu biliyorum ama tavsiyelerine nasıl uyacağımı bilmiyorum."

Bu onun uzmanlık alanı değildi. Duygular genellikle ne pahasına olursa olsun kaçındığı bir şeydi. İnsanların savaşta ölmesine neden olurlardı. Ama Joaquin ona yardım etmeye çalışmadan edemezdi. "Peki ya seni evlat edinen anne baban vefat ettiğinde? O zaman bir şeyler hissetmedin mi? Ya da ilk erkek arkadaşından sonra ya da ... " Elinden geleni ardına koymadı. "Peki ya o rüyaları gördükten sonra?"

"Çok hissediyorum," diye düzeltti. "Dans yoluyla kendimi serbest bıraktığımı *düşünüyorum* ama beni gören herkes, duvarlarımın arkasına çekilmeden önce kendimi açmanın ve performans yoluyla güzel bir şey vermenin eşiğindeymişim gibi göründüğümü söylüyor. Bunun farkında bile değilim." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Ama Blane'le birlikte yaptığımız şey bu. Prova yaptığımızda beni sınırlarıma kadar zorluyor ve ruhumu ortaya çıkarmamı sağlamaya çalışıyor."

Uzman sayılmazdı ama Blane'in konuşmasının ve gösteri yapmasının ne kadar verimli olacağını göremiyordu. Barikatlarını yıkması ve kendini paylaşması için onu motive edecek bir şey olmalıydı. Duygularını içinde tutmasının bir nedeni vardı. Korku mu? Özbilinç mi? Her şey olabilirdi. "Sana güveniyorum. Onu bulacaksın."

Elbette, LOSS'taki çılgınların peşine düşmesini nasıl engelleyeceğini bulana kadar kimse için dans etmeyecekti. Ama Joaquin ona bir kez bakınca bunun için doğduğunu anladı. Bu olmadan ruhu kuruyabilirdi.

Hâlâ Nate'in intikamını almak istiyordu ama bunu onun için de düzeltmesi gerekiyordu. Onun nasıl ve neden önemli hale geldiğini

emin değildi. Bunu sorgulamayacaktı, sadece onun artık bir öncelik olduğunu kabul edecekti. Onun için her şeyi daha iyi hale getirecekti, nokta.

Ona titrek bir gülümseme gönderdi, yastık gibi ağzı kıvrıldı. "Teşekkür ederim. Beni kaçırmama rağmen seninle son üç erkek arkadaşımın toplamından daha anlamlı bir konuşma yapmış olmam gerçekten çok tuhaf. Beni Patty Hearst'ün yanına koy."

Joaquin güldü. Bailey'nin sağı solu belli olmazdı ve bu yönünü seviyordu. Çıkmaya çalıştığı son iş arkadaşı? Snorefest. Onun bir sonraki adımında ne yapacağını daha aklından bile geçmeden biliyordu. Ama bu küçük balerin sürekli sürprizlerle dolu görünüyordu.

"Belki de beni bir fidyeci olarak değil, sadece bir gün daha dans etmek için yaşamayı isteyen biri olarak düşünmen sana yardımcı olabilir."

Gözleri parladı. "Bunu sevdim. Teşekkürler."

"Bir şey değil." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktukten sonra onu tekrar yakaladı ve nefes nefese öptü.

Aynı şeyi istiyormuş gibi ona doğru yarım bir adım attı. Joaquin sert bir nefes çekti. Eğer şimdi ona dokunursa aklını kaçırrır ve elbiselerini soyardı. Onu anlamsızca becermek kulağa ne kadar iyi gelse de, o çok hamdı. Kimliğinin açığa çıkmasını sindirmesi gerekiyordu. Ona başa çıkması gereken daha fazla şey vermesine gerek yoktu.

Ama Joaquin, kafasının içinde dönüp duran kusursuz mantığa rağmen, kızın kendisine doğru kaldırdığı yüzünü avuçlamak için uzandı. Onun gözlerinde boğulabilirdi. Neredeyse dilinde tadabileceği, doğuştan gelen bir tatlılığı vardı.

Tanrım, dinle onu. Bir dahaki sefere sahilde uzun yürüyüşler yaparken kırmızı şarap içip şiir okuyacaktı. Bu da neydi böyle?

Yine de, Bailey'nin tadına tekrar bakabildiği sürece ne kadar aptalca konuştuğu umurunda değildi.

Eğildi, yaklaştı, dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Aleti sertleşti. Kalbi çarpmaya başladı. Nefes alış veriş keskinleşti. Ağzını tekrar altına almasına sadece bir santim kalmıştı.

Kapının çalınmasıyla irkildi ve Thorpe'un tekrar içeri daldığını görünce irkilerek doğruldu. Yemin etti. Tanrım, bu adamın zamanlaması çok kötüydü. Bir Zindan Efendisi için çok kötü bir özellik.

"Ne?" Joaquin havlayarak Bailey'ye yaklaştı. Onu Thorpe'dan korumak zorundaymış gibi mi koruyordu? Kafası neredeydi? Külotunun içinde olması dışında.

"Az önce Axel'den bir telefon geldi." Thorpe'un sesi acımasızdı.

Joaquin omzunun üzerinden Bailey'e baktı ama Bailey onun bakışlarını doğrudan karşıladı. Bugün aldığı onca kötü habere rağmen tamamen dağılmamıştı. Kadın sert bir yapıya sahipti.

"Bunu duymaya hazır mısınız?" diye sordu, iki kez kontrol ederek.

"Eğer bunun beni arayan insanlarla bir ilgisi varsa, o zaman evet. Hayatıma geri dönmeliyim ki bunun ne anlama geldiğini anlayabileyim."

Ona sonuca tek başına varmak zorunda olmadığını söylemek dilinin ucuna kadar gelmişti ama kendini durdurdu. Bu dava bittikten sonra, muhtemelen önümüzdeki bir iki gün içinde, onu bir daha görmesi pek olası değildi. Şeftali gibi olmayabilirdi ama tutamayacağı sözler vermeyi reddediyordu.

"Güzel," dedi Thorpe sessizliğin içinde, kapıyı arkasından kapatarak. "İşte buldukларım. Batı tarafınızda yaşlı bir komşunuz mu var?"

Bailey yanına yaklaştı ve başını salladı. "Bayan Lester. Biraz işgüzar biri ama iyi niyetli. Neden?" "Axel sihirli bir şekilde onu konuşmaya ikna etti."

"Hayır, konuşmayı seviyor."

"Belki de öyledir, çünkü Axel'in çekici bir tarafı yok. Her neyse, bütün gün senin evini gözlüyordu. Görünüşe göre erkekler evinize gelmeye başlayınca şüphelenmiş.

senin evinde. Bu kadar çok erkekle birlikte olmanızın karakterinize aykırı olduğunu söyledi."

Bunu inkar etmedi. "Blane hariç. Onu görmeye alışkın."

"Görünüşe göre Bayan Lester dün seni etrafta dolanırken görmüş Joaquin. Gittiğini görmeyince çok sinirlenmiş ve geceyi burada geçirdiğini düşünmüş." Thorpe kıkırdadı.

Espriyi anlamadı. "Başka kim uğradı?"

"Blane bugün Bailey'i aramak için ortaya çıktığında, Bayan Lester onun nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti, bu yüzden sinirlenmekten alarma geçti."

"Bayan Lester Blane için kurabiye pişirmeyi seviyor. Onun kendisine oğlunu hatırlattığını söylüyor. Zavalıcık hem dans rejimine devam edip hem de o kurabiyeleri yiyemeyeceğinin farkında değil."

"Blane gittikten sonra, senin evini izlemeye devam etti. Sonra işler ilginçleşti ..." Yüzünü buruşturdu. "Daha önce hiç görmediği bir asker kapıyı çaldı. Onu evin içinde dolaşırken ve pencerelere bakarken gördüğünü söyledi. Tam polisi aramak üzereymiş ki asker kapıyı çalmış ve Robbie amcan olduğunu, sürpriz bir ziyaret için eve geldiğini söylemiş."

"Bir asker tanımıyorum ve Robbie diye bir amcam yok." Dehşet yüzüne yayıldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Axel ondan 'amcanın' üniformasını tarif etmesini istedi. Söyledikleri Callie'nin daha önce gördükleriyle birebir örtüşüyordu. LOSS'taki çatlakların giydiği üniformalara tıpatıp benziyorlar."

Yani tahminleri doğruydı. Aslanov'un araştırmasını ortaya çıkarmaya ve Callie'yi susturmaya çalışan biri dikkatini bilim adamının uzun süredir kayıp olan kızına çevirmişti. Bu Joaquin'i pek de iyi hissettirmemişti. "Doğrulama için teşekkürler dostum. Beklediğimiz buydu. Bu adamın kimliğini tespit edebilmemiz için Bayan Lester'a bir ressam gönderen oldu mu?"

Thorpe, "Zaten üzerinde çalışıyorum," dedi. "Yarına kadar elimizde bir şeyler olmalı."

"Birinin evimi gözetlemesi beni pek de rahatlatmadı." Bailey'nin sesi biraz ince ve zayıftı. Korkmuş gibiydi.

"Daha da kötüleşiyor." Thorpe telefonunu çıkardı ve mesajlarını açtı. Axel'den gelen küçük bir koleksiyon, Bailey'nin küçük, ilginç, tarihi cazibesi olan evinin içinin resimlerini içeriyordu. Her oda, her yüzey, her köşe bucak harap edilmişti. Her şey alt üst edilmiş ve ters yüz edilmişti. Kırık bir sandalye, dağılmış kağıtlar, parçalanmış tabaklar.

Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Yüzündeki sessiz yıkım, karnına inen bir katır tekmesi gibiydi. "Neden?"

"Önceki kurbanların tümünün evleri didik didik arandı. Kurban ve onun Aslanov'un araştırmasıyla bağlantısı hakkında bulabilecekleri her şeyi arıyorlar. Ve siz evde olmadığınız için, eminim e-postalarınızı ya da seyahat düzenlemelerinizi, nerede olabileceğinizi gösteren herhangi bir şeyi araştırmışlardır. Listelerinde sırada sen varsın." Joaquin hiç düşünmeden kolunu ona doladı.

"Ama benim Tatiana Aslanov olduğumu bilmiyorlar."

"Katlettikleri diğer kadınların hiçbiri böyle değildi ve bu onları durdurmadı."

Bailey ona karşı titremeye başladı. "Bayan Lester bunu kimin yaptığını gördü mü?"

Thorpe başını sallayarak, "'Robbie Amca'nın suçlu olduğunu tahmin ediyoruz, ama onu eve girerken görmemiş, yani kesin değil," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

"Her kimse arkasında kimliğini belirleyecek herhangi bir parmak izi de bırakmamış. Polis kontrol etti. Sadece senin ve Joaquin'in parmak izlerini buldular." Bir çıkmaz sokak daha.

Muhtemelen "Robbie Amca" da katil ya da onun sağ koluydu. Her iki durumda da, o büyük bir insandı

ilgi, avlanmaya ve ızgara yapmaya değer. Onun kim olduğunu bulmaları gerekiyordu.

Joaquin, Bailey'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana bak. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim bebeğim. Onları nasıl durduracağımı bulacağım."

"Yapacağız," diye ısrar etti. "Eğer bu piçler hayatımı mahvediyorsa, onları durdurmaya yardım edeceğim."

Cesaret ve yürek, ikisi de onda vardı. Bu yönünü seviyordu. Ama onu zaten olduğundan daha fazla tehlikeye atmak istemiyordu. "Ben hallederim."

Thorpe, "Yapabileceğiniz en iyi şey burada kalmak ve profilinizi düşük tutmak," diye tavsiyede bulundu. "Bu Callie'yi dört yıl boyunca hayatta tuttu."

Bailey dudaklarını inatla büzdüğü için bu tavsiyeden pek memnun görünmüyordu ama itiraz etmedi. Henüz. Ancak korkusuna rağmen Joaquin, Bailey'i yarınları için savaşmak üzere savaşa atılmaktan ne kadar uzak tutabileceğinden emin değildi.

Yedinci Bölüm

BAILEY yatak odasında volta atıyordu. Joaquin, Sean ve Thorpe ile girip çıkmaya devam ediyordu. Sorular soruyor, sonra tekrar gidiyorlardı. Bu onun sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Sonra Axel Houston'dan geldi ve ona harap olmuş evinin resimlerini bizzat gösterdi. Görüntüler onu yeniden korkutmuştu. Onu öldürmek isteyen birinin evinde olduğunu bilmek bile korkudan titremesine neden oluyordu.

Ama Joaquin'e duyduğu volkanik çekim onu neredeyse o kadar korkutuyordu. Ne zaman arkasını dönse Joaquin oradaydı, ela gözleri endişe ve arzuyla kararmıştı. Saatlerdir ona dokunmamış olmasına rağmen, özlem duymasına neden oluyordu. Hâlâ onun dudaklarının kendininkileri ayırdığını, dilinin derine indiğini, sıcak parmaklarının göğsünün etrafında kıvrıldığını, vücudunun ağırlaştığını ve yarağını onun muhtaç etine sürttüğünü hissedebiliyordu. Tanrım, her yeri büyüktü.

Artık resmileşmişti. Delirmişti, yirmi dört saatten az bir süredir tanıdığı, tüm dünyasını paramparça eden bir adamın peşinden tehlikeli bir şekilde koşuyordu. Öte yandan, hayatında her şey hakkında gerçekten dürüst olan ilk kişiydi - kimliği, serbest dolaşan katiller, onu yakalamak için ne kadar ileri gidebilecekleri ... onu istediği gerçeği.

Volta atan Bailey yutkundu ve gergin bakışlarını tekrar kapıya çevirdi. Bu gece bu yatak odasına geri gelecek ve daha önce başladıkları şeyi bitirmek isteyecek miydi? Eğer öyleyse, ne yapacaktı? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

onu. Atışmaları başını döndürdü, kanı uğuldadı. Daha fazlasını istiyordu.

Bailey komodinin üzerindeki saate baktı. Neredeyse saat on birdi. Büyük olasılıkla bu gece yalnız olacaktı. Bu onu mutlu etmeliydi ve etmediği için sapkınca kızgındı.

Arkasındaki mandal aniden tıkladı. Kapı açıldı. Bailey kalbi küt küt atarak döndü. Açılan kapıda Joaquin yerine Callie'yi görünce biraz hayal kırıklığına uğradı. Mirasçı, göğüslerinin neredeyse dışarı taşmasına neden olan kırmızı korse görünümlü hoş bir üst ve uygunsuzluğun sınırlarını zorlayacak kadar kısa bir etek giymişti. Bailey'nin her zaman arzuladığı türden yumuşak kıvrımlara sahipti. Ama kendi göğsüne bir bakış, Göğüs Perisi'nin onu es geçtiğini doğruladı.

"Merhaba," dedi Callie usulca. "Arkadaş ister misin?"

Bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmekten çok daha iyiydi. "Elbette.

İçeri gelin."

"Sean ve Thorpe son birkaç saat içinde olan biten her şeyi bana anlattılar." Callie yaklaştı, ince topuklu ayakkabılarının üzerinde şaşırtıcı derecede zarifti. "Ben de bunları yaşadım, o yüzden seni gerçekten anlıyorum. Eğer bir kulağa ihtiyacın olursa . . . Ben buradayım."

"Teşekkür ederim. I-" *Ne diyeceğimi bilemiyorum.* Katil kötü adamlar dışında Bailey'nin aklında Joaquin'den başka bir şey yoktu. Kadının, nasıl hissettiği konusundaki kafa karışıklığını çözmesine yardım etmesini gerçekten bekleyemezdi. "Neyse o."

Callie omuz silkti. "Bu da bir bakış açısı. Ama artık kimin ve neden peşinde olduğunu bildiğine göre, buradan başka bir yerde olmayı tercih eder miydin?"

Zing. Esmer kadın lafı dolandırmadı ya da lafı dolandırmadı. "Hayır. Evden, danstan ve arkadaşlarımdan uzakta olmak beni rahatsız edebilir ama burası güvenli."

"Öyle. Ben bunun canlı kanıtıyım. Eminim peşinizdeki adamlar için endişeleniyorsunuzdur."

"Olmamak için aptal olmak lazım."

Callie, "Doğru ama şu anda onlar hakkında hiçbir şey yapamazsınız," dedi. "Sean, Thorpe ve Axel burayı kilit altında tutuyorlar. Joaquin'i iyi tanımıyorum ama o da diğerleri kadar paranoyak -affedersiniz, temkinli-görünüyor" -biraz da mizahla gözlerini devirdi- "diğerleri gibi."

"Hemen hemen," diye itiraf etti. "LOSS'un bende olduğunu düşündüğü bilgileri istemesi Joaquin'in suçu değil. Ben bilmiyorum ama buna inanacaklarını hiç sanmıyorum."

"Hayır. Bildiğin her şeyi anlattığından emin olana kadar sana işkence ederler, sonra da işini bitirirlerdi."

Bailey ürperdi. "Biliyorum. Fotoğrafları gördüm."

"Özür dilerim. Seni bu saçmalığa odaklamak istememiştim. Aç mısın?"

"Hayır. Joaquin bana onun bile yiyemeyeceği kadar çok yemek getiriyor, sonra da bütün ziyafeti mideye indirmediğim için bana kaşlarını çatıyor."

Callie güldü. "Sean ve Thorpe'un muhtemelen bunda parmağı var. Onlar da benim bir pireyi hayatta tutacak kadar bile yemediğime inanıyorlar. İkisi de her zaman beni tuzlu ya da tatlı bir yemekle baştan çıkarmaya çalışıyor. Ama benim onların dikkatini dağıtacak yöntemlerim var."

Bailey onun göz kırpması karşısında soluk mu alacağını yoksa kıkırdayacağını mı bilemedi. "İkisi de erkeklik organları tarafından kolayca yönlendirilecek gibi görünmüyor."

"Pek sık değil," diye itiraf etti Callie. "Sean biraz ödün veriyor. Ve Thorpe'un sert dış görünüşünün altında, sadece benim görebildiğim bir yumuşaklık var."

Kömürle çevrili mavi gözleri parıldıyordu. Gülümsemesi pembe dudaklarını kıvrıyordu. Ama Callie'yi güzel yapan makyajı ya da giydiği herhangi bir şey değildi; neşesiydi. Kadın bununla parlıyordu. Callie'nin onu her şeyiyle tanıyan ve seven bir erkeği olması bir yana, iki erkeği olduğu için iki kat şanslıydı. Parmağındaki o ışıltılı taş Sean'ın iddiasının bir simgesiydi ve Callie eski sevgilisine olduğu kadar FBI ajanına da vurulmuş görünüyordu.

Patron. Bailey bu ilişki hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Callie'nin boynundaki mücevherin Thorpe'un tasmaı olduğuna bahse girebilirdi.

"Peki ya ..." Callie başını bir yana eğerek onu inceledi. "Çok kötü bir gün geçirdin. Bu odadan biraz çıkmak ister misin?"

Kulağa cennet gibi geliyordu. On iki saat boyunca bu tek mekâna hapsediğı için kabin hummasına yakalanmııtı. Ama . . . "Güvenli mi?"

"Tabii. Evden falan çıkmayız. Belki sadece bir kadeh şarap içeriz?"

Daha da iyisi. Kendisine nadiren alkollü bir şeyler ısmarlardı. Sadece tayt giydiğinde fazladan kalori aldığı belli oluyordu. Ama şu anda, tayt giymek ya da kalabalık önünde dans etmek için normal hayatına ne zaman döneceğini -ya da dönüp dönemeyeceğini- merak ederken, içki kulağa harika geliyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Bailey. "Çok heyecanlıyım."

"Bunu tamamen anlıyorum. Beni takip edin." Callie onu kapıdan çıkarıp uzun bir koridora götürdü.

Garipti ama Bailey'nin daha önce gördüğü hiçbir eve benzemiyordu. Belki daha endüstriyeldi. Ama belki de bunun nedeni lekeli beton zeminler ve uzun koridorlardı. Yine de bazı insanlar bu tür şeyleri severdi.

Joaquin'in bir köşeden fırlamasını ya da diğerk adamlardan birinin onları takip etmesini bekleyerek etrafına bakındı. "Gerçekten de yanlarında silahlı bir koruma olmadan beni serbest mi bırakacaklar?"

Kadın omzunun üzerinden şaşkın bir bakış atarken topukları koridorda tıkırdadı. "Sen benimlesin. Ayrıca bu kulübün her yerinde güvenlik kameraları var. İzliyor olacaklar ve yanlış bir şey olursa hemen anlayacaklar."

"Kulüp mü?" Bailey yürümeye devam etse de içindeki her şey dondu kaldı. Sean, Callie ve Thorpe'un zaman geçirebileceğı tek bir kulüp düşünabiliyordu.

Callie, koridorun solunda sıralanan kapıların bulunduğı başka bir salona açılan bir portal açtı. Portalların her biri

kapalıydı ve tepedeki ışıklar kısılmıştı. "Bilmiyor muydun?"

"Biz-" mi diyorsun?

"Evcil hayvan?" Koridorun ilerisinde ve açık bir kapının ardında bir erkek sesi duyuldu.

Callie hızla geçide koştu. "Evet, efendim?"

Bailey arkasından yaklaştığında Thorpe'u ofisine benzeyen bir yerde, devasa bir masanın arkasında otururken buldu. Sean karşısındaki pelüş sandalyeye uzanmış, elinde bir bardak viski tutuyordu.

"Nerede vardır sen alarak Joaquin'in Misafir, güzel mi?" Nişanlısı, Bailey'nin hiç de inanmadığı bir soğukkanlılıkla sordu. "Onu odasından çıkarmak için Joaquin'den izin aldınız mı?" Thorpe, Bailey'e gülümsemeye çok benzeyen bir gülümseme gönderdi. meydan okuma.

"Biraz temiz hava almak istiyor. Ona bir kadeh şarap sözü verdim. Berbat bir gün geçirdi."

İkisi de onay için Bailey'e baktı, bakışları sessiz bir talep gibiydi. Callie'nin bu iki niyetli bakışın ağırlığı altında nasıl olup da kekeleyemediğini ya da bocalamadığını merak ediyordu.

"Gerçekten gerginim, endişeliyim ..." Bailey içini kemiren korkuyu başka nasıl tarif edeceğini bilmiyordu.

Sean başını salladı, sonra sözlerini tartıyormuş gibi içkisini yudumladı. "Bailey, bu duvarların dışında seni kötü şeylerin beklediğini biliyorsun. Şimdi kaçmaya çalışmak için sevgilimin iyi kalbini kullanmazsın, değil mi?"

Ouch. İkisi arasında daha yumuşak başlı gibi görünebilirdi ama Bailey görünüşün aldatıcı olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

"Hayır. Beni yok etmeye kararlı acımasız psikopatlarla saklambaç oynamaya hiç niyetim yok. Yemin ederim."

İki adam bakıştıktan sonra Thorpe başıyla izin verdi ve Callie'ye tekrar hitap etti. "Axel'e izin vereceğim

yerde olduğunu bil. Oyalanmayın ve karışmayın. Bailey'i barın arkasında ve meraklı gözlerden uzak tutun. Kimsenin onu görmesine gerek yok."

"Kesinlikle," diye söz verdi Callie. "İsteyeceğim son şey birinin onu tanınması ve gelip düğünümü mahvetmesi."

Bunun üzerine Sean gülümsedi. "Tavanın çökmesi ve yirmi teröristin peşimizde olması umurumda değil. Karım olana kadar mihraptan kaçmayacaksın."

"Tavanı tutar ve onları kendim vururdum." Callie sırttı.

Adamlar gülüştüler, sonra Thorpe onlara seslendi. "On dakika. Siz ikiniz o zamana kadar dönün yoksa-"

"Ya da' hakkında net bir fikrim var efendim. Son birkaç aydır bunu kristal hale getirdiniz."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Mükemmel."

Callie kıkırdayarak arkasını döndüğünde, Bailey gözlerini kırptırdı.

Aralarındaki alışılmadık ilişki onu hâlâ biraz şaşırtıyordu.

"Başka kim biliyor? Yani üçünüz hakkında?"

Onlar uzaklaşırken Bailey mırıldandı. Basında fısıltılar duymuştu ama bunun ima ya da söylentiden öte bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

Callie omuz silkti. "İlişkimizle gösteriş yapmıyoruz. Elbette saklamak için de fazla ileri gitmiyoruz. Sean sevgisini herkesin önünde göstermekten hoşlanıyor, bu yüzden dışarı çıktığımızda elimi tutması ya da beni öpmesi daha olası. Thorpe çok özel biri. Genellikle toplum içinde bana gülümser. Bazen kolunu bana doluyor ya da alnımdan öpüyor. Bu pek çok şekilde yorumlanabilir."

Vay canına. Bailey'nin kulağına karmaşık geliyordu ama kendi hayatında endişelenmesi gereken yeterince şey vardı, bir de gelin adayının kine kafasını karıştırmak istemiyordu.

Son koridorun sonunda Callie başka bir kapının önünde durdu ve sanki bir ton ağırlığındaymış gibi kapıyı iterek açtı. O kapıyı tutarken, Bailey kolunun altından kayarak açık bir alana girdi. Alan karanlık ve gürültülüydü ve açıkça halka açıktı.

"Cidden Club Dominion'da mıyız?" diye bağırdı insanların ete vurması ve ardından gelen inleme sesleri üzerine.

Callie başıyla onayladı. "Nerede olduğumuzu sanıyordun?" "Senin evinde ya da ..."

Müziğin gürültüsü arasında Callie güldü. "Hayır. Ev burası kadar güvenli değil. Ayrıca, Sean ve Thorpe sana ve Joaquin'e göz kulak olmak istediler. Gözlem için buradan daha iyi bir yer yok." Arkasına uzanarak Bailey'nin elini tuttu. "Yüzünü gizlemek için aşağı bak."

Bailey bu öneriyi sorgulamadı. Bakışlarını aşağıya çevirdi ve diğer kadın onu gölgeli bir geçit boyunca yönlendirirken onu takip etti. Sonra bir menteşe üzerinde ileri geri sallanan bir kapaktan geçtiler. Göz ucuyla bir bar gördü. İnsanlar barın arkasında durmuş, çoğunlukla su şişeleri ya da soda kutuları içiyorlardı. Deri tokatları ve hem zevk hem de acı sesleri şimdi daha yüksek geliyordu. O anda Bailey'nin kafasına gerçek dank etti.

"Kutsal inek . . ."

Callie onu bardan ve ötesindeki insan kalabalığından uzaklaştırarak arkalarına doğru döndürdü. "İyi misin?"

"*Tamam* "1 tanımla. Bailey'nin kalbi küt küt atıyordu. Joaquin onu insanların seks hayatlarını renklendirmek için her ne yapıyorlarsa onu yaptıkları bir BDSM kulübüne mi getirmişti? Oh, kahretsin. Getirmişti. Etrafları seksle çevriliydi. Tanrım, havadaki kokuyu bile alabiliyordu.

"Sevdiğiniz özel bir şarap var mı?"

"Um . . ." Beyni çalışmıyordu. Bailey umutsuzca arkasını dönmek ve her zaman sefilce merak ettiği şeyi görmek istiyordu. "Beyaz olan her şey."

"Elbette." Sesi eğlenmiş gibiydi.

Bailey belli belirsiz Callie'nin bir şişenin tıpasını açtığını duydu, ardından bir bardak şıngırdadı ve sıvı sıçradı. Dikkatini vermek yerine omzunun üzerinden bakmaya çalıştı.

arkasındaki herkese ve her şeye baktı. Elbette buradaki hiç kimse LOSS'un çılgın bir askeri olamazdı. Dominion'la ya da Dallas'la hiçbir bağı yoktu. Neden biri onu burada aramayı düşünsün ki? Daha iyi görebilmek için dönecek kadar cesur hissetmesini sağladı.

Tamamen deri giymiş iri bir adam, G-string giymiş bir kadını kucağına yatırmıştı. Adam avucuyla kadının parlak kırmızı poposuna yavaşça vuruyordu. Kadın her darbeden sonra dudağını ısırды, sonra da görünüşe göre sayarken dudakları hareket etti. Bu ikisinin ötesinde, belli belirsiz tanıdık bir adam muhteşem bir kadının meme uçlarıyla oynadı, sonra onları neredeyse parmağındaki alyans kadar şatafatlı sarkan mücevherlerle sıkıştırdı. Kırk yaşlarında bir kadın, hınzırca uzun çizmeler giymiş, iki genç adamı tasmalarıyla sürüklüyordu. Bailey bakakaldı, gözlerini kırptığından bile emin değildi.

"Bunların hepsi senin için yeni mi?" Callie ona bir bardak uzatarak mırıldandı.

Aklından milyonlarca cevap geçti ama sadece bir tanesini anlayabildi. "Evet."

Diğer kadın güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Birkaç dakikamız kaldı. Görülemeyeceğin bir yerden gözlem yapmak ister misin?"

Bailey dudağını ısırды. Yapmamalıydı. Şu anda BDSM veya seks hakkında daha fazla merak ihtiyacı yoktu. Joaquin'in onu neden buraya getirdiğini merak etmesine de gerek yoktu. Özellikle de karnına kramplar sokan o arzuya hiç ihtiyacı yoktu.

"Lütfen." Şarabını yudumladı, diline hafif ve meyveli gelmesi dışında tadının pek farkında değildi.

"Tamamdır. Çok geç kalamayız. Yine de beş dakika riske gireceğim. Dayak yemeye değer."

Bailey önce kadının kışını tokatlayan adama, sonra da Callie'ye baktı. "Hoşuna gitti mi?"

Gizemli bir gülümseme verdi. "Doğru adam tarafından doğru şekilde verildiğinde, inanılmaz bir zevktir."

Bailey kaşlarını çatarak varise baktı. Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Callie dört yıldır burada yaşıyordu. Thorpe'a aşıktı, Bailey'nin sınırlı bilgisine sahip birine bile bariz bir Dom havası veren bir adam. Sean'ın da benzer bir eğilimi olduğunu tahmin ediyordu çünkü dışarıdan daha sessiz görünmesine rağmen, o da bir otorite havası yayıyordu.

Joaquin gibi.

Bailey neredeyse şarabını düşürüyordu.

Callie son anda elini sapsız bardağın altına sokarak kurtarmaya çalıştı. "Bir sorun mu var?"

Nasıl cevap vereceğini bile bilemedi, başını sallamayı bile başaramadı.

Callie onu merdivenlerden yukarı çıkarıp bir kapının kilidini açtı ve bir kanepede, birkaç sandalye ve ... ana katın tamamına bakan büyük bir gözlem penceresi olan başka bir erkeksi alana girdiler. Böyle bir yere ne denirdi?

"Çıkar ağzındaki baklayı, bebek. Soruların var." Callie başıyla onu onayladı.

Bailey derin bir nefes aldı. Bir milyon. Sonra diğer kadının elinde bardak olmadığını fark etti. "Şarabınız nerede?"

Burnunu kırıştırarak bir su şişesini havaya kaldırdı. "Kendimi çok susuz hissediyorum. Bütün gün koştum. Sadece suya ihtiyacım var. Ayrıca Cumartesi günü elbisemin içine girmem gerekiyor."

Bailey başını sallayarak pencerelere döndü ve bağlı karısına vücut takıları takmaktan onu yumuşak, neredeyse tembel bir şekilde kırbaçlamaya geçen tanıdık adamı gördü.

Bailey kadının yüzündeki coşkuyu izledi. Belli ki, kumaş ya da deri şeritlerin ya da her neyse onun her yavaş vuruşundan zevk alıyordu. Adam kırbaçla kadının tenini her okşadığında, karısının vücudu seğiriyor ya da kasılıyordu. Bailey kendini gerilmiş, nefesini tutmuş, adamın bir sonraki vuruşunu beklerken buldu.

"Kim o?" diye sordu Callie'ye dalgınca. "Çok tanıdık geliyor."

"Muhtemelen onu haberlerde görmüşsünüzdür. Bu Jason-" "Denning. Ve bu da yeni karısı mı?"

"Evet. Jason'ı yıllardır tanırım. Gerçekten aşık olabilecek kapasitede olduğunu hiç düşünmemiştim. Yanıldığımı bilmek güzel. Ve onu burada hiç görmedin."

"Elbette." Bailey omuz silkti. Böyle bir yerde mahremiyetin büyük bir sorun olması mantıklıydı.

İlk gördüğü adam, daha önce kucağına tünemiş olan kadına şaplak atmayı nihayet bitirmişti. Şimdi onu kollarının arasında tutuyordu. Bu manzara Bailey'i içgüdüsel bir düzeyde etkiledi. Onu neredeyse acımasızca tokatladıktan sonra şimdi ona gösterdiği şefkat hiçbir anlam ifade etmiyordu ve yine de Bailey merakın çok ötesinde bir şeyle karşılık verdi.

Kahretsin, gerçekten ıslanmıştı. Daha da kötüsü, neredeyse kıskandığını hissetti.

"Anlamıyorum." Bankta birbirlerine sarılmış olan çifti işaret etti.

Callie sadece gülümsedi. "Büyük olasılıkla onu disipline ediyordu. Şimdi de ona bakım veriyor. Eğer ona uymadığı bir emir verdiyse ya da bir kurala uymadıysa, o zaman onu cezalandırmak onun Dom'u olarak hakkıdır. Ya da şaplak karşılıklı eğlence için de olabilir. Bu ikisinin de istediği bir şeydi. Bunu görebilirsiniz."

Bailey yapabiliirdi. Kadın Dom'una sarıldı, başı Dom'un omzundaydı ve o sırtını okşayıp kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Böyle bir kış tokatlama nasıl bu kadar şefkatli bir şeye dönüşebilirdi?

"Bazen, dünyanın kontrolden çıktığını hissettiğinizde, sıkıntılarınızı gidermenize yardımcı olacağını bildiğiniz bir adama kendinizi teslim etmek çok rahatlatıcıdır. Eminim bu eski moda ya da aptalca geliyordur. Aslında kendi başımın çaresine bakabilirim. O da yapabilir. Gerçekten boyun eğmek için güçlü olmalısınız. Ama bu ..." Callie çifti işaret etti. "Bu ikisinin paylaştığı şey paha biçilemez. Açıklayamam. Tek taraflı değil."

Kontrol edilmeye ve kendisine ihtiyaç duyulmasına ihtiyacı var. İnanın bana, birbirlerine çok değerli bir şey veriyorlar."

Psikolojik olarak Bailey'nin bunun nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yoktu ama Callie'den şüphe etmiyordu. Bir başka kıskançlık iğnesi, bu sefer tamamen farklı bir şekilde ona saplandı. Birine kendini teslim edecek kadar güvenmek ve onun içini dışına çıkarmasına izin vermek nasıl bir şey olurdu? Onu en savunmasız anına indirgemek? Ruhunu çiğ çiğ kazımak?

"Çok güzel."

Callie, sanki o anı kutsal buluyormuş gibi, "Doğru yapıldığında, şefkat ve güvenle, öyledir," diye fısıldadı.

Bailey'e de öyle gelmişti. Daha fazla şarap yuttu.

"Gitmeliyiz," dedi esmer kadın. "Seni geri götürmezsem ve çocuklarla biraz vakit geçirmezsem kıcıma dostça bir dokunuştan fazlasını yiyeceğim."

"Thorpe seni gerçekten tokatlayacak mı?"

"Bunu neredeyse garanti edebilirim. Ama düğün yaklaştıkça Sean da ben de gerginleşiyoruz. Sanki bir şey olacak ve her şeyi berbat edecekmiş gibi endişeleniyoruz. O da son zamanlarda biraz mutsuz."

Ve o hiç aldırılmıyor gibiydi.

Callie kapıya doğru yönelirken, "Gidelim," diye teklif etti.

"Eve dönmeden önce biraz daha şarap ister misin? güvenli alan?"

Bailey elindeki bardağı bitirmemişti. "Hayır, teşekkürler."

Kadın kapıyı açtı ve iri yarı, düz gözlü, omuzları dağ gibi bir adam sinirli bir beklentiyle orada durdu. Axel.

"Oops. Sanırım bekçi köpeğime buraya geleceğimizi söylemeyi unuttum. Hay aksi. Sanırım başım daha büyük belada." Callie'nin dudaklarının kenarında şımarık bir gülümseme belirdi.

Bailey onun deli olup olmadığını merak etti, sonra başını salladı. Tilki gibi deli belki. Eğer Callie şaplak yedikten sonra erkekleriyle böyle bir bağ kuruyorsa

Bailey, yerdeki çiftin arasında, biraz daha sık itaatsizlik etmekten mutlu olacağını hayal etti.

Diğer kadın merdivenlerden inmeye başladığında, Bailey onu durdurdu. "Joaquin beni neden buraya getirdi?"

"Thorpe'un açıklamasına göre, seni getirmek için güvenli bir yere ihtiyacı vardı ama aynı zamanda Sean ve benim kimsenin sahip olmadığı bir geçmişe sahip olacağımızı da biliyordu. Bir taşla iki kuş."

Bu mantıklıydı. Ve adamın onu başka birinin yatağına kelepçelerken aklında sapıkça bir seks olmadığı için rahatlamış olmalıydı. Öte yandan, adamın niyetinin şehvet dolu olmaması onu garip bir şekilde istenmeyen, neredeyse reddedilmiş biri gibi hissettirmişti. Paylaştıkları ateşli öpücük dışında, ne daha önce ne de o zamandan beri cinsel bir şey peşinde koşmamıştı.

"Joaquin . . . Sence Thorpe ve Sean gibi mi?"

Cinsel bir ilgi duyuyormuş gibi görünmeden bu soruyu nasıl soracağını bilmiyordu. Yanakları alev alev yanıyordu.

Callie omzunun üzerinden baktı. "Dominant mı? Onu iyi tanımıyorum. Ama tahmin etmem gerekirse? Oh, tatlım. Bütün işaretler onda var. Yaşam tarzı hakkında gerçekte ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyorum ama bahse girerim burada kötü adamlar ve cesetler hakkında endişelenmeden birkaç gün bile geçirseydi, kışın muhteşem bir kırmızı tonu olurdu."

"Benim mi?"

"Seninki. Seni izliyor. Ve sadece bir uyarı: Ona tek kelime etmeden odanı terk ettin."

"Ama ben seninleyim," diye itiraz etti Bailey.

"Bir Dom, özellikle de güvenliğiniz konusunda sınırda paranoyak olan biri, tüm Gizli Servis tarafından korunup korunmadığınızı umursamayacaktır. Bilmiyordu ve ayarlamaları da o yapmadı. Hikayenin sonu." Callie omuz silkti. "Ama belki de Joaquin'i yanlış anlıyorum ve o bu şekilde davranmıyor. Bunu öğreneceğiz."

Belki de yaparlardı ve Callie'nin ortaya attığı olasılıklar nabzının çarpmasına ve seksinin sıkışmasına neden oldu. Kahretsin, neden

bu adam onu heyecanlandırdı? Ve neden disiplin adına avuçlarını çıplak kışına vurmak isteyeceği düşüncesi onu heyecanlandırıyordu?

Çünkü son yirmi dört saat içinde tamamen delirmişti.

Callie'yi merdivenlerden aşağıya kadar takip eden Axel homurdanarak onlara ilerlemelerini işaret edince midesinin düğümlendiğini fark etti. Onları kulübün güvenli alanına geri götürürken yanlarını korudu.

Callie omzunun üzerinden Hulk'a bakarken biraz gergin görünüyordu. "Ne kadar kötü?"

Axel homurdandı. "Düğününde oturmayı bekleme."

Yüzünü buruşturdu ve Thorpe'un ofisinin bulunduğu koridora açılan kapıyı iterek açtı. Kapı aralığında saatine baktı, sonra kara kaşlarını kaldırdı. Thorpe'un masasının kenarına tüneyen Sean içkisinin sonunu da bitirdi, sonra başını iki yana salladı. Joaquin ikisinin de hemen arkasında duruyordu ve kesinlikle öfkeli görünüyordu. Bailey yutkundu.

"Yeni bir saate ihtiyacın var mı, tatlım?" Sean ipeksi bir sesle sordu.

"Hayır," diye cevap verdi usulca, başı öne eğik.

Bailey kadının nasıl hissettiğini biliyordu. Joaquin'e tekrar bakma riskini aldığı anda, özür dilemek, aşağı bakmak ... gibi garip bir dürtüyle savaştı.

Öfkeli adımlarla ona doğru geldi. "Delirdin mi lan sen?"

"Tabii ki hayır."

Joaquin onun yarısı dolu bardağını tuttu ve kokladı. "Şarap mı?"

"Beni rahatlatacağını düşünmüştüm." İçkiyi ondan geri aldı ve gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle kalanını içti.

"Sen hiç içtin mi?" Sean Callie'ye sertçe sordu.

"Hayır." Varis başını salladı ve şişesini kaldırdı. "Su. Gördün mü?"

Bu Thorpe'u açıkça şaşırtmıştı. "Şarabı es geçtin. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Mitchell . . ." Ona şımarık bir kaş çattı.

Joaquin üçlüyü görmezden geldi ve Bailey'nin üzerine yürüdü. "İçecek bir şey istiyorsan, kulübün herkesin görebileceği bir yerine gitmek yerine bana sorabilirdin."

Bailey, Callie'nin başını belaya sokmak istemiyordu. "Bir bardak aldık, sonra beni güvenli bir gözlem odasına götürdü. Ben iyiyim."

"Axel onları izliyordu," diye ekledi Thorpe.

Joaquin hâlâ mutlu görünmüyordu.

"Bana arkadaşlarıyla odadan çıkamayacağımı hiç söylemedin," diye karşı çıktı.

Kadının ifadesi Joaquin'in dişlerini toz haline getirmek istermiş gibi görünmesine neden oldu. "Telefonumdaki ceset resimlerini hatırlıyor musun? Bunun senin başına gelmesini gerçekten istiyor musun? Çünkü Axel Houston'dan kalkıp birkaç saat önce buraya gelebildiyse, senin burada olabileceğin fikrine kapılan başka herhangi birinin de şimdiye kadar Dallas'a ulaşmış olabileceğini garanti ederim."

Çok iyi noktalara değindi. Bailey, onu kurtarmak için bu kadar zahmete girdiği ve biraz kabin ateşine ve biraz şarap arzusuna yenik düştüğü için biraz suçlu hissetti. Onu kızgınlık ve hayal kırıklığı arasında bir yerde görmek, anlamadığı bir şekilde onu rahatsız etti. Onun bakışlarına karşılık vermekte zorlandı. "Özür dilerim."

"Seni gören oldu mu?"

"Hiç sanmıyorum. En kamusal alanı terk edip bir gözlem odasına gitmeden önce gölgelerden uzak durduk. Yüksekteydi. Pencere renkliydi. Kimse göremezdi."

"Ama Axel'in yanından ayrılmaman gerekiyordu," diye belirtti Thorpe, Callie'ye kıcı çimen, kendisi de çim biçme makinesiymiş gibi bakarak.

Bailey yeni arkadaşı için endişelenmiyordu. Kadın muhtemelen cezasından hoşlanacaktır. Ne olurdu

Joaquin aynısını ona yapsa nasıl olurdu? Bu fikir onu ürpertti.

Callie itiraz etti. "Sadece görmek istedi-"

"Bu tartışmayı gerçekten sürdürmek istiyor musun?" Sean dürtükledi.

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hayır. Merak ediyordu ve ... Düşünmüyordum."

"Hadi gidelim." Thorpe masadan bir adım uzaklaştı.

Sean onun yanına çöktü ve parmaklarıyla Callie'ye yaklaşmasını işaret etti. Callie onları sessizce kapıya kadar takip etti.

"Bu gece kulüpte bir şeye ihtiyacınız olursa Axel sabah dörde kadar burada olacak. Yiyecek ya da içecek isterseniz resepsiyonistimiz Sweet Pea size yardımcı olacak," diye talimat verdi Thorpe. "Yarın sabah geri döneceğiz ama acil bir durum olursa numaralarımız sizde var."

"Anlıyorum." Joaquin başını salladı. "Teşekkürler." Sonra Bailey'e doğru baktı. "Bu durumla ben ilgileneceğim."

* * *

Onu kolundan tuttuğu sırada Bailey itiraz edecekmiş gibi görünüyordu. O daha böyle akılsızca bir şey yapamadan, Thorpe ve Sean Callie'yi odadan çıkarıp koridora götürdüler. Esmer kız Sean'a döndü ve bir şeyler söyledi, sanki davasını savunmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Nişanlısı başını salladı. Dom'u onun kışını tokatladı.

İşte bu iyi bir fikirdi.

Joaquin dikkatini tekrar Bailey'e çevirdi. "Benimle gel."

Hiçbir şey söylemedi. Adam onu kalmakta olduğu yatak odasına götürürken ilk kez şaşırtıcı derecede sessizdi. Kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi. Ses, sessiz odada yumuşak bir *çıtırtıya* neden oldu. Boş bardağı onun elinden aldı ve yakındaki şifonyere çarpma dürtüsüne yenik düşmemeyi başardı.

"Ne halt düşündüğünü açıkla." Duymak istiyordu ama hoşuna gitmesini beklemiyordu.

"Ben zaten yaptım." Omuz silktili ama adamın bakışlarıyla tam olarak buluşamadı. "Çok kötü bir gün geçirdim. Tüm dünyamı alt üst ettin. Şu anda kim olduğumu bile bilmiyorum. Sadece birkaç dakikalığına bu odadan çıkmak istedim. Şarap içmek istedim. Biraz huzur istedim. Hepsi bu."

Joaquin ayak parmağına vurdu, huzursuz hissediyordu. Onun biraz temiz hava ve sıvı takviyesi isteğini anlasa da, bu kadar tehlike pusuda beklerken, bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Hiç düşünmeden kendini tehlikeye atmıştı. Kıpırdanma isteğini bastırdı. Başka hiçbir kadın onu bu kadar kaşındırmamış ya da derisinin altına bu kadar çabuk girmemişti. Neden o kadın?

"Sen mi istedin?" Kelimeleri ısırarak söylemek istememişti ama ağzından kaçırverdi.

Eğer sadece istediği için dürtülerinin yarısını bile takip etseydi, kızın kızı kızarmış, amı acımış ve yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme olurdu. Ve lanet olsun, böyle düşünmeyi bırakmalıydı.

"Yani kadınları doğramaktan hoşlanan katil bir ucube olduğunu mu düşündün? 'Ah, siktir et onu' mu?" diye meydan okudu. "Çünkü sen nesen? Daha zeki? Daha güçlü? Yoksa sadece şansını mı deniyorsun?"

Bailey bir an için üzgün göründü, sonra öfkesi devreye girdi. Yumuşak dudaklarının ve narin omuzlarının gerilmesinden belli oluyordu. Derin bir nefes aldı ama nedense daha da öfkeli görünüyordu.

"Neden umurunda ki?" diye tükürdü ona. "Önemsiyorum çünkü Tatiana Aslanov olarak doğdum ve davana yardım edebileceğimi düşünüyorsun, tam olarak her ne ise. Aksi takdirde beni umursamazdınız. Başka biri olsaydım sokakta yanımdan geçerken yüzüme bile bakmazdın."

Joaquin bir süre ona baktı, şaşkınlığı giderek artıyordu. Dominion'da yeterince zaman geçirmiş, Callie'yi gözlemlemişti.

ve onun Dom'larıyla ilişkinin nasıl yürüdüğünü biraz olsun anlayabilmek için. BDSM'yi daha önce duymuştu ama son yirmi dört saate kadar iş başında hiç görmemişti. Onu büyülemediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Callie "şımarık pantolonunu" giydiğinde Sean ve Thorpe'un onun üzerine çullandığını hemen fark etmişti.

Bailey'nin sesi şu anda oldukça şımarık çıkıyordu.

Ayrıca bu gece panik içinde Bailey'i aramaya gittiğinde bir adamın denizaltısını tokatladığını da görmüştü. Axel ona disiplinin arkasındaki mantığı açıklamıştı. Kısa bir açıklama, evet. Ama boyun eğme ve endorfinlerin bir araya gelerek onu zihnini ve duygularını sakinleştirecek bir alt uzaya göndermesiyle ilgili kısmı anlamıştı.

Bailey'e düşünceli bir bakış atarak bir sonraki hamlesini düşündü. Ya buna ihtiyacı varsa ve bunu bilmiyorsa? Hayatında hiçbir kadına şaplak atmamıştı ama şu anda kendini bir volkan gibi hissettiğinden, avucunu onun çıplak kıkına değdirmek zorundaydı yoksa patlayacaktı.

"Buraya gel." Tam önündeki yeri işaret etti.

Kız sinirlendi. "Yeterince yakınlım."

Kendini nefesini içine çekerken, omuzlarını dikleştirirken ve çenesini sıkarken buldu. "Gel lan buraya. Bu bir rica değil."

Şimdi biraz gergin görünüyordu. Ama ağzı hâlâ çalışmaya devam ediyordu. "Yoksa ne olur?"

Şımarıklığını başka bir seviyeye taşımayı başarması inanılmazdı. Son bir iki gün içinde öğrendiklerine bakılırsa, eğer bu işi denemek gibi bir niyeti varsa, onun bu tavrını hemen durdurmalı, sınırlar koymalı ve kontrolü hemen ele almalıydı.

"Peki. 'Ya da ne' muhabbetini es geçelim ve sana sadece göstereyim."

Adam ona doğru tepinirken, kadın geri çekilmeye çalıştı ama masa onu durdurdu. Etrafindan dolanamadan ve

Joaquin onu bileğinden yakaladı ve yatağa doğru çekti.

"Bu kadarı yeter, Bailey. Buradan kaçamazsın. Kendini halka gösterme. Kendini riske atmıyorsun. Neden umursadığımı sorgulamıyorsun." Sadece sorguladı. Bunu kendine bile açıklayamıyordu. "Biraz huzur mu istiyorsun? Sana vereceğim."

Onu vücuduna doğru çekti, sırtını göğsüne yasladı. Bailey'nin nefesi kesildi. Adam taş gibi sertleşti, onu karşısında hissettiğinde tüm kanı sikine hücum etti, sadece kalp atışları içinde kıcını avuçlarının altına alacağı düşüncesiyle. O an yeterince hızlı gelemezdi.

Boştaki eliyle ödünç aldığı kotun düğmelerini ve fermuarını çekiştirdi. Tıpkı altındaki külot gibi bir beden büyüktü, bu yüzden her şeyi kalçalarından çıkarıp uyluklarından aşağı itmek beklediğinden çok daha kolay oldu. Kadın şaşkınlıkla inledi.

Joaquin bunu duymazdan gelerek yatağa doğru hamle yaptı ve kendini yatağın kenarına bıraktı, sonra da onu kucağında yüzüstü sürükleyerek kıvranışını yatıştırmak için elinden geleni yaptı. Vay anasını, muhteşem bir kıcı vardı. Solgun, sıkı ve en az geri kalanı kadar narin.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Ne-"

Avucunun düz kısmını doğrudan kızın sol yanağına vurarak onun tiradını yarıda kesti. Kahretsin, teni çok yumuşaktı. Tokat kulaklarında çınladı, sonra beyninde yankılandı - ses kafasının içinde tekrar tekrar çaldı. Kanı ısındı, kaynama noktasına geldi. Aleti daha da sertleşti. İçindeki bir şey ayağa kalktı, onu almak, ona dokunmak, kontrol etmek, ona hükmetmek ihtiyacıyla dağ gibi kabardı. Ona sahip olmak.

Avucunu kaldırdığında, el işçiliğinin kırmızı izini gördü. Bu manzara onu büyüledi. Parlıyordu. Güzel. Mükemmel. Yanağını avuçladı, ovuşturdu, biraz yoğurdu.

"Neyin var senin?" diye bağırdı. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Muhtemelen. Şaşırtıcı bir şekilde, o anda umurunda bile değildi.

Ona cevap vermek yerine işlemi tekrarladı, kolunu yukarı kaldırdı, sonra sağ yanağına yankılanan bir güçle indirdi. Elinin poposunda yarattığı çatlak, vücudunun küçük bir sarsıntısı ve ardından gelen çığlık ... *Evet, evet. İşte bu.* Her zaman bir şaplak atmanın erotik olabileceğini düşünmüştü ama bu kadarını tahmin etmemişti. Bu, daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde onun şalterini indiriyordu. Uyarılma o kadar sıcaktı ki, damarlarını bile yakıyordu. Tek düşünebildiği, kız çığlık atana, kafası sakinleşene ve onu sikmesi için yalvarana kadar bunu tekrar tekrar yapmaktı.

İşte bu kadar. Amının içinde çalışma dürtüsü güçlüydü ama onu bir iki kez altına almanın yeterli olmayacağını hemen anladı. Bu bölgenin kendisine ait olduğunu iddia etmeliydi. Öpmek, cezalandırmak, okşamak, tahrik etmek ... almak için. Tanrım, bu dürtü onu öldürüyordu.

Yutkundu ve elini tekrar kaldırdı, avucunu indirip tenini kızartacak başka bir yer aramaya başlamıştı bile. Kafasının arkasında, onun kendisini sorguladığını biliyordu. Daha önceki gözlemlerinden, ne boyun eğmenin ne de endorfin salgılamamanın göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşmediğini anlamıştı, bu yüzden bunun kızın kafasında tam olarak yer etmesi için birkaç şaplaktan fazlası gerekiyorsa, bu onun için çok daha iyiydi.

Bu mantık beyninde dolaşırken, bir sonraki vuruşunu yapmak için mükemmel noktayı buldu; kadının sol yanağının yukarısında, kalçasından biraz daha uzakta. O noktaya bir hedef gibi baktı, tam on ikiden vurmayı amaçlıyordu. Bir vınlamayla kolunu indirdi. Darbe tam istediği yere isabet etti. Anında, teninin kızın teninde çıkardığı ses kulaklarını doldurdu. Daha fazla şaşırtıcı, tahrik edici his onu doldurdu. Kahretsin, onunla birlikte olmak kendisini bir metre boyunda hissettiriyordu. Kıkırda kırmızının daha parlak bir tonu belirdi ve adam büyülenmiş bir halde kıkırını tekrar okşadı.

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı. "Kes şunu! Bunu

yapamazsın."

Kızın küçük sesi, kafası karışmış ve korkmuş bir şekilde onu çekiştirdi, inşa etmekte olduğu tüm uyarılma ve güven duygusunu söndürdü. Balona saplanan bir iğne gibi patladı, patladı.

"Lütfen ..." diye haykırdı.

Joaquin irkildi.

"Kahretsin. Oh kahretsin." Onu kendine doğru çekmeye, yatıştırmaya çalıştı. Suçluluk duygusu içinde bir pişmanlık dağı oluşturdu. "Özür dilerim."

Ondan uzaklaştı ve kıyafetlerini tekrar yerine çekerken suçlayıcı gözlerle ona baktı. "Dokunma bana."

Başını iki yana salladı. Nasıl bir canavardı ki, kızın kışına şaplak atıyor ve bundan bu kadar zevk alıyordu? Belki de doğru yapmamıştı. Ya da daha önce gördüklerini yanlış anlamıştı. Ona şaplak atma fikrinden o kadar hoşlanmış ve arzularını Bailey'e yansıtmış olması da mümkündü. Her neyse. Belli ki bunu istemiyordu.

Hıçkırıklarının sesiyle tüm vücudu seğirirken, ona tekrar ulaşmak ve sığınak sunmak için can atıyordu. Ama kadın onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Geri çekildi, sonra kapıya yöneldi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Bir lanetle kendini ondan uzaklaşmaya zorladı. Kapıyı arkasından kapatıp tekrar kilitlediğinde, zorlukla nefes alıyordu, midesi daha da ekşidi. Her adım bir öncekinden yüz kilo daha ağır geliyordu. Göğsündeki bir şey gerçekten acıyordu.

Küçük odacığına girdiğinde yatağa doğru yürüdü, oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Tanrım, gizli görevler ve yıllarca süren gizli kapaklı işler, bu kadar çok ölümle birleşince sonunda onu çarpıtmış mıydı?

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah Joaquin, Thorpe'un ofisinin önünde volta atıyor ve bekliyordu. Çoğunlukla uykusuz geçen bir gece boyunca bazı kararlar almıştı. Bunlardan hoşlanmıyordu ama dün geceki şaplak fiyaskosu, bir yerlerde aklının başından gittiğini ve Bailey'nin hayatını daha fazla mahvetmeden önce kendine çeki düzen vermesi gerektiğini gösteriyordu.

Sonunda Thorpe koridordan geçerek ofisine doğru ilerledi. O ve Sean yan yana yürüyor, başlarını çevirmiş sohbet ediyorlardı. Birdenbire durdular. Arkalarından gelen ve çantasını karıştıran Callie ikisine de gülümsedi. İkisi de sırayla kızın kırmızı, parlak dudaklarına birer öpücük kondurdular ve kız gösterişli bir el sallayışla kulübün derinliklerine doğru ilerledi. Onu gördüğünde kısa bir süre durdu. Joaquin yüzünü buruşturdu. Muhtemelen bok gibi görünüyordu. Böyle hissediyordu.

"Bailey hâlâ odasında mı? Onu görebilir miyim?"

"Evet," diye boğuk bir sesle konuştu. "Onun için bir simit ve biraz meyve karıştırmayı başardım. Ona götürür müsün?"

Callie başını eğdi. "Tabii. İstemiyor musun?"

"İstemezsem daha iyi olur."

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı ama yorum yapmadı. "Pekâlâ."

Küçük mutfak alanına geri döndüğünde Thorpe ters ters baktı. "Sorun nedir?"

"Bailey'nin müstakbel katillerine bir şey mi oldu?" Sean sordu.

Hayır, saatlerdir sessizlerdi ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Ama bu noktada, bunu da boktan listesine ekleyip yoluna devam edecekti.

"Hiçbir şey. Bu kişisel bir mesele. İçeri girip kapıyı kapatabilir miyiz?" Joaquin Thorpe'un ofisini işaret etti. Dün geceki fiyaskoyu itiraf etmesi gerektiğini biliyordu. Belki şimdi yapacağı hasar kontrolü daha sonra kışını kurtarabilirdi.

"Elbette."

Dominion'un sahibi yeterince rahat görünüyordu ama Joaquin onun ani gerginliğini hissetmişti. Ofisteki şık ve sofistike bir sandalyeye doğru ilerlerken Sean kapıyı kapattı. Yankı, aksi halde sessiz olan odada yankılandı. Joaquin saniyeler akıp giderken kafasının içindeki zihinsel tik takları duydu. Beklenti dolu bakışlarının gerginliği azalmıyordu. Bailey Thorpe'a ağlamaklı bir hikâye anlatmadan ve adam onu dışarı atmadan ya da başka bir şekilde müdahale etmeden önce gerçeği öksürse iyi olacaktı.

"Bailey ve ben geldiğimizde bana Dominion'daki her şeyin rızaya dayalı olduğunu, kırk sekiz saat içinde kendi özgür iradesiyle burada olması gerektiğini söylemiştin. Dün gece her şeyi berbat ettim ve sana bunu düzelteceğimi söylemek istedim."

Şimdi otururken, Thorpe ona ters ters baktı. "Tam olarak nasıl çuvalladın? Açıkla."

Adamın onaylamayan sesi Joaquin'in gerilmesine neden oldu. "Dün gece Bailey ile yalnızdım ve kendimi kaybettim. I-"

"Genç kızı zorlamadın, değil mi?" Sean sertçe sordu.

"Ona tecavüz edip etmediğimi mi soruyorsunuz? Hayır," zar zor başardı

Bağırmmamak için, sonra sakinleşmek ve açıklamak için nazik bir yol aradı. Ama her zaman diplomaside kısa, kaba kuvvette uzun olmuştur. "I . . . Anladığım kadarıyla siz ikiniz Callie'nin Dom'larısınız. Buradaki üyelerinizin BDSM uyguladığını biliyorum. Prensip olarak anlıyorum."

"Ama . . ." Thorpe dürttü.

"Bailey'nin sinyallerini yanlış algılamışım." Başını salladı, o berbat utanç çamuru damarlarında dolaşıyordu. "Öfkeliydim ve ona şaplak attım."

Kulüp sahibi ayağa kalktı, kaşları çatıktı. "Kendini ve öfkeni kontrol edemediğin halde onu cezalandırdın mı?"

Bu ses, cevabının hayır olması gerektiğini fazlasıyla söylüyordu. Joaquin, "Kendimi kontrol edebiliyordum," diye ısrar etti. "Çok kızmıştım ama çılgın bir deli değildim. Hayır dediği anda durdum."

Sean Thorpe'a bir bakış gönderdi ve adam tekrar oturdu. "Güvenli bir kelime bulamadınız mı?"

Joaquin bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Bailey'nin yaptığı şeyi durdurmak için söyleyebileceği bir kelime olduğunu tahmin edebiliyordu. "Bir tane olması gerektiğinin farkında değildim. Bunların hiçbiri tam olarak planlanmış değildi."

"Bir dahaki sefere, güvenli bir kelime üzerinde anlaşın, kolayca söyleyebileceği ancak normalde oyun veya seks sırasında söylemeyeceği bir şey. Başka bir şey yoksa, trafik ışığı kullanın. Durmak için kırmızı, durmak için yeşil."
."

"Aramızda 'git' diye bir şey olmayacak. O yemek takımının içine sıçtığımın eminim." İçini çekti. Onu korkutma düşüncesi, en az ona bir daha asla dokunamama fikri kadar canını sıkıyordu.

"Bunu neden söyledin?" Sean sordu. "Bir denizaltıya öfkeyle asla vurmamalısın, bu doğru, ama eminim konuşsaydın-"

"I . . ." Joaquin omuz silkti. "Bu konuda hiç deneyimim yok. İtaatkâr olabileceğini düşünmüştüm ama durmam için yalvardığımda öyle olmadığını anladım. Ben gerçekten hoşlanıyordum ama belli ki o aynı şeyi hissetmiyordu."

Thorpe kaşlarını çatmadan önce çocuklar birbirlerine baktılar. "İtaatkâr değil misin?"

"Ona işkence ediyormuşum gibi gitmesine izin vermem için bana yalvardı.

Başka ne düşünebilirdim ki?" "İtaatkâr biri," diye ekledi Sean. "Kesinlikle."

Thorpe başını salladı.

Harika. Demek Bailey'nin itiraz ettiği oydu. Ona ilaç verip kaçırdığı için tanışmışlardı. *Acaba neden onu da dövmeni istemiyor?*

"Her iki şekilde de, eğer birine boyun eğmek istiyorsa ben olmayacağım." Ayağa kalktı ve avuçlarını kot pantolonuna sürttü. "Bu sabah onunla konuşacağım, ona bir daha dokunmayacağıma söz vereceğim ve bu katilleri LOSS'tan ayırana kadar kendi güvenliği için burada kalmasına izin vermesini sağlayacağım."

"Ona şaplak attığında tam olarak ne dedi?" Thorpe durumu incelemek istiyordu. Neden öylece bırakmıyordu ki? Açıklamış ve özür dilemişti. Bu aşağılanmayı tekrar gözden geçirmek yapılacaklar listesinin en başında yer almıyordu.

"Dedi ki, 'Hayır. Dur. Bunu yapamazsın' dedi. Her zamanki gibi 'Çek ellerini üzerimden' dedi. Özür dilerim. Kendi kafamın içinde kayboldum. Elimin kışında bıraktığı kırmızıyı görmek bana bir şeyler yaptı. I-"

"Yüz fit uzunluğunda ve yenilmez arasında bir yerde hissettin mi?" Sean sırtıtarak cevap verdi.

Joaquin ikisinin de bunu anlamasını beklemiyordu. "Evet."

"Dom alanı," dediler birlikte.

"Kafanda öyle bir yere girmiştin ki, denizaltını alt etme eylemi sana kendini güçlü ve ihtiyaç duyulan hissettiriyordu ve sanki sadece bir niş değil, ihtiyaç duyduğun bir şey bulmuş gibiydin. Bu kulağa doğru geliyor mu?" Thorpe kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Aynen öyle." Joaquin buna inanamıyordu. Adam neredeyse onun zihnine ulaşmış ve kelimesi kelimesine okumuştı.

"Kesinlikle baskınsın."

Eğer Bailey ona boyun eğmek istemiyorsa, bu onun için pek de iyi değildi. Ve onu gerçekten suçlayamazdı.

Sean koltuğunda öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Onun zamana ihtiyacı var, dostum. Çok iyi şartlar altında tanışmadınız. O tehlikede. Seni tanımıyor. Ama ona verebileceğin şeyle ilgilenmemesine imkân yok."

Thorpe başını salladı. "Bailey henüz itaatkâr olduğunun farkında olmayabilir. Yine de en büyük sorunuz güven. Onun duvarlarının içine girmeniz biraz daha zaman alabilir, böylece size kendini bırakabilir. Şaplağın onu itmekten çok şok etmiş olma ihtimali yüksek. Islak olup olmadığını gördün mü?"

Joaquin, "Onu rahat bırakmam için ağlarken parmaklarımı amına sokacak değildim," diye belirtti. Üçüncü dereceden konuşmayı bırakmalarını diledi.

"Anlıyorum," diye güvence verdi Sean. "Belki de mantığının ona kendisini esir alan kişinin 'tacizinden' hoşlanmaması gerektiğini söylediğini düşün. Doğru koşullarda, aranızda yeterince güven varsa, o kızın şaplaktan hoşlanacağını neredeyse garanti edebilirim."

Joaquin ikisini de inceledi, sözleri kafasında dönüp duruyordu. Haklı olma ihtimalleri var mıydı? Elbette, kendi Dom alanını bulmuştu ve bu harikaydı. Bağımlılık yapıcı. Hayat değiştirici. Ama Bailey ne hissediyordu? Öpüşmelerini sevmişti. Sertleştiklerinde ve onu duvara bastırıldığında bile, bir nebze bile itiraz etmemişti. Aslında, onu kucağına almadan hemen önce tartışırlarken tahrik olmaktan başka bir şey yapmamış gibi görünüyordu. Belki de ona güvenmeye hazır değildi ve onu kim suçlayabilirdi ki?

Oh, lanet olsun. Ne önemi vardı ki? Onu buraya korumak için getirmişti, bir ilişkiye başlamak ya da Dominant tarafını onunla keşfetmek için değil. Hayatlarının bu bölümünü geride bırakmaları muhtemelen daha iyi olacaktı. Birkaç gün içinde

LOSS'tan gelen bu ucubeleri sıkıştırmak, geri sürmek ya da bağlamak gibi bir şey. O ve Bailey kendi yollarına gideceklerdi. Hikayenin sonu.

Ama içindeki bir şey bu sondan hoşlanmamıştı.

Joaquin kaşlarını çattı. Bir dışiden bir boğuşmadan daha fazlasını istemesi bir ilkti; ne yapacağını kesinlikle bilmiyordu. Normalde kararlı biriydi. Bir durumun içine dalar, onu düzeltir, sonra da geri çekilirdi. Zarar yok, faul yok, kimsenin nasıl hissettiği hakkında endişelenmek yok. Ama bunu tekrar yapma fikri, itiraz etmek için bağırsaklarının sıkışmasına neden oldu. Böyle bir şey olmayacaktı. Bunun neden önemli olduğundan emin değildi. Sadece önemliydi.

Hayatında kim vardı? Sandalyesinde arkasına yaslandı. En iyi arkadaşı gideli birkaç hafta olmuştu. Nate'i gömecek ya da en yakın akrabalarını bulduklarında neredeyse on yıldır hiçbiriyle konuşmadığını öğrendiklerinde hayrete düşecek zamanı bile olmamıştı. Ölüm haberi karşısında şok olmuş gibi görünmüyorlardı, sadece üzölmüşlerdi. Joaquin annesinin ya da kız kardeşlerinin, bir pisliğin kurşunu onu bulduğunda böyle tepki vermesini mi istiyordu?

Önemli olmamalıydı. Daha önce hiç olmamıştı ... ama bir şekilde şimdi oldu. Ve bunun Bailey için de önemli olmasını istiyordu.

Bekle! Kadına şaplak atmasının ve onun bundan hoşlanıp hoşlanmamasının ailesiyle olan bağıyla ne ilgisi vardı? Tanrım, aklını kaçıırıyordu.

"Moral konuşması için teşekkürler, ama bu tartışmalı bir konu. Ona bir daha şaplak atacağımı sanmıyorum. Kendini açıkça ifade etti ve burada kalmak için onun rızasına, onu dövmek için onun onayına ihtiyacımdan çok daha fazla ihtiyacım var. Sadece dürüst olmak ve size ne olduğunu anlatmak istedim."

"Zor nefes alıyor muydu?" Thorpe onun konuşmasını duymazdan gelerek sordu.

"Evet. Korkmuştu."

"Belki . . ." Kulüp sahibi omuz silkti. "Belki de değil."

"Yanakları kızarmış mıydı? Meme uçları sertleşti mi? Olağan uyarılma işaretlerinden herhangi birini gördün mü?" Sean sordu.

Doğrusu, kız ona dokunmaması için yalvardığında bakmak aklına gelmemişti. "Bırak artık. Bitti artık."

"Eğer istediğin buysa, elbette." Thorpe ona, bu işin peşine düşmezse aptalın teki olacağını söyleyen kibirli bir bakış gönderdi. "Gerçek şu ki, bence hayatında buna ihtiyacın var. Sanırım onun buna daha da çok ihtiyacı var. Korkmuş hissediyor ve her şey kontrolü dışında. Kendisini güvende hissettirecek ve onun sorumluluğunu omuzlarına alacak biriyle birlikte olma fırsatı, bahse girerim arzuladığı bir şeydir. Ama ikiniz iletişim kurmadıkça bundan emin olamazsınız."

Evet, iletişim kurmak pek ona göre değildi. Joaquin genellikle bir şeyi şekerle kaplarsa daha iyi sonuç vereceğini unuturdu. Kendini Bailey'e, kışını tekmelemesinden hoşlandığını ve bu konuda kendisini bir pislik gibi hissetmesine neden olmasından hoşlanmadığını söylerken hayal ederken irkildi. Kahretsin, bu onu bir tür ürkütücü kadın düşmanı tecavüz meraklısı hıyar gibi gösterirdi. Hayır, teşekkürler.

"Anlaşıldı. Şimdi onu kontrol etmem gerekiyor." Çünkü bu, kulağa tornavidayla gözlerini oymak kadar eğlenceli geliyordu.

Joaquin kapıya yöneldi ama Thorpe'un sesi onu durdurdu. "Konuş onunla. Yoksa ben konuşurum."

Arkasını döndü ve Zindan Efendisine kızgın bir bakış fırlattı. Bu çatı altında olmak Bailey'i güvende tutuyordu ama bunun bedeli ağır olmaya başlamıştı.

"Hayatıma karışma," diye uyardı. "Seni bilgilendirme nezaketini gösterdim. Senden tavsiye istemedim."

"Bu bir tavsiye değildi. Bir öneri de değildi. Onunla konuşmak için öğle yemeğine kadar vaktin var, yoksa onu bir kenara çeker ve bu işin aslını öğrenene kadar ona bazı kişisel sorular sorarım."

"Bunu neden yaptın ki? Ona bir daha dokunmayacağımı söyledim."

Thorpe arkasına yaslandı, kaşlarını kaldırdı. "O sözü verme. Ona bakışına bakılırsa, bu sözü tutabileceğini sanmıyorum. Ayrıca, onu avlayan pisliklerden başka bir şey için üzülmesine izin vermeyeceğim. Özellikle de polisi arayacak kadar endişelenmesine izin vermeyeceğim."

"Kafanı kullan." Sean'ın sesi biraz daha yumuşak olabilirdi ama mesaj öyle değildi. "Ya bu haydutlar peşine düşerse ne olacak? Ya aniden Bailey ile kaçmak zorunda kalırsan... ama o sana uzattığın eli tutacak kadar güvenmezse? Bu tereddüt ikinizin de hayatına mal olabilir mi? Bu riski almak istiyor musun?"

* * *

BAILEY yatağında oturmuş, havluyla saçlarını kuruturken kapının çalındığını duydu. Gerildi ama kapıyı açmak için ayağa kalktı. Sonra Joaquin'in dün gece onu tokatlayıp kaçtıktan sonra kapıyı kilitletiğini hatırladı. *Orospu çocuğu.*

Temkinli bir şekilde kapıya yaklaştı. Eğer geri gelirse onu azarlamak ya da onu gaza getirip tekrar kaçmak için, söyleyecek fazla bir şeyi olmadığını görecekti. Ödünç aldığı bornozun gerekli yerleri örttüğünden emin olduktan sonra sağlam kapıya yaslandı. "Kim o?"

"Callie. Kahvaltını getirdim."

Yani Joaquin artık onu beslemiyor muydu? Endişelendiği için mi? Utandığı için mi? Utanmış mı? Bunun bir önemi olmamalıydı ama Bailey yine de cevabı bilmek istiyordu.

"İçeri gel," dedi diğer kadına.

Biraz sonra Callie kapıyı açtı, bir elinde bir tabak tutuyordu, diğer elinde de bir alışveriş torbası sallanıyordu.

Anahtarları bir başka tasarıma çantaya yerleştirdikten sonra kadın gülümseyerek başını kaldırdı. "Bir simit ve biraz

meyve?"

Bailey tabağı alırken kaşlarını çattı. Acıkmıştı ve muhtemelen şimdi her zamanki yüksek proteinli, düşük şekerli beslenmesinden bahsetmenin zamanı değildi. "Teşekkür ederim."

"Ve biraz daha kıyafet. Senin için biraz alışveriş yaptım. Umarım sorun olmaz."

Callie'nin ona getireceği her şey, yanında getirdiği hiçbir şeyden daha iyi olacaktı. Kadının harika bir zevki olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Kesinlikle." Callie'nin uzattığı elindeki çantayı aldı. İçinde birkaç yoga pantolonu, egzersiz tişörtleri, birkaç yeni tanga ve sütyen -hepsi doğru bedenlerdeydi- ve bir çift parmak arası terlik vardı. Callie onun nasıl bir gardırop tercih ettiğini nereden biliyordu? "Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bilmediğim bir yerde neredeyse hiç kıyafetim olmadan mahsur kaldığımda, sırtıma koyabileceğim rahat bir şeyler olması beni her zaman daha iyi hissettirmiştir. İçinde biraz cilt bakımı ve makyaj malzemesi de var. Neleri sevebileceğinizi tahmin ettim..."

Bailey çuvalın dibine tekrar baktı ve kalan her şeyin Chanel'in birbirine kenetlenmiş arka arkaya C'leri ile sevimli küçük bir kutuda geldiğini gördü. Bu eşyalar ihtiyaç değil, düpedüz hoşgörüydü.

"Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu ama seni gerçekten takdir ediyorum."

Callie gülümsedi, gözleri anlayışla parlıyordu. "Hatırlamak istemediğim kadar çok kez senin yerinde oldum. Kaçırıldığımdan değil yani. Ama yabancı bir çevre, yabancı insanlar, yabancı bir durum. Temel ihtiyaçlardan fazlasını karşılayacak ne param ne de zamanım vardı. Ve hiç arkadaşım yoktu. Birkaçını kullanabilirdim."

Bailey mirasçıdan hoşlanmayan birini hayal bile edemiyordu. Öte yandan, Callie'nin kaçak hayatı pek fazla bağ kurmasına izin vermemiştir.

Düşüncesizce diğer kadına sarıldı. "Şu anda bir taneye ihtiyacım var, bu yüzden size gerçekten minnettarım."

"Benim için bir zevk. Dün gece uyudun mu?"

"Nihayet. Biraz zaman aldı. I-" Bailey durdu. Diğer kadın muhtemelen Joaquin'le yaşadığı şaplak ikilemini duymak istemiyordu. "Sadece aklımda çok şey var."

"Elbette. Tamamen anlıyorum." Callie başını eğdi ve onu inceledi. "Sormamın sakıncası var mı... Tatiana Aslanov olmakla mı ilgiliydi yoksa Joaquin'le mi?"

Sıradan görünmeye çalışmak buraya kadarmış. "Dürüst olmak gerekirse, ikisi de. İkisi hakkında da yapabileceğim pek bir şey yok."

"Joaquin deli miydi?"

"Evet. Sean ve Thorpe değil miydi?" Sonra Bailey'nin aklına korkunç bir düşünce geldi. "Başını belaya mı soktum? Biraz hoşuna gittiğini biliyorum ama ..."

Callie mutlulukla karışık hafif bir sesle güldü. "Diyelim ki biraz itaatsizlik çok fazla ödülle birlikte gelebilir. Buna 'eğlence' denmesinin bir nedeni var. Ayrıca, bu gece daha fazlasına sahip olacağımı zaten biliyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Burada neler oluyordu?

"Elimde bir şey var. Sadece bekle." Yüz ifadesi ciddileşmeden önce göz kırptı. "Joaquin'le olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Bana şaplak attı ve hoşuma gitti. İstiyordum. Bunun için kendimden nefret ettim. "Hayır." Sonra bunun kulağa kaba geldiğini fark etti. "Özür dilerim. Sadece-"

"Özür dilemene gerek yok. Fikrini değiştirirsen ben buradayım."

"Teşekkürler." Bailey cesaretini topladı. Dün geceki uykusuz saatleri sırasında aklına bir gerçek gelmişti ve Callie'ye soru sormak için can atıyordu. "Aslında sana Aslanovlar hakkında daha fazla şey sormak istiyordum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Görünüşe göre Rusça anlıyorum ve yüzleri tanıdık geliyor ama... anılarım yok."

"Gençtiniz. Ve eğer onlar öldüğünde evdeysen, herkesin şüphelendiği gibi, travmatik bir olaydı. Başkaları hatırlayabilmeni dileyebilir ama ben neden hatırlayamadığımı biliyorum. Bu küçük bir kızdan çok şey istemektir."

Bailey başını salladı ve Callie'nin şefkati karşısında tekrar rahatladı. "Biyolojik ailem nasıl biriydi? Onları tanıyor muydun?"

Nazik, oval yüzünü pişmanlık kapladı. "Viktor'un karısı ve çocuklarıyla hiç tanışmadım. Onu gerçekten sadece birkaç kez gördüm, sonuncusu on yaşındaykenydi. Onun kalın aksanını hatırlıyorum. Hatırlıyorum ..." Gülümsedi. "Gür bıyığını ve sakalını. Bir keresinde kız kardeşimle bana, saçları beyazladığında bir sonraki Noel Baba olmak için antrenman yaptığını söyleyerek şaka yapmıştı. Herkes onun çok zeki olduğunu söylerdi, babam bile - ve babam bu kelimeyi hafife almaya eğilimli bir adam değildi."

Callie'nin tarif ettiği adam, insan genetiğini değiştirecek kadar etik dışı deneyler yapan bir bilim adamına hiç benzemiyordu. "Ne tür bir adam olduğunu bilmiyorum."

Callie omuz silkti. "Tüm o genetik anomalileri keşfetmeye çalıştığını sanmıyorum, en azından babamın geride bıraktığı notlara göre, ki bu notları yakmadan önce babanızın araştırmasına dayandırmıştı. Bence gerçekten de kansere neden olan genleri bulmaya ve onların insanları yiyip bitirmesini engellemeye çalıştı. Kimseyi sömürmek gibi bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Paraya ihtiyacı vardı ve üç küçük çocukla ..."

Babası, onu ve kardeşlerini besleyebilmek için etik olmayan bir şey yapmayı ve kazara keşfettiği şeyleri yerli teröristlere satmayı seçmişti.

"Ne tür insanlarla uğraştığını anlayıp anlamadığınızı biliyor musunuz?"

"İlk başta anladım mı bilmiyorum. Sonunda anladım. Babamın notlarına göre, onlardan çok korkuyormuş. Bir noktada, babamdan kendisine ödünç vermesi için yalvarmış."

biraz para." Callie omuz silkti. "Ailenizin ölümünü duyduğunda babamın onu reddettiğine pişman olup olmadığını hep merak etmişimdir. Ya da evime girip benimkini öldürdüklerinde." "Öyle olduğuna inanmak zorundasın. Tıpkı benimkinin farklı kararlar vermiş olmayı dilediğine inanmak zorunda olduğum gibi. Ama biz asla emin olamayız."

"Olmayacak ama her şeyin bir nedeni olduğu düşüncesiyle kendimi teselli ettim. O zamanlar cinayetlerinin hangi amaca hizmet edebileceğini anlayamamıştım. Ama belki de bu, kaderin DNA değiştiren bilgileri kötüye kullanacak insanların elinden uzak tutmak için kurduğu daha büyük planın bir parçasıydı. Ve biliyorum ki hayatım farklı bir şekilde gelişseydi Thorpe ve Sean ile asla tanışamayacaktım."

Doğru. Bailey dudağını çiğnedi. Biyolojik ailesini kaybetmek hayatında nasıl bir değişikliğe yol açmıştı? Houston'da büyümüştü, Indiana'nın kırsalında değil. Tek çocuk olarak yetiştirilmişti ve başka türlü kardeşleri olabileceğini düşünmek onu üzüyordu. Belki biyolojik ailesi onu Rus mirasını takdir edecek şekilde yetiştirebilirdi. Hayatında dans olur muydu? Hepsi de cevabı olmayan güzel sorulardı. Kesin olarak bildiği bir şey vardı: Aslanovların geri kalanı yaşasaydı, Joaquin'le asla tanışamayacaktı.

Bu fikir onu neden rahatsız etti?

"Teşekkürler. Bildiklerinizi paylaştığınız için minnettarım."

"Benim için zevk. Neden kahvaltını yapıp üstünü değiştirmiyorsun? Seni biraz yalnız bırakayım."

Bailey gerçekten de Callie'nin gitmesini istemiyordu ama birkaç gün sonra düğünü olacağı için meşgul bir gelinin onunla takılmasını bekleyemezdi. Ama yine de sormamış olmayı dilediği bir soru vardı. "Joaquin'i gördün mü?"

"Evet, ben gelmeden hemen önce. Thorpe ve Sean'la birlikte kapalı kapılar ardında ağır bir konuşma yapıyordu."

Nasıl göründüğünü ya da üzgün görünüp görünmediğini sormak istedi, ama sonra bunun kulağa ne kadar çocukça geldiğini fark etti. Gerçek şuydu ki, adam ona dokunduğunda paniklemişti çünkü

çok hoşuna gitmişti ve bunu itiraf edecek cesareti yoktu. En kötüsünü düşünerek onun özür dileyip gitmesine izin vermişti. Ama ona başka ne söyleyebilirdi ki? *Lütfen, Zar Zor Tanıdığım Adam, bana sertçe şaplak at?*

"Teşekkürler."

Callie başıyla onayladı. "Seni daha sonra kontrol edeceğim."

Kadın gider gitmez Bailey kıyafetlerini değiştirmek ve saçlarını taramak için banyoya girdi. Joaquin'in onu evinden alırken yanında saç maşasını da getirmiş olmasını diledi ama ne yazık ki muhtemelen güzellik rejimini hiç düşünmemişti. Doğal dalgalarıyla uğraşmak mutlu olduğu ya da sık sık yaptığı bir şey değildi ve Callie'ye gelecekte bir tür sıcak alet sormak için aklına bir not aldı.

Bailey saçıyla yapabildiği kadarını yaptıktan sonra, komodindeki seks oyuncaklarından bazılarının tam olarak ne işe yaradığını anlamak için yatak odasını tekrar karıştırmayı ya da televizyonu açmayı düşündü. Tam bir çekmeceyi açacaktı ki kapının bir kez daha sert ve kararlı bir şekilde vurulduğunu duydu.

Joaquin. Bir şekilde onun döndüğünü biliyordu.

Bailey gergin bir nefes aldı, karnında beklenti ve korku dönüyordu. "İçeri gel."

Tabii ki kapı açıldı ve adam çerçeveyi doldurdu; beyaz V yaka tişörtü zorlayan geniş omuzları, beton kadar sert göğsüyle 1.80 boyundaydı. Bir kadını nasıl eriteceğini bilen bir adam gibi öpüyordu. Yapacak bir şeyi olan bir Dom gibi şaplak atıyordu. Israrcıydı. Kendinden emindi. Tanıdığı erkeklerin hiçbirine benzemiyordu. Kahretsın, eğer bu onu heyecanlandırmadıysa.

"Günaydın. Seninle dün gece hakkında konuşmam gerekiyor."

Kollarını kavuşturdu. Bu konuşma tamamen utanç verici olacaktı. "Bunu unutamaz mıyız?"

"Hayır." İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. "Seni üzdüm. Niyetim bu değildi. Hayatımda hiçbir kadına vurmadım. Hiç tokat da atmadım. Sen . . ." Başıını iki yana salladı. "Boş ver. Bir mazeretim yok. Seni ittim. Seni korkuttum. Canını yaktım. Özüür dilerim. Bu bir daha olmayacak."

Suçluluk duygusu onu sarstı. Onu itmiş olabilirdi ama hoşuna gitmeyecek bir şey yapmamıştı. "Beni korkutmadın. Ya da beni incitmedin."

Tüm vücudu dondu. "Peki ben sana ne yaptım?" "Hiçbir şey, gerçekten." *Sadece kanımı karıştırdı ve beni senin için acıyor.* Kendini onun bakışlarıyla buluşmaya ikna edemedi. Şimdi bile bu yalan vicdanına ağır geliyordu. "Ben iyiyim."

Joaquin aralarındaki kalan mesafeyi kapattı ve onun çenesini kavradı. "Bana bak. Seni incitmediğime göre, davranışlarım seni rahatsız etti mi?"

"Hayır," diye nefes aldı, onun gözleri dışında hiçbir yere bakamıyordu. Neden sanki burada kaybolabilirmiş gibi hissediyordu, sanki onu her zaman yakalayacak ve dengesini bozsa bile dik tutacakmış gibi. "Beni şok ettin."

Sanki bu kesinmiş gibi başını salladı. "Beni de şok etti. Özellikle de benim hoşuma gittiği için."

Vay canına, bu çok dürüstçeydi. O da öyle olduğunu söylemek için ağzını açtı ama kelimeler ağzından çıkmadı.

"Peki ya sen?" diye sordu.

Bailey nefesini dışarı üfledi. Ona nasıl cevap vermesi gerekiyordu? *Dün gece beni mastürbasyon yapacak kadar ıslattın mı?* "Ben ... nefret etmedim."

enesindeki tutuşu biraz daha sıkılaştı. Kaşlarını çattı, onun

Bakışları sanki onun düşüncelerini ayrıştırmak istercesine derinleşiyordu. "Hiç tahrik oldun mu?"

Neden dans ettiğİ yıllar boyunca tanıştığİ pek çok insan gibi, kibar ve dolaylı, rahatsız edici bir cevap vermeye zorlamak için onu nadiren sıkıştıran insanlar gibi olamıyordu? Blane bile oğİ zaman onu rahat bırakırdı.

Yutkundu, Joaquin'in elinden ve bakışlarından kaçmaya çalıştı. Joaquin ikisine de izin vermedi.

"Bırak," diye mırıldandı, bu durumda gerçek bir gücü olmadığını farkındaydı.

"Bana cevap verene kadar olmaz. Eğer cevap vermezsen, ben anlayana kadar dün geceyi tekrar ederiz."

İradesi dışında nefesi kesildi. Kıçındaki elinin anısı kalbinin çarpmasına ve içinin ısınmasına neden oldu.

Joaquin hiçbir şeyi kaçırmadan baktı. Kızarmış yanaklarını taradı. Bakışları boynuna vuran nabzına kaydı. Sonra o yakıcı bakışlar göğüslerine kaydı, tişörtünün kumaşını umutsuzca dürtten karıncalı uçlarına odaklandı.

O biliyordu. Bu bilgi, güneş ışığı odaya ve yüzüne vurdukça daha da yeşil görünen ela gözlerinde parlıyordu. Onun ısrarından kaçmak ya da saklanmak için hiçbir yeri yoktu.

Gözlerini sıkarak kapatan Bailey kendini azarladı. Ona gerçeği borçluydu. Ama onu evinden alıp zorla tokatlayan adamı seksi bulduğunu itiraf etmek utanç verici değilse ne olaydı?

"Bailey?" diye dürtükledi. "Sana karşı dürüst davranmadım."

"Biliyorum." Ama hâlâ ona bakamıyordu.

"Gözlerini aç," diye buyurdu, kız uyana kadar bekledi. "Şaplağımı tahrik edici buldun mu? Çünkü önce itiraf etmemi istiyorsan, elimi solgun teninde görmenin beni başka hiçbir şeyin tahrik edemeyeceği kadar tahrik ettiğini söylemekten mutluluk duyarım. Her darbeden sonra geride bıraktığım kızarıklık - sana verdiğim izler - beni seni soymayı bitirmeye ve seni becermeye hazır hale getirdi. Bu bana gerçeği söylemeni kolaylaştırıyor mu?"

Arzu onu sokarken bile çenesinin düştüğünü hissetti. "Bunu söyleyemezsin."

"Neden?" Boştaki eli kadının beline doğru kalktı, göğüs kafesini sıyırdı ve tırmanmaya devam etti.

Vücudundaki her kas gerildi. Bailey nefes alamıyordu. Buna cesaret edebilir miydi- Bir an sonra göğsünü avucunun içine alıp başparmağını boncuklu meme ucunda gezdirdiğinde cevabını aldı.

Nefesi bir anda kesildi.

"Tahrik olmuşsun." Sormadı bile, sadece gerçeği söyledi.

Garip bir şekilde Bailey biraz rahatlamıştı. "Bu hiç mantıklı değil." "Belki de değil." Omuz silkti. "Ama işte bu. Seni istiyorum.

Beni istiyorsun."

"Seks için hazır değilim." Başını iki yana salladı.

Kahretsin, onu kaçırdıktan ancak yirmi dört saat sonra, bacaklarını açıp onu bedenine kabul edeceğini mi düşünmüştü? Bu tür konularda hep utangaç olmuştu. Lisedeyken beceriksiz bir sevgilisi olmuştu. Cinsel ilişki her zaman kabul edebileceği ya da terk edebileceği bir şey olmuştu. Ama Joaquin'in böyle bir şey yapmayacağını şimdiden biliyordu.

Başını salladı. "Buna saygı duyuyorum. Bunu anlıyorum. Şu anda gündemimizdeki ilk şey bile bu olmamalı."

Tanrım, sonunda ona bir kemik atmıştı ve o da bunu kabul ediyordu. "Aynen öyle."

Joaquin daha yakına eğildi ve onun odunsu, misk kokusunu alabildi. Özellikle de kulağına mırıldandığında dizlerinin bağı çözüldü ve biraz başı döndü. "Ama bu düşünmediğim anlamına gelmiyor. Senin yanındayken başka bir şeye konsantre olmam imkânsız gibi görünüyor."

Sözleri en hassas noktasına bir dokunuş gibiydi. Bir cümle nasıl olur da amının zonklamasına neden olabilirdi? "Hâlâ peşimde tam olarak kimin olduğunu ve onları nasıl durduracağımızı bulmamız gerekiyor."

"Bunun üzerinde çalışan bir ekibim var. Bugün 'Robbie Amca'nın robot resmini bazı federal veri tabanlarında taratarak herhangi bir sonuç elde edip edemeyeceğimizi görmeyi umuyorum. O zamana kadar birbirimizle ilgilenmemiz gerekiyor. Dürüst olmanızı istiyorum."

"Beni arayan meyve döngüsü ile ilgili olarak, yapacağım. Ama beni tahrik edip etmediğinizi neden itiraf etmem gerektiğini anlamıyorum."

"Eğer sana zorla gerçeklik aşılama isteseydim, ölüm kalım durumlarında birbirimizin dürüstlüğüne güvenme becerimizin bir gün daha yaşayıp yaşamayacağımızı belirleyebileceğini hatırlatabilirdim." Omuz silktilti. "Ama bunun daha fazlası olduğunu kabul etmeye hazırım. Senden hoşlanıyorum. Seni istiyorum. Seni yatağa atmak niyetindeyim. Sen hazır olmadan olmaz," diye güvence verdi. "Ama oraya varacağımızdan emin olacağım."

Kim olduğunu sanıyordu ki? "Tanıştığın her kadını bu kadar zorlar mısın?"

"Hayır. Seninle ilgili bir şey. Aramızda yüksek voltajlı, neredeyse kimyasal bir çekim var. Bunu inkâr etmiyorum." Tekrar meme ucunu okşadı. "Neden?"

Yeni bir karıncalanma dalgası içini doldurduğunda, Bailey sarsılarak uzaklaştı. "Buraya sevişmeye gelmedim, o yüzden bunu kafandan çıkar."

Joaquin elini bıraktı ve geri çekildi. Hemen onun dokunuşunun sıcaklığını özledi. Vücudu ağrıyordu. Meme uçları onun kaybından dolayı sıkıntıyla gerildi.

Çenesi sertleşti ve hiç memnun görünmüyordu. "Buraya sevişmek için de gelmedim. Buraya senin hayatını kurtarmaya ve Tatiana Aslanov'u bir dizi ceset bırakacak kadar kimin istediğini bulmaya geldim. Davayı çözebilmek için hâlâ soruşturmamızdan gelecek bilgileri bekliyoruz. O zamana kadar, seni ne kadar çok istediğimden başka odaklanabileceğim pek bir şey yok."

Dürüstlükten başka bir şey yapmamıştı. O ise sorularından kaçıyor ve tamamen dürüst olmayı reddediyordu. "Joaquin, bu son günün benim için çok zor olduğunu anlayabiliyor musun? Çoğu zaman neler olup bittiğini bilmiyorum. Seni tanımıyorum. Etrafımı tanımıyorum. Bu duvarların içinde neler olduğunu zar zor anlıyorum."

Çeliğin bir kısmı duruşunu terk etti. Tekrar yaklaştı ve bir kolunu ona uzatarak kucağına gelmesini işaret etti. Bailey'nin de onun rahatlığına ve anlayışına ihtiyacı vardı.

reddetmek istemiyordu. Callie onun için hoş bir merhem olmuştu, nazik bir ruhtan bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama diğer kadının tesellisi onu Joaquin'inki kadar rahatlatmamıştı.

Bailey onun kucağına adım attı ve kollarını ona doladı. Kùçük bir iç çekile gözlerini kapattı ve yanağını onun göğsüne yaslayarak kalp atışlarını dinledi. Başkaları için onu teselli etmek aptalca görünebilirdi ama Joaquin çok sağlam bir koruyucuydu. Onu kurtarmak için çok şeyi riske atmıştı. O hem kendisine hem de arzularına karşı açık davranırken, Joaquin korkmuş ve susmuştu. Bunun farkına varmak ona biraz utançtan daha fazlasını hissettirdi.

Büyük bir eliyle kızın saçlarını okşadı. "Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum. Daha fazla zaman olsaydı, seni hedef olduğuna ve güvenliğin için benimle gelmen gerektiğine daha nazik bir şekilde ikna edebilirdim. Başlangıçta seni korkuttuğum ve bunun senin için ne kadar zor olduğunu düşünmediğim için pişmanım. Eminim sizi gecenin bir yarısı yatağınızdan sürükleyen bir adamdan az da olsa tahrik olmak size aptalca geliyordur. Hatta kendini azarlıyor bile olabilirsin."

"Kesinlikle," diye itiraf etti ona daha sıkı sarılarak. Adam onu anlıyordu. Ona karşı dürüst olmamasına rağmen yine de ona şefkat göstermişti. Ve buna en kötü şekilde ihtiyacı vardı.

Parmaklarıyla kızın yanağını sıyırdı, sonra çenesini kavrayarak onu yukarı bakmaya zorladı. "Biliyorum. Ama aramızda dürüstlük gerçekten önemli."

Bailey alt dudağını çiğnedi. Algının gerçeklikten çok daha önemli olduğu bir sanat dünyasından geliyordu. Bir gösteri sırasında seyirciler arasında hiç kimse su toplamış ayakları görmez, incik atellerini hissetmez, bir dansçının dizlerinin ya da bileklerinin nasıl eziyet çektiğini bilmezdi. Onlar sadece koreografisi yapılmış zarafetin tadını çıkarıyorlardı. Hatırladığı ocukluğu bile bir gösteriden ibaretti, görünüşe göre iki ajan tarafından canlandırılmıştı.

gerçekten bilmiyordu. Dürüst olduğu için ona çok minnettardı.

Bailey kendini her zamankinden daha mahcup hissetti. "Dün gece bana yaptığın şey hoşuma gitti ve anlamadım. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Panikledim. Kendimi aptal gibi hissettim ve daha fazlasını istediğim için utandım. Olanlar hakkında kendini kötü hissettirdiysem özür dilerim."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Teşekkür ederim. Gerçeğe ihtiyacım vardı."

Joaquin durakladı, sonra onun gözlerinin içine baktı. Oradaki arzuyu kaçıramazdı ama yüz ifadesi daha fazlasını barındırıyordu. Ona sarılmak için bir özlem. Koruma ihtiyacı. Tam olarak saklayamadığı bir sahiplenme. İradesine ve mantığına rağmen, heyecan karnını istila etti ve biraz daha aşağıya bir ağrıyla yerleşti.

Sonra başını eğdi. Bailey vücudunun gerildiğini, heyecanının heyecana dönüştüğünü hissetti. Kirpikleri titreyerek kapandı ve öpücüğünü bekleyerek yüzünü yukarı çevirdi. Belki de akıllıca değildi. Belki bir gün birisi onun hakkında birinci sınıf psikoloji dersinde Stockholm sendromu üzerine bir dönem ödevi yazacaktı. Şu anda tek bildiği Joaquin'in kendisini hayatının en sağlam parçası gibi hissettiğiymiş ve onun ağzının kendi ağzını kaplaması için sabırsızlanıyordu.

Bunun yerine, dudaklarını alnına götürdü ve geri çekildi. Bailey hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı.

"Hunter'ı ve bu soruşturmada çalışan diğer adamları aramalıyım. Gitmeden önce birkaç şey söyleyeceğim. Thorpe seni buraya getirdiğimde, burada kalmamıza ancak senin rızan olursa izin vereceğini açıkça belirtti. Sizi istediğiniz dışında burada kalmaya zorlamadığıma onu ikna etmek için yarın öğlene kadar vaktimiz var."

Tabii ki değildi. Bailey eve döndüğünde onu bekleyen şeyin resmini görmüştü. Hayır, teşekkürler. "Ben onunla konuşurum."

Bir kez başını salladı. "Bu onu rahatlatacaktır."

Ona küçük bir sırtıış attı. "Ve onu sırtından indireyim mi?"

"O da var," diye itiraf etti. "Thorpe Dominion'un tamamen rızaya dayalı bir ortam olduğunu vurguladı. Bunu anlıyorum ve saygı duyuyorum. Hiçbir kadının kendi isteği dışında cinsel bir şey yapmasını istemem. Aramızda böyle bir sorunun geçmesini bile reddediyorum. Bu yüzden senin istekli olduğundan kesinlikle emin olana kadar sana bir daha dokunmayacağım."

Sözleri kadının buz kesmesine neden oldu. Adam ciddi miydi? "Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl anlaşılmaz oldum?" Adam onu inceledi, geniş omuzları yükseliyordu, tüm tavırları ürkütücüydü.

Ellerini kalçalarına doğru itti. "Beş dakika önce beni yatağa atmaya yemin eden sen değil miydin?"

"Evet. Ve ciddiydim. Aramızdaki bu çekim her neyse bir yere gitmiyor. Seni altımda hissedene, tatlı amcığının sikimi kavrayana kadar pes etmeyeceğim. Ama sen benden isteyene kadar onu sana -ya da başka bir şeyi- vermeyeceğim."

Dokuzuncu Bölüm

O akşam Joaquin Dominion'un koridorlarında volta atıyordu. Öğleden sonra çok sessiz geçmişti, bu davada bir şeylerin kırılmasını dileyemeyecek kadar çok zaman vardı. Ama henüz bir şey yoktu. Bailey'nin evinde yabancı bir parmak izine rastlanmamıştı. Robot resim şimdiye kadar yayınlanmamıştı. Sean, LOSS'un yerini ve son faaliyetlerini tam olarak tespit edebilecek birini bulmayı teklif etmişti. Soruşturmanın durması Joaquin'in sinirlerini bozdu.

Bir de Bailey'nin kendisi vardı. Ona öğle yemeği getirmişti, midesi sinirden kasılıyordu. Neredeyse on yıldır suçlularla savaşmış, bir kasırgayla boğuşmuş ve teröristleri avlamıştı. Omuzlarına ancak yaklaşabilen bir kadın neden onun içini dışına çıkarsın ki?

Çünkü topu onun sahasına atmış ve o isteyene kadar ona dokunmayacağına yemin etmişti. Bu, arzusunun içini kemirmesine engel olmamıştı. Peki ya ona hiç sormazsa? Joaquin onun narin bedenini asla karşısında hissedemeyeceğini, dudaklarına sahip olurken kalplerinin birlikte çarpmayacağını hayal etmek istemiyordu ve-

Pek yararlı bir düşünce tarzı değil. Devam edelim.

Kapısına sert bir şekilde vurulunca sesin geldiği yöne doğru döndü. "Evet?"

Kapı açıldı ve Sean kafasını içeri uzattı. "Birkaç dakikalığına bize katılabilir misin? Bailey gelinimle birlikte. Yardımın işimize yarayabilir."

Joaquin'in bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama aynı on ikiye on iki alanı arşınlamayı bırakacak her şey bir nimet olurdu. "Elbette."

Sean'ı koridorda takip etti, Thorpe'un boş ofisini geçti, sonra güvenli alandan çıkıp halka açık zindan alanına girdi. Hemen kanı kaynadı. Burası açık mıydı? Muhtemelen, çünkü sesler duyabiliyordu. Lanet olsun, Bailey yine yüzünü göstermiş ve kendini riske atmıştı. Bu sefer ne için? Ona şaplak atmanın söz konusu olmadığını bilmek gerçekten canını sıkılmıştı.

Ama o yaklaştıkça zindandan gelen ışık koridora yayıldı. Biri akılda kalıcı bir pop melodisi açtı, ardından metalin yere sürtünme sesi kulaklarını doldurdu. Sean'la birlikte köşeyi döndüklerinde ve Joaquin odaya girdiğinde durdu.

İçeride sadece Callie, Bailey ve Axel vardı. Güzel esmer bir merdivenin tepesine tırmandı ve Bailey ona parlak mavi bir flama uzattı. Aslında tüm oda tavanın köşelerinden sarkan rengârenk kâğıtlar, yiyeceklerle dolu masalar ve bir sürü balonla doluydu. Bir tarafta, üzerinde plastik kelepçeler olan çok katmanlı bir pastanın üzerinde siyah krema ile büyük bir "40" rakamı vardı.

"İtalyan kreması mı?" Axel pastayı işaret ederek sordu.

Callie başıyla onayladı. "Onun en sevdiği."

"Bu da ne böyle?" Joaquin havladı. Odadaki herkes döndü. Callie kaşlarını çatı.

"Bir doğum günü partisi." Sean eğildi. "Flamaları asmayı bitirmek için uzun boylu bir kişiye daha ihtiyacımız vardı ve zamanımız tükeniyor. On beş dakika içinde burada olacak."

"Kim?" Kızgınlık Joaquin'i dürtükledi. Burada kimseyi tanı mıyordu ve Bailey'nin hayatını kurtarmadığı sürece şu anda kilometre taşları umurunda bile değildi. Amacından uzaklaşması onu rahatsız ediyordu.

"Thorpe." Callie ona baktı, yüz ifadesi bir şey söylemesi ya da reddetmesi için ona meydan okuyordu.

Adam ona Bailey'i saklaması için güvenli bir yer verdiğinden, saklamadı. Kendini rahatlamaya zorlayarak başını salladı. "Elbette. Kırkıncı doğum günü mü?"

"Bugün."

"Nisan Şakası Günü'nde mi?" Şaka mı yapıyorlardı?

"Komik değil mi?" Sean belli ki bu duruma çok gülüyordu.

"Ona sürpriz parti yapmamamı emretti ama her 1 Nisan'da kim eşek şakası yapmaz ki?" Callie ona muzip bir gülümseme fırlattı.

Joaquin bırakın kendi doğum gününü, en son ne zaman biriyle doğum günü kutladığını bile hatırlamıyordu. Yıllar ve yıllar önce. Otuz yaşına Güney Teksas'ta bir bataklıkta gece görüş gözlükleri takıp kurşunlardan kaçarken girmişti. İki gün sonrasına kadar bir yaş daha yaşlandığını hatırlamamıştı. Eğer bir görevde olmasaydı, akşamını kiminle geçirirdi? Joaquin zihinsel olarak arkadaşlarını listeledi. Yaklaşık iki saniye sürdü. Hiçbiri doğum günü partisi yapacak tipler değildi. Yıllardır yakın olduğu tek kişi olan Nate bile ona en fazla bir bira ikram edebilirdi. Akşamı iş konuşarak geçirirlerdi.

Joaquin odayı incelerken neredeyse kıskandığını hissetti. Thorpe'un etrafı onu seven insanlarla çevriliydi. Bu Joaquin için hiçbir zaman çok önemli olmamıştı ama şimdi neyi kaçırdığını merak ediyordu.

"Al bakalım." Sean onu sırtından alkışladı, sonra ona bir rulo beyaz flama ve biraz bant uzattı. "Uzak köşeye. Callie ve Axel bu tarafı halletmiş gibi görünüyor."

Üç dakika içinde Sean'la birlikte son süslemeleri de tavana asmışlardı. Callie pastayı tekrar kontrol etti, tabakları ve çatalları düzenledi, ardından yakındaki masada duran atıştırmalıklara ve içeceklere göz attı. Axel mutfaktan bir torba buz getirdi ve Bailey buzları barın arkasındaki dondurucuya boşaltmasına yardım etti.

Atmosfer şenlikli ve beklenti doluydu. Joaquin kaşlarını çattı, kendini yerinde hissetmiyordu.

"Sanırım hepsi bu kadar." Callie memnuniyetle odanın etrafına bakındı. "Keşke herkes acele edip buraya gelse."

"Herkes mi?" diye sordu.

Sean'ın telefonu bir mesajla çaldı. "Bu o mu?" Callie sordu.

"Hayır," diye mırıldandı, telefonunu okuyordu.

"Edgingtonlar.

Beş dakikaya kadar burada olurlar."

"Hunter ve Logan mı?" Joaquin sordu.

"Ve eşleri."

"Kız kardeşim mi geliyor?" Odanın etrafına baktı. Masaların ve süslemelerin ötesinde, oyun aletleri hâlâ duruyordu; şaplak sehpası, o büyük haç şeyi, yastıklı bir masa. Kırbaçlar, kırbaçlar, kırbaçlar ve tanımlayamadığı diğer şeyler duvarın her yerinde asılıydı. "O buraya ait değil."

Callie ona alaycı bir bakış fırlattı. "Üyeliği öyle olduğunu söylüyor."

"Santiago kardeşler ve eşleri onların çok gerisinde değil."

"Güzel." Callie titreyen ellerini karnına bastırdı. "Bütün sorularıma cevap alacağım."

Sean ona gülümsedi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi. "Öyle olacak, tatlım."

"Oda iyi görünüyor mu?" diye sordu endişeyle.

Sean alaycı bir bakışla etrafına bakındı. "Eminim Thorpe'un beklediğinden çok daha fazlasıdır."

Bu Callie'nin sırtmasına neden oldu ve bir an için sanki başka kimse yokmuş gibi birbirlerine baktılar. Joaquin aralarındaki sevgiyi gerçekten hissedebiliyordu, onları o kadar dayanılmaz derecede kişisel bir şeyle çevreliyordu ki neredeyse kurdeşen dökenecekti. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı.

Onları izlemek onu rahatsız ediyordu ama yine de gözlerini kaçıramıyordu. Eve döndüğünde

dünyasının merkezi . . . Bu nasıl bir şey olurdu? Babası Joaquin küçükken ölmüş, annesi de tam bir hıyarla yeniden evlenmişti. Annesinin ondan boşandığını duyunca rahatlamıştı.

Joaquin odanın öbür ucunda, barın arkasında gölgede durmuş, Sean ve Callie'yi yüzündeki çıplak özlemle izleyen Bailey'e baktı. *Lanet olsun.* Ondan tekrar bir öpücük bile isteyecek cesareti bulsa, akıllı bir adam onu geri çevirirdi.

Konu Bailey olunca, şimdiye kadar pek de zeki olduğunu kanıtlayamamıştı.

Bir an sonra, köşedeki fuaye alanını bir sohbet doldurdu. Tiz Betty Boop sesli bir kadın merhaba dedi - herkesin Sweet Pea dediği kadın. Selamlaşmalar devam etti ve Joaquin bir an sonra kız kardeşinin sesini duyduğunda yüzünü buruşturdu. Ona ne söyleyeceğinden hâlâ tam olarak emin değildi. *Merhaba, umarım güzel bir hayatınız vardır?* Bu düşünce onu sadece rahatsız etmekle kalmadı, aynı zamanda midesine suçluluk duygusu da saldı. Kız kardeşi ona hatırlamak istemediği her şeyi hatırlatıyordu.

Joaquin odayı geçip Bailey'nin yanına gitti. "Hadi gidelim."

Büyük mavi gözleriyle ona baktı, sessizce yalvarıyordu. "O odaya geri dönmek istemiyorum. Sıkıldım ve kapalı kalmaya alışık değilim." Çenesini kaldırdı. "Kız kardeşinle tanışmak istiyorum."

İğrenç bir fikir. Kata'nın ona ne söyleyeceğini ancak tahmin edebilirdi. "Burada olduğunu kimse bilmemeli."

"Bu partide yirmiden az kişi olacak. Katılanların çoğunu tanıyorsun," diye mantık yürüttü Callie. "Bailey bugün bana çok yardımcı oldu. Onun da burada olmasını çok isterim." Biraz kararsız görünüyordu. "Gelecek pek arkadaşım yok. Edgington eşleri benden pek hoşlanmıyor gibi."

"Seni iyi tanımıyorlar. Onlara zaman tanı," diye azarladı Sean, sonra Joaquin'e döndü. "Söz veriyorum, gelen hiç kimse Bailey'nin varlığından söz etmeye cesaret edemeyecek.

Tahmin edebileceğiniz gibi, ağzı oldukça sıkı bir topluluğuz."

Joaquin tekrar odanın etrafına, BDSM'nin tüm süslemelerine baktı. Yani Sean muhtemelen doğruyu söylemişti. Bu, Joaquin'in hiçbir şeyden hoşlandığı anlamına gelmiyordu - Bailey'i riske atmak, ailesini görmek.

Dişlerini sıktı ama Bailey'i yakalayıp odadan çıkaramadan, Kata elinde bir hediye çantası ve şişmiş karnını saran siyah bir elbiseyle köşeden hızla geldi. Paytak paytak yürümeye başlamıştı.

"Hoşça kal demedin." Kata ona doğru geldi, elleri kalçalarındaydı. "Yine."

"Bu bir tür ölüm kalım meselesiydi," diye itiraz etti.

Kaşlarını çattı. Belli ki bundan hoşlanmamıştı ama anlıyordu. "Koruman gereken kadını buldun mu?"

Dönüp bir adım öne çıkan Bailey'e baktı, yukarıdaki ışık sarı-kahverengi saçlarının altın tonunu parlatıyordu. "Ben Bailey Benson. Sen Joaquin'in kız kardeşi misin?"

"Bir ailesi olduğunu hatırladığında, evet." Ona sert bir bakış fırlattıktan sonra elini uzatarak Bailey'e daha nazik bir şeyler yöneltti. "Ben Kata. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bailey onun elini sıktı, hem daha uzun hem de çok hamile olan kız kardeşinin yanında çok minyon görünüyordu. "Ben de memnun oldum. Gözleriniz aynı."

"Annemiz hep öyle der. Bu arada yeniden evlendiğini biliyor muydun?" Kata ona sordu.

Hayır, hiçbir fikri yoktu. Annesi, neredeyse hiç açmadığı bir posta kutusuna kartlar gönderiyordu. Bazen cep telefonuna sesli mesajlar bırakıyordu ama iş yeri ona farklı bir telefon ve numara vermişti. Özel bir hayatı olmadığı için kişisel telefonuna nadiren bakardı.

Kız kardeşi konuşmaya devam ettiğine göre cehaleti ortaya çıkmış olmalıydı. "Evet, geçtiğimiz Eylül ayında Hunter ve Logan'ın babası Caleb ile evlendi."

Vay be. "Ciddi misin? Kocanızın babasıyla mı evlendi?" "Evet ve çok mutlular. Eğer her seferinde bir süre içinde, bilirdin." Ona asitli bir gülümseme verdi, sonra Bailey'e döndü. "Bir şeye ihtiyacın var mı? İyi misin?" Kız kardeşi ona bilmiş bir bakış gönderdi. "Ağabeyim sana iyi davranıyor mu?"

Bailey'nin açık teninde bir kızarma oldu ve bakışları başka yöne kaydı. "Ben iyiyim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Kata kuşkulu bir bakışla. "Seni yatağa atmaya çalıştı, değil mi?"

Joaquin kız kardeşine bunun kendisini ilgilendirmediyi mi söylese yoksa nereden bildiyi mi sorsa bilemedi. Hunter onu bu dertten kurtardı.

Kayınbiraderi iri ellerini Kata'nın omuzlarına koydu ve sakince konuştu. "Sakin ol tatlım. Bu bir doğum günü partisi. Thorpe her an burada olabilir. Uslu duralım. Joaquin'e sonra kızabilirsin."

Cehennem gibi. "Teşekkürler, dostum."

Hunter ona neşeli bir gülümseme gönderdi. "Lafı bile olmaz. Onun hormonlarına büyük saygı duyuyorum. Sen de saygı duymalısın."

Kata kocasına dirsek attı, sonra da içini çekti. "Peki. Thorpe'un hediyesini bırakıp biraz punç alacağım. Tara nerede? . ."

Joaquin'in kız kardeşi Logan'ın yanındaki kızıl saçlı küçük kızı bulana kadar odaya göz gezdirdi. Callie ile konuşuyorlardı. Uzaktan bile konuşmanın yapmacık olduğunu görebiliyordu ve Logan işleri yoluna koymak için elinden geleni yapıyordu.

"Aralarında bir sorun mu var?" Bailey sordu. "Tara her zaman Callie'nin kendi erkeğini istediğini düşünmüştür." Kata, "Ama ona Callie'nin her zaman Thorpe'a takılıp kaldığını söyledim. Haklıydım da. Orada ne yapabileceğime bakacağım. Neden benimle gelmiyorsun, böylece seni kardeşimden uzak tutabilirim?"

Kız kardeşi daha birkaç adım atmadan Callie'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Tara da ona karşılık verdi ve ikisi kucaklaştı. Sean gelininin arkasında durmuş, memnun görünüyordu. İki adam el sıkıştı. Logan bir şey söyledi ve herkes güldü. Kata ve Bailey de katıldı, Hunter da hemen arkalarındaydı.

Joaquin'in kız kardeşi Bailey'i gruba tanıttı. Tara sıcak bir şekilde gülümsedi ve sohbet başladı. Logan elini minyon balerinin omzuna attı ve ona bir iki soru sordu. Bailey başını salladı ve biraz utangaç görünerek kısa bir cevap mırıldandı. Ve o kadar güzeldi ki Joaquin'in sikiinin kalkmasına neden oldu. Ama bunun nedeni daha çok Edgington kardeşlerin onun etrafında dolanmasından hoşlanmamasıydı. Joaquin'in kafası onların evli olduğunu söylüyordu. Geri kalanı umursamıyordu çünkü onun üzerinde başka kimsenin elini görmek istemiyordu.

Jack Cole ve kızıl saçlı karısı bir süre sonra içeri girdiler, adam bir eliyle kadının sırtını tutarak ona rehberlik ediyordu. Adam döndü ve başını eğerek kadının kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadın bir elini kaldırdı ve karnının üzerinde gezdirdi. Tüllü, dökümlü bluzu neredeyse bir bebek yumrusunu saklıyordu. Paketlenmiş bir başka hediyeı küçük masanın üzerine koyduktan sonra Jack'in eli onunııle birleşerek ortaya çıkan tümseğın üzerinde gezindi.

Joaquin yüzünü buruşturdu. Kendini bir masaya zincirleyip her gece aynı kadınla eve gelmenin, sonunda evde yardım etmek için yapmadığın şeyler hakkında dırdır etmenin ve bir gün meydan okuyan gençler olacak sümüklü halı fareleri yetiştirmenin cazibesi neydi? Bunu hep merak etmişti. Ama şimdi?

Bailey'e baktı. Acımasız bir şey göğsüne tekme attı... sonra onu daha aşağıdan kavradı. Bu da neydi böyle?

"Hey, dostum." Logan'ın omzuna bir tokat atarak Jack'e yaklaşmasını izledi. "Morgan, nasıl hissediyorsun?"

Morgan gülümserken Jack Logan'ın elini sıktı. "Gerçekten çok iyi. Bu hamilelik bir öncekinden çok daha kolay."

"Aşırı hormon yüklemesine alışmaya başladı," diye espri yaptı Jack.

Morgan onun omzuna vurduktan sonra dikkatini Logan'a çevirdi. "O kıymetli küçük kızlarınız nasıl?"

Logan ensesini ovuşturdu. "Uykusuz. Tara'nın endişelenmeyi bırakıp rahatlaması gerekiyor. Mandy ve Macy geceyi Caleb Dede ve Carlotta ile geçirecekler, yani ..."

"Demek bu gece zindanda olacak, ha?" Jack sırtıttı. "Benim yapmayacağım bir şey yapma."

"Bu da meydanı boş bırakıyor," diye alay etti Morgan.

"Şu anda etkili bir oyun oynayamıyor olabiliriz ama orgazmdan mahrum kalmak söz konusu değil, *mon couer*." Jack'in gülümsemesi hoş değildi.

Logan boğazını temizledi ve belli ki kahkahasını bastırmak için eline öksürdü. "Bu gece kaleyi kim koruyor? Deke mi?"

"Hayır." Yüzü daha da ciddileşirken Jack kolunu Morgan'a doladı. "Kimber'in doğumunu durdurdular ama en azından önümüzdeki bir hafta boyunca sıkı bir yatak istirahatinde olacak. Stone, Oracle'a göz kulak olmayı ve bir şey olursa bana haber vermeyi kabul etti. Tyler ve Xander'ın arkadaşı Decker McConnell'dan yardım alıyor."

Joaquin, Jack gibi bir adamın Deke'le birlikte sahip olduğu özel güvenlik şirketini tamamen başıboş bırakmamasına şaşırmamalıydı. Aslında rahatlamıştı. Stone çok işe yaradığını kanıtlamıştı. Belki başka bir şey bulurdu.

"Güncelleme için teşekkürler. Yarın uğrayıp kız kardeşimi göreceğim," diye söz verdi Logan.

Morgan gülümseyerek, "Bu hoşuna giderdi," dedi.

Joaquin öylece bakakaldı. Kata erken doğum yapsaydı -ya da herhangi bir doğum yapsaydı- bunu asla bilemezdi. Bu onu rahatsız etmemeliydi. Ne de olsa Hunter ona bakmaktan fazlasını yapabilirdi. Ama Nate'in ölümü bir gerçeği ortaya çıkarmıştı.

acımasızca açıktı: Hayat her an beklenmedik bir şekilde kısa kesilebilirdi. Kata, izin verse gezegende yanında olacağını bildiği birkaç kişiden biriydi.

"Geç kalmadık, değil mi?" Şık takım elbiseli, Latin görünümlü iri bir adam sırtarak içeri girdi ve hamile bir sarışınla el ele tutuştu.

Arkasında, siyah saçlı ve tasarımcı kıyafetli başka bir adam onun diğer elini tutuyordu. Sol elinde, güzelce sarılmış bir şişe tutuyordu. Daha ciddi olan yüzü tecrübenin çizgileriyle oyulmuş gibi görünüyordu ama gülümsediğinde mutluluğu odanın her yerine yansıyor. "Eğer öyleyse, bu Xander'ın hatası. Küçük kardeşimin saçını yapması benim ve karımın toplamından daha fazla zaman alıyor." Aralarındaki sarışın gülünce onu dürttü. "Hadi, bana destek ol."

Xander ona kaşlarını çatarak baktı.

"Javier, seni seviyorum. Beşinci kez yalvarıyorum."

"Doğruyu söyle," diye talep etti. "Sessiz *ol* yoksa seni *cezalandırırım*" sözü havada asılı kaldı.

Xander kendini beğenmiş bir tavırla, "Onun söylediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, *Belleza*," dedi.

Ellerini onlarınkinden çekti ve kaşlarını çatı. "Siz kuralı biliyorsunuz. Tartışmalarınızı bana getirmeden önce çözün. İkinizin arasında kalmamın tek bir yolu var."

Onun geniş sırtışı karşısında Javier bir elini karnına götürdü. "Hatırlıyoruz."

"Bu gece bunu yeniden canlandıralım." Xander onun boynuna sokuldu.

Sarışın kıkırdadı, sonra başını sallayarak Callie'ye doğru yöneldi. İki kadın kucaklaştı ve minyon esmer yakında özel olarak konuşup konuşamayacaklarını sordu. Diğer kadın kabul edince Callie döndü ve Bailey'i tanıştırdı.

Sarışının adı London'dı. Joaquin'in o güne kadar gördüğü en büyük düğün taşını takmıştı ve yüzünde gerçekten mutlu bir ışıltı vardı. Ağabey hediyelerini yere bıraktı, sonra

İki adam da birer şişe su aldılar ve hoşgörölü bir sırıtışla eşlerini izlediler.

Joaquin artık tek başına bir köşede durmuş, etrafındaki etkileşimleri izliyordu. Odanın içinde konuşmalar dolaşıyordu. Bolca gülümseme vardı. Arkadaşlar birbirlerinin yanında duruyordu. Eşler yumuşak bir okşayışla birbirlerinin elini tuttu. Odada neşeli bir hava hakimdi. Bu insanlar sadece bir arkadaşlarının doğum gününü kutlamaktan değil, aynı zamanda hep birlikte olmaktan da mutluydular.

Bu gibi bağlar ve sorumluluklar onu her zaman rahatsız etmiş, yabancı ve daraltıcı hissettirmişti. Bu insanlar hayat hakkında onun bilmediği bir şey mi biliyorlardı?

Bailey'e bir bakış, onun London ve Callie'yle kolayca sohbet ederek ortama uyum sağladığını kanıtladı. Bir süre sonra Tara ve Kata da onlara katıldı. Jack sonunda Morgan'ın elini bıraktı ve o da kadınların arasına karıştı. Çok geçmeden tüm erkekler kapının yanında toplanmış, sohbet ediyor ve birbirlerini azarlıyorlardı. Joaquin tek başına duruyordu. Normalde bunu tercih ederdi. Bugün kendini tuhaf bir şekilde dışlanmış hissediyordu.

Kaşlarını çattı. Önemli değildi. Birkaç gün içinde bu insanların çoğunu bir daha görmeyecekti.

Sean elinde birayla ona yaklaştı. "İyi misin?"

Adamın neden umursadığını merak ediyordu.

"İyiyim."

"Kızgın görünüyorsun."

Kafam karıştı. "Thorpe harika bir adam ama benim Bailey'nin hayatını kurtarmam gerekiyor, flamalar asıp zindanda parti yapmam değil."

İstemeye hakkım olmayan bir kadınla yaşayamayacağım bir oyunu bekliyorum.

Düşünceleri kulağa acınası geliyordu.

"Onlardan bir tane daha var mı?" Sean'ın birasına başıyla işaret etti.

Eski FBI ajanı barın arkasındaki Axel'i işaret etti. "O sana bir şeyler ayarlar. Bir tane almadan önce, Bailey ile dün gece hakkında konuşun mu?"

Birine hesap vermek onu rahatsız ediyordu ama Thorpe ve Sean'ın onu sıkıştırdığını biliyordu. "Evet. Ödeştik."

"Güzel. Bu gece işler kızışabilir, biliyorsun."

Joaquin irkilmemek için kendini zor tuttu. "Bailey ve ben o zamana kadar gitmiş olacağız."

Sean, Joaquin'e aklını kaçırdığını söylemek istercesine gülümsedi. "Sen nasıl istersen."

Sean aniden cebinden telefonunu çıkardı. Küçük ekran aydınlandı ve kalabalığı susturdu. Herkes sessizleşince cevap vermek için düğmeye bastı. "Hey, Thorpe. Geri mi dönüyorsun?"

Diğer adamın söylediğı şey Sean'ın yüzünde gizli bir gülümsemeye neden oldu. Callie ona sorgulayan bir bakış gönderdi ve adamın sırtışı daha da büyüdü. Neşeli mavi gözleri muziplikle dans ediyordu.

Callie fısıldayarak Bailey ve London'a döndü. "Uh- oh."

Tara gülümsemesini tutmaya çalıştı. "Bu senin için bir sorun gibi görünüyor."

"Thorpe'un doğum günü hediyesinin bana zindanda işkence etmek için yeni bir yol bulmak olduğuna karar vermesi gibi bir şey olurdu."

Bailey Joaquin'e doğru bir bakış fırlattı. Onu arkasına bakarken yakalayınca bakışlarını Sean'a doğru çevirdi. "Sanırım diğer adamın da bu işin içinde olabilir."

"Bu beni hiç şaşırtmazdı." Callie nişanlısına göz kırptı.

Sean telefona, "Harika," dedi. "Birazdan burada görüşürüz."

Sean telefonu kapatır kapatmaz cebine geri soktu ve Callie aceleyle yanına geldi. "Ne kadar sürecektir?"

"Beşten az."

Başını salladı. "Hazırız. Küçük tuttum, bu da yardımcı oldu."

Sean başını eğdi. "Thorpe yine de bunun için kışını yakmak isteyecektir."

"Sadece Joaquin'in davasına yasal olarak yardımcı olabilecek kişileri çağırdım. Eğer eşleri gelirse ve eğlence başlarsa ..." Sanki mesele onun elinde değilmiş gibi omuz silkti.

"İyi denemeydi. Ama bu yine de başını belaya sokacak, tatlım."

"Bütün zindanı davet etmedim." Alaycı bir şekilde suratını astı. "Henüz. Üçümüz bir araya geldikten sonra planladığın balayımızdan döndüğümüzde?"

Dudağını ısırdı. Yüzündeki savunmasız ifade Joaquin'i şaşırttı. Kadın kendinden çok emin görünüyordu, bu yüzden yüzündeki güvensizlik onu şaşırttı.

Kendisine delicesine aşık olduğu bu kadar belli olan iki erkeğe sahip olan Callie kendini güvensiz hissedebiliyorsa, Bailey ne hissediyor olmalıydı?

"Umarım doğum günü hediyesi tam da istediği şey olur."

Sean onu kendine çekti. "Oh, güzelim. Bunun hakkında konuşmuştuk. Olacak. İnançlı ol."

Callie derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Anlıyorum."

"Cumartesi gününden önce bu sözleri unutma." Kızın burnunun ucuna dokundu.

Güldü. Öpüştüler.

Joaquin bakakaldı. Kıskançlık onu delip geçti, ki bu kesinlikle hiç mantıklı değildi. Thorpe'un hediyesinin ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama o üçünün gülünç derecede mutlu olacaklarını biliyordu. Joaquin yalnız öleceğinden oldukça emindi. Hayatında ilk kez bu durum canını sıkıyordu.

Ne kadar parlak bir gün ışığı değil mi?

Sean barın arkasındaki Axel'e, "Işıkları kapat," diye bağırdı.

Büyük kas yığını başını salladı ve penceresiz oda bir an sonra zifiri karanlığa gömüldü. Joaquin, Bailey'nin küçük şaşkınlık soluğunu duydu ve yanına gidip onu rahatlatmak için garip bir dürtüyle savaştı. O yetişkin bir kadındı ve karanlık ona zarar veremezdi. Ne de şu anda içinde olan herhangi biri. Her nasılsa, mantık bu ihtiyacı azaltmıyordu.

Karanlığın içinde ilerleyerek onun en son bulunduğu yere doğru gitti. İşte oradaydı, onu bıraktığı yerde. Joaquin onu kokusundan tanıyordu. Bir kolunu ona dolayarak vücudunu kendi vücuduna yaklaştırdı. Ona yakın olmak onu anında rahatlattı.

Gerildi, kaçmak için çabaladı.

Joaquin fısıldayarak, "Her şey yolunda," diye güvence verdi. "Sadece benim."

Sonra yüzünü buruşturdu. Bu muhtemelen onun daha sert dövüşmesine neden olacaktı.

Bunun yerine Bailey rahatlamış, neredeyse onun içinde erimişti. Bu bilinçsiz güven gösterisi, onun dünyasında her şeyin tuhaf bir şekilde doğru görünmesini sağladı.

Bugün erken saatlerde, Thorpe ve Sean'ın Dominant olmanın ne anlama geldiği, bir denizaltıya karşı sorumlulukları, BDSM'nin yapılması ve yapılmaması gerekenler hakkındaki konuşmalarını dikkatle dinlemişti. Onlar konuştukça, anlattıkları şeyi daha çok istiyordu. Şimdi partnerleri üzerinde büyük ölçüde kontrol sahibi olmaya çalıştığını görüyordu. Gençlik yıllarından beri sürekli esaret fantezileri kurmuş ama bu arzusunu partnerini yatağa bağlamaktan öteye götürmemişti. İpler ve kelepçeler sıradan takılma sohbetleri değildi. Hiçbir kadınla "keşfedecek" kadar uzun süre kalmamıştı. Ama Bailey'nin tatlı itaatkâr doğası, sessiz gücüyle birleşince içinde bir şalter attı. Aklına gelebilecek her şekilde onun üstünde olma arzusunu bastıramıyordu.

Kulübün kapısı açılıp sonra kapanırken kolunu okşadı, onu nazikçe yatıştırdı. Bir adamın mokasen ayakkabılarının tıkırtısı betonda yankılandı. Odaya giren adam iç çekti.

"Burası neden karanlık? Herkes hangi cehennemde?" Duvara vurdu, muhtemelen bir ışık düğmesi bulmak için etrafta dolanıyordu.

Birdenbire odayı parlak bir ışık kapladı.

"Sürpriz!" diye bağırdı odadaki herkes.

Thorpe orada öylece durmuş, tamamen şaşırmış görünüyordu. Gözlerini kırıştırdı, kalabalığa, süslemelere ve Sean'a baktı... sonra bakışları Callie'nin üzerinde toplandı.

"Evcil hayvan," dedi. "Düşünceni takdir ediyorum ama bunu konuşmuştuk."

Kızgın Dom'un sesi sanki usturanın ucuyla keskinleştirilmiş gibiydi.

Joaquin onun tutuşu altında Bailey'nin gerildiğini fark etti. Evet, birini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi.

"Bir Nisan Şakası..." Callie gülümsedi ama moral desteği için Sean'ın elini sıkamak üzere uzandı.

Thorpe gergin bir an boyunca hiçbir şey söylemedi. "Talihsiz doğum günüm bir şekilde sizi dileklerimin bir şaka olduğuna inandırdı mı?"

Büyüleyici esmer tedirgin görünüyordu. "Bu çok önemli bir şey Mitchell. Lütfen mutlu ol. Bu hafta sonu Sean ve benim düğünümüze odaklanacağız."

"Olması gerektiği gibi."

"Büyük gününün kutlanmadan geçmesini istemedim."

Thorpe delici bakışlarını Sean'a çevirdi. "Sen de bu işin içinde misin?"

"Suçlu." Sean omuz silkti. "Bu olayı birkaç aydır planlıyorduk."

Zindan sahibi neredeyse sabırsız ve hoşnutsuz görünmeyi başarıyordu, ancak tüm bunların altında gizlenen bir gülümseme onu ele verdi. "Yani bunu siz mi teşvik ettiniz?"

"Hadi ama dostum. O haklı; bu büyük bir mesele." Sean omuz silkti. "Bir akşam için ilgi odağı olmayı kaldırabilirsin."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kayıtsız görünüyordu. "Unutma ki intikam almak çok zordur." Sonra Callie'ye döndü. "Ve sen, benim tatlı küçük evcil hayvanım... kırmızı bir kışa sahip olmaya hazırlan. Kırk doğum günü şaplaklarımın her biri bu gece senin için olacak."

Bailey kaskatı kesildi ve kenara çekildi. Joaquin onun gitmesine izin verdi, kaybına ağıt yaktı. Kendisini güvende tutması için ona güvenmişti ama

ona dokunmamak için. Gerçekten sıçıp batırmıştı ve bunu nasıl değiştireceğini bilmiyordu.

"Anlamıştım." Callie de bu konuda pek üzgün görünmüyordu.

Şimdi Thorpe düpedüz hevesli görünüyordu ve Joaquin bunu tamamen anlıyordu. Bailey ondan bir metre kadar uzakta duruyordu. Thorpe bakışlarını Bailey'nin sırtında gezdirirken, bakışları onun dolgun kalçalarına takıldı. Sertleşti, sonra da lanetledi. Aralarındaki boşluk iki kıta kadar bile olabilirdi çünkü Bailey'nin ona bir daha ne zaman dokunmasına izin vereceğini -hatta verip vermeyeceğini- bilmiyordu.

Ve kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

"Ama önce ..." Callie telaşla odanın diğer tarafına geçti ve Axel'den tuzlu bir margarita alıp Thorpe'un eline tutuşturdu. Kendisi de bir şişe su uzattı. "Doğum günü çocuğuna kadeh kaldıralım. Sen harika bir arkadaş, koruyucu, ortak ve insansın. Dominion'un kapısından içeri girdiğimde çok şanslıydım. Sen olmasaydın hayatta olur muydum bilmiyorum. Bu kadar özgür ya da mutlu olamayacağımı kesinlikle biliyorum. Umarım bu senin şimdiye kadarki en güzel doğum günün olur."

"Buradayım! İşte!" Sean kendi birasını kaldırdı. "En iyi başlangıcı yapmamış olabiliriz"-Sean sırttı ve odadaki herkes kıkırdadı- "ama günlerimi ve karımı paylaşmayı tercih edeceğim başka bir adam yok. *Salud.*"

Adamın etrafı kendi seçtiği ailesi tarafından sarılmıştı. saygı, bağlılık. Sevgi. Joaquin giderek artan bir rahatsızlıkla dinledi. Nefesini dışarı üflerken, bunların nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. O anda, bilmek istedi.

Tekrar Bailey'e baktı, Bailey yüzünde özlem dolu bir ifadeyle olan biteni izliyordu. Hayatında iki kez yetim kalmış bir kız için, bağlılıkların ve önemseyen insanların cazibesi şüphesiz çekici olabilirdi. Mantıken, kızın neden onunla bir şey yapmak istemediğini biliyordu. Hayatını kurtarmak için kaçarken onu kaçırان adamla ilişki kurmak iyi bir hareket değildi.

Ama aynı zamanda içgüdüsel bir düzeyde onun kendisine aradığı şeyi verebilecek türden bir erkek olmadığını bildiği için mi ondan uzak duruyordu?

Joaquin dişlerini sıkarak bakışlarını tekrar Thorpe'a çevirdi; Thorpe, Callie'yi sert bir öpücükle kendine doğru çekerken kuşkuyla hareketlenmiş görünüyordu. "Bu muhtemelen benim için yaptığın en harika şeylerden biri. Çok etkilendim." Sonra kaşlarını çatı. "Ama yine de seni tokatlayacağım."

Kadın inledi ve Sean onun sırtına bir tokat attı. "Önce senin için birkaç hediyemiz var."

Tara ve Kata yakındaki bir masadan hediyelerini aldılar. London ve Morgan da kendi hediyelerini ve gelemeyen diğerlerinin hediyelerini aldılar. Doğum günü çocuğu yıllanmış içki şişelerini, kol düğmelerini, sürücü eldivenlerini ve el yapımı bir geyik derisi kamçıyı açtı.

Sonunda masa boşaldığında Callie endişeyle yutkundu. "Sean ve benim sana iki hediyemiz var."

Axel ortadan kayboldu ve bir süre sonra, pejmürde iç çamaşırları giymiş bir drag queen'e benzeyen büyük bir şişme bebekle geri döndü. Plastik karnının üzerine kırmızı harflerle "dürt beni" yazılmıştı.

Bütün oda kahkahalar içinde dağıldı. Joaquin bile sırtıttı, çünkü Thorpe gibi sofistike ve açıkça hayranlık duyulan birinin cansız bir nesneyle, özellikle de böylesine çirkin bir nesneyle seks yapmasına imkân yoktu. Joaquin'in gülümsemesi, bunu hayal etmeye çalıştığında bile kahkahaya dönüştü.

"Bu şaplakları ya iki katına çıkaracaksın ya da hiç yapmayacaksın, öyle mi?" Thorpe çizdi.

"Bunun bir fotoğrafını çekmeliyim." Logan elinde fotoğraf makinesiyle yaklaştı.

Thorpe itiraz edemeden Sean bebeği arkadaşının yanına itti ve Thorpe'un vücuduna doğru bastırdı. Logan bir fotoğraf çekti ve görüntüleyicisindeki görüntüye bakarak uludu.

Thorpe, Sean'a doğru iyi huylu bir tehdit mırıldandı. Callie aralarına girdi ve ikisi de kollarını ona doladılar. Adam onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Başın çok büyük belada, tatlı velet."

"Ama ben *senin* tatlı veledinim," diye takıldı.

"Öylesin. Seni bu kadar çok sevdiğim için şanslısın. Yoksa bir ay boyunca oturamazdın. Dün geceyi atlattığından emin değilim ama Cumartesi günü beni unutmadan için o kışına biraz daha acı eklemenin sakıncası yok."

"Sizi asla unutamadım, efendim." Döndü, aniden ciddileşti. "Asla. Asla unutmayacağımı biliyorum. İkinci hediyen?"

"Ah, evet." Başını salladı. "Şimdi ne pişirdin?" "Biz," diye düzeltti. "Üçümüz birden."

Joaquin bakakaldı, bir düşünce onu dürtükledi.

Callie ona bir kutu uzatırken Thorpe da aynı kuşkuya kapılmış gibi donakaldı. "Aç şunu."

Adam bir an için kılını bile kıpırdatmadı, sadece kadının mavi gözlerinden taşan sevgiye baktı, sonra bakışlarını Sean'a çevirdi, o da sevincini içinde tutarak başını salladı.

Hediyeyi yırtan Thorpe, fiyonk ve kâğıdı bir kenara fırlattıktan sonra kutuyu yırtarak açtı. İçinde, büyük kırmızı bir kalbin içinde siyah harflerle yazılmış, bozulmamış beyaz renkte küçük bir giysi vardı.

"Babamı seviyorum," diye mırıldandı, yüzündeki şok ifadesi dışında her şey silinmişti. Sonra Callie'ye aceleci ve araştıran bir bakış fırlattı. "Hamile misin?"

Adamın elini tuttu ve yumuşak bir baş hareketiyle düz karnına götürdü. "Yedi hafta. Sanırım üçümüz sahile gittiğimizde ..." Şimdi gerçekten kararsız görünüyordu, gözleri yaşarmıştı. "Umarım bu seni mutlu eder. Tek istediğim kalbini doldurmak ve-"

Thorpe onu göğsüne bastırarak konuşmasını engelledi. Yüzünü kavradı, bakışları onu arıyordu. "Kırk yıldır hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi şeysin."

başıma geldi." Sean'ın omzuna vurmak için uzandı. "İkinize de. Teşekkür ederim. Bir bebek bana verebileceğiniz en güzel hediye."

Callie'yi tutkuyla öperken, Joaquin onun kimin bebeğini taşıdığını merak etti. Callie biliyor muydu? Bilmiyorsa bile, hiçbiri umursuyormuş gibi görünmüyordu. Sadece birlikte oldukları ve yakında bir aile olacakları için mutluydular.

Bailey'e bir bakış, onun da gözlerinin dolduğunu, onlara mutluluk dileyen mutlu gözyaşları döktüğünü ve aynı zamanda kendi ailesini ne kadar çok istediğini sessizce ortaya koyduğunu kanıtlıyordu. Joaquin'in aklına bir düşünce geldi: Ya onun içine bir hayat yerleştirdiyse? Bir nefes verdi. Çok kötü bir düşünceydi... ama nedense bu düşünceyi tamamen reddetmiyordu.

Hunter ona doğru yaklaştı ve Thorpe ile Sean'ın Callie'yi aralarında tutarak el sıkışmalarına baktı. "Bu beni bile biraz rahatsız ediyor."

Joaquin sahnenin kendisini de etkilediğini kabul etmeyi reddetti. "Belki eczanede bunun için alabileceğin bir şey bulabilirsin."

"Pislik mi olmak istiyorsun? Olur. Benim endişem karım. Bir bebeği olmak üzere ve ailesine daha yakın olmak istiyor. Oğlumuzun Logan dışında bir amcası olsun istiyor." Hunter, parmağını Thorpe'un şişme bebeğinin ağzındaki boşluğa sokup uluyan küçük kardeşine baktı ve başını salladı. "Şu anda nedenini anlıyorum. Tanrım, tam bir aptal gibi davranıyor."

Buna katılmamak elde değil. "Ne demek istiyorsun?"

"Görevleri, cepten çıkmayı ve kendini kopuk ve gergin arasında bir yerde hissetmeyi anlıyorum. Ama bu gerçek bir hayat değil. Evet, ulusal güvenlik önemli ama kişisel bir menfaatin de olmalı, yoksa bunların hiçbirinin anlamı kalmaz. Kata seni yanında istiyor ama onu incitmeye devam etmene izin vermeyeceğim. Eğer müsait olduğunda ziyaret etmek ve iyi bir kardeş olmak istiyorsan, ben varım. Bu karımı mutlu eder. Ve annen senden haber almayı çok isterdi. O artık benim üvey annem olduğu için

Biraz korumacı olmaktan daha fazlası. Ama kendini izole etmeye ve bir pislik olmaya devam etmek istiyorsan, siktir git. Ve bu sefer orada kal."

Onuncu Bölüm

Bir saat sonra, Bailey zindanın bir köşesinde durdu ve etrafındaki her şeyi geniş gözlerle izledi.

London herhangi bir zindan oyununa katılmak şöyle dursun, nefes alamayacak kadar hamile görünüyordu, bu yüzden kocaları onunla birlikte odanın karşısındaki kanepeye kıvrılmıştı. Xander omuzlarına masaj yaparken Javier de ayaklarını ve hafifçe şişmiş bileklerini ovuyordu. Bu şımartmayı öpücüklerle noktaladılar. Ne yazık ki Morgan, tekmeleyen bir fetüs ve yürümeye başlayan bir çocukla geçen yoğun bir haftanın ardından bitkin düşmüştü, biraz midesinin bulanması da cabasıydı, bu yüzden Jack onu eve götürmüştü. Thorpe elini Callie'nin poposunda mümkün olan en seksi kırk hareketle gezdirmiş ve çatalıyla ona kek yedirmişti bile. Birkaç tutkulu öpücükten ve Sean'ın elini gizlice Callie'nin eteğinin altına sokmasından sonra üçü ortadan kaybolmuş, sözde atıştırma görevleri yenilemek için çalışmaya başlamışlardı. *Doğru.*

Londra ile aynı zorluklarla karşı karşıya kalan Kata Akşam Hunter'ın kucağında aşırı doldurulmuş bir sandalyeye kıvrılmış, Axel'in ayaklarının dibinde diz çöken Sweet Pea'yı izliyordu. Zindanın minyon resepsiyonistinin yanında dağ gibi görünüyordu.

Tişörtünü çıkardı ve ona retro gömlek elbisesini ve çilek pembesi sutyenini çıkarmasını emretti. Kız buna uyduktan sonra, göğüs uçlarına kelepçeler taktı ve onu sapıkça bir Simon Says oyununa dahil etti, belirli, titiz komutlarını yerine getirdiğinde onu ödüllendirdi. Başarısız olursa, duyuları ve övgüleri ortadan kaldırarak onu cezalandırdı.

Tenlerinde ter parlıyordu. Axel kızın etrafında yavaş daireler çizerken mutlak bir konsantrasyonla onu izliyor, bir sonraki fırsatı bekliyordu. Kız konsantre olmuş, nefesini tutmuş ve memnun etmek için çırpınıyordu.

Onların oyunu Bailey'i tahrik ediyordu ama birkaç metre ötede devam eden diğer sahne onu esir almıştı.

Logan, Tara'yı sağlam bir emzirme sütyeni ve küçük tangasına kadar soymuştu. Tara'nın ağzını usulca öptü, sonra dudaklarını köprücük kemikleri ve göğüslerinin üzerinde gezdirerek ona taptı, sonra da karnını ikiye bölen bir avuç dolusu kırmızımsı çatlakları okşamak için aşağı indi.

"Yapma, Logan." Adamın dili karnının alt kısmındaki çizgileri takip ederken kadın uzaklaşmak için kıvrandı.

Kızın bileklerini tuttu. "Bunu yine örtbas edeceğiz, ha? Ben mükemmel değilim, biliyorsun. Yara izlerim var."

"Bu farklı," diye mırıldandı, onun bakışlarından kaçınarak. "Bana bak." Kız razı olana kadar bekledi. "Bu tamamen

Farklı. Çatlak izlerin benim için güzel bir onur nişanı. Senin sayende iki mükemmel kızım oldu. O yüzden utanma. Ve beni bir daha kürek çekmeye zorlama."

Bir kez daha öpmek için eğildiğinde, Tara irkildi ve kıvrandı. "Sadece hissetmiyorum-"

"Her zaman olduğun kadar güzelsin," diye yemin etti. "Ve seni uyarmıştım. Şimdi başın belada. Tekrar. Bu asla kazanamayacağın bir tartışma, Cherry."

Çırpınan Tara'yı yakalayıp yakındaki bir sandalyeye fırlattı, sonra onu yüzüstü kucağına yatırdı. İri eli Tara'nın arkasına vurmak için aşağı indi. Kız irkildi, sarsıldı, gerildi. Solgun teninde parlak kırmızı bir el izi belirdi. Logan hiç vakit kaybetmeden tekrar yaptı.

Bailey öylece bakakaldı, çenesi açık kaldı. Herkes bu adamın karısına sırf kendi bilincinde olduğu bir an yaşadığı diye vurmasına izin mi verecekti? Bailey, karısının kendini

aşğıılanmanın sağılıklı olmadığını ve bu durumun onu neden rahatsız ettiğini anlamıştı, ama ...

Elinde çivili yumruğunu tutarken, diğerklerinin ya Joaquin gibi ilgiyle izlediğini ya da hiç dikkat etmediğini görmek için odaya gizlice bir göz attı. Tara katlanırken boş boş durmasına imkân yoktu.

Bailey ayağı kalktı ve onları durdurmaya gitti. Birinin durdurması gerekiyordu.

Kata Hunter'ın kucağından kalktı ve paytak adımlarla ona doğru ilerleyerek önünü kesti. "Yapma."

"Delirdin mi sen?" Bailey o şaplağın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Biraz acı verici, ilkel. Rahatsız edici. Sıcak.

"Hiç BDSM'de bulunmadın mı?"

"Bir ya da iki kitap okudum. Hemen hemen anladım." Tara'yı işaret etti. "Ama bu çok açık-"

"Yani cevabınız hayır. Aklınız size gördüklerinizin yanlış olduğunu söylüyor ama başka bir parçanız buna tepki mi veriyor?"

Bailey bakışlarını Joaquin'in kız kardeşine çevirdi. "Nereden biliyorsun?" Kelimeler ağzından kaçtı. İçine bir korku yayıldı. Ağzını kapattı, sonra içini çekti. "Kötü niyetli görünüyor."

"Bu yaşam tarzını ilk keşfettiğimde ben de böyle hissetmiştim." Kata gülümsedi. "Hunter'la tanışana kadar bu konuda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Hem etkilenmiş hem de dehşete düşmüştüm. Bana yaptığı her şey nefret etmem ve karşı çıkmam gereken bir şeymiş gibi geliyordu. Ama onu neredeyse kaybettiğimde kendime karşı dürüst oldum. Onunla ilgili her şeyi sevdim." Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bir de şimdi bakın."

Bailey de onu izledi ve bir şekilde bambaşka bir sahneye tanık oldu. Logan hâlâ Tara'nın kışına hızlı, neredeyse kabarcıklı bir tempoyla şaplak atıyordu ama diğerk her şey değişmişti. Kadın artık gergin değildi ama onun içinde erimişti, kasları gevşemiş, teni kızarmıştı. Çığlıkları acıdan ağlamak yerine tutkuyla çınılıyordu. Hatta ikisi birlikte nefes alıyor gibi görünüyordu, simbiyotik gibi,

Adamın ona dokunma arzusu ve kadının onun ilgisini hissetme ihtiyacı birbirine bağılıydı.

Bailey tuttuğı nefesini serbest bıraktı. "Gördüğüm şey hiç mantıklı değil."

"Eğer Tara'nın yerinde olsaydınız öyle olurdu."

"Öyleydim, ama-" Joaquin'e doğru baktı, sonra adamın kız kardeşine ne söylediğini fark etti ve yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Kardeşim sana şaplak mı attı?"

Kata'nın sesi düpedüz büyülenmiş gibiydi. Bu bilgi onu tuhaflaştırmamış mıydı? Yine de, kayınbiraderinin karısını terbiye edişini izlediğine göre, belki de hepsi bunun ötesindeydi.

"Evet," diye itiraf etti Bailey usulca. "Ama onu tam ortasında durdurdum."

Kata gizlice Joaquin'e bir bakış attı. "İlgileniyor, biliyor musun?"

"İçimde mi?" Kata ve Callie de böyle düşünüyordu. Onun gibi ölüm kalım mücadelesi veren adamların aptal, küçük bale dansçıları istemediğini neden anlamamışlardı ki? "Pek sayılmaz. Onun davası için önemliyim ama-"

"Bir kadın olarak onun için önemlisin," diye güvence verdi. "Bak, dürüst olacağım. Kardeşimi yıllardır pek görmedim. Biz çocukken, babamız görev sırasında bir aile içi tartışmaya yakalandıktan sonra vefat etti. Göğsüne bir kurşun yedi. Doktorlar kalbindeki hasarı onarmak için ameliyat yapmaya çalıştılar ama çok hızlı kan kaybetti.

"Bu olaydan sonra Joaquin çevresindeki herkesle bağlantısını kesmeye başladı. Bazen o gün ailemden birden fazla kişiyi kaybetmişim gibi hissediyorum. Lise ya da üniversite mezuniyetlerime katılmadı. Hunter ve ben kaçarak evlendik ama Joaquin aile törenimize sadece bir saatliğine katıldı. Annemizin geçen sonbahar Hunter'ın babasıyla evlendiğini bile bilmiyordu. Onun *herhangi biriyle* ilgilendiğini görmek yüreklendirici."

Muhtemelen aptalcaydı ama Bailey'nin kalbine bir sızı saplandı. Genç yaşta çok sevdiği birini kaybetmişti. O zamandan beri ne kadar yalnızdı? Bu yüzden ne kadar acı çekiyordu?

Bailey, Kata ve Joaquin'e yardım edebilmeyi diledi çünkü ailesiz olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Bir Noel ağacının etrafında tek başına geçirilen tatillerin, hayatın dönüm noktalarını geçmenin ve bunları paylaşacak sevdiği insanlara sahip olmamanın acısını biliyordu. Tıpkı Kata'nın ondan Joaquin'i iyileştirmesine yardım etmesini istediğini bildiği gibi. Başını sallamak daha da çok acı veriyordu.

"Bir davayı çözmeye çalışıyor. Benimle yatmak isteyebilir. Ben müsaitim ve tam bir trol değilim. Ama benimle herhangi bir duygusal bağ kurmaya çalışmıyor."

"Sana neden şaplak attı?" diye sordu.

"Onu kızdırdım."

"Çünkü . . . ?"

"Bir gece Dominion'un halka açık alanına giderek kendimi çok fazla riske attığımı düşündü. Callie ile birlikteydim ve kimse beni görmedi ama-"

Kata gülümseyerek, "Senin için endişeleniyordu," dedi. "Senin incinmeni istemedi. Bu bana onun seni önemseydiğini gösteriyor."

Bailey onun hayallerini yıkmaktan nefret ediyordu. "İnsanların neden öldüğünü anlamasına yardımcı olabilecek tek kişiyi kaybetmek istemedi."

Kata onun yüzüne doğru bir parmak salladı. "Eğer hiç umurunda olmasaydı, seni bir odaya kilitler ve sorgulamak isteyene kadar seni tamamen görmezden gelirdi. Bunun yerine seni kucağına attı ve çıplak kıkına çıplak bir el koydu, haksız mıyım?"

"Evet." Ne demek istiyordu?

"Bu birini cezalandırmak için çok kişisel bir yol. Seni kendisi terbiye etmek istedi. Seni kendi gibi hissetmek istedi. Pek çok Dom ceza olarak tecriti seçerdi, özellikle de sizi güvende tutacağı için. Onun yerine, ellerini senin üzerine koydu. Burada, bu partidesin,

kız kardeşiyle konuşuyor. Ve şu anda seni izliyor. Seni ne kadar çok istediğini görebilmek beni biraz iğrendiriyor ama bunu onun kayıtsızlığına her gün tercih ederim."

Bailey bir şehvet düğümünü yuttu. İstemek istemiyordu. onu. Ve o yapmadı istiyorum için olmak sorumlu Joaquin'in duygusal durumu ya da Kata'nın önerdiği şey için. "Benim Karısı o çok Akıllıca. Ve ok Doğru." Hunter mırıldandı, onun kr noktasına yaklaştı ve bir kolunu Kata'nın beline doladı.

Bailey döndü, sonra onu da konuşmaya dahil etmek için yarım adım geri gitti. Hunter'ın yüzünde en ufak bir alay ifadesi yoktu. Kata ve Callie gibi o da Joaquin'in onu bir şahitten daha fazlası olarak istediğine gerçekten inanıyordu.

"Böyle bir durumda ancak bir denizaltının disiplinime vereceği tepkiyi hissetmek gibi içgüdüsel bir ihtiyacım olsaydı şaplak atardım."

Bir Dom buna neden ihtiyaç duysun ki? Alnı şaşkınlıkla kırıştı. Kata gülümsedi.

Hunter, "Başka bir deyişle, Joaquin seni ancak sana ulaştığını kendi gözleriyle görmek ve hissetmek istiyorsa bu şekilde cezalandırırdı," diye açıkladı. "Acını ve zevkini içmek, duvarlarını indirip ona teslim olmanı deneyimlemek, kendini bir daha aptalca riske atmayacağına inanmasına yardımcı olacaktı. Seni tecrit etmek kolay olurdu, hatta muhtemelen etkili bile olurdu. Ama bu ona anladığınıza dair hiçbir güvence vermezdi. Eğer umursamıyorsa, bunun bir önemi olmazdı."

Hunter'ın sözleri Bailey'i tokatladı. Kata da aşağı yukarı aynı şeyi söylemişti. Nedense, belki de Hunter bir erkeğin hareketlerini yorumlayan bir erkek olduğu için, söylediği her şey daha anlamlıydı. Daha fazla ağırlık taşıyordu.

Bailey parmaklarını boğazına götürdü, başı hızla dönüyordu. Joaquin onu sadece yatağa atmak istemiyordu, ama açıklanamaz bir şekilde önemli miydi? Ama eğer tek yolu

ne kadar seksi görünürse görünsün, ona şaplak atarak şefkat gösterebilirdi.

Bakışlarını odanın diğer tarafına çevirdiğinde, Logan'ın Tara'yı kucağına alıp göğsüne bastırıldığını gördü. Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu ve Logan da ona sıkıca sarılmış, kulağına mırıldanıyordu. Ama kadın hiç de kızgın görünmüyordu. Bunun yerine, minnettar ve kendinden geçmiş arasında bir yerde görünüyordu.

Bailey geçen gece Callie'yle birlikte zindanda tanık olduğu sahneyi düşündü. O kadın da şaşırtıcı derecede benzer bir ifade takınmıştı. Hassasiyetleri çok dokunaklı görünüyordu.

Bailey'nin kendisine bakacak birini istediğini inkâr etmesine imkân yoktu. Hayır, sadece birini değil. Joaquin'e gizlice bir bakış attı, ancak onun kendisini lazer odaklı bir bakışla izlediğini gördü. Onun her hareketini ve nüansını izliyordu. Hiç şüphesiz, daha sonra ona gördükleri ve bunun onda nasıl bir his uyandırdığı hakkında sorular soracaktı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Kata rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür Logan sonunda Tara'nın ağlamasına yardım etti."

"Evet," diye ekledi Hunter acımasızca.

"Doğum yaptığınan beri içine kapandı," diye açıkladı Kata. "Süper anne ve süper ebe olmaya çalışıyor. Son birkaç haftadır işe geri döndü ve yeterince uyuyamıyor. Herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan çok endişeleniyor. Logan onun açılmasını, stresini atmasını ve kendisine daha fazla güvenmesini sağlamaya çalışıyor."

"Bu işimizi görür." Hunter gülümsedi.

"Yani ... *onun* yararına mı şaplak attı?" Şimdi Bailey'nin kafası gerçekten karışmıştı.

"Logan'ın şikâyet ettiğinden şüpheliyim," dedi Hunter. "Ama evet. Kadının duvarlarını aşp altındaki kadına ulaşması gerekiyordu. Artık açıldığını göre, daha iyi iletişim kurabilecek ve her şeyi çözebilecekler. Aksi takdirde,

Tara paramparça olana kadar daha da kırılganlaşmaya devam edecekti."

Bailey çifte bir kez daha baktı ve Hunter'ın haklı olduğunu anladı. Garip bir şekilde mantıklı olduğunu gördü. Eğer Tara artık gardını almazsa, Logan asıl soruna inebilir ve onu çözebilirdi. Artık "iyiyim" diyemezdi.

Dudağını ısıran Bailey merak etti. Joaquin ona ulaşmaya mı çalışıyordu?

"Şu anda onlara bakarak Logan'ın karısını sevdiğini söyleyebilirim. Elbette ona yardım etmek isteyecektir," diye karşı çıktı Bailey. "Joaquin beni gardımı düşürmek zorunda kalacağım bir duruma sokmak istiyorsa, bu sadece unuttuğum geçmişî hatırlamama yardımcı olmak içindir. Bu bilgiye ihtiyacı var."

"Var ama disiplin sana bir ders vermek için, hafızanı tazelemek için değil. Hâlâ tehlikedeyken, önce onunla konuşmadan belirlediğin güvenli bölgeyi bir daha terk edecek misin?"

İlk dürtüsü Hunter'a yetişkin bir kadın olduğunu ve ne isterse yapabileceğini hatırlatmak oldu ama yüz ifadesindeki talep iki kez düşünmesine neden oldu. "Muhtemelen hayır."

"Görev tamamlandı," diye espri yaptı.

Ama Logan'ın Tara'ya şaplak atması hem duygusal *hem* de cinsel görünüyordu. Birkaç gün önce zindandaki sahne de öyle. Joaquin onun kışına şaplak attığında, Bailey bu olayı derin bir düzeyde yaşamıştı ve evet, bu aynı zamanda cinseldi.

Joaquin'in şaplaklarını yanlış anlayıp anlamadığını sormak için ağzını açtı, sonra kapattı. Adam ona ne demek istediğini anlatmıştı. Ve eğer verdiği tepki bir şey ifade ediyorsa, bu onu da tahrik etmişti. Bu ne anlama geliyordu?

Hunter, Kata'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Kata ona yan yan baktı. Arka planda, Logan Tara'yı kaldırdı ve Bailey'e hiçbir şey bırakmayacak şekilde onunla dudaklarını kilitledi.

Ne istediğinden şüpheliydi. Kulübün arka tarafına doğru yürüdü, bir kapıyı açtı ve arkalarından çarpmasına izin verdi.

Bir köşede Axel, yüzü bitkin ama huzurlu görünen Tatlı Bezelye'ye sarılmıştı. Garip bir şekilde, kucaklaşmaları erotik değil rahatlatıcı görünüyordu. Küçük resepsiyonist, şimdi yeniden parlak elbisesini giymişti, adamcağıza minnettar bir gülümseme verdi. Adam onun saçlarını okşadı, başını sallamasına ve gözlerinin parlamasına neden olan bir şeyler mırıldandı. Paylaştıkları şey çok farklıydı ama yine de çok dokunaklı bir şekilde birbirine bağlıydı.

Sonunda Sean, Callie ve Thorpe ellerinde birkaç soda ve su şişesiyle mutfaktan çıktılar. Güzel esmer eteğini düzeltti. Yanakları kızarmış görünüyordu. İki erkeği tarafından da yankılanan son derece memnun bir ifade takınmıştı.

Kıskançlık Bailey'i delip geçti. Hepsinin sahip olduğu şeyi istiyordu: rahatlık, aidiyet, bağlantı. Sevgi. Anne ve babası onun anne ve babası olmamış, onu bir maaş çeki için yetiştirmiş, sonra da hiç düşünmeden çekip gitmişlerdi. Dans dışında hiçbir zaman büyük bir aşk ilişkisi yaşamamıştı. Hiç kimseyle gerçek bir bağ kuramamıştı, kurduğunu sandığı zamanlarda bile. Her zaman yalnız olduğunu fark etmek onu yıkmıştı.

Yalnızlık göğsünde ezici bir ağırlık gibi oturuyordu. Ama tanımlamakta güçlük çektiği başka duygular da onu hırpalıyordu. Dominion'da tanık olduğu her şeyi sindirmeye çalıştı, Joaquin'e sadece bakmanın bile onu neden bu kadar etkilediğinden emin değildi. Hayır, biliyordu. Çünkü onu olması gerekenden çok daha fazla istiyordu. Bailey duygularını sadece hayatında *birinin* olmasını istemekle geçiştirebilmeyi diledi. Ama bu arzuyu çok iyi biliyordu. Bu daha yoğun ve tamamen ona odaklanmıştı.

Onu anlamadığı bir şekilde arzulamasına neden oluyordu. Hiç dinmiyordu. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun için tam olarak bir şeftali olmamıştı. Ona her seviyede meydan okumuştı. Onu korkutmuştu. Onu kızdırmıştı. Kimliğini ve tüm hayatını sorgulamasına neden oldu.

Ama aynı zamanda onsuz yapamayacağından korkmasına neden olan bir şeyi de çağrıştırıyordu.

Bailey başka tarafa baktı. Çok kötü durumdaydı. Eğer kendi ailesiyle bağlantı kuramıyorsa, Dominion'daki diğerlerinin sahip olduğu şeyleri onunla paylaşmayı ummak en aptalca delilikti.

Önünde Joaquin'siz bir gelecek uzanıyordu. Ve hâlâ ne bir ailesi ne de çok az arkadaşı vardı. Bu onu yeniden üzüyordu.

Kahretsin, düşüncesi bile onu ağlatacaktı. Acıma partisi için harika bir zaman.

"Sanırım bu gecelik işim bitti. Sizinle tanışmak harikaydı," dedi Kata ve Hunter'a içtenlikle. "Güzel oğlunuzla iyi şanslar."

Kata elini kızın omzuna koymadan önce ikili karşılıklı bakıştı. "Emin misin? Keşke kalsan. Daha fazla kadın arkadaş isterim."

Teklifi çok tatlıydı ama Bailey, Kata'nın sadaka vakası olmayı kaldıramazdı. "Sadece çok yorgunum. Belki bir gün seni tekrar görürüm."

Onlar itiraz edemeden gülümsedi, sonra da odanın içinde dolaşmak için arkasını döndü. Xander ve Javier'le birlikte kanepenin yanında duran Thorpe'a doğru yöneldi. London minderlerin üzerine kıvrılmış, şimdi de derin bir uykuya dalmıştı.

Müstakbel ebeveynlikle ilgili iyi huylu şakalaşmaları arasında Thorpe'un omzuna dokundu. O da diğer adamların yanından ayrıldı.

"Mutlu yıllar," diye mırıldandı. "Callie seni kutlamayı çok istiyordu. Umarım ona kızmamışsındır."

Yüzü yumuşadı ve Bailey bu heybetli adamın korunmasız tarafını çok az insanın gördüğünü hissetti. "Teşekkür ederim. Callie için endişelenme. O beni her gün bir önceki günden daha mutlu ediyor. Bunun için ona sonsuza kadar değer vereceğim."

Bakışları odanın içinde gezinerek sessiz bir köşede el ele tutuşup konuşan kadın ve nişanlısına takıldı.

Sean onun parmağındaki yüzükle oynadı, sonra boğazındaki yakayla oynadı. Aşkın en çıplak bakışlarını birbirlerine atarlarken kadın ona gülümsedi. Thorpe'un yüzünde huzurlu ve gururlu bir ifadeden başka bir şey yoktu.

Callie'nin bu kadar sevildiği için ne kadar şanslı olduğunun farkında olup olmadığını merak eden Bailey tekrar gözyaşlarına boğuldu. "İyi geceler."

Thorpe'un bakışları tekrar ona döndü. "Sorun nedir?"

Bailey hiçbir şey söylemeye zahmet etmedi; ona asla inanmayacaktı. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

"Joaquin seni hâlâ isteğin dışında mı burada tutuyor? İhtiyacın olursa müdahale ederim."

"Hayır. Teşekkürler, ama beni burada daha güvende olduğuma ikna etti." En azından fiziksel olarak. Kalbi muhtemelen büyük bir sorun içindeydi. "Ufukta görünen bir düğün ve doğacak bir bebekle uğraşıyorsun. Benim için endişelenme."

"Benden imkânsız bir şey isteme. Seni peşindeki delilerden koruyacağını biliyorum. Seni öfkeyle terbiye etmesi konusunda ona öğüt verdim. Eğer bir daha olursa, hemen bana söyle. Düzeltirim."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Gerçekten." Kimsesi olmadığını korkunç bir şekilde farkına varması dışında, uğruna yanıp tutuştuğu adam muhtemelen ondan bir düzüşmeden fazlasını istemeyecekti ve bu gerçeküstü tehlike geçtiğinde hâlâ yalnız olacaktı. "İyi geceler."

Kadın arkasını döndüğünde, adam kolunu tuttu, nazikçe kavradı ama kaçmasına izin vermedi. "Yardıma ihtiyacın var mı, Bailey? Sarılmaya mı? Bir kulak? Söyle bana."

Çok kolay ve şefkatli bir şekilde ağabey moduna geçiyordu. Onu geri çevirmekten nefret ediyordu.

"Hayır." Burnunu çekti. "Ben, şey... kafamın içinde çalışan bir tipim."

Derin bir nefes aldı, belli ki cevabından hoşlanmamıştı ama onu serbest bıraktı. "Pekâlâ. Eğer durum değişirse, bana gelmeni bekliyorum. Benim çatım altındasın. Bu seni benim sorumluluğum altına sokar. Bu durumun zaten gerektirdiğinden daha fazla üzülmene izin vermeyeceğim."

Çok nazik bir davranıştı. Daha fazla ağlamamaya çalıştı. "Bunun için minnettarım. Umarım doğum gününün geri kalanı harika geçer. Sevdiğin insanlarla birlikte inanılmaz bir hayatın olacağını şimdiden biliyorum. Tebrik ederim."

Bailey titrek bir nefes alarak arkasını döndüğünde Joaquin'in bakışlarını üzerinde buldu. Bakışlarını odanın arka tarafına çevirdi ve odasının bulunduğu koridora doğru bir adım attı. O daha kaçamadan, Joaquin onun yanına düştü.

"Ağlıyorsun."

Ne söylemesini istiyordu? Saçma bir parçasının onunla yakınlaşmayı arzuladığını mı? O anlamazdı. Zaten o da anlamıyordu. Olduğu gibi bırakmak daha iyiydi. "PMS."

"Bana yalan söyleme," diye hırladı.

"Yorulдум. Yalnız kalmak isteyemez miyim? Biliyorsun birkaç gün çok yorucu geçti."

Israrı azaldı. Yerini acımasız bir anlayış aldı. "Sana çok şey yaşattım. Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle."

"Senin merhametine ihtiyacım yok." Tanrım, bunu düşünmek bile onu daha çok ağlatacaktı.

Ela gözleri kısıldı. "Sana teklif ettiğim şey bu değil."

Bailey ona inandığından emin değildi. Şu anda bunu çözemeyecek kadar kafası karışıkı. Uyuduğu odanın kapısı sadece birkaç metre önündeydi. Birkaç adım daha atsa kapının arkasında olacaktı. O zaman düşünebilirdi ve onun kokusundan arınmış bir hava soluyabilirdi. Onu her yerinde hissetmek ve neyi kaçırdığının farkında olmak zorunda kalmayacaktı.

Hem yalnız olması hem de onunla vakit geçirmeyi teklif eden insanlardan kaçması ne kadar çılgıncaydı? Joaquin'e bir kez baktı ve nedenini anladı: Nitelik istiyordu, nicelik değil. Kata'yı ya da Thorpe'u tanımıyordu. İyi niyetliydim, ama Blane dışında tüm ilişkilerini oluşturan yüzeysel alışverişlerle daha fazla yetinemezdi.

arkadaşlıklar. Gerçek, derin, kalıcı bir şeye ihtiyacı vardı. Gerçek.

Joaquin'den asla alamayacak olması ne yazık.

"Benim için bir şey yapmak istiyorsan, git kız kardeşinle vakit geçir. Sana ihtiyacı var."

Dudakları büzülmüştü. Pek memnun görünmüyordu. "O ya da Hunter seni üzecek bir şey mi söyledi?"

"Hayır, ama ailenizi hafife almamalısınız. Son üç bayramı yalnız geçirmiş biri olarak söylüyorum bunu." Kapı kolunu tuttu ve kapıyı iterek açmaya çalıştı.

Elini tutup onu sakinleştirirken, Joaquin'in arkasında yükselen varlığı içini titreten bir ihtiyaçla doldurdu.

"Titriyorsun."

Şaka yapmıyorum. Bailey içini çekti, eğer endişelerini ona yansıtmayı bırakmazsa dağılacığından emindi. Onun suçluluk duygusunu tetiklemeyi bırakmalıydı. Yoksa bir dahaki sefere ona ilgi gösterdiğinde zayıf bir an yaşayabilirdi. "Bunun bir önemi yok. Beni buraya hayatta tutmak için getirdin. Hâlâ da öyleyim. Orada bırak."

Onu yüzüne doğru döndürdü ve kendisine bakana kadar bir parmağını çenesinin altına sıkıştırdı. Tedirgin bir nefes çekti. "Bu benimle uçmayacak, bebeğim. Seni bir saat yalnız bırakacağım. Ondan sonra geri geleceğim. Sonra konuşacağız. Bu pazarlığa açık değil."

* * *

JOAQUIN, Bailey odasına girdiğinde ve koridordan partiye doğru yürüdüğünde öfkesinden zorlukla nefes alabiliyordu. Gördüklerini tekrar gözden geçirdi, üzüntüsü başladığında kiminle konuştuğunu biliyordu. Kız kardeşiyle konuşmaya pek hevesli değildi. Ama Tanrı adına, Bailey'nin canını yakan şeyin ne olduğunu bulmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Kata'nın üzerine bir yük treni gibi geldi, neredeyse yüzüne gelene kadar durmadı. "Bailey'e onu üzecek ne söyledin?"

Kata omuz silkerek geri çekildi. "Hiçbir şey."

"En azından ona ailemi ihmal ettiğim konusunda bir şeyler söyledin."

Kelimeler ağzından dökülürken bile Joaquin, Bailey'nin içindeki yetimin bunu korkunç bir israf ile korkunç bir günah arasında bir yerde göreceğini biliyordu.

"Ben öyle demedim. Sadece bugünlerde seni pek görmediğimi söyledim. Bundan kısa bir süre sonra sinirlendi. Onunla konuşmaya çalıştım, ama ... Bana güvenmesini beklemiyorum. Beni çok az tanıyor."

Belli ki Bailey de Thorpe'a sır vermeyi reddetmişti. Joaquin, onu kapısına kadar takip ettiğinde de onu tamamen dışladığını inkâr edemezdi. Lanet olsun. Ona kalpsiz bir pislik gibi görünüyormuş olmalıydı.

Uzak duvara baktı, tedirgin bir nefes aldı, sonra saatine baktı. Odasına dönmesine elli sekiz dakika vardı. Onu şimdi görebilse bile ne diyecekti?

"Gidip onunla konuşmalısın," diye önerdi Kata. "Bence bunu kullanabilir."

"Denedim," diye ısırdı.

"Karım sadece yardım etmeye çalışıyor. Ona gözdağı vermeyi bırak," diye araya girdi Hunter, sesinde tehlikeli bir ton vardı. "Boğazına yapışıp onu üzmesine ihtiyacı yok, özellikle de neredeyse sekiz aylık hamileyken. O yüzden neden bir pislik gibi davranmayı bırakıp geri çekilmiyorsun?"

Joaquin bakışlarını Kata'ya doğru kaydırdı. Kadın ikisine de bakmıyordu. Belli ki kocasıyla ters düşmek istemiyordu ama yüz ifadesinden bunun daha çok karşı çıkamadığı için olduğu anlaşıyordu.

Bir nefes daha çekti ve Hunter'ın koruyarak ovuşturduğu karnına baktı. Joaquin nefesinin altında küfrederek yüzünü buruşturdu. Kayınbiraderini suçlayamazdı.

Hukuk. Hunter'ın yerinde olsaydı, o da kendisine geri çekilmesini söylerdi.

Elini yüzüne sürerek iç geçirdi. "Üzgünüm, Kata. Bailey iki gün içinde çok şey yaşadı ve henüz bitmedi. Ona acı çektirmekten tamamen kaçınmanın bir yolu olmadığını biliyorum. Ben sadece ..."

Kendisinin de gerçekten anlamadığı bir şeyi nasıl kelimelere dökmüştü?

"Elinden geldiğince onu korumak istedim. Anlıyorum. O senin için önemli," dedi Kata yumuşak bir sesle.

Joaquin kaşlarını çattı. Kız kardeşi bu sonuca nasıl varmıştı? Daha da önemlisi, Bailey'i bu kadar çabuk nasıl önemsemeye başlamıştı?

"Onun gibi bir şey," diye homurdandı.

"Senin için bir vakadan başka bir şey olmadığını düşünüyor. Eğer bu doğruysa, bunu açıkça belirtmeli ve ellerini ondan uzak tutmalısın."

Küçük kız kardeşinin ona hayatını nasıl yönetmesi gerektiğini söylemesi ruh halini pek de iyileştirmiyordu ve destek almak için Hunter'a baktı, ancak adamın kesinlikle karısının köşesinde olduğunu fark etti. *Hay aksi*. Ama olması gereken bu değil miydi?

Hunter'ın telefonu bipledi ve cebinden çıkardı, bir mesaj okudu, sonra onu kotuna geri soktu. "Stone burada. İstihbaratı var."

Bu gece mi? "Lafayette'ten buraya mı geldi? Oracle'ı izlediğini sanıyordum."

Kayınbiraderi başını salladı. "Acil olduğunu söyledi. Jack geri dönüyor ve bu arada işler sarpa sararsa Tyler'ı her zaman destek için arayabilirler. Thorpe'a ofisini kullanıp kullanamayacağımızı soracağım."

Bir süre sonra Hunter ve kulüp sahibi karşılıklı konuşmaya başladılar. Sean da onlara katıldı. Otuz saniye geçmeden Thorpe Callie'nin elini tutup alnından öperken, Hunter ve Sean Joaquin'e doğru geri döndüler.

"Siz ikiniz Thorpe'un ofisinde bekleyin. Ben Stone'u geri getireceğim," diye teklif etti damat.

İkisi de başını salladı ve Joaquin yüzünü buruşturdu. Stone sırf ona bilgi vermek için birkaç yüz mil yol kat ediyorsa, haberlerin hiçbiri iyi olamazdı.

Thorpe'un masasına bakan bir sandalyeye yerleşti. Hunter kapının yanında geride durdu. Sean'ın Stone'la birlikte gelmesi uzun sürmedi. Sean, Thorpe'un Joaquin'e daha çok bir taht gibi görünen büyük koltuğuna otururken, Jack'in çalıştırdığı teknisyen de masanın karşısındaki diğer koltuğa yerleşti.

Joaquin dönüp yanındaki adama baktı. "Buraya geldiğin için teşekkürler. Bana bırak."

Pek çok erkek kötü haberi vermeden önce tereddüt ederdi. Stone öyle değil. "Bailey'nin evine giren adamın polis robot resmi tamamlandı. Eminim sizi yarın arayacaklardı ama dava dosyalarını karıştırıyordum ve *ne olacak ki* diye düşündüm. Çıktısını aldım. Al." Joaquin'e bir kâğıt parçası uzattı. "Tanıdık geldi mi?"

Joaquin bir bakıştan sonra "Hayır," dedi. Ama bu yüzü geçmişte gördüğünü hatırlaması gereken kişi o değildi.

"Alabilir miyim?" Sean elini uzattı.

Joaquin kâğıdı uzattı ve diğer adamın, dikkat çekici olmayan bir yüzü ve alışılmadık askeri ceketi olan kel adamın resmini incelemesini izledi. Sean kaşlarını çatarak resmi görsel olarak inceledi.

"Geçen Kasım ayında Vegas'ta Callie, Thorpe ve beni takip eden adamlardan biri olabilir. Onu iyi göremedim. Sonuçta bir araba kovalamacasıydı. Ama kesinlikle tanıdık geliyor."

"Lanet olası muhteşem." Joaquin duvarı yumruklama isteğine direndi. Bailey ile Callie'nin on yıl boyunca acı çekmesine neden olan piçler arasındaki bağlantılar gibi lanet stres de artıyordu. Callie'nin ailesini de öldürmüş olmaları muhtemeldi, çünkü onu da öldürmeye çalışmışlardı.

Bunlar Bailey'nin öz ailesini ve diğer Aslanov çocuklarını öldüren aynı pislikler miydi?

"Bunu Callie'ye göstermek istiyorum, bakalım ona tanıdık gelecek mi? Bence sen de bunu Bailey'e göstermelisin."

Joaquin bu fikri sevmemişti ama kabul etti. "Bunu planlamıştım."

"Güzel. Ayrıca yüz tanıma yazılımında herhangi bir sonuç elde edip edemeyeceğimizi veya dosyadaki bilinen muhaliflerle eşleşip eşleşmediğini görmek için bunu büroda araştırmak istiyorum."

"Önünüzde," dedi Stone. "Kimliği Joseph McKeevy olarak belirlendi. LOSS'un uzun zamandır bilinen bir üyesi. Anlatılanlara göre tam bir pislik. Sabıka kaydında birkaç silahlı soygun suçu olduğu bilinen bir suçlu. Ama kadınlara karşı işlenen suçlara özel bir ilgisi var. Küçükken kız kardeşinin bir arkadaşına tecavüz etmekten hüküm giymiş. Islahevinde birkaç yıl geçirdikten sonra serbest bırakılmış ama tekrar suç işlemeye başlamış. Memleketi Springfield, Missouri yakınlarında bir dizi işkence/tecavüz/cinayet olayının baş şüphelisiydi. Bir süre Meksika'da kayboldu. Juárez'de zaman geçirdiğini, saldırıya uğrayan ve çöle gömülmeden önce öldürülen kadınların ceset sayısına katkıda bulunduğunu düşünüyoruz. Birkaç yıl önce ülkeye gizlice geri döndü. Sanırım LOSS, ABD'yi parçalamak adına hastalıklı yöntemlerine devam etmesi için ona yeşil ışık yaktı. Harika bir grup insan."

"Hakkında açık arama emri var mı?" Joaquin sordu.

"Lütfen..." Stone gözlerini devirdi. "Yıllardır aranıyordu. LOSS onu karıştırmayı ve iyi saklamayı başardı. Tahmin etmem gerekirse, bir numaralı suikastçılara iyi baktıklarını söyleyebilirim. Onu ele geçirmek kolay olmayacak."

"Şu anda nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı? Hala Houston'da mı?"

"Bu sabah, bir trafik kamerası onu şehirden çıkarken ve 45 kuzey yoluna girerken görmüş."

Dallas'a doğru. Joaquin sanki Stone göğsüne yumruk atmış gibi hissetti. Kalbi tekledi. Nefes alamıyordu. Neden

McKeevy Dallas'a gidiyor olabilir miydi? En büyük korkusu, bu hasta herifin serbestçe dolaşıyor olması ve Bailey'i arıyor olmasıydı.

Joaquin'in vücudundaki her şey isyan etti. Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Evet, Nate'i öldüren pisliği yakalamak istiyordu. Ama içgüdüleri ona bu hırsın sadece arkadaşının intikamını almakla ilgili olmadığını söylüyordu. Eğer Bailey'e bir şey olursa... Tanrım, bunu düşünemiyordu bile.

"Hemen döneceğim." Sean eskizle birlikte ortadan kayboldu. "Bize bir dakika izin verir misin?" Stone Hunter'a dedi ki
Omuz silkti, sonra Sean'ı takip etti.

"Şimdi ne olacak?" Joaquin, Stone ile Thorpe'un ofisinde yalnız kaldıkları anda sordu.

Kaslı teknisyen özür dilemeden omuz silkti. "Sana bahsettiğim, kişisel davan için devlet kaynaklarını kötüye kullandığın için kovulup kovulmayacağının belirleneceği toplantı mı?"

Joaquin dondu kaldı. "Öyle mi?"

"Kaybeden taraf sen oldun. Üzgünüm dostum."

Kovulmuştu. *Hay sikeyim. Cidden mi?* Ama Stone'un ifadesi ona haberin şaka olduğuna dair bir umut vermiyordu.

İş, son on yıldır onun hayatıydı. Yetişkin hayatında bir davaya hazırlanmadığı ya da bir davada gizli görevde çalışmadığı bir zaman hatırlamıyordu. Kendini kolluk kuvvetlerine adamak için özel hayat gibi görünen her şeyi bir kenara itmişti. Bir arkadaşının cinayetini çözmek ve kadınların ölmesini engellemek için attığı bir "yanlış adımdan" sonra kapı dışarı edilmişti.

İç geçirdi, tüm vücudunun sarktığını hissetti. Artık hayatında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Keşke haberler daha iyi olsaydı, ama bana doğrudan verdiğin için teşekkürler."

Stone iri omuzlarını silkti. "Ben de böyle olmasını isterdim. Şimdi ne yapacaksın?"

Hiçbir fikri yoktu. Gerçekten, hiçbir şeyi yoktu. Evet, artık bir iş yeri yoktu, ama aynı zamanda hiçbir sorumluluğu da yoktu.

yaşamak için. Evi boktan bir yerdi, çünkü hiçbir zaman nasıl görüldüğünü umursayacak kadar orada bulunmamıştı. Sahip olduğu her yeri geçici olarak görüyordu. Cumartesi gecesi onu dışarı çıkarmaya parası yetmediğinde bunu umursayacak bir karısı ya da kız arkadaşı da yoktu. Besleyecek, giydirecek ve doktora götürecek çocukları da yoktu. On yıldır gelirinin yarısından fazlasını biriktiriyordu. Tekrar çalışmadan yıllarca yaşamayı göze alabilirdi. Geçmişte, bir dava yükünün olmaması, amaç duygusunun canını sıkardı. Ya şimdi? Bu ona Nate'i öldüren kişiye bunu ödetmek için daha fazla zaman veriyordu. Ve Bailey'i güvende tutmak için.

"Bu davayı çözün. Hak eden bazı pislikleri parmaklıkların arkasına koyun. Sonra . . . Bir yolunu bulacağım." Yeni bir iş bulmak ileride halledilecek başka bir sorundu. Bailey için tehlike şu anda gözünün önündeydi. Hangisinin daha önemli olduğu tartışılmazdı.

Arkasından ofisin kapısı tekrar açıldı ve Sean bir amacı olan bir adam gibi içeri girdi, Hunter da hemen peşindeydi. İkisi de tedirgin görünüyordu.

Sean masanın etrafında dönüp tekrar otururken, "Başka bir gelişme olabilir," dedi.

Callie ofise süzüldü, endişeli ve kesinlikle öfkeli arasında bir yerde görünüyordu. "Bu piç düğünümüzü mahvedecek, değil mi?"

Callie neden bahsediyordu? Joaquin dönüp sorgulayıcı bir bakışla ona baktı.

"Güzel ..." Sean tekrar ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

Callie iç çekerek adamın yanına gitti ve avucunu onunkinin içine koydu. Adam onu kendine çekti, sonra Thorpe'un sandalyesine yerleşti ve onu kucağına oturttu.

"Bu etkinliği planlamak için gerçekten çok çalıştım," diye belirtti.

"Daha çok neden kaza yapmaya çalıştığı konusunda endişelenmelisiniz."

"Kim?" Joaquin araya girdi. "Bilmem gereken biri mi?"

Sean polis krokisini ona doğru fırlattı. "McKeevy. Düğünde çalışan her tedarikçiden, etkinlikte yer alması planlanan her çalışan ve yüklenicinin biyografik bilgilerini göndermelerini istedik. Görünüşe göre geçen hafta fotoğrafçının asistanlarından biri olarak işe alınmış, diğeri gizemli bir şekilde ortadan kaybolunca. Timothy Smith adını kullanıyor."

Stone, "Bu gerçekten çok yaratıcı," diye söylendi.

Suikastçının takma adı Joaquin'in en az endişelendiği şeydi, özellikle de Sean masanın üzerine bir resim koyduğunda - polis robot resmiyle ürkütücü bir eşleşme. "Callie'nin dosyalarında bu vardı. Sanırım birebir aynı."

Anlaştık. "Sence Bailey'nin Dominion'da olduğundan haberi var mı? Yoksa düğününüzde haince bir şeyler planladığından mı şüpheleniyorsunuz?"

"İkisi de olabilir." Ve Sean bu konuda kesinlikle öfkeli görünüyordu.

"Bu insanlardan yıllarca kaçtım. Bence aklında intikam almak ve bana zarar vermek olması çok daha muhtemel," dedi Callie. "Bailey'nin nerede olduğunu nasıl bilebilir ki?"

"Bu konuda çok dikkatli davrandık," diye ekledi Sean.

"Kızların kulübün önüne gittiği gece hariç üyeler çalarken. O gece orada kimlerin olduğuna dair bir liste var mı?"

"Evet. Axel'e bunu çekmesini söyleyeceğim. Bu arada, bu çizimi Bailey'e göster. Belki sen müdahale etmeden önce bu adamı evinin ya da dans kumpanyasının etrafında dolaşırken görmüştür. Düşük bir ihtimal ama belki de ailesinin ölümüne herhangi bir şekilde karıştıysa, yüzü anılarını tetikler."

Joaquin, Bailey'i tüm bu tehlikeden, dramdan ve kargaşadan uzak tutabilmeyi dileyerek Sean'dan eskizi aldı. Şu anda, ona bir katilin yüzünü göstermemeyi tercih ederdi.

sonra da ona uzak geçmişiyle ilgili sorular sordu. Bu gece çok kırılgandı. Onu kırmayı göze alamadığından değildi; içindeki araştırmacı onun zayıflığını hissetmeli ve kana susamalıydı. Ama içindeki adam artık onu incitmeye dayanamıyordu.

Ne yazık ki, onu güvende tutmak istiyorsa başka bir seçeneği yoktu.

"İlgileniyorum. Ne dediğini sana bildiririm. Başka bir şey var mı?"

Sean başını salladı.

"Benden değil." Stone ayağa kalktı. "Sokağın aşağısına gidiyorum. Elli dolara bana iyi bir sakso çekecek bir striptizci tanıyorum. Genelde Salı günleri çalışmaz. Görüşürüz."

O gözden kaybolurken Sean, Callie'yi de yanına alarak kapıya doğru ilerledi, gülmemek için kendini zor tuttu, sonra Hunter'a baktı. "Harika bir iş arkadaşın var."

"Bir de bana sor." Hunter alay etti. "Jack gerçekten zeki eski ajanları işe alıyor ama bazıları kanayan bir hemoroit kadar kişilikli."

"Ağabeyinin anlattığına bakılırsa, seninki de pek iyi sayılmaz," diye takıldı Sean.

"yle mi? Logan da kıçımı pebilir."

Sean elini Hunter'a uzatmadan önce iki adam glşt. "Thorpe'un gününü özel kılmaya yardım etmeye geldiğin için teşekkürler. Sanırım Callie ve ben yaşlı adamı toplayıp sevgilimizi yatağına yatıracağız."

Sanki hiçbir şey onu daha mutlu edemezmiş gibi gülümsedi.

Hunter onun elini sıktı. "Davetiniz için teşekkürler. Karımı da alıp bir otel bulacağım. Bu gece arabayla dönmek için çok geç."

"İşte." Sean elini cebine attı ve bir dizi anahtar çıkardı. "Evde kal. Altı yatak odası var. Thorpe, Callie ve ben de arkanızdan geleceğiz. Kardeşini görürsen ona Tara'yla birlikte eve gelebileceğini söyle. Xander, London ve Javier kalacak."

"Emin misin?"

"Arkadaşlar ne içindir?"

Hunter anahtarları cebine koydu. "Teşekkürler."

Sean Joaquin'e, "Sabah geri döneceğiz," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa-"

"Numaranız bende var."

"Güzel. Yarın görüşürüz."

Sean ve Callie, muhtemelen Thorpe'u bulmak ve gece boyunca birbirlerine sarılmak için oradan ayrıldılar. Joaquin biraz kıskançlık hissetti. Sevdikleriyle paylaşacak bir eve sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Arkadaşlarını davet edip bir gece orada kalmak? Dağılmak ve bir yeri ev olarak adlandırmak?

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Hunter, ikisi yalnız kaldıklarında bunu söyledi.

"Ne?"

"Bu gece Bailey'i görmek gerektiğini biliyorum ve bu taslağı ona göster. Sakin ol."

"Bu gece 'yararlı' tavsiyelerle dolusun." Kayınbiraderinin tavrı sırtına tırmandı. "Belli ki benim duygusuz bir piç olduğumu düşünüyorsun. Neden bana bir iyilik yapmıyorsun? Kiminle uğraştığını öğrenene kadar bu işe bir son ver."

Hunter kollarını göğsünde kavuştururken aynı derecede sinirli görünüyordu. "Zaten bildiğime eminim ve ben olsam duygusuz piç demezdim. Ama madem öyle dedin, işe yarayacaktır. Nasıl davrandığını hemen hemen açıklıyor."

"Durumu anlamıyorsun-"

"Anlıyorum. Bak, bir ebeveynini kaybettin. Canın yandı. Anlıyorum. Ben de annemi kaybettim ve bu-"

"Şu lanet konuşmayı orada tut." Joaquin'in öfkesi on kademe birden yükseldi. Babası hakkında hiç konuşmamıştı ve şimdi başlamayı da reddediyordu. "Ben Bailey hakkında konuşuyorum. Babamın ölümünün bununla bir ilgisi yok."

"Kata'ya göre bu her şeye alakalı. Ama sanırım kokuyu sevdiğin için kafanı bu kadar kıcına sokmuşsun. Her neyse, dostum." Hunter omuz silkti. "Bailey

Benim sorumluluğumda değil ve Thorpe'un şimdiden onun hakkında senin işine karıştığını biliyorum. Orada kalması için onu teşvik edeceğimi söylediğimde bana güvenin."

"Önce beni kendi kız kardeşimden uzak durmam için uyardın, şimdi de bana ne söyleyeceğimi söylemeye çalışıyorsun..." Bailey onun için neydi? Esirinden daha fazlası. Ama kız arkadaşı değildi. Ya da sevgilisi. Onu korumaktan daha fazlasını yapmak istiyordu. Sonsuza kadar yaşamayı hiç düşünmemişti ama yine de onu bırakmayı hayal bile edemiyordu. "Bailey?"

"Sana zor zamanlar yaşatmaya çalışmıyorum, sadece acı bir gerçeği söylüyorum. O seni istiyor. Sana bağlı. Ona zaten çok şey yaşattın. Eğer sadece sevişip kaçacaksan, şimdi geri çekil. Yapmazsan onu mahvedeceksin."

Hunter onun cevabını beklemeden odadan çıktı. Joaquin açık, boş koridora baktı, suçluluk duygusu damarlarında sıcak, yakıcı bir çamur oluşturmuştu. Babası bugün onunla gurur duyacak mıydı? Bu düşünce bir anda aklına geldi ama Joaquin'in cevabı düşünmesine bile gerek yoktu.

Hayır.

Eduardo Muñoz çok çalışmıştı. İş için canını bile feda etmişti ama her şeyiyle bir aile babasıydı. Karısını seviyor ve çocuklarına tapıyordu. Her gün onlara ne kadar değer verdiğini hissettirirdi. Joaquin baba-oğul paylaştıkları o özel yaz günlerini hatırlıyordu. Babası o zamanı arkadaşlarıyla bira içerek ya da suçun kol gezdiği bir mahallede devriye gezerek geçirmeyi seçebilirdi ama o oğluyla geçirmeyi seçmişti. Babası Joaquin'in işkolik tavırlarını asla onaylamazdı. Eduardo onun tüm ailesini ve arkadaşlarını bir kenara itmesini daha da az onaylardı.

Joaquin o anda bunu fark etmesini sağladığı için Hunter'dan nefret etti.

Bir küfür savurarak Thorpe'un masasından kroki ve fotoğrafı aldı ve koridordan sola dönerek Bailey'nin odasına gitmek üzere odadan çıktı. Saatine baktı. Neredeyse bir saat geçmişti. Mükemmel zamanlama.

Kapıya yaklaştığında, öfkesini yatıştırmak ve kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. Hunter Bailey konusunda da haklıydı. Kızın daha fazla boka ihtiyacı yoktu ve Joaquin'in dava kapanmadan önce daha fazlasının başına geleceğinden hiç şüphesi yoktu. Ona gereğinden fazla acı çektirmeyi reddediyordu.

Karar verme zamanı ... balık mı yoksa yemi kesmek mi? Onun peşinden gidip seksin ötesinde bir şeyler denemek mi, yoksa onu sıkı sıkıya koruyup mesafesini korumak mı?

Joaquin, kızın yatak odasının kapısına yaklaştığında içgüdüünün ona ne söylediğini biliyordu. Kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdığında içeriden gelen hıçkırık seslerini duydu. Kapıyı çalmayı siktir et. Ona hemen ulaşmalıydı. Ona ihtiyacı olanı vermek ve dünyasını düzeltmek onun sorumluluğuydu.

On Birinci Bölüm

Yatak odasının kapısı aniden tıkırdadı. Joaquin elinde bir kâğıt parçasıyla içeri dalarken Bailey doğruldu, yüzü sıkıntılıydı.

Gözlerinden ve yanaklarından süzülen yaşları sildi, kızarmış burnunu ve şişmiş gözlerini saklayabilmeyi diledi. "Ne?"

Kâğıt parçasını kapının hemen içindeki şifonyerin üzerine bıraktı ve hiç şaşmadan ona doğru yöneldi. "Bebeğim ..." Acıma duygusu onu incitmişti. Joaquin karmaşık olmayan bir adam değildi. Anlaşılması ya da geçinilmesi kolay biri değildi. Ama onu güvende tutmak için her şeyi riske atmıştı, bunu inkâr edemezdi. Kontrolün onda olmamasından nefret ettiğini çok iyi bildiği halde, aralarındaki tuhaf dansta bir sonraki hamleyi yapmak isteyip istemediğine onun karar vermesine izin vermişti. Şu anda ona bakışı, sanki ona ulaşmak için denizleri yaracak ve yeryüzünü yakacakmış gibi

Bailey'nin kalbi sıkışıyor.

Çok, çok tehlikeli.

Yanına oturdu, yanaklarını avuçladı, niyetli ifadesi ona şu anda dünyada başka hiç kimsenin önemli olmadığını söylüyordu. "Konuş benimle."

Ve ne diyecek? "Tartışacak bir şey yok."

"Bailey, yalnız hissettiğini biliyorum ama değilsin."

Tanrım, onu çok kolay çözmüştü. Muhtemelen utanması gerekiyordu ama umursamayacak kadar üzgün hissediyordu.

Sanki kafasının içine girip her düşüncesini okumaya çalışıyormuş gibi gözlerinin içine baktı. Ela gözleri, siyah kirpiklerinin kalın saçaklarının yanında yemyeşil görünüyordu. Onlar

Bu kadar sert bir adam için neredeyse fazla güzeldi. Normalde onun ışıltılı bakışlarına çok kolay kapılırdı. Bu gece, o derinliklerdeki şefkati kabullenmek çok zordu.

"Blane yanımda. Tüm bunlar sona erdiğinde ve eve dönebildiğimde, bunu onunla telafi edeceğim."

Kaşlarını çattı. "Blane'i sikeyim."

"Boyum bir karış uzasaydı, omuzlarım oduncu gibi olsaydı, sakal bıraksaydım ve tesisatım farklı olsaydı belki ilgilenirdi. Ama bu imkansız olduğuna göre ..."

Joaquin'ın yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi. "Öyle olduğuna sevindim. Ve dikkatimi dağıtmaya çalışma. Ben burada olduğum için yalnız değilsin demek istedim."

Bailey onun bunu kastettiğinden şüphelenmişti ama ona inandığından emin değildi. Ne de olsa, ondan - eğer varsa - hafızasının derinliklerinde kilitli duran bilgileri istiyordu. O da oldukça sabırlıydı. Sabrı tükeniyor olmalıydı. Ayrıca, kendi ailesiyle ilişki kurmayacaksa, birdenbire onunla herhangi bir derin düzeyde ilişki kurmak isteyeceğinden şüpheliydi.

Kıvrınarak uzaklaşmaya çalıştı. Bunu yapmazsa, onun rahatlığının cazibesine karşı koyamayacaktı. Kendini ona doğru atacak ve omzunda hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. Adam onun için sadece daha fazla üzülecekti. Gözleri daha da şişecekti. Bunların hiçbirisi cazip değildi.

Joaquin sıkıca tuttu.

"Merak etmeyin. Ben iyiyim," diye onu temin etti, sonra komodine doğru eğildi ve daha önce banyodan getirdiği mendil kutusuna uzandı. Adam bırakmadı. "Kız kardeşin iyi birine benziyor."

"Yine konuyu değiştiriyorsun." Ses tonu bir uyarı gibiydi.

"Joaquin. . ." Bailey doğru kelimeleri aradı, her endişesini ve duygusunu dökmek zorunda kalmadan onu susturacak bir şey. "Bırak artık. Yorgun ve yıpranmış durumdayım. Bu gece orada bir sürü yabancı vardı. Bu benim için genellikle rahatsız edici bir durumdur."

Ona düşünceli bir bakış attı. "Kendinizi yabancı hissettiniz mi?"

"A Biraz. I zar zor biliyordu Herhangi biri.
Ben İçe dönük, Bu yüzden tanımadığım
insanlarla sohbet etmek zor olabiliyor."

"Daha erken gitmek isteseydin tek yapman gereken bunu söylemekti. Partide olacağın için heyecanlı olduğunu sanıyordum."

"İlk başta öyleydim. Sonra . . ."

Büyük bir sevgiyle dolu bir odada yabancı olmak onu etkilemişti. Kahretsin, bu küçük boo- hoo festivalini durdurmak zorundaydı.

"Devam et."

"Bilmiyorum. Callie partinin küçük olacağını söylemişti ama hiç de öyle hissettirmedi."

"Evet, onun 'küçük' toplantı kavramını bir tuz tanesi ile almak zorunda kalabilirsiniz. Onun düğünü samimi ama 'küçük' resepsiyonu iki yüz kişiye ulaştı." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu odaya döndüğüne göre kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet." İtiraf etmek istediğinden daha fazla depresyondaydı. Hayattaydı ve Joaquin sayesinde bu şekilde kalma şansı daha yüksekti. Sahip olmadığı sevdiklerini düşünmeyi bırakmalı ve kendini bu bunalımdan kurtarmalıydı.

Yüzünde hâlâ endişeli bir ifade vardı. "Sana bir şey getireyim mi? Aç mısın?"

Başını iki yana salladı. "Callie'nin bana kahvaltıda getirdiği simidi yediğimden beri bir utanç sarmalının içindeyim. Asla o kadar karbonhidrat yemem. Egzersiz rejimimden çok uzaktayım."

"Bunun için endişelenme, bebeğim." Tekrar yüzünü okşadı. "Bana mükemmel görünüyorsun."

Bailey erimeyi durduramıyordu. Keşke ona dokunmayı ve sanki onun için önemliymiş gibi bakmayı bıraksaydı, belki yapabilirdi. Ona asılmıyordu. Dokunuşu seksi hissettirmiyordu. Onu tavlamaya çalışmıyor, sadece neden ağladığını soruyor olması onu daha çok etkiliyordu.

"Bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Partiye geri

dön."

Joaquin sanki daha iyi biliyormuş gibi başını salladı. "Seni yalnız bırakmayacağım. Herkese nasıl baktığını gördüm, sanki grubun bir parçası olmak ister gibiydin."

Yeni yaşlar ağrıyan gözlerini yaktı. Neden bu işin peşini bırakmıyordu? "Lütfen benim için üzülme."

"Bilmiyorum. Ama ailesiz olmanın zor olduğunu biliyorum."

Bailey gerçeği önemsiz göstermeye çalıştı. "Seninkilerle birlikte olmanın sana göre olmadığını biliyorum. Çoğumuz benzer deneyimlere ve değerlere sahip insanlarla bağlantı kurmaya çalışırız. Birinin arkamı kolladığına inanmak benim için çok önemli."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Ona kalbini yerinden oynatan yumuşak bir gülümseme gönderdi.

"Babana olanları duyduğuma üzüldüm. Kız kardeşin daha çocuk olduğunu söyledi. Kaç yaşındaydın?"

"Neredeyse on üç yaşındaydım, yani uzun zaman önceydi."

"Kata seni çok etkilediğini söyledi. Bu yüzden mi artık ailenle pek görüşmüyorsun?"

"Bailey." Çenesini eline aldı ve bakışlarını kendi bakışlarıyla birleştirdi. "Ben iyiyim. Bu gece gözyaşları içinde olan ben değildim."

Ama onu sevecek insanlardan ayrı durmasının bir nedeni vardı. "Ağlamıyor olman acı çekmediğin anlamına gelmez."

Onu serbest bıraktı ve uzun bir iç geçirdi. "Ama ağlıyorsan, kesinlikle ağlıyorsun demektir. Seni bu boktan duruma ben soktum. Sana kolay davranmadım. Özür dilerim. Bırak yardım edeyim."

Kafasından birkaç itiraz geçti. Onun güvenliğinin sorumluluğunu üstlenmişti, duygusal durumunun değil. Ona yük olmak istemiyordu. Bailey, ruh halinin onun için neden önemli olduğundan bile emin değildi. Joaquin'i inceleyerek gizemi çözmeye çalıştı. Ona acımadığını söylemişti. Belki de sıkılmıştı? Yalnız mıydı? Azgın mı?

"Bu gece kendimi yalnız hissettim," diye itiraf etti. "Ama bu alışılmadık bir şey değil. Kimseyle gerçekten yakın olmadım ..." Anılarını gözden geçirdi, sonra her neyse onu

fark etti.

evlat edinen ailesiyle paylaştıklarının yalan olduğunu düşündü. "Belki de hiç. Joaquin, seni önemseyen insanların hayatına girmesine izin ver. İşin önemli ama her şey değil."

"Özellikle de bu gece kovulduğumu öğrendiğimden beri." Ona kendini küçümseyen bir gülümseme atmaya çalıştı.

Dehşet içinde nefesi kesildi. "Bu korkunç. Çok özür dilerim.

Bu dava yüzünden mi?"

"Bunun bir önemi yok. Yaptığım şeyi değiştirmezdim. Yine de gelip seni bulurdum."

Ondan kendisini avlamasını ve kaçırmasını istememişti ama Bailey yine de belli belirsiz bir suçluluk hissetti. "Beni kurtarmak işine mal olduğu için üzgünüm. Sen sadece doğru olanı yapmaya ve benim ve diğer kadınların ölmesini engellemeye çalışıyordun."

Omuz silkti. "Artık ikimiz de yersiz yurtsuz kaldık. Belki de iş dışında bir hayat düşünmemin zamanı gelmiştir. On yıldan fazladır düşünmedim. Aslında daha uzun süredir. İlk işime on altı yaşında annemin geçimine yardım etmek için girdim."

"Baban gittiği ve tek gelirle geçinmek onun için zor olduğu için mi?"

Dondu kaldı, sonra yavaşça başını salladı. "Kısa bir süre sonra gerçek bir pislikle evlendi ama başımızı sokacak bir evimiz vardı. Ondan hoşlanmadım ya da ona güvenmedim, bu yüzden çalışmaya devam ettim. Babam hayattayken bana her zaman, eğer evde değilse evin erkeğinin ben olduğumu söylerdi. Cenazesinde, bu pozisyonu kalıcı olarak üstlendiğimi fark ettim."

Bailey'nin kalbi onunkine uzandı. O sadece bir çocuktü. "Bu sana nasıl hissettirdi?"

"Sorumluluğumun ağırlığı gözümü korkutuyordu. Annem onun ölümünden sonraki birkaç gün içinde işe geri döndü, bu yüzden kendimi yemek pişirirken ve çamaşır yıkarken buldum. Kız kardeşlerim de yardım etti elbette. Kata ile aramızda sadece 21 ay var, ortanca kız kardeşimiz Mari de arada kaldı. Ama ben baba figürü, disiplinci, hakem ve bakıcı oldum."

"On ikide mi?"

Omuz silkti, dalgın görünüyordu ve Bailey onun düşüncelerini okuyabilmeyi diledi. "On üç yaşına bir ay vardı."

"Bu deneyimin sizi ve kız kardeşlerinizi gerçekten yakınlaştıracacağını düşünmüştüm."

Kaşlarını çatarak düşündükten sonra başını salladı. "Geriye dönüp baktığımda, ailemle ilgilendim, onlar için endişelendim, onlar için elimden geleni yaptım. Mari yetenekli bir öğrenciydi, bu yüzden sık sık ev ödevlerine ve çalışma gruplarına gömülürdü. Sanırım okul onun babamın yokluğunun acısından kaçışıydı. Kata her zaman çok bağımsızdı. Sürekli gider, kız arkadaşlarıyla takılır, erkeklerle flört ederdi. Ergenlik yıllarının birkaçını beni erken ağartacağından emin olarak geçirdim. Ama iyi oldu. Onlar büyüdükten sonra kendim için yaşamaya başlamak istedim."

"Büyürken babanı çok özledin, değil mi?"

Joaquin başını salladı. "Gerçek bir erkek olmadan önce erkek olmak zorunda kalmamın yanı sıra, onun mizahını ve bilgeliğini özledim. Beni güldürürken yanlışlarımı fark etmemi sağlayacak ne söyleyeceğini her zaman çok iyi bilirdi."

"Kız kardeşlerin muhtemelen seninle onun hakkında konuşmak isteyeceklerdir. Eminim onlar da onu özliyordur."

Ağzını açmasına bile gerek yoktu. Bailey zaten biliyordu, sadece kız kardeşleriyle konuşmaktan kaçınmakla kalmıyor, muhtemelen babasıyla ilgili de kimseyle konuşmuyordu. Peki neden onunla konuşuyordu? Kendisi de biraz neşelenmeye ihtiyaç duyduğunda onu teselli etmeye gelmişti.

Onunla potansiyel bir yatak tangosu partnerinden daha fazlası olarak ilgileniyor olabilir miydi?

"Artık ikisinin de kocası var. Mari'nin iki oğlu var. Kata'nın da yakında bir tane olacak. Normal işleri, toplumla bağları, arkadaşlarıyla bağlantıları var. Artık hiçbir ortak noktamız yok."

"Bir aile olmanız dışında. Onlardan birine sahip olmak için neler verirdim biliyor musun?"

Onun ellerini sıktı. "Bailey, eminim öz annen ve baban şunda olduğun kişiyle gurur duyuyorlardır.

Başarılı, kendi ayakları üzerinde durabilen, akıllı, güzel, nazik."

Gözleri doldu. "Onları hatırlamamak beni öldürüyor. Viktor Aslanov'un fotoğraflarını gördüğümde mideme bir yumruk yemiş gibi oluyorum. Anneme benzediğimi öğrenmek beni şok etti. Onun ya da kardeşlerim hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Bu acı veriyor. Öz babam araştırmalarını LOSS'a satmamış olsaydı hayatım nasıl olurdu? Bunu asla bilemeyeceğim."

Onun elini tuttu ve sıktı. "Hayır. Kaderin başka planları vardı, bebeğim."

"Gerçekten normal olduğumu düşündüğüm bir yetiştirilme tarzım vardı. Beni evlat edinen ailem bana rehberlik etti ve benimle ilgilendi." Tekrar gözleri doldu ve arkasını döndü. "Burada oturup yıllar boyunca benim için söyledikleri ve yaptıklarının görev mi yoksa sevgi mi olduğunu sorgulamak çok zor."

Joaquin yanağını onun avucunun üzerine kaydırды ve yüzünü ona döndü. "Seni önemsememiş olmalarına imkân yok." Başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Sana karşı koymak imkânsız."

Bailey'nin midesi altından çekildi. Gözlerini kırpıştırtarak ona baktı ve kendini onun gözlerinde kaybetti. Kalbi küt küt atmaya başladı. Yıllardır ailesiyle neredeyse hiç konuşmamış, ergenlik çağından beri en kişisel olmayan temaslar dışında her şeyden kaçınmış bir adam için, kendini ona açıyordu.

Titreyen bir nefes aldı. "Joaquin. . ."

Açıkçası, onun dokunuşunu protesto mu ettiğinden yoksa onu daha yakına mı davet ettiğinden emin değildi. Adamın onu gerçekten önemseyip önemsemediğini bilmiyordu ama önemseddiği umudu kalbinde dolaşıyor, ona fısıldıyor ve ona ulaşması için cesaretlendiriyordu.

Kafası aynı fikirde değildi. Callie ve Kata'nın fikirleri bir yana, ona olan öncelikli ilgisi hâlâ davasıydı. İşini kaybetmiş olsa bile, bu adam birdenbire ona sarılıp sonsuza dek birlikte olmak istemeyecekti. Onun yatağında geçireceği bir gecenin bile ona boyundan büyük işlere kalkıştığını kanıtlayacağından emindi.

Kadın kararını veremedi adamın yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi ve adam geri çekildi. Fırsat buharlaştı. Hayal kırıklığı onun yerini aldı, yine de aralarındaki mesafeyi korumanın en iyisi olduğunu düşündü.

"Bir şeye bakamayacak kadar yorgun musun?" diye sordu, ses tonu çok daha az kişiseldi. "Dava için."

Bailey, onun tereddütlerinin yirmi yıldır ilk kez duygularını paylaşma isteğini bastırmış olmasından nefret ediyordu. Ona yatırım yapmamış olsa bile, cinayetleri sona erdirmesine yardım etmek istiyordu, böylece ikisi de hayatlarına devam edebileceklerdi. "Hiç de değil."

"Teşekkürler." Kendini yataktan kaldırdı ve şifonyere doğru ilerledi, sonra elinde kâğıtla geri döndü. Kağıdı ona doğru itti.

Bir adamın taslağıydı. "Kim bu?" "Hiç tanıdık geliyor mu?"

Bailey bir dakika daha inceledi. "Olabilir. Eğer gerçek bir fotoğraf olsaydı, belki-"

"Bunun gibi mi?" Önüne bir resim daha koydu, bu seferki dörde altı ebadında renkli bir fotoğraftı ve kel bir adamın başının etrafında ağarmış bir saçak vardı. Yuvarlak bir yüz ve düz mavi gözler resme hakimdi. Anlayamadığı bir nedenden ötürü, adamın görüntüsü içini dehşetle doldurdu.

"Evet," diye nefes aldı. Sesi titriyordu. "Nerede?" Adam onun omuzlarını tuttu.

Anılarını araştırdı ve eli boş çıktı. "Bilmiyorum."

"Son zamanlarda mı?"

Bailey, hayırseverlerden bina çalışanlarına kadar dans kumpanyasıyla ilgili tanıştığı tüm insanları düşündü. Hiçbir şey yoktu. Berbat garsonluk işinden hatırladığı hiç kimse bu yüzle uyuşmuyordu. Onun anısı bulanık ve uzak görünüyordu.

"Hayır."

"Bunu bir düşünün. Odaklanın. Yüzünü gözünüzde canlandırabiliyorsanız, onu nerede görmüş olabileceğinizi de belirleyebilir misiniz?"

O denedim. O yapmamıştı. olmuştur a
öğretmen veya komşu ya da papaz. Babasının
arkadaşı ya da iş arkadaşı değil.

Ama onu geçmişte bir yerlerde gördüğünü biliyordu.

"Özür dilerim. Kim o?"

"Adı McKeevy. Tanıdık geliyor mu?" Adını hiç
duymamıştı. "Hayır. Duymalı mıyım?"

Joaquin omuz silkti. "O LOSS'un en iyi suikastçısı. Bu
hafta sonu Callie'nin düğününü basmaya çalıştığını
düşünüyoruz."

Bailey'nin nefesi kesildi. "Ve onu öldürün. Sean ve
Thorpe ne yapacak? Onun kızın yanına yaklaşmasına izin
veremezler. Onu görmek bile kalp atışlarımın
hızlanmasına neden oldu. Korku göğsüme baskı yapıyor.
Sen bana onun hakkında bir şey söylemeden önce yüzünü
tehlikeyle ilişkilendiriyordum. Callie'yi korumak
zorundalar."

"Yapacaklar." Resmi ve krokiyi komodinin üzerine
bıraktı, sonra kadının omuzlarını sıktı. "Şimdilik resmi
kaldırıyorum. Derin bir nefes al. Rahatla." Kız razı olana
kadar bekledi. "Onu çok gençken görmüş olma ihtimalin var
mı?"

Anılarını süzdüğünde, onun yakın geçmişinden
gelmediğini biliyordu. "Muhtemelen. Akla yatkın olan tek
şey bu."

"Ama onu tanıyamadın mı?" Kadın başını sallayınca
Joaquin başparmaklarıyla omuzlarını okşadı, nazikçe
rahatlattı. "Pekâlâ. Şimdilik bunu kafanın bir köşesine koy.
Belki aklına bir şeyler gelir. Ama sakın korkma. Benimle
güvendesin. Seni bu şekilde tutacağım."

Bailey ona inanıyordu. Joaquin ona göz kulak olduğu ve
LOSS'un çılgınlarından bir adım önde olduğu sürece hayatta
kalacaktı. Ama bir hayatı olacak mıydı? "Çok isterdim ama
böyle bir lüksüm olduğunu sanmıyorum. Belki de fotoğrafı
bu gece bana bırakmalısın, böylece üzerinde çalışabilirim."

Tereddüt etti ve yüz ifadesinden bu fikri sevmediği
anlaşılıyordu. Sonunda mantığı galip geldi. "Pekâlâ."

"Sean ve Thorpe Callie için çok endişelenmiş olmalılar."

"Eminim, ama onu tehlikeden uzak tutmak için dağları

yerinden oynatırlar."

"Bunu daha önce de yaptılar," diye kabul etti Bailey. "Ben de senin için aynısını yapardım."

Bir yumru yuttu. "Bunu söylemek zorunda değilsin.

İşbirliği yapacağım, bu yüzden bana yağ çekmene gerek yok." "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?" Yüzünde şimşek çaktı, kara kaşları gözlerinin üzerine kaydı Şimşek gibi öfkeyle yanıyordu.

"Davan bana bağlı. Sağduyu gibi görünüyor-" "Bebeğim, konu sen olunca, 'sağduyu'yu bıraktım. bir süre önce. Eğer yapmamış olsaydım, hala gece gündüz seni sorguluyor olurdum. Uyku ve yemek ikinci planda kalırdı. Aslında, dilinizi gevşetip gevşetmeyeceğini ya da tutarsızlıklarla size çelme takıp takamayacağımı görmek için yorgunluğunuzu kolaylaştırıyor olurdum. Kısacası, davama yardımcı olabileceği umuduyla sizi huzursuz ve dengesiz bırakmak için elimden gelen her şeyi yapardım."

Bunun yerine, onun rahatını ve zihinsel sağlığını ön planda tutuyordu. "Bunların hiçbiri geçmişî daha hızlı hatırlamamı sağlamaz."

"Şaşırabilirsin."

Kadın geri çekildi. "Bu taktikleri daha önce de kullandınız mı?"

"Dehşet içinde geri çekilmenize neden olacak şeyler yaptım. Onları gözümü kırpmadan yaptım. Cevapları almak benim işimdi. Yaptım da. Hayatıma devam ettim." İç çekti. "Sonra sen geldin."

"İşinle hiçbir ilgim olmadığını söylemiştin."

"Asla yapmadın. Bu davada kendim ve katledilen insanlar dışında kimse için çalışmıyordum. ABD hükümetinin beni kovması gerçekten umurumda değil. Bu bana sizi güvende tutmak için daha fazla zaman ve enerji veriyor. Dışarıda başka bir iş var. Ama sadece bir tane sen varsın."

Oh, Tanrım. Onu önemli olduğuna inandırmak, onu istemesini sağlamak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Bailey, Joaquin'in baş edebileceğinden daha fazlası olduğunu zaten biliyordu. Baloda limuzinin arkasında yaşadığı tek deneyim

Gece onu bu erkeksi saldırganlığa hazırlamamıştı. Onu hayal edebileceğinden çok daha fazla tahrik ederken bile korkutuyordu.

Bailey yutkundu. Kalbini mi koruyacaktı yoksa bedenini ateşe mi atacaktı? Duygularını korumanın hayatta ne yararı olabilirdi ki? Bekâretini alan Ryan Fuller onu gerçekten umursamamıştı. İncinmekten çok ağağılanmıştı. Kendini toparlamıştı. Joaquin Beyaz Atlı Prens olmayabilirdi ama yaydığı testosteron onu reddetmeyi zorlaştırıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ondan biraz daha fazla hoşlanıyordu. Doğru olanı yapmak söz konusu olduğunda, ahlaki pusulası gerçek kuzeye ayarlanmış gibi görünüyordu. Yöntemleri alışılmışın dışında olabilirdi ama adaleti kendi kariyerinden ve kişisel ilişkilerinden bile üstün tutuyordu. Bailey bunu son derece çekici bulduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Ayrıca, peşinde bir katil olması, yarının hiç de belli olmadığı gerçeğini ortaya çıkarmıştı. Yoksa Joaquin'i çok istediği için mi mantıklı davranıyordu?

"Gerçekten, soruşturmanızda işbirliği yapmamı sağlamak için bunu söylemenize gerek yok."

Onu daha yakına sürükledi. "Kahretsin, bunu konuşmuştuk. Sen daha iyi bilirsin." Parmakları sıkılaştı. "Ve eğer hatırlayamıyorsan, sana hatırlatmama izin ver. Seni öpmemi söyle."

Joaquin şimdi o kadar yakındaydı ki nefesi kadının dudaklarını ısıtıyordu. Bakışları onunkilere daldı, talepkâr ve aceleciydi. Ama dokunuşu nazik kaldı. Onun için kendini kontrol etti. Aslında en derin acılarından birini ortaya çıkarmış ve onunla paylaşmıştı. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Bailey kendini onun boğucu bakışlarından kurtardı, bakışları yanaklarının çukurlarında ve çenesinin sert açılarında gezindi. Dudakları, dolgun ve çok yakın, onu bekliyordu.

Tanrım, muhtemelen buna pişman olacaktı.

"Öp beni," diye nefes nefese kaldı.

Adam onu yatağa yuvarlamadan önce kalbinin tek bir atışı bile geçmedi. Sırtı yatağa çarptığı anda parmakları saçlarına gömüldü ve onu sıkıca kavradı.

ense. Başını kendi istediği yöne çevirdi ve dudaklarını yalayıp yuttu. Göğsü onunkini gölgede bıraktı. Kalçaları onun kalçalarının arasına sıkışmış, kendini evinde hissediyordu.

Bailey kendine yalan söyleyemez ve bundan hoşlanmadığını söyleyemezdi. Dilini derinlere sokup öpücüğün kontrolünü ele geçirdiğinde, tüm öz kontrolü ve direnme isteği kayboldu. Adam içeri girerken rahat davranmadı ya da hoş karşılanıp karşılanmadığını test etmedi. Hayır, onun dudaklarını kendi dudaklarıyla ezdi ve kontrolü tamamen eline aldı.

Tadı erkek, bira ve arzudan oluşan baş döndürücü bir girdap gibiydi. Saat beşi çoktan geçmiş gölgesinin kirli sakalları, kızın bileklerini kavrayıp başının üzerine doğru iterken hafifçe sıyrılıyordu. Kavrayışını bir eline aktarır aktarmaz, ağzını daha derinden ele geçirdi, dili onunkini çevreledi, yaladı, baştan çıkardı. Kalçasını kavradı, parmakları onu sıkıca tutuyordu.

Bailey onun altında huzursuzca kamburlaştı. Onun saldırısı hatırladığı her şeydi - acımasız ve ısrarcı - ama daha fazlası. Daha aç. Başka bir öpücük ve uzun bir inilti arasında bir yerde, onun sıcak iknasının tadına baktı. Ağzını son kez ele geçirdiğinden bu yana yirmi dört saatten az zaman geçmişti ama dokunuşu onun için bir ömür olduğuna yemin ediyordu.

Başı döndü. Kalbi yerinden fırladı. Bu baş döndürücü arzuda tek dayanağı Joaquin'di. Kollarını ona dolayamıyordu, bu yüzden bacaklarını kalçalarına doladı ve kalın ereksiyonuna yaslandı. Joaquin onun cinsel organını dürttü ve bacaklarının arasında bir elektrik çarpması yarattı.

İnlemesindeki takdir onu daha da alevlendirdi. Onu nasıl büyüleyeceğini çok iyi biliyordu ve bu bilgisini hiç tereddüt etmeden kullandı. Bailey, sadece kitaplarda ya da filmlerde mümkün olduğuna inandığı kalın bir ihtiyaç bataklığının içinde yüzüyordu. Mantığı dağıttı. Vücudunu ateşe verdi.

İnledi ve ağzını daha geniş açtı. Joaquin alanı anında ele geçirdi. Dilini kendi diliyle okşarken tüm dünyası sadece

ona daraldı, hala

Sert meme uçlarını adamın göğsüne bastırıyor ve bacaklarının arasındaki sikin üzerinde dönüyordu.

Ağır ağır nefes alarak dudaklarını onunkilerden ayırdı. Bakışlarını onun üzerinde gezdirerek tekrar ensesini kavradı ve bir sonraki fethedici öpücüğü için onu ağzının altına hizaladı.

"Bana gömleğini çıkarmamı söyle," diye mırıldandı önce.

Parmaklarının çıplak tenine dokunmasını arzuluyordu. "Dokun bana."

"O kadar çok istiyorum ki, derimden sürünerek çıkmak üzereyim. Ama sana dokunmadan önce o küçük tişörtü üzerinden yırtıp atmamı ve o güzel meme uçlarını ortaya çıkarmamı istediğini bana söylemen gerekecek. Ya tam rıza ya da hiç."

Bailey nefesini tutamadı. Kanı ısındı, hızlandı, çalkalandı. Dudaklarını boynundan yukarı doğru sürükleyip çenesinde gezdirerek ağzının hemen üzerinde durduğunda, onu içinde hissetmek için neredeyse her şeyi söyleyebileceğini biliyordu.

"Gömleğimi çıkar," diye nefes nefese kaldı. "Beni görmeni istiyorum."

Joaquin tereddüt etmedi. Düğmelerle ya da giysiyi başının üzerinde sürüklemekle uğraşmadı. Kadının bileklerini serbest bıraktı, göğüslerinin hemen üzerindeki ipeksi yumuşak kumaşı avuçladı ve çekti. Kumaş onun gücüyle kolayca yırtıldı.

Serin hava tenine çarptı. Bakışlarının sıcak alevi soğuğu yok etti. Meme uçları sütyeninin altında boncuk boncuk oldu. Adamın ona bakışı, sanki onu almazsa ölecekmiş gibi, Bailey'nin ona uzanmasına neden oldu.

Elini onun omzuna doladığı anda, gömleğini çıkarmasını diledi. Pamuğun altındaki her şey çelik gibiydi, boyun eğmezdi. İyi fiziği olan erkeklere yabancı değildi. Dansçılar her zaman iyi gelişmiş olurlardı. Kaldırışları gerçekleştirmek için gereken güç ve disiplin, kesik göğüslere, şişkin omuzlara ve sıkı karın kaslarına neden oluyordu. Ama Joaquin onu daha çok heyecanlandırıyordu. Kaslarını tayt giyerek ve yüz kilodan daha hafif kadınları kaldırarak geliştirmemişti.

Kaslarını sokaklarda, savaşlarda, dünyayı daha güvenli bir yer haline getirmeye çalışarak kazanmıştı.

"Çıkar şunu." Adamın kolunu çekiştirdi.

Kara kaşlarını ona doğru kaldırdı ama kıpırdamadı.

"Lütfen..." Yalvarırcasına çenesinden yukarı doğru öptü ve dudaklarının köşesini okşadı.

"Eğer ikimiz de soyunuyorsak, büyük ihtimalle seni becereceğimi anlamışsındır."

"Henüz evet demedim," diye hatırlattı ona sinsi bir gülümsemeyle.

Joaquin dirseğini kızın başının yanındaki yatağa dayadı, yüzü kızının üzerinde geziniyordu. "Sana rızanı haykırmanın bir yolunu bulana kadar durmayacağım. Bunu bir düşün, sonra soyunmaya başlamamı istersen bana haber ver."

İçindeki kız onun sözlerine kulak vermesi gerektiğini biliyordu.

İçindeki bir şeytan onu dürtükledi.

"Bana çılgılık attırmak kulağa oldukça iddialı geliyor. Bu sizin yapabileceğiniz bir şey olmayabilir."

Dondu kaldı. "Eğer buna bir son vermek gibi bir niyetin varsa, benimle dalga geçme. Çünkü yanıldığını kanıtlamaktan çok mutlu olacağım."

Sözleri onu sadece daha karanlık bir çılgınlığa sürükledi. Bailey'nin onun tehdit ettiği şeyi yapabileceğine dair çok az şüphesi vardı. Ve bu fikir içini cız ettirdi. "Lütfen tişörtünü çıkar."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Başın çok büyük belada, bebeğim. Bundan çok zevk alacağım ve senin de aldığından emin olacağım. Vücudundaki zevkin her zerresini çıkarana kadar dinlenmeyeceğim."

"Söz mü?"

Kadının alaycı tavrı karşısında adam alçak sesle güldü, sonra da kadının üzerine çıkacak kadar yükseldi. Gömleğini çıkarmak için bir şey yapmadı, sadece başının arkasına uzandı, yumruğunda topladı, çekti ve odanın diğer tarafına fırlattı.

Bailey'nin nefesi kesildi. Her bir santimi her hareketinde dalgalanıyor ve bükülüyordu. Koyu saten teni sert etinin üzerinde uzanıyordu. Göğsünün üzerindeki hafif bir saç teli, vücudunu ikiye bölen çizgiden aşağı doğru kıvrılan bir

hazine izine yol açıyordu.

yontulmuş karın. Dürüst olmak gerekirse, eğer hayalinde bir erkek canlandırmış olsaydı, Joaquin'e çok benzeyebilirdi.

"Sıra sende," dedi kalın bir sesle, bir parmağını sütyen askısının altına kaydırarak. "Çıkarmamı söyle."

Sinirlerini bastırdı. Bir balet olarak göğüs konusunda pek de yetenekli sayılmazdı. Küçük göğüsler tek parça streç giyside harika duruyordu ve kıvrımların çizgilerini bozması konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu. Hatta sırtı açık ya da askısız bir şey giymek istediğinde bu bir avantajdı çünkü eksikliğini hissettiği kızları destekleyecek doğru giysiyi bulma konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ama potansiyel bir sevgilinin yüzüne bakarken ... Joaquin gibi düpedüz erkeksi bir adam muhtemelen dolgun göğüsler bekliyordu. Muhtemelen geçmişinde güzel göğüslere sahip olmuştu.

"Kıyafetlerinin geri kalanını kaybettiğini görmeyi tercih ederim."

"Belki öyle, ama meme uçlarını görene kadar pantolonumu çıkarmak için motive olmayabilirim. Seni o sütyenden çıkarmam için bana izin ver."

Bakışları kadının göğüslerine sabitlenmişti. İç çamaşırı pek bir şey saklamıyordu. Bunu görebilmesi gerekiyordu, yani görülecek pek bir şey yoktu. Bacakları ve poposu çok daha iyiydi.

"Sen her zaman istediğini elde eden bir adama benziyorsun. Seni bekletme havasındayım." Ona sahte bir iç çekiş verdi. "Ama simit, içki ve neredeyse hiç yemediğim diğer şeylerden sonra bu kot pantolon çok dar."

Kadın belinin hemen altındaki düğmeyle oynarken, adam onu izledi. "Öyle mi? Seni rahatsız edemeyiz. Onları kaybetmek mi istiyorsun yoksa yardım mı?"

Eğer kot pantolonunu indirirse, gerçekten seks yapma şansları katlanarak artacaktı. Bailey, göğüsleri hâlâ kapalıyken onunla sevişmeyi kabul edeceğinden çok şüpheliydi. Öte yandan, belki de var olmayan göğsünü ortaya çıkarmak zorunda kalmadan önce onu başka şekillerde meşgul edebilirdi.

"Neden bana yardım etmiyorsun?" Parmaklarını fermuarına götürdü ve sessiz bir tıslamayla fermuarın düşmesine izin verdi.

Joaquin kot pantolonu kavradı, sanki onu parçalamak için sabırsızlanıyormuş gibi ona bakıyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Kan, sadece tahrik olduğunda akması gereken her yere hücum etti. Tanrım, muhtemelen boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Öyleyse neden canavarı yemliyordu? Çünkü onu arzulu ve seksi hissettiriyordu ve onun da en az kendisi kadar gergin olmasını istiyordu.

"Sıkıntı içindeki bir genç kıza karşı koyamam." Kalçalarının etrafındaki kumaşı çekiştirdi.

Kadın çıplak külotunun dantelli kemerini tutarken, adam kot pantolonunu hızla indirdi, kalçalarından aşağıya, dizlerinin üzerinden geçirdi, sonra da ayaklarının ötesine itti. Onları da odanın diğer ucuna fırlattı - gömleğini fırlattığı yönün tersine.

Şimdi ona bakarken gözleri kararmış, şehvetle parlıyordu. Kalçalarını kavradı, elleri o kadar büyüktü ki başparmakları neredeyse monsunun üstünde buluşuyordu. Bailey'nin nefesi kesildi. Neredeyse *oraya* dokunacaktı ve şimdi vücudu ne kadar elektriklese de, gerçekten dokunduğunda ne kadar tahrik olacağını hayal bile edemiyordu.

"Güzel külot, ama işe yaramaz. Altındaki o güzel amcığgı görmek istiyorum."

Joaquin'in yatakta kelimelerden çok daha fazlası vardı. Muhtemelen bunu birkaç yüz kez yapmıştır. Bailey hem onun büyüüne kapıldığını hem de zihinsel olarak çırpındığını hissetti. Ona nasıl cevap verecekti?

"Başka bir şey çıkardım. Şimdi sıra sende. Kotun yerde daha iyi durur."

Bu ses nereden gelmişti? Sesi neredeyse baştan çıkarıcıydı.

Ona sert bir bakış attı. "Yol boyunca bir yerlerde, benimle seks yapmanın eşitlikçi bir aktivite olduğu fikrine kapılmışsın. İzin verin sizi temin edeyim."

"Bu gösteriyi yöneteceğini mi sanıyorsun?"

"Bunu düşünmene gerek yok, bebeğim. Sen ve ben buraya geldiğimizden beri Thorpe ve Sean ile bir iki sohbetten fazlasını yaptım. Kendimle ilgili birkaç şeyin farkına vardım."

Callie'nin Joaquin'in bir Dom'un tüm özelliklerine sahip olduğuna dair verdiği güvence aklına geldi. "Ah."

"Bu seni rahatsız mı etti? Çünkü rahatsız ediyorsa, şimdi durup uzun uzun konuşmamız gerekiyor."

Küçük bir beyaz yalanla bu tren enkazını durdurabilirdi. Küçük göğüslerini ya da muhtaç ruhunu, muhtemelen onu tek bir gecede ezip geçecek bir adama göstermek yoktu.

Muhtemelen er ya da geç ona zarar vereceğini bilse de, Bailey sadece başını salladı. "Bu beni tahrik ediyor."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Güzel. Bunu itiraf etmenin senin için kolay olmadığını söyleyebilirim."

"Lise son sınıftayken, biri bana düz Tabasco sosu yutmam için meydan okudu. Bu daha kolaydı."

Güldü. "Ne yapacağı belli olmayan küçük bir şeysin. Bu hoşuma gitti. Ben senin zarif olmanı bekliyordum. Yatakta tamamen kibar. Gerçek sen çok daha seksisin."

Joaquin göğüslerini birbirine bastırdı. Çıplak karınları buluştu ve Joaquin onun boynuna doğru öpücükler kondurarak dudaklarını yeniden tüketti. İlk dokunuşuyla onu sersemletti. Bu baş döndürücü arzu kayması onu daha da derine, odaklanmanın ve kısıtlamanın yok olduğu bir yere sürükledi. Adamın çelik gibi omuzlarını kavradı ve ona tamamen açılırken sarıldı.

Tam ağzına girdiği sırada, parmaklarını göğüs kafesinden yukarı doğru sürükledi ve göğsünün altında durdu. Kadının göğüs uçları beklentiyle acı içinde boncuk boncuk olmuştu. Başını kaldırdı, tamamen ona sabitlendi.

"Sana dokunmamı söyle," diye bağırdı.

Kontrolün kendisinde olmasını istiyordu ama ona yeşil ışık yakana kadar hiçbir şey yapmayacağına dair söz vermişti. Bir an için, Bailey onu dengeleyen bir güç duygusu hissetti.

biraz terazi. Muhtemelen uzun sürmeyecekti; adamın onun tüm kontrolünü ele geçireceğine, sonra da onu inleyerek, nefes nefese ve tamamen doymuş bir halde bırakacağına inanıyordu.

"Hazır olduğumdan emin değilim," diye itiraf etti usulca.

Hemen vites küçülttü ve avucunu kadının beline doğru kaydırды. "En son sevgilin ne zamandı?"

O kadar geçmişte kalmıştı ki bunu itiraf etmekten utanıyordu. "Birkaç yıl önce."

"Yıllar mı?" Joaquin şaşkın bir nefes verdi, sonra yüzünün yan tarafını okşadı. "Endişelenme. Şimdiye kadar gördüğüm her şeye bayıldım. Gerisini gördüğümde beni terleteceğinden hiç şüphem yok. Bu konuda bana güvenebilir misin?"

Böyle söylediğinde mi? Bailey başını salladı.

"Güzel. Güvenli bir kelimemiz olması gerekiyor. Seninle çok sert oynarsam eylemi durdurmak için söyleyebileceğin bir şey, ama aynı zamanda kendini rahatsız veya bilinçli hissediyorsan da kullanabilirsin. Bu sana yardımcı olur mu?"

"Kesinlikle. Teşekkürler."

"Trafik ışıklarında kalmaya ne dersin? Sen 'kırmızı' de, ben de konuşana kadar sana dokunmayı tamamen bırakayım. Şimdi, ben aklımı kaçırmadan önce meme uçlarının üzerindeki o lanet dantel parçasını çıkarır mısın?"

Çok erkeksi, çok kararlı. Ve içindeki dişinin karşı koyamayacağı bir şey. Bailey endişelerini rafa kaldırmak için elinden geleni yaptı. "Benim için yapar mısın?"

"Oh, evet. Otur." Onu dik tuttu ve üzerine çıktı, vücudunun üzerine çömeldi, göğüsleri neredeyse birbirine değiyordu.

Parmakları tekrar saçlarında gezindi, çekiştirene kadar yavaşça sıktı ve onu boynunu dudaklarının altına doğru eğmeye zorladı. Dudaklarını tekrar kapatıp içeri dalarak her girintinin tadına bakarken nefes alış veriş hızlandı.

Artık onu istediği yere getirdiğine göre, saçlarına sabitlediği eli sırtından aşağı kayarak onu

karıncalanma. Diğer eli, her ikisi de sütyen askısının arkasında buluşana kadar omzunun etrafında kıvrıldı.

Hayal meyal, adamın kendisine yaslanmadan ya da aşağıdaki şilteye dayanmadan bu pozisyonu koruyabilmesi için çok güçlü bir karın kaslarına sahip olması gerektiğini fark etti. Ama bu düşünce oluşur oluşmaz, sırtındaki iki küçük tel bağlantıyı çözmüştü ve artık özgürdü.

Joaquin sütyeni çıkarma zahmetine girmedi. Geri çekildi, kupları yukarı itti, sonra aşağıya indi, sol meme ucuna yapıştı ve olabildiğince derin emdi.

Temas, klitorisine bir yıldırım çarpması gibiydi.

Parmakları kadının omurgasını ısırdı. Dudaklarının arasından göğsünü içine çekerken nefesini içine çekti. Emme gücü düşüncelerini karıştırdı ve aklını başından aldı.

Bailey parmaklarını onun kalın saçlarında gezdirdi ve onu daha yakına çekti. Parmaklarını kalınlıkla çevreledi ve nefesi kesildi. Diğer meme ucuna geçtiğinde nefes almak önemsiz hale geldi, dişleriyle eğlenceli bir ısırık aldı ve ağzının sıcak fırınına süpürdü.

Çabucak fark etti ki, adamın dişlerinin kıştırması hem içini ürpertiyor hem de hassas bedenini daha fazla his almaya hazırlıyordu. Düzensiz bir inilti çıkardı. Hareket halindeki bir aracın arkasında metrelerce taftanın içinde yaptığı tek seks denemesi onu Joaquin'e hiç hazırlamamıştı.

"Bunlar ..." Onu yastıklara yasladı ve ön kollarını sırtına dayadı. Parmakları omuzlarının önünde kıvrıldı ve ilk meme ucuna dönmeden önce onu tam istediği gibi konumlandırdı. "Çok inanılmaz. Bir dakika önce olduklarından bile daha sertler. Bunları uzun süre bırakmayacağım."

Ve Bailey'i meme uçları zonklayana, damarlarına ateş dolana ve seksi ağrıyana kadar gezintiye çıkararak bunu kastetti.

"Joaquin!" Sesi yalvarıyor gibiydi çünkü yalvarıyordu.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, bebeğim."

Bailey bilmiyordu. Daha sert. Daha fazla. Bir şey . . . Tek bir kelime bile söyleyemedi, sadece nefes nefese kaldı ve adamın saçlarını avuçladı.

Ona gırtlaktan bir hırıltı verdi. "Bana bir cevap ver." "Bilmiyorum. İhtiyacım var ..."

"Sana ihtiyacın olanı vermemi ister misin?" diye sordu dudaklarını tekrar diğer meme ucuna geçirirken, bu kez ilkini acımasız bir baskıyla kısırdı.

Bağırdı ama yine de çok iyi hissetti. Sadece zevk içinde boğulmuyordu; bu onu gittikçe daha da dibe çeken şiddetli bir akıntıydı.

"Evet. Lütfen. Şimdi."

"Bunu çok iyi yapacağım." Dişlerinin keskin kenarı yine meme ucunu sıyırdı. "Sana biraz acı çektirdikten sonra."

Sufier mi? Bunu o istememişti. "Ne?"

"Bana daha önce beni bekletme havasında olduğunu söylemiştin. Ben de aynen öyle hissediyorum."

Kadın tekrar itiraz edemedi, adam sütyeninin askısını kolundan aşağı çekti, elini tuttu ve başının üzerine itti. Vücuduna doğru ilerleyerek hemen üstündeki bir şeyi kavradı. Bir saniye sonra yumuşak ama sağlam bir kumaşın bileğini kavradığını hissetti. Kulaklarında bir klik sesi yankılandı.

"Kelepçe mi?" Bu düşünce onu hem dehşete düşürdü hem de bayılttı.

"Tamamen merhametime kalmanı istiyorum."

Nedense, fazla bir şey bulabileceğinden şüpheliydi. Adam onu bir anda alt etmişti. Daha fazlasını bekleyemezdi.

"Bana evet de." Ela gözleri kızın içine dikilmiş, en az karanlık sesi kadar ona hükmediyordu.

"Evet," diye fısıldadı.

Kadın daha gözünü bile kırpamadan, adam diğer kayışı da kadının serbest kolundan aşağı çekti ve dantelli giysiyi yatak direklerinden birinin üzerine astı. Kadın, adamın önünde sadece bir

küçük, şeffaf bir külot ve gergin bir gülümseme ile diğer bileğini yatağa sabitledi.

Bailey'nin kalbi boğazına kaçtı. Buna hazır mıydı? Onunla gerçekten başa çıkabilir miydi? Joaquin kafasında bir fantezi gibi canlanıyordu ama gerçeklik ...

"Rahatla," diye mırıldandı. "Her yerine dokunacağım. İşimiz bittiğinde vücudunda dokunmadığım bir santim bile kalmayacak. Ama sana zarar vermeyeceğim."

Fiziksel olarak endişelenmiyordu. Duygusal olarak? Birazcık bile umursamadan bir erkekle yatamayan o kız mıydı? Balo sayılmazdı aslında. Ryan'a büyük bir aşk besliyordu ve biraz da çakırkeyifti. Kendisi beyazlar içindeyken ve Ryan smokin giymişken, onların rüya gibi bir çift olduğu hayaline kapılmak son derece kolay olmuştu. Kendini Joaquin'e teslim etmek, ayıkken seçtiği bir şeydi. Bir an bile bir gelecekleri olduğunu hayal etmemiştii. Bu gece zevke teslim olabilir, kış gökyüzünü soğuğa çevirdiğinde kendine gülümsemek için bir neden verebilir ve bir kadına nasıl yaklaşacağını bilen bir adam tarafından dokunulmanın tadını çıkarabilirdi. Bu saf ve basit bir seksti.

"Biliyorum."

Bakışları onu okşuyor, aynı anda hem güven veriyor hem de ödüllendiriyordu. Sonra bakışları vücudunda gezindi, titreyen her kabarıklığı ve gölgeli her çukuru okşadı. Hâlâ dimdik ve şiş, yalvarır gibi duran meme uçlarına takıldı. Joaquin parmak uçlarını, onu titretmek için tasarlanmış hafif bir okşamayla teninde gezdirdi. Joaquin'in dokunuşuna doğru eğildi.

Göğsünü avuçladı, avucu etini yuttu. Yavaşça kaydırarak başparmağını ucuna değdirdi. Bailey'nin nefesi kesildi. Tüm vücudu gerildi.

"Hassas meme uçları. Buna bayılıyorum. Göğüsler harika ama asıl önemli olan meme uçları. Bunlara işkence edip küçük külotunu ıslatmak için sabırsızlanıyorum. Ama . . . Zaten ıslak mısın, bebeğim?"

Sorgulayan bir kaşla ona bakarken, parmakları karnından aşağıya doğru kaçınılmaz kaymaya başladı. Loş ışık, onu fena halde tahrik ettiği gerçeğini gizlemişti -şimdiye kadar. Tek yapması gereken parmaklarını ipeğin üzerinde gezdirmektir ve onu ne kadar tahrik ettiğini anlayacaktı.

"Bekle!"

Durakladı, avuç içi göbeğinin hemen üzerinde geziniyordu. "Eğer korkuyorsan ya da üzgünsen, bunu çözeceğiz. Eğer benden saklanıyorsan, bu işe yaramaz. Bir sorunumuz mu var?"

"BEN-BEN ..." Nefesini dışarı verdi. Bailey içindeki paniği anlamıyordu. Adamın amacı onu tahrik etmek değil miydi, böylece ıslanabilecek ve seks yapabilecekler miydi? "Hayır. Sorun değil."

"Mükemmel. Külotuna dokunmamı söyle."

Sesinin alçak gürültüsü, büyüleyici bakışlarıyla birleşince onu zorladı. Onu tahrik ettiğini bilmesine izin vermek ona güç veriyordu. Ama bir keresinde ezici bir seks yaşamıştı. Şimdi ters yüz edilmek istiyordu.

Bailey cesaretini toplayarak yutkundu. "Hisset onları. Dokun bana."

Gözleri daralmadan ve içindeki yırtıcı hayvan ortaya çıkmadan önce yüz ifadesindeki bir şey bir anlığına yumuşadı. Parmak uçları kızın aşırı ısınmış tenine tekrar temas etti. Onun dokunuşuyla sarsıldı. Adam elini onun herhangi bir yerine her koyduğunda, onu tüm vücudunda hissediyordu. Neden? Bunu ona nasıl yapabilirdi?

Dokunuşu aşağıya, aşağıya kayarken, külotunun dantel kemerinin üzerinden geçerken, sonra daha da aşağıya inerken bunların hiçbirinin önemi yoktu. Sonunda, artık onun uyarılmasıyla iyice sıırılsıklam olmuş ipeksi kumaşı sıyırdı.

Alçak, minnettar bir iniltiyle daha fazla baskı uyguladı. "Bu ıslak. Çok tatlı. Ağzımı tam buraya koymak için sabırsızlanıyorum. . ." Klitorisinin üzerinde küçük bir daire çizdi. "Ve sen de sertleşmişsin. Boşalmaya hazırsın, değil mi?"

Bailey kemerli içine onun Dokun, umut
için derinleştirmek baskı.

Bunun yerine gevşedi. "Soruya cevap ver."

Akılsız bir iniltiyle kelepçeleri çekti, kalçalarını kaldırmaya çalıştı -herhangi bir şey. Adam tamamen geri çekildi. "Bailey?"

"Evet. İstiyorum."

"Bana tam bir cümle söyle." "Beni bekletiyorsun," diye suçladı.

Başını salladı. "Tıpkı senin bana ne yapmama izin vereceğini tam olarak bildiğimden emin olduğum gibi."

Eğer bu kadar tahrik olmamış olsaydı, Bailey utanacağını biliyordu. Ama parmaklarının tekrar hassas sinir yumağının üzerinde dans edeceği vaadi, utancını geride bırakmak için ihtiyaç duyduğu tek şeydi. "Lütfen beni boşalt."

"Ne tatlı bir yalvarış. Kesinlikle dikkate alacağım. Yakında."

Sözleri ancak onun üzerine yuvarlanıp ağzını talepkâr bir baskıyla yakalamadan, sabır ya da özür dilemeden dudaklarını kendi dudaklarıyla açmadan önce kaydedildi. Öpücükle birlikte onun tüm bedenini ele geçirmiş gibiydi. Kalınlaşan bir arzu çizgisi tarafından askıya alınmış gibi hissetti. Bu onu ayakta tutuyordu, ona karşı, nefesini tutmuş, bekliyordu ...

Bailey, onun dudaklarının ustaca kayışında, dilinin acil dalgalanmasında kendini kaybetti. Parmaklarını yumruk haline getirdi, ona dokunabilmeyi, onu daha yakına getirebilmeyi diledi - şimdi klitorisinin derinliklerinde zonklayan ağrıyı hafifletecek bir şey.

Joaquin ağzını ayırdı, kadının gözlerinin içine bakarken derin derin nefes alıyordu. "Beni neden bu şekilde etkilediğini bilmiyorum. Sana dokunmamam gerekiyordu. Seni asla yatağa atmak için hayatından almadım."

Çoğu kişiye göre ona inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Ama o inandı.

"Sana güvenebileceğimi hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti. "O zaman bana karşı dürüsttün."

Yüzünü buruşturdu. "Sert davrandım. Bunun için özür

dilerim."

"Daha iyi hale getirmek mi?" diye sordu nefes nefese. "Tamamdır."

Dudaklarını meme ucunun etrafında kenetlemeden önce kelimeler ağzından ancak çıkmıştı. Yanına doğru hafifçe eğildi, bırakmadı, sadece onu daha derine çekti. Kadın emişin etkisiyle inledi, bacakları huzursuzca oynadı, ayrıldı.

Joaquin'in ayartılmasına ya da ikna edilmesine gerek yoktu. Parmaklarını hatasız bir şekilde klitorisine doğru kaydırırken, göğsünün sert tepesini tekrar ısırdı. Çifte yumruk onun nefesini kesti. Cinsel organı nemle dolup taşıyor, adamın onun derinliklerine doğru ilerlemesini kolaylaştırmaya fazlasıyla hazırdu.

Parmaklarının alaycı daireleri hızlanmadı. Daha sert bastırmıyordu. Bunun yerine, dokunuşu hiç bitmeyen bir alaydı, yangın çıkarıcı bir patlamaya doğru inşa edilen yakıcı bir zevkti. Kadının nefesindeki küçük kesilmeler onu daha da heyecanlandırıyor gibiydi. Kalçasına bastırıldığı ereksiyon daha da kalınlaştı, sertleşti. Kahretsin, bunu istiyordu.

Onun dokunuşuyla zonklama hızlandı ve duyularını bastırdı. Bir coşku dalgası bir anlığına aklını başından aldı. Bailey haykırdı.

"Bu iyi geldi mi?"

"Bu harikaydı." Kendisine verdiği her şeyden çok daha iyiydi. Ryan Fuller'ın balo gecesi ona verdiği her şeyi kesinlikle geride bırakmıştı.

"Öyle miydi?"

Tereddüt etti. "Evet. Orgazm bitti."

Joaquin ona kurt gibi bir kahkaha gönderdi. "Bu bir orgazm değildi."

"Tabii ki öyleydi." Öyle olmalıydı. Zevkin sınırı artık eskisi kadar keskin değildi. Başka ne olabilirdi ki?

"Böyle mi düşünüyorsun?" Parmaklarını onun muhtaç tomurcuğundan kaldırdı.

Anında, arzu tüm gücüyle geri dönerken talep onu çarptı. Nefes nefese kaldı ve kocaman gözlerle ona baktı.

"Kesinlikle," diye homurdandı. "Neden orgazm olduğunu düşündün ki?"

"Ben hiç ..." Tanrım, onun vücudu hakkında kendisinden daha çok şey bildiğini fark etmek ne kadar utanç vericiydi.

"Hiç mi? Son sevgilin tamamen beceriksiz miydi?"

Hemen hemen. O zamanlar bunu bilmiyordu ama körler sağırlar birbirini ağırlardı, bu yüzden kafa karışıklığı anlamlıydı. "Tecrübesiz."

Onun göğsünün yan tarafını öptü. "Oh, sana yapacağım şeyler."

Bu düşünce onu baygın hissettirdi. Şimdiden, onun şimdiye kadar deneyimlediğinden çok daha fazlasını yapmıştı. Ve eğer ona tanıdığından daha fazla zevk verdiyse, o zaman ... vay canına.

"Acele edebilir miyiz?"

"Oh, sabırsız. Bilmiyorum, bebeğim. Beni bekletmeye hazırdın."

Ama hayatı boyunca beklemişti. Joaquin tek başına kimliği konusunda dürüst davranmıştı. Şimdi ona bir erkek ve bir kadın arasındaki gerçek zevki gösteriyordu. "Yanılmışım."

"Öyleydin." Başını salladı. "Külotunu çıkarmamı isteyerek bunu telafi edebilirsin."

Bailey külotunu kendisi aşağı itmek için can atıyordu ama elleri yatağa bağlıyken bu imkânsızdı. "Külotumu çıkar. Lütfen. Şimdi."

"Hmm." Derin düşüncelere dalmış gibi yaparak çenesinin sert köşesini ovuşturdu. "Bu samimiyetten çok sabırsızlıktı."

"Ciddiyim. Buna ihtiyacım var." Yalvarıyordu ve artık umurunda değildi. Gurur, bu acının karşısında hiçbir şeydi. Bailey onun kendisini bu kadar kolay çözebilmesinden nefret ediyordu ama dürüst olmak gerekirse, ona ayak uydurmayı bekliyor muydu? Hayır.

"Dalga geçiyorum," diye onu temin etti, sonra belindeki danteli tuttu ve kumaş parçasını yavaşça aşağı çekmeye başladı.

Adam tam tepesinin üzerinde duraklamadan önce soğuk hava kalça kemiklerine çarptı. Beklerken, isterken tüm vücudu gerildi. Ama adam işi uzattı, devam edip etmeyeceğini, ne zaman karar vereceğini tahmin etmesini sağladı. Sonunda ipeksi kısmı aşağı çekti ve bir ayağını kasıklarına sabitlemeden önce dizlerine kadar itti. İş bitirmek için aşağı tekmeledi.

Bailey bunu izlemedi, sadece bakışlarının şişmiş seksine odaklandığını gördü. Onun bakışlarını gerçek bir dokunuş gibi hissetti. Bacaklarının arasındaki hassas her şey kabardı ve sıçradı, suratını astı ve bekledi.

Bir parmak eklemine kızın kaygan, pürüzsüz dudaklarında gezdirdi. "Çıplaksın."

"Ağda yapmak zorundayım. Kostümlerim bazen ince ve soluk oluyor. Açıklayıcı. Hayal kırıklığına uğradıysanız özür dilerim-"

"Sikeyim hayır." Adamın parmağı yine kadının ıslak etinin üzerinde gezinerek midesinin düğümlemesine, arzusunun artmasına neden oldu. "Bayıldım buna. Bacaklarını aç."

"Neden?" Sesi titriyordu. Bu fikir onu hem dehşete düşürmüştü hem de tahrik etmişti.

"Çünkü ben istedim. Eğer amını göremezsem, ona bakamam ve onu yiyeceğim tüm kirli, mükemmel yolları düşünemem."

Bailey kelimenin tam anlamıyla nefes alamıyordu.

"I . . ." Cümlelerin geri kalanı gerçekleşmedi. Muhtemelen çenesi açık kalmış bir aptal gibi görünüyordu. Ve evet, erkeklerin bunu kadınlara her gün yaptığını biliyordu ama o yapmıyordu.

"Bu bir evet mi?" Ela gözleri onunkileri delerken, meme uçlarını okşadı, bu sırada gözleri kararıyor ve ısınıyordu.

"Evet." Ses, bir kelimedenden çok nefes nefese kalmış bir nefes gibi çıktı.

"Güzel. Yakında. Önce seni gerçekten boşaltmak ve yüzünü seyretmek istiyorum." Başını tekrar eğdi ve ağzını diğer meme ucuna yapıştırdı, ritmik bir şekilde emerken

Parmağını tekrar karnına soktu ve ağrıyan seksinin hemen üzerinde durdu. "Bacaklarını aç. Bir daha sormayacağım."

Bailey tereddüt etmedi. Eğer hiç gerçek bir orgazm yaşamadıysa, o zaman bir tane istiyordu. Ve Joaquin'in bunu ona vermesini istiyordu. Zaten onu boğacak ve bunaltacaksa, ya büyük oynayacaktı ya da eve dönecekti.

Kıkırdadı. "Bu mükemmel, bebeğim. Dokunuşum için istekli olmanı seviyorum. Seni sevişmek için de aynı derecede istekli yapmak istiyorum."

"Her kadınla böyle mi konuşuyorsun?"

Joaquin başını eğdi, belli ki düşünüyordu. "Genelde hiçbir şey söylemem. Ama nedense seninle konuşmadan edemiyorum. Bunun ne olduğundan emin değilim. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Bayıldım."

"Gerçekten meşgul olduğumuzda bunun uzun süreceğine söz veremem ama ... evet. Seni birkaç kelimeyle sarsmak hoşuma gidiyor. Yüzünün kızardığını biliyor muydun? Tenin o kadar açık ki, her yerin pembeleşiyor. Bu beni tahrik ediyor."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı ve güldü. "Bunun gibi mi?"

"Aynen öyle." Dudaklarına, çenesine bir öpücük kondurdu, sonra dudaklarını meme uçlarının etrafında gezdirdi. Kız itiraz edemedi, parmakları tekrar kızın yarıklarına daldı ve doğrudan klitorisinin üzerinden geçti.

Bailey ağzını açıp sıktı, durmayınca da inledi.

Sonra bir parmağını onun içine soktu, başparmağı hâlâ yukarıdaki küçük sinir damlasını tıngırdatıyordu. "Tanrım, Bailey. Sıkı ve bunaltıcısın. Sikimi içine almak için sabırsızlanıyorum."

Cevap vermedi, sesini ya da beynini bile bulamadı. Sonunda kaçınılmaz olanla savaşmayı bıraktı ve kendini adamın ondan aldığı patlayıcı zevke bıraktı.

Joaquin bir parmağını daha içine sokarken bir noktayı derinlemesine yokladı, sonra klitorisini daha küçük daireler çizerek, bastırmaktan çok alay ederek çalıştırdı. Her zaman onu acıtıyor ve bekletiyordu. Ama ihtiyaç arttıkça artıyor, başı dönene kadar onu pençeliyordu.

yüzdü. Karnı gerilene ve kalçaları titreyene kadar. Bir sonraki vuruşuna çaresizce ihtiyaç duyarak nefesini tutana kadar.

Coşkunun kreşendosu yükselmeye devam etti. Baş dönmesi ona saldırdı. Arzu içinde çığlık atıyor, sadece bir dokunuş daha bekliyordu.

"Çok seksisin. *Şimdi* boşalacaksın. Benim için yap."

On İkinci Bölüm

JOAQUIN, Bailey'nin tüm vücudunu pembeleştiren o seksi kızarıklığı izlerken dişlerini sıktı. Boşalırken nasıl görüneceğini ve nasıl ses çıkaracağını sonsuza kadar merak etmişti. Göğüs ucunu tekrar ağzına aldı ve parmakları Bailey'nin nefes nefese kaldığı noktaları dürttüğçe çekiştirdi. Haykırdı - ihtiyaç ve kontrol kaybıyla dolu tiz, paniklemiş bir ses. Gözleri büyüdü, bakışları onunkilere çarptı ve yalvarmaya başladı. Doğruca onun sikine gitti.

Lanet olsun, onu çözecekti.

Bir sonraki feryadıyla parmaklarının etrafında kenetlendi, klitorisi başparmağının altında taşa döndü. Hayatında hiç yaşamadığı türden bir orgazm dalgasına binerek titreşti ve kasıldı. Ona bu zevki tattıran ilk erkeğin kendisi olduğunu bilmek, bunu ona tattıracak tek erkeğin kendisi olabileceğini hayal etmek, onu tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarına sürükledi.

"Joaquin. . ." Sırtını dikleştirirken onun adını mırıldandı.

Durmadı, onu doruğun tepesine kadar uyarmaya devam etti, sonra mavi gözleri merakla dolu bir şekilde ona bakıp nefes nefese kalana kadar yavaşça aşağı indirdi. Tanrım, göğsü patlayacakmış gibi hissediyordu. Kalbi açıklayamadığı bir şeyle doldu. Geri kalanı gururla kabardı çünkü *bu* gece sadece bir erkek değil, onun ihtiyacı olan *erkekti*.

Bütün bunlar da nereden çıktı?

Uzun bir soluklanmanın ardından dudaklarından tatlı bir iç çekiş döküldü. Doygun bir kızarıklık onu sardı. Vücudu gevşedi, gözleri hayallere daldı.

"Bu bir orgazmdı." Küçük bir gülümseme takındı.

"Öyleydi." Yutkundu ve önümüzdeki on saniye içinde kot pantolonunu çıkarıp onu sikme isteğini bastırmaya çalıştı. Ama mantıksal olarak iyileşmesi gerektiğini bilmek ve ona zaman ayırabilmek? Aynı şey değildi ve kolay da değildi.

"Seni o kadar çok istiyorum ki Bailey." Klitorisini nazikçe dürttü, bu da onun kıvrılmasına ve inlemesine neden oldu. Bacaklarını biraz daha açıp sessizce daha fazlasını istediğinde, Joaquin ona tekrar sahip olduğunu biliyordu. Artık tamamen onun olacaktı.

"Evet ..." Huzursuzca yer değiştirdi, hâlâ uyarılmanın ve dopamin, hormon ve endorfin salgılanmasının sarhoşluğundaydı.

"Seni becermemi söyle." Hırıltılı sözleri sert çıktı. Tek yapabildiği buydu. Muhtemelen onunla sevişmek istediğini söylemeliydi. Ama Bailey söz konusu olduğunda ne sabır ne de itidal bulabiliyordu. Onu sikiyle doldurana ve serbest kalmanın unutkanlığını bulana kadar kendi lanet adını tekrar bileceğinden bile emin değildi.

Onun cevabını beklerken kesik kesik aldığı nefesler daha da düzensizleşti. Gözlerini kırıştırdı ve odaklanmaya çalıştı. Dudakları ayrıldı, parlak, şiş ve kırmızıydı. Sonra kalçalarını ona doğru itti.

Tanrım, yakında içine girmezse onu öldürecekti.

"Becer beni, Joaquin."

Muhtemelen onu bunun romantik, nazik ya da kolay olmayacağı konusunda uyarmalıydı. Muhtemelen derin bir nefes almalı ve yavaşlamalıydı. Ama parmakları fermuarına gitti ve beyni otomatik pilota geçti. Çıtçıtını yırttı, fermuarını indirdi ve bacaklarının arasına yerleşirken her şeyi bir kenara itti. Tek görebildiği onun amının nirvanasıydı. Hissedebildiği tek şey onun amından akan

damarlarında dolaşıyordu. Hiçbir şey bu kadar acil olmamıştı. Hiçbir kadın onu tatmin olmak için bu kadar kudurtmamıştı.

Joaquin onun kalçalarını kavradı ve kendini onun açıklığına yerleştirdi. Hassas başının onun bunaltıcı, ıslak etine dokunması bile omurgasından aşağı bir elektrik arkı fırlattı. Başını geriye attı ve inleyerek ileri doğru itti. Onun içine yeterince hızlı giremiyor, onu yeterince derinden beceremiyordu.

Çok sıkı olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Hırlayarak içeri girmeye çalıştı ama başaramadı.

"Bebeğim," diye fısıldadı dudaklarına. "Derin bir nefes al."

Bir kez ağzını kaptığında, onu talepkâr bir öpücükle tüketti. O bunu yaparken Joaquin öne doğru eğildi. Vücudu her seferinde acı verici bir santim ona yol verdi. Anında, ona bıraktığı alanı ele geçirdi.

Başı önce kadının bunaltıcı sıcağının içine, sonra da altındaki hassas noktaya kayd. Gözleri başının arkasına yuvarlandı. Öpüşmeyi kesmek istemedi ama bir inilti serbest kaldı. Adamın altında, şok olmuş bir nefes çekti ama onun için daha da genişledi.

Onu hissetmek hayal ettiği her şeydi. Kız ıslak bir rüyadan bile daha güçlüydü. Joaquin onu incitmemek için dua ederek biraz daha derine itti. Onun için uzun zaman olmuştu ve son erkek arkadaşı belli ki yatakta bir fidiottu. Ama lanet olsun, onun içine dalmak Fort Knox'a girmekten daha zor olduğunu kanıtlıyordu.

Dişleriyle alt dudağını ısırıldı. "Tekrar nefes al. İşte böyle. Nefes al. Evet. Şimdi bırak."

Bunu yaparken vücudu gevşedi. Yolun geri kalanını içeri doğru itti. Şişmiş amcığı onu sarmaladı, dengesini ve içine girip onu tekrar boşaltmaktan başka bir şeyi umursama yeteneğini elinden alan sıkı bir kavrama.

Joaquin geri çekildi ve hissettiği ürperti omurgasını sarstı. İnledi, küfretti, onu daha sıkı kavradı. Vay canına, kız onun kendini kontrol etmesini engelleyecekti.

Çenesini kavradı ve dudaklarını tekrar aldı, her şekilde onun içinde olmaya ihtiyaç duyuyordu. Dili, sikiyle ritim tutarak derinlere daldı. Onun altında, kadın titredi ve eğildi, kıvrandı ve tekrar kızardı.

Onu bir kez daha boşaltmak zorundaydı. Bu şekerli amcığın içinde ne kadar dayanabileceğini Tanrı bilirdi.

Bir elini kışının altına sokarak onu eğdi ve bir parça aşağı kaydırıldı. Dizlerinin üzerinde durup tekrar yukarı ittiğinde, sikinin başı içerideki en hassas noktasının üzerinde sürüklendi. Klitorisinin üzerine bastırdı. Kadın miyavladı, yumrukları sıkıldı, bacakları adamın kalçalarını kavrayacak şekilde kalktı. Kahretsin, daha önce hiç bu kadar seksi bir kadın görmemişti.

Daha derine battı, geçidinin ucunu dürttü. Kadının mutluluk çığlığı, neredeyse vücudunu saran coşku kadar büyük bir ödüldü.

"Ben ..." Nefesini tutamadı. "Ben gidiyorum-" "Gel, bebeğim. Evet. Siktir. Yap hadi."

Sırtı büküldü ve yüzü buruştu. Yavaş ve cezalandırıcı bir tempoyla içine girmeye devam etti, her hamlesinde içini kazıyordu. Vahşi bir şey gibi çığlık attı, kolları kelepçelerini çekiştirdi ve yatak başlığını salladı. Kalçalarındaki o güçlü kaslar onu sıkıyordu, tıpkı amının kenetlenmesi gibi. Zevk sadece cızırdamak ve yanmakla kalmadı. Nükleere dönüştü, damarlarını kaynattı, kısıtlamalarını kömürleştirdi ve bu orgazmı onunla paylaşmak dışında hiçbir şeyi umursama yeteneğini sildi. Bir dahaki sefere -ve bir tane daha olacaktı- yavaş gidecek ve tüm gücüyle ona vurmamanın bir yolunu bulacaktı. Onu çok daha nazikçe sevecekti. Şimdi mi?

"Siktir!" Karıncalanma kıvılcımlanırken taşakları ağır ve sıkı hissediyordu. Duyguların belirgin yükselişi stratosferik bir seviyeye çıktı. Joaquin onu sıkıca kavradı, nasıl olduğunu merak ediyordu

aklını kaçırmamasını engelleyebilirdi. Patladığında, bunun daha önceki doruklara benzemeyeceğini zaten biliyordu.

Bailey ile geçireceği otuz saniyeden vazgeçmektense önümüzdeki elli yıldan vazgeçmeyi tercih ederdi.

Bu düşünce aklına gelir gelmez, kızın amının keskin ve tatlı kokusu ve çiçeksi ve egzotik bir şeyin kadınsı kokusuyla birlikte kendini kaybetti.

İçindeki baskı yerini cinsel ıstıraba bıraktı. Bir çığlık boğazını ele geçirdi ve onu çiğ çiğ kesti. Kadının içine daha da derinlemesine yerleşti, hızını artırdı, kalınlaştı ve sonra bir coşku patlamasıyla serbest kaldı.

O anda, prezervatif aklının ucundan bile geçmeyecek kadar aklını kaybetmiş olduğunu fark etti. Sadece bu bile onu kelimelerin ötesinde hayrete düşürmüştü. Eldiven takmayı hiç ama hiç unutmamıştı. Ama hepsi bu değildi. Bailey'e tohumundan çok daha fazlasını da vermişti. Göğsünde bir şey büküldü ve pençelendi, onu çekiştirdi, ona vurdu. Ona baktı, yumuşakça ayrılmış dudaklarına, mavi gözlerindeki şaşkınlığa, sulu meme uçlarının çıkıntısına.

Benim, benim, benim . . .

Evet, hepsi onun. Bağlanmak hiçbir zaman ona göre olmamıştı ve onu sonsuza dek kendine bağlama ihtiyacının geçip geçmeyeceğini merak ediyordu.

Şok edici, sonsuz gibi görünen bir orgazmıla kendini onun içine akıtırken, bundan içtenlikle şüphe ediyordu.

* * *

BAILEY, Joaquin'in duşta çıkardığı sesleri dinlerken başı dönüyordu. Ondan yavaşça ayrıldıktan ve kelepçelerini çözdükten sonra, vücudunu tepeden tırnağa bir karıncalanma kütlesi halinde bırakmıştı. Yataktan fırlamış ve duşa doğru koşmuştu. Adam banyonun kapısını açıp odaya girdiğinde gözyaşları daha yeni akmaya başlamıştı.

Aslında, onunla birlikte davetsiz olarak duşa girmişti.

"Sorun ne?" diye sordu kollarını ona sararak.

Joaquin çok yakın duruyordu. Duygusal olarak, sanki onu çiğ çiğ kazımış gibi hissediyordu. Şimdi onun kişisel alanına girmesi, ruhunu yeniden korkutucu bir kırılganlıkla çarptı.

Kadın geri itti ama adam bir santim bile geri adım atmadı. "Bailey ..." diye uyardı.

"Hiçbir şey." Ona başka nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Bu gece -parti, resim, seks- çok fazlaydı."

Yüzü yumuşadı. "Eğer sana çok sert geldiysem özür dilerim."

Pişmanlığı ona ciddi olduğunu gösteriyordu. "Çok yoğundu. Bunu beklemiyordum."

"Ben de değildim," diye itiraf etti. "Daha nazik olmak istemiştim."

Bailey başını salladı. "İhtiyacın olan şey bu değildi. Benim de ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Son seferim gibi bir şey olmadığı kesin."

Dişlerini sıktı. "Onu hafıza bankanızdan silin."

Kıskanıyor muydu? Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, aklına gelen tek sonuç buydu.

"Merak etme," diye güvence verdi ona. "İlk seferimin son seferim olmasının nedeni o."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Joaquin'in sesi şok olmuş gibiydi. Onun yaşındayken zaten milyonlarca kez seks yapmış olduğunu tahmin ediyordu. Sadece ona kadar bu kadar büyütülecek ne olduğunu anlamamıştı.

Bailey onu itti. "Tek başıma duş alabilirim. Bana yardım etmek zorunda değilsin."

"Özür dilerim. Yanlış söyledim." Tekrar ona uzandı, ellerini beline doladı ve onu kendine çekti. "Sadece şaşırdım."

Bu acıttı. Onu geri itti. "Yatıp kalkmadığıma şaşırdın mı?"

"Hayır. Kastettiğim bu değildi. Unut gitsin. Sarsılmış ve üzgünsün. Beynim hala zevkten bulanık. Ben

Seni bırakmıyorum." Sanki konu kapanmış gibi sabuna uzandı.

Hem sinirlenmiş hem de rahatlamıştı. Tanrım, sesi aykırı geliyordu. "İstedğini elde etmeye alışkınsın."

"Her zaman değil, ama haklı olduğumu bildiğim zaman savaşıyorum."

Bu dava gibi. Hayatını kurtarmak gibi. Şimdi duygularını çözmesi için onu yalnız bırakmamak gibi mi?

Kokulu kalıbı ellerinin arasında ovalayarak köpürttü, sonra sabunu tabağa geri koydu. "Arkanı dön."

"Kendim yıkayabilirim."

"Biliyorum." İç çekti. "Bir saniyeliğine inatçılığı bırakıp seninle ilgilenmeme izin verir misin? Sana bir Mack kamyonu gibi çarptım. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum, böylece kendimi biraz daha az suçlu hissedebilirim."

O böyle söyleyince ... Başını salladı ve arkasını dönerek ona sırtını gösterdi ve saçlarını omzunun üzerinden onun yolundan çekti.

Elleri sırtında gezindi, kürek kemiklerinden başlayıp göğüs kafesinden aşağı indi. Beline sarıldı ve onu güçlü kavrayışıyla sardı. Karıştırarak yaklaştı ve boynuyla omzunun birleştiği hassas noktayı öptü. Sabunlu avuçlarını kalçalarının üzerinde gezdirdikten sonra vücuduna bastırırken teninin üzerinde nefes aldı ve lobunu ısırdı.

"O kadar güzelsin ki," diye mırıldandı.

Adam boynunu ısırarak diğer kulağına doğru ilerlerken kadın titredi.

"Bedenini bana emanet ettiğin, hayatını ellerime teslim ettiğin için teşekkür ederim."

Avuç içi karnının üzerinde içe doğru çalışıp sonra aşağı doğru kaymaya başlayınca Bailey gerildi. Parmakları, hassas klitorisini sıyırmak için seksinin şişmiş dudaklarını geçti.

Nefes nefese kaldı ve adamın bileğini kavrayıp gözlerini kapattı. "Dur. Duşa girer girmez prezervatifi unuttuğumuzu fark ettim."

"Ben temizim," diye yemin etti. "Kanıtlamamı istersen, kanıtlarım."

"Kısır olmadığınız sürece, tek sorun bu değil."

"Ne olursa olsun, bunu çözeceğiz."

Ona doğru döndü. "Kendi ailen, birlikte büyüdüğün insanlar seni hiç görmüyor. Neden onu kaçırıp hamile bırakmana izin verecek kadar aptal bir kızla uğraşasın ki? Yapmazsın. Eminim yarın sana hamile olduğumu söylesem, dehşet içinde kaçarsın. Bu hatanın suçunun yarısını ben üstleneceğim ama bana bir iyilik yap. Bana bir daha dokunma."

Çünkü Joaquin'le yakınlaşmak -belki de ona aşık olmak- ve onun kendisini terk etmesi düşüncesi kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

Bailey onu iterek duş kapısına doğru ilerledi. Adam onun kolunu tuttu. "Böyle bir şey olmayacak. Bu gece prezervatif kullanmamak benim hatamdı. Sorumluluğu tamamen üstleniyorum. Eğer hamile kalırsan-"

"Kes şunu. Yapma. Tüm hayatımı elimden aldın ve tek isteğime, beni rahat bırakmana saygı gösteremiyor musun?"

Joaquin başını eğdi, karanlık ve kendinden emin görünüyordu. "Senden uzak durmanın bir şeyleri çözeceğini ya da seni daha mutlu edeceğini düşünseydim, bunu denerdim. Ama senin kafanda, hayatındaki önemli herkes seni terk etti, bu yüzden ne kadar karşı çıkarsan çık, aynı şeyi tekrarlamamı istediğini sanmıyorum."

Bailey ona bakamadı. Onun içini tekrar gördüğü ve bu kadar haklı olduğu için ona lanet olsun. Titredi, bir kez daha gözyaşlarının eşiğine geldi. Onun derisinin altına girme şeklinden nefret ediyordu.

Kadın adamın elinden kurtuldu. "En azından bana beş dakika izin verebilir misin?"

"Beş," diye homurdandı. "Odadan çıkma yoksa başın belaya girer. Ve sakın umurumda olmadığını düşünme. Seni gördüğümünden beri senin için savaşıyorum. Durmayacağım."

Bir havlu kaptı ve banyodan çıktı. Callie'nin getirdiği pamuklu geceliği üzerine geçirdikten sonra Bailey çarşafların arasına girdi. Duvara bakarak yattı ve bu gece neler olduğunu merak etti.

Joaquin ona bir kadın olarak her seviyede ulaşmıştı. Kendini ona açmıştı ve nasıl duracağını bilmiyordu. Daha da kötüsü, düşüncelerinin karmaşasını çözdüğünde beş dakikası dolmuştu.

Duş kesildi. Cam kapı açıldı. Bir dakika süren sessizlikten sonra, belinde bir havluyla çıktı, teni bronzlaşmış ve kaygan, iri vücudu gergin, ela gözleri tetikteydi. Islak saçları yüzünden geriye doğru kaymıştı. Su damlaları şişkin göğsünden aşağı akıyordu. Kapı aralığında durmuş, tüm alanı kaplamıştı. İstemeden de olsa odanın havasını emiyordu. Bailey'nin ağzı kurudu. Ona daha fazla bakarsa ve kendisine verdiği şok edici zevk üzerinde durmasına izin verirse, aptalca bir şey yapma olasılığı vardı, örneğin

kendini tekrar ona attı.

"İyi geceler." Yuvarlanmak ve ona sırtını dönmek için kendini zorladı.

Yakında odadan çıkacak, kendi odasına dönecek ve ona biraz nefes aldıracaktı.

Bir an sonra kumaş hışırtısı duydu, ardından yatağın arkasına doğru eğildiğini hissetti. Onu izlemek için etrafında döndü.

-Çırılçıplak yatağa, onun yanına tırmandım. "Ne yapıyorsun?"

"Yanımda uyuyorum. Sana sarılmamın sorun olmayacağını söyle." "Hiç sormuyorsun, değil mi?"

Ağzının bir köşesi çarpık bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Eğer yardım edebilirim, hayır."

Bailey ona kızmak istiyordu ama bir tanrı gibi sevişmesi onun suçu değildi. Daha sonra, onu açıkça üzen her şeyi ondan almaya çalışmıştı, bu yüzden bu da onu tam olarak kötü bir adam yapmıyordu. Eğer onu duygusal olarak korkutmuşsa, bu ondan çok onun hatasıydı. Ailesiyle olan ilişkisi, onun için kafa karıştırıcı olsa da, onu hiç ilgilendirmiyordu.

"Bana sarılabilirsin." İç çekerek teslim oldu.

Joaquin yatağın onun tarafına doğru kayd ve kolunu ona doladı. Onun boynuna sokuldu. Ereksiyonu

sırtını dürttü. Kendini çok iyi hissediyordu; seksi, rahatlatıcı, hükmedici, koruyucu. Onun için mükemmeldi.

"Sen ..." Poposunu adamın sikine doğru kıvırdı. "Sert mi?" diye mırıldandı kulağına. "Bunu bana sen yaptın.

Ben

kontrol edebilen yetişkin bir adam. Genellikle. Ama sen istemedikçe sana dokunmayacağım."

Bu onunla ilgili bir tema gibi görünüyordu. Bir yanı onun kollarında dönmek, bacağına kalçasının üzerine atmak ve onu tekrar vücuduna davet etmek istiyordu. Diğer bir yanı ise bu geceyi ve bunun gelecekte getirebileceği sonuçları düşünmek için hâlâ zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"İyi geceler."

"Geceyi birinin yanında geçirmenin faydasını hiç görmedim. Bunu çok belli ediyorsun." Onun boynunu, kulak memesini öptü. "İyi geceler."

* * *

Soğuk içine sızdı. Bailey, evim dediği küçük çiftliğe bakarken titriyordu. Bir gece önce taze kar yağmıştı ve her yer sessiz görünüyordu. Pembe pijamalarının içinde eğilmiş, babasının kardeşinin kalesinde daha ne kadar kalmasını istediğini merak ediyordu. Annesi neredeydi? Banyosunu yapmıştı. Akşam yemeği vakti gelmemiş miydi?

Uzun zaman önce evin sıcaklığına geri dönmek istemişti ama babası onu dışarı göndermiş ve ne olursa olsun burada kalmasını söylemişti. Ama evin içinden gelen çığlıklar dehşet ve acı doluydu. Daha yüksek sesler onu sarsmıştı. Etraftaki hava onu korkuyla felç etmişti, özellikle de kel adam arka kapıyı tekmeleyip içeri koştuktan sonra. O zamandan beri bir adam acı içinde bağıırıyordu.

Bailey ne yapacağını bilemedi.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyordu duyduğu ses titreyerek. Babası. Sesi zayıf geliyordu. Acı içindeydi.

Kaleden çıkıp ona doğru koşmaya başladı ama sonra babasının sert sözlerini hatırladı.

Dışarıda saklanın ve çok sessiz olun. Şarkınızı kafanızın içinde söyleyin. Ne olursa olsun orada kal.

Tereddüt etti. Bir ürperti onu sardı. Onun bulanık içinde çorapları, ayak parmakları uyuşmuştu.

Sonunda arka kapının gıcirtısını duydu. Daha önce eve giren yabancı dışarı çıkmış, babasını kolundan tutup sürüklüyordu. Babası kavga etmiyordu ama ayağı takılıyordu. Aslında kaleye dönüp baktı. Yanağında kan lekesi vardı. Gözleri buluştu ve sert bir bakışla onu olduğu yerde sabitledi.

Yabancı tekrar kolunu çekince, babasını arabaya doğru sürükledi. Karda bir kan izi gördü. Babası yaralanmıştı. O adam onu doktora mı götürüyordu? Annesi neredeydi? Erkek kardeşi? Kız kardeşi?

Adam babasını daha önce hiç görmediği siyah bir arabaya bindirdi, sonra da bahçeyi taradı. Bailey eğildi ve iki oluklu metal parçasının arasındaki çatlaktan ona baktı. Yabancı acımasız, soluk gözleri vardı. Kızgın görünüyordu.

Bailey dudağını ısırdı. Ya babama zarar verdiyse?

Ne yapacağına karar veremedi yabancı arabasına atladı ve uzaklaştı. Toprak yolda ilerlerken siyah arabanın gittikçe küçülmesini izledi. Sonunda gözden kayboldu. Ne olduğunu anlamamıştı.

Zaman sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ve soğuk sonunda onu saklandığı yerden çıkmaya zorladı. Çömeldiği yerden kalkarak kaleden dışarı çıktı ve parmak uçlarında arka kapıya doğru yürüdü.

İçerisi daha da sessizdi. Televizyon yok, kahkaha yok, yemek sesi yok.

Odadan odaya dolaşırken, duvarları kaplayan ve salonun zeminini boyayan kırmızıya bakarak kaşlarını çattı. Adım attığında

ailesinin yatak odasına girdi, çoraplarını çıkardı, sonra ...

Her Şey soldu. Sonra aniden gömleği lekeli bir halde arka kapıya doğru koşmaya başladı. Rzgr kapıyı araladı ve çıplak ayaklarıyla yola doğru koşmaya başladı. Mavi bir sedanın içindeki hoş bir çift onu bulana kadar dişleri takırdadı. Bailey sıcak arabalarına tırmandı, Şaşkınlık içinde ileri geri sallanıyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Bailey nefes nefese uyandı.

Doğrulup oturdu. Elini göğsüne bastırdı, zor nefes alıyordu.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Hayatı boyunca grdđđ kbus tekrar peşine düşmüştü. Bu kez, Viktor Aslanov gibi daha önce hiç görmediği görüntüler görmüştü. Daha önce hiç rüyasında onu *baba* olarak kabul etmemişti.

Viktor'u bu hale getiren yabancıyı da hiç görmemişti. Onu srklemeden önce kanını akıtmıŐlar, ki yetişkin zihninin ona söylediği de açıkça buydu. Rus'un işkence grdđđn ve sonunda ldrlp cesedinin bir yol kenarına atıldığını biliyordu.

Ama nedense onu götüren yabancı tanıdık geliyordu.

"Bailey?" Joaquin onun yanına oturdu. "Rüya mı gördün?"

Dalgınca başını salladı, her Şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu. İçini hastalıklı bir his kapladı. "Nerede bu fotoğraf?"

Bir kolunu ona doladı ve onu bedenine yasladı. "McKeevy'nin mi? Komodinin zerinde. Ben getiririm."

"Hayır." Joaquin'in kuağından fırlayarak ayağa kalktı ve komodinin lambasını yaktı. Tıpkı rüyasında olduğu gibi, havada bir ısıruk vardı. Ayakları donmuş gibiydi. Fotoğrafa uzanırken elleri titriyordu.

Evet, o acımasız, solgun gözleri kesinlikle görmüştü. Bailey daha çok titredi. Terlemeye başladı.

Joaquin onun yanına sıçradı. "Ne oldu? Söyle bana."

"Bu adam rüyamdaydı. Bu geceye kadar hiç olmamıştı ama bu sefer onu gördüm. Evimize daldı ve Viktor'u sürükleyerek götürdü."

"Önce evdeki diğer herkesi öldürdü mü?"

"Bilmiyorum. Belki de." Her şey onun için çok bulanıktı. "İçeri girdiğinde ne dedi?"

"İçeride değildim. Rüyamda Viktor beni kardeşimin derme çatma kalesinde saklanmam için dışarı göndermişti. Orada kalmamı söyledi. Ama bu adam onu sürükleyip götürdükten sonra içeri geri döndüm." Bailey başını salladı, sonra gözlerini kırıştırarak Joaquin'e baktı. O artık koruma ve rahatlığı temsil ediyordu. Bunlara ihtiyacı vardı. "Rüyanın bu kısmını daha önce hiç görmemiştim."

"Başka yeni bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz." Kaşlarını çattı. "Eve geri dönmemle tekrar dışarı koşmam arasında bir boşluk var, bu sefer her tarafım kan içinde. O kısmı göremiyorum."

Onu kollarıyla sardı. "Travmatik oldukları için anılarını yıllarca kilit altında tuttun. Hatırlamaya başlıyorsun. Belki McKeevy'nin yüzünü görmek bir şeyleri sarsmıştır? Rüyadaki kişinin o olduğundan emin misin?"

"Eminim. Daha gençti, biraz daha az keldi ama o soğuk gözler aynıydı."

Joaquin onun başının üstünü öptü ve kadın onun sıcaklığının içine sızmasına izin verdi. "Titriyorsun."

"Rüya beni hep korkutmuştur." Ona baktı, büyük ve güçlü, bir şekilde şu anda yaşadığı bu çılgın, baş aşağı dünyada onun dayanağı. "Bu sefer dehşete kapıldım."

"Biliyorum. Yatağa geri dön." Fotoğrafi onun elinden almaya çalıştı.

"Hayır. Bunu düşünmem gerek."

Muhtemelen tüm ailesini öldürmüş olan adamın parlak resmine sarıldı. Dışarıdan bakıldığında pek de kötü ya da dikkate değer biri gibi görünmüyordu. Onu şimdi şahsen görseydi, muhtemelen şöyle düşünürdü

Bir öğretmen ya da banka memuruydu - kibar olması gereken bir meslek. İyi bir yüz takınmayı sevmezdi ve büyük olasılıkla öğrencilerine ya da müşterilerine içinden küfredirdi. Ama şimdi ona bakınca, suikastçı uygun düşüyor.

"Houston'dan ayrıldığını ve kuzeye gittiğini biliyoruz. Şu anda tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz ama Cumartesi günü nerede olacağından oldukça eminiz."

"Callie ve Sean'ın düğünü." Bailey yeni arkadaşı için korkuyordu.

Başını salladı. "Onları arayıp bu gelişmeyi anlatmam gerekiyor. McKeevy'nin LOSS üyesi ve muhtemelen bir tehdit olduğunu biliyorduk. Ama ailenizi öldürdüğünden ve Houston'daki evinize de girdiğinden yüzde doksan dokuz emin olmak ezber bozan bir şey."

"Gecenin bir yarısı," diye itiraz etti.

"Umurumda değil. Bu iş bir sonuca varmak üzere. Bunca yıldan sonra neden şimdi seçildiğini bilmiyorum. Ama belki Sean'ın vereceği bilgilerle bunu çözebilirim."

Bailey bir elini onun büyük omzuna dokundurdu. "Bekle."

Diğerlerini çağırdığı anda tehlikenin daha da gerçek hale geleceğini biliyordu. Son birkaç gündür bir balonun içinde yaşıyordu. Son yirmi dört saat sanki yepyeni bir hayata başlamış gibi hissettirmişti. Ama geçmişi bugünüyle çarpışmıştı. Eğer bir gelecek istiyorsa kozasından çıkmalı ve bu durumla yüzleşmeliydi.

Joaquin onu yatağa geri götürdü ve telefonuna uzanmadan önce yanına sokuldu. "Saat daha dört değil. Bir saat bekleyeceğim ama daha fazla değil. İçimden bir ses zamanın bizden yana olmadığını söylüyor. McKeevy av peşinde."

Ve hasta katilin babasına ne yaptığını bildiği, Joaquin'in kurtarmaya çalıştığı kurbanlara muhtemelen ne yaptığını gördüğü için buna karşı çıkamazdı. Bir saatlik huzur teklifi kulağa tam bir mutluluk gibi geliyordu. Ama haklıydı. Şimdi beklemenin bedeli çok ağır olabilirdi.

"Boş ver. Devam et ve ara."

Joaquin başıyla onayladı ve Thorpe'u aradı. On beş dakika sonra o, Callie ve Sean kulübe girdiler. Hunter ve Logan hemen arkasındaydı. Anlaşılan Axel hiç ayrılmamıştı.

Joaquin diğerlerine Bailey'nin rüyasını anlatırken, grup hâlâ Thorpe'un partisinin kıyafetlerini giymiş olarak ana zindanda toplandı. McKeevy bağlantısından bahseder bahsetmez oda sessizliğe gömüldü.

"Bu bir rüya," diye belirtti Hunter. "Bu gerçek olduğu anlamına gelmez. Aksi takdirde Logan One Direction şarkıları söylerken dev Tootsie Pops'lar onu yalardı."

"Hey!" Logan kardeşinin omzuna vurdu. "Ben asla bir İngiliz erkek grubunun şarkılarını söylemem."

Thorpe, "Ama hepimiz biliyoruz ki lolipoplar tarafından tapınılmaktan çok mutlu olursun," dedi.

"Odaklanabilir miyiz?" Joaquin homurdandı. "Şu ana kadar Bailey'nin rüyasında olan her şey gerçek olarak kanıtlandı."

"Ama bu resmin önerisi" - Thorpe McKeevy'nin fotoğrafını kaldırdı - "bir şekilde onu rüyasına dahil etmesini sağlamış olamaz mı?"

Joaquin dişlerini sıkarak, "Her şey mümkün," dedi. "Ama-"

"Rüya her zaman daha çok bir anı gibi hissettirdi," diye araya girdi Bailey. "Ve her zaman eksik parçalarım olduğunu biliyordum. Hâlâ da öyleyim. Ortadaki bütün benden uzaklaşıyor. McKeevy'nin orada olması da uyuyor."

Joaquin başını salladı. "İşkence tam McKeevy'ye göre."

Sean, "Korkunç rutinini Viktor dışında hiçbir Aslanov üzerinde uygulamadı," diye belirtti. "Ailenin geri kalanı basitçe vuruldu." Bailey'e doğru yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. Bir ailenin kaybının yasını tutuyordu ama onları hatırlamıyordu.

"Belki acelesi vardı. Belki de konuşması yarıda kesildi. Belki de ... bilmiyoruz," diye ısrar etti Joaquin. "Pislik herifin birini önce parçalarına ayırmadan tozunu alması ilk kez olmuyor."

Bailey kaşlarını çattı. Ne hakkında konuşuyordu? Kimden bahsediyordu? Joaquin'e daha sonra sormak için aklına bir not aldı.

"Gerçek şu ki, resmi görür görmez onun tanıdık ve korkutucu olduğunu anladım. Onu gördüğümünden hiç şüphem yoktu, sonra rüyam cevabı verdi," dedi Sean'a. "Bunların kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama doğruyu söylüyorum."

Joaquin, "Her şey uyuyor," diye ısrar etti. "LOSS yaklaşık on beş yıldır Aslanov'un araştırmasını arıyordu. Eğer bilim adamının bir kopyasını sakladığını düşünselerdi, onu ziyaret eder, ailesini tehdit eder ve yerini öğrenmek için işkence yaparlardı. Ayrıca bu yarım kalmış işi tamamlamadan önce Callie'nin bir şeyler bildiğini umarak onun peşine düşerlerdi. Ama çok geç olana kadar onu asla bulamazlardı. Bu onları gerçekten kızdırırdı, özellikle de McKeevy'yi."

"Düşünüyordum da... " Sean elini yüzüne götürdü, sonra Callie'ye baktı. "Bence düğünü ertelemeliyiz."

Başını salladı, koyu renk atkuyruğu omuzlarını okşuyordu. "O piçler çok uzun zamandır hayatımı belirliyor. Geleceğimi de elimden almalarına izin vermeyeceğim."

"Güzel ..."

"Onu koruyabiliriz." Thorpe kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen onun yanında olacaksın. Ben de senin yanında olacağım."

"Tara ve ben geliyoruz," diye yemin etti Logan. "Adamlarınızın çevre güvenliğini sağlamasına yardım edeceğim."

Hunter, Sean'a, "Kata doğum yapmadığı sürece biz de orada olacağız," diye güvence verdi. "Callie'yi güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Kahin ekibinin çoğu sıralarda olacak ve Jack'in kadınları tehdit eden biri söz konusu olduğunda korkutucu bir orospu çocuğu olduğunu biliyorsun. Mekânı kilitleyeceğiz ve bunu McKeevy'yi yakalamak için mükemmel bir fırsat olarak kullanacağız."

"Callie daha koridorda yürümeden onu nasıl yakalayacağımıza dair bir fikrim var. Düğünü aksatmayacak

bile," diye ekledi Logan.

"Lütfen, Sean ..." Callie nişanlısının eline uzandı.

Onu kavradı. "Bundan hoşlanmadım."

"Seninle şimdi evlenmek istiyorum. Ve bebek yumruğum bunu imkansız kılmadan önce gelinliğimi giymek istiyorum."

"Seni ölü görmektense canlı görmeyi tercih ederim," diye karşılık verdi.

"McKeevy'nin yüksek profilli bir etkinliğin ortasında onu gerçekten ortadan kaldırmaya çalışacağından şüpheliyim. LOSS'un bu tür bir dikkat çekmek isteyeceğini sanmıyorum," diyor Hunter.

Sean başını salladı. "Bu muhtemelen doğru."

Ama belli ki bu düşünceye ikna olmamıştı.

"Ayrıca, Callie'nin bir zamanlar gizli tuttuğu her şey, babasının araştırmanın kopyasını yok ettiği gerçeğiyle birlikte ortaya çıktı. Belki de bu bir keşif görevi ya da başka bir balık avıdır," dedi Joaquin ve Bailey'e döndü. "Ya da belki Callie'yle Dallas'ta olduğunu anlamışlardır. Belki de McKeevy senin düğünde ortaya çıkacağını umuyordur."

"Ve kendini kolay lokma haline getir," diye ekledi Axel. "Çünkü intikam için Callie'yi öldürmekle Viktor Aslanov'un araştırmasını bulmak için sana işkence etmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, tahmin et hangisini seçer?"

Kalabalık bir kilisede bile olsa o adamlar yüz yüze gelme düşüncesi midesini bulandırdı ve hasta olacağını düşündü. Onunla yalnız başına köşeye sıkışmak ... İçini tam bir panik kapladı.

"Artık burada kalmamız gerektiğini sanmıyorum," dedi Joaquin. "McKeevy'nin evinize girip ortalığı dağıttığını, sonra da Houston'dan ayrılıp kuzeye, Dallas'a doğru gittiğini biliyoruz. Burada olduğunuzdan şüpheleniyorsa, size ulaşmak için her şeyi göze alacaktır."

Bailey kimseyi riske atmak istemiyordu, özellikle de arkadaş gibi hissettiği insanları.

Logan başıyla onayladı. "Senin yerinde olsam Bailey'i bir arabaya tıkar ve Timbuktu'ya doğru yola çıkardım."

"Aynen öyle." Hunter omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Bu noktada Callie'yi öldürmenin ona ucuz bir intikam heyecanı dışında ne kazandıracağını anlamıyorum. Ama Bailey. Bu yüksek riskli bir iş."

Axel ona, "Sen gerçekten de bu araştırmanın yaşayan son halkasıydın," diye hatırlattı.

Thorpe ve Sean bakıştılar, sonra Joaquin'e baktılar, o da başıyla onayladı. "Biz gidiyoruz."

Bailey ağlamak istedi. Dominion'a korkudan aklını kaçırmış bir halde ve başka bir yerde olmayı dileyerek gelmiş olması ne kadar da ironikti. Birkaç kısa gün içinde, bu insanlara yıllardır kimseye olmadığı kadar yakınlaştığını hissetti.

"Nereye gideceğinize dair bir fikriniz var mı?" Sean sordu. "Hayır. Ama bir yolunu buluruz."

"Vegas'ın hemen dışında iyi bir yüzen ev biliyoruz." Thorpe Callie'ye göz kırptı.

"Mitchell! Bu çok alçakçaydı." Gülümsememeye çalışarak ofladı. "Ve harika bir şeydi."

"Sadece bir çeşit mi?"

Sean bir kolunu ona doladı ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Çok fazla," diye itiraf etti hülyalı bir iç çekişle.

Joaquin sadece başını salladı. "Yer konusunda bazı fikirlerim var. Ne olursa olsun, önümüzdeki iki saat içinde yakanızdan düşmüş olacağız."

Ayağa kalktı ve Bailey'nin ayağa kalkmasına yardım etti. Gitmek istemiyordu ama başka bir yol da göremiyordu.

"Her şey için teşekkürler." Elini önce Thorpe'a, sonra Sean'a uzattı. "Düğününüzde ve geleceğinizde bol şans."

Sean onun elini sıktı. "Tehlike geçtiğinde bizi görmeye gel."

"İkiniz de hoş geldiniz." Thorpe gülümsedi ve ağlama isteğiyle savaşıyor Bailey'e döndü. "Kendine iyi bak."

"Üçünüze de teşekkür ederim," dedi tüm kalbiyle.

Callie ayağa kalktı, kollarını uzatırken mavi gözleri hüzünlüydü. "Dikkatli ol. Güvende kalın."

Bailey başını salladı ve kadına sarıldı, böyle bir sözü tutmasının mümkün olmadığını biliyordu. Bu insanlarla yeniden bağlantı kurma şansına sahip olacağından bile emin olamıyordu. "Vereceğim. Çok güzel bir gelin ve harika bir anne olacaksın. Tebrik ederim."

Daha fazlasını söylemek istedi ama Hunter Joaquin'e sert bir bakış fırlattı. "Kız kardeşine ne söyleyeyim?"

"Şu anda söyleyecek bir şey yok." Sıcak parmaklarını Bailey'nin koluna doladı. "Hadi gidelim."

On Üçüncü Bölüm

Eşyalarını toplamaları uzun sürmedi. O ve Joaquin Dominion'a neredeyse hiçbir şey almadan gelmişlerdi. Callie'nin ona verdiği birkaç eşya dışında eli boş gidiyordu. Her ne kadar evdeki bazı konforları sevse de, Bailey McKeevy'nin bunların çoğunu yok ettiğini biliyordu. Ondandır nefret etmek için bir neden daha. Blane ve dans dışında, geri dönmeye değer bir şeyi olup olmadığını merak ediyordu.

"Her şeyi topladın mı?" Joaquin dün gece paylaştıkları odaya göz gezdirirken sordu, bakışları yatağın üzerindeydi.

"Fazla bir şey yoktu."

"Doğru." Kızın yüzüne bir kez baktı ve içini çekti. "Bebğim, endişelenme. Ben seni koruyacağım. Sean, Jack Cole ve adamlarının yardımıyla Callie'yi güvende tutmak için çalışmaya devam edecek."

Korkuyordu ama muhtemelen olması gerektiği kadar değil. Joaquin akıllı olduğunu ve McKeevy'den bir adım önde olduğunu çoktan kanıtlamıştı. En büyük pişmanlığı değer verdiği insanları kaybetmekti.

Hayatımın hikayesi . . .

"Biliyorum."

Eşyalarıyla dolu ödünç aldığı sırt çantasını bir eliyle kaldırdı. Diğer eliyle de onunkine uzandı. Onun rahatlığını takdir etti. Her şeyini bırakmak ne kadar zor olsa da

yeni arkadaşlar, bu adamdan yoksun olmak çok daha yıkıcı olurdu.

Artık onu koruması gerekmediğinde ve başka birini kurtarmak ya da bir sonraki görevini almak için onu terk ettiğinde ne yapacaktı? Bailey bunu düşünmek istemiyordu. Birkaç gündür tanıdığı bir adamın onun kalbine ya da onu ezme yeteneğine sahip olmasına izin veremezdi. Önemsiyordu, evet. Belki aşık bile oluyordu. Ama o gittikten sonra da devam edecekti. Ne yazık ki bunu zaten biliyordu, tıpkı onun gidişinin canını çok acıtacağını bildiği gibi.

İkisi yatak odasını geride bırakıp boş koridorda ilerlerken zindanın içinden geçtiler. Birileri partiden sonra ortalığı çoktan temizlemişti. Cafcaflı şişme bebeğin bile havası indirilmişti ve barın üzerinde plastik bir su birikintisinin içinde duruyordu. Logan odanın ortasında etrafı taradı ve sonunda hediyelerin durduğu masanın yanındaki bir kadın çantasını aldı.

Onlar içeri girerken başını kaldırıp baktı. "İkinize de iyi şanslar.

Kata seni gerçekten özlüyor, dostum."

Joaquin onun yanında gerildi. "Teşekkürler. Bu çanta senin için yeni bir görünüm mü?"

Bailey gözlerini kırptırdı. Logan'ın kendisine söylediği gerçeği kabul etmek yerine erkek mizahına başvurmuştu. Babasının ölümü inanılmaz derecede travmatik olmuş olmalıydı. Neden iyileşmemişti? Neden kendi ailesiyle ilişki kuramıyor gibi görünüyordu?

Tanrım, hayatı o kadar çok sırla doluydu ki, gizemlerin içine sarılmıştı ve hepsi şu anda muammalara itilmişti. Bu ve uykusuzluk arasında yorgunluk ona ağır geliyordu. Bacaklarının arasındaki ağrı da yanındaki adamı hatırlatıyordu. Yine de tek istediği Joaquin'e tekrar dokunmaktı.

"Ha!" Logan suratını ekşiterek karşılık verdi. "Tara ve ben dün gece kendimizi biraz kaptırdık. Çantasını burada unutmuş ve bulmam için bana mesaj attı. Ama şahsen ben gri ve siyahın benim

renkler." Sevimsiz bir gülümsemeyle çantayı havaya kaldırdı. "Hatta şu şık cepleri bile var, böylece her türlü silahı yerleştirebiliyorum . . ." Çantayı yana doğru eğdi. İçinden küçük bir bebek oyuncağı koleksiyonu döküldü, hepsi bir şangırtıyla yere yuvarlandı. Bir çift emzik, rengârenk bir çingirak, üzerlerine gelişigüzel cırt cırtlı karakterler yapıştırılmış birkaç bez kitap ve müzik çalan küçük bir top.

Bailey bunu duyunca dondu kaldı. Kanı dondu.

"Bu da ne?" diye sordu, işaret ederek.

Logan, küçük şarkısını yeni bitirmiş olan oyuncağı havaya kaldırdı. "Bir top."

"Hayır, o şarkı."

"Hickory Dickory Dock." Geriye çekildi. "Hiç duymadın mı?"

Joaquin, Logan'ı geri çekilmesi için uyaran bir sesle, "Ailesi Rus'tu," diye karşılık verdi.

"Hayır, duydum. Nasıldı? Söyleyebilir misin?"

"Bana ne düşündüğünü söyle." Joaquin sırt çantasını yere bıraktı ve sessiz bir destek gösterisiyle bir kolunu ona doladı.

"Bu bir şey... Bir anı. Ne olduğunu anlayamıyorum." Anıyı aradı ama bulamadı. Hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Bilmiyorum. Lütfen söyle."

Logan başıyla onayladı. "Hickory Dickory Dock. Fare saate doğru koştu. Saat bire vurdu. Fare aşağı koştu. Hickory Dickory Dock." Yüzünü buruşturarak ensesini ovuşturdu. "Bebeklere söylerken kulağa daha az aptalca geliyor."

Bailey başını salladı. "Öğrendiğim kelimeler bunlar değildi."

"Belki ailen Rusça söylemiştir?" Joaquin önerdi.

"Hayır. Bir çit, büyük bir ağaç, bir ahır ve üç kez dönmekle ilgili bir şeydi." Anının parçaları zihninde yuvarlandı.

Logan'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bu versiyonu hiç duymadım."

"Bunu bana Viktor Aslanov öğretti."

"Kim bilir?" Joaquin sırt çantasını omzuna aldı ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Muhtemelen bir şey yoktur. Şimdi gidiyoruz. Hoşça kalın."

Ona bakakaldı. Neden bu kadar ani davranmıştı?

"Bunu alabilir miyim?" diye sordu Logan, Joaquin onu çekip alamadan. "Mümkün olan en kısa sürede geri göndereceğim."

"Elbette." Logan küçük topu ona uzattı.

Bailey oyunağı eline aldı. Süngerimsi ve yumuşak bir his veriyordu ve bebeklerin neden ona yöneldiğini anlayabiliyordu. Onu salladı ama oyuncak sessiz kaldı.

"Zıplat onu." Çenesini dün gece hediyelerin bulunduğu masaya doğru eğdi.

Yaptı ve hemen melodiyi tekrar çaldı. Viktor'un ona öğrettiği sözler bir kez daha kafasında karmakarışık olmuştu. Ama gerçekten, biyolojik babasının yıllar önce ona öğrettiği küçük bir çocuk şarkısının bir önemi var mıydı? İçindeki her şey evet demek istiyordu ama kulağına delice geliyordu.

"Artık buna ihtiyacım yok." Bailey topu Logan'a geri uzattı. "Kızlarının oyuncaklarını almayacağım."

"Eğer hafızanı tazeliyorsa, belki de buna ihtiyacın vardır. İnan bana, son birkaç aydır bu enayiye o kadar çok duydum ki, eğer uzun bir süre ortadan kaybolursa, bu bir kayıp olmayacak."

Tereddüt etti. "Bebekleriniz bunu özlemeyecek mi?"

"Muhtemelen, ama Tara ve ben de her biri diğerine sahip olduğunda ağlamalarını özlemeyeceğiz. Gerçekten." Logan topu ona doğru geri itti. "Al bunu. Eğer bir faydası olacaksa, bu gerçekten küçük bir fedakârlık."

Bu insanların her biri nazik, koruyucu ve misafirperver olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bailey onları bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Kahretsın, ağlayacaktı.

Joaquin ondan önce onu kapıdan çıkarıp gri bir cipe bindirdi. Güneş yakında ufukta belirecek gibi görünüyordu ama etrafındaki her şey durgunlaşmıştı. McKeevy'nin karanlıkta bir yerlerde pusuya yatmış, ona saldırmak için fırsat kolluyor olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Dominion, insanları gibi kendini güvende hissetmişti. Şimdi onlar gitmişti.

Aracın içi deri ve Joaquin kokuyordu. Sırt çantasını arka koltuğa attı, sonra yanına tırmandı ve farlarını yakmadan otoparktan çıktı. Sabahın bu saatinde sokaklarda neredeyse hiç araba yoktu. Işıkları yakmadan, gaza basmadan ve kulüpten uzaklaşmadan önce birkaç yalnız blok geçene kadar bekledi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu sessizce.

"Bilmiyorum." Gergin ve endişeli görünüyordu. "Güvenli bir yer düşünmeliyim ama McKeevy ve LOSS senin peşindeyken, sanırım hücum oynamaya başlamalı ve ailenin öldüğü günle ilgili hatırlayabildiğin her şeye ulaşmaya çalışmalıyız. Belki bu bize yardımcı olur. O araştırmamanın bir kopyasını sakladıysa
-"

"Bilmiyorum. Yaptıysa bile hatırlamıyorum. Beş yaşında bile değildim."

"Ama anılarınız geri geliyor. Rüyalarından daha fazlasını çıkarma şansımız var. Hatırlayabileceğin herhangi bir şey seni kurtarabilir. Benimle o top hakkında konuş."

"Müzik bir şeyleri ateşliyor. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Bulanık bir şey. Neden Logan'a söylemek istemedin?"

"LOSS'un isteyebileceği hiçbir şeyi bilmemesi onun için daha iyi olur."

Bailey bunun doğru olduğunu düşündü. Ona yardım etmeye çalışan insanların daha fazla riske girmesini istemiyordu. Aslında, onun gitmesiyle Callie'nin mükemmel bir düğün yapması için dua ediyordu.

Bailey iç çekerek Logan'ın ona verdiği topu sıktı. Şarkıyı tekrar duymaktan neredeyse nefret ediyordu, sanki uğraşmak istemediği saçmalıklarla dolu bir Pandora'nın kutusunu açabilirdi

ile. Ama an kafasının içinde alıyor, onunla alay ediyor ve onu zorluyordu. Ayrıca, eğer bilgi güç ise, öğrenmeyi erteleyemezdi.

Topu gösterge paneline doğru fırlattı ve lastik kre geri sekerken onu yakaladı. Avucunun içine aldığında ona arkı söylüyordu.

Bir şeyin yanındaki ceviz. Hatırlayamadığı bir şey ya da başka bir şeyin üzerinde mi saklanıyordu? İlk iki dizeyi h a t ı r l a m a y a çalışırken arkının geri kalanı bilincinden kayboldu. Belki bu kadarını syleyebilirse, diğer dizeler de peşinden gelirdi?

"Bir şey var mı?"

"Yeterli değil. Cevizle balıyor, tıpkı Logan'ın versiyonundaki gibi. Sonra sapıyor. Tekrar deneyeyim."

Topu bir kez daha direksiyona vurdu ve melodinin almasına izin verdi. "Hickory rıhtımın yanında. Fare bir şeyin üzerine saklanır. Boyalı itten üç kez zıpla."

"Sonra ne olacak?"

"Tek hatırladığım bu."

arkıyı hatırlayamaması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Topu birkaç kez zıplatınca arkının sihirli bir şekilde beynine dolmasını beklediğinden değil. Ama rüyasındaki siyah noktalar, ailesinin kaderi onu gerçekten üzüyordu - hatırlayamamak onu üzüyordu. Neden sadece gözlerini kapatıp hatırlayamıyordu?

"Derin bir nefes al ve rahatla."

Bailey Joaquin'in dediğini yaptı ama belli belirsiz bir rahatsızlık hissi gevşemesini engelledi. "Hiçbir ey."

"Bekle," diye ısrar etti. "Topu bana ver."

Ona yandan bir bakış göndererek küçük küreyi avucuna bıraktı. Bir ııkta durdu, sonra oyuncası aralarındaki konsolun üzerinde zıplattı. Kadın tekrar gözlerini kapattı.

"Hickory rıhtımın yanında. Fare çiftlikte saklanıyor. Boyalı çitten üç adım sola zıpla. Düz bir çizgide ... bir şeye doğru yürü. Rıhtımın yanındaki ceviz." İçini çekti, kızgınlığı artıyordu. "Bu önemli mi ki?"

"Viktor Aslanov bir sebepten dolayı bu kafiyeyi yeniden yazdı." "O bir Rus'tu. Belki de kelimeleri bilmiyordu."

"Bu mümkün. Ama elimizde başka bir şey yok. Sanki size bir yerin adresini vermiş gibi görünüyor."

"Ya da bu senin hüsnükuruntun. Sadece... bir kısmı hafıza bankamdan çıkmak istemiyor."

"Bunu uzun zamandır düşünmemiştin. Bir kez daha dene." Kuzeye giden otoyola saparken topu tekrar sektirdi ve Bailey dinlemek için elinden geleni yaptı.

Yeni bir şey yok. Tekerlemenin düz çizgide nereye kadar yürümesi gerektiğini söylediğini hâlâ hatırlamıyordu.

"Özür dilerim." Başını iki yana salladı.

"Sorun değil. Biraz ara verip daha sonra üzerinde çalışırız. Belki de gözlerini kapatmalı ve uyuyup uyuyamayacağına bakmalısın."

Kadın ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Oldukça heyecanlıyım."

Joaquin omuz silkti ve konuyu kabul etti. "Ve biraz kahve içebilirim."

"Ben pek içmem ama kulağa hoş geliyor."

"Tamam. Bakalım trafiğin yoğun olduğu saatlerin ne kadarını atlatabileceğiz. Dallas'ın dışına çıktığımızda duracağız."

"Houston'da bir sürü dur-kalk saçmalığıyla karşılaştım. Daha fazlası olma ihtimalini ortadan kaldıran her şeye varım. Neden kuzeye gidiyoruz?"

"Güney işe yaramayacak," diye karşılık verdi. "Houston'a geri dönmenin bir anlamı yok."

"Doğru." Özellikle de McKeevy onun nerede yaşadığını bildiği için. Kira kontratının bitmesine iki aydan az kalmıştı. Bir süredir

tekrar imzalamayı planlıyordu. Şimdi güvende olduğunda muhtemelen başka bir yer arayacaktı.

Eğer bir daha güvende olursa.

"Bir oyun planı oluşturmaya çalışıyorum. Doğuya ya da batıya gitmemiz gerekirse, yönümü değiştireceğim."

Bu şimdilik yeterince anlamlıydı. "İyi bir hücumla gelmekle ne demek istiyorsun?"

"Özetle mi? Kaçmayı bırak. LOSS'un istediği şey siz değilsiniz, hatırlayabileceğinizi düşündükleri şey: babanızın o araştırmayı nereye gömmüş olabileceği."

"Neden bu kadar çok istiyorlar?"

"Milyonlarca nedeni olabilir ama en iyi tahminim Sean'ın önerdiği şey: ABD ordusuna haddini bildirmek için askerleri genetik olarak değiştirebileceklerine inanıyorlar. Birlikten ayrılmak istediklerini unutmayın."

"Bu kulağa çok bilimkurgu gibi geliyor."

"Anlayabildiğimiz kadarıyla, babanızın araştırmaları inanılmaz derecede ileriye idi. Akranlarından yıllar, hatta belki de on yıllar ilerideydi. Aynı zamanda tam bir yılan yağı satıcısı olması ve LOSS'a yetenekleri hakkında bir sürü saçmalık anlatması ve onların da buna inanması da mümkün."

"Biraz kanıt isterler gibi görünüyor." Yoksa neden bir bilim adamına bu kadar çok para versinler ki? Bailey kaşlarını çatı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bir şey onları bu bilginin tüm hastalıklarını çözeceğine ikna etmiş, çünkü bunun için öldürmeye çok istekliler. Belki de ilk başlarda aldıkları bir parça araştırma onları geri kalanına ihtiyaç duyduklarına ikna etti. Kim bilir? Bizim sorunumuz sadece seni hayatta tutmak. Bence anahtar babanın saklamış olabileceği şeyi bulmak."

"Bir şey sakladığından emin misiniz?"

"Hayır," diye itiraf etti Joaquin. "Ama bir adam hayatının işini kendi isteğiyle tuvalete atıyor. Buna inanmıyorum."

Bailey omuz silkti. "Ama işiniz konusunda üzgün değilsiniz." "Adalet konusunda tutkuluyum. Bundan vazgeçmedim.

Sadece bunun için farklı bir yol izliyorum."

Sonra ne olacak? diye merak etti ama sormadı. Belki de bu tehlike geçtikten sonra onun hayatından hangi dört rüzgârı izleyerek çıkacağını bilmek istemiyordu.

"Yani Viktor Aslanov'un kurtarmış olabileceği her şeyi bulmaya çalışacağımızı düşünüyorsun. Nereden başlayacağız?"

Joaquin tereddüt etti. "Bunun hakkında düşünüyordum. Sanırım suç mahalline geri dönmeliyiz."

"Araştırmasını nerede yaptığını bilmiyorum."

"Ama LOSS'un onu aramak için nereye geldiğini ve ailesini nerede öldürdüğünü biliyoruz. Belki de orada bilgi aramak için bir önsezileri vardı."

"Rüyalarımda gördüğüm o çiftliğe geri dönmek mi?" Bu fikir mide bulandırıcı bir anlam ifade etse de dehşete düşürdü.

"Evet."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraz etti otomatik olarak. "Sean bize söyleyebilir."

Muhtemelen yapabilirdi, ama ... "LOSS'un orayı araştırmak için on beş yıl gibi bir zamanı oldu. Biyolojik babam araştırmayı oraya saklasaydı, onu bulamazlar mıydı? Orası başka biri tarafından işgal edilmiş ya da yıkılmış falan olmaz mıydı?"

"Öğreneceğiz. Ama hafızanı harekete geçireceksem, arazideki bir şeyin tanıdık geleceğini ummak zorundayım. Herhangi bir şeye bakarken geçmişin gözünün önüne gelebilir. McKeevy'nin fotoğrafı harikalar yarattı."

Bailey aksini dilese de buna itiraz edemezdi. "Korkuyorum."

"Sizi suçlamıyorum. Büyüdüğüm evle hiç yüzleşemedim. Tüm aileni kaybettin ve bunun nelere yol açacağını bilmiyorsun. Seni Houston'dan aldığımdan beri cesur olmaktan başka bir şey yapmadın. Bunu biraz daha sürdürebilir misin? Benim için?"

Konuşmasının bir kısmı yalvarma, bir kısmı da şantajdı. Bailey iç çekti. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Eğer bir hayat istiyorsa,

her olasılığı araştırmak zorundaydı.

"Evet."

* * *

Kuzeye doğru giderlerken JOAQUIN Sean'ı aradı. Yanında Bailey uyuyordu. Fast-food kahvaltı ve kahve için durmuşlardı. Arabaya servis penceresinde ona yağlı bir poşet uzattıklarında burnunu kırıştırdı; sonra tüm peyniri ayıkladı ve sandviçi nazikçe kemirdi.

Anıya gülümsedi, sonra ona bir bakış gönderdi. Ona neden bu kadar bağlı hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Hayatındaki diğer herkesten kolayca uzaklaşabilmişti. Annesinin kız kardeşleri vardı. Kız kardeşlerinin kocaları vardı. Hiçbirinin ona ihtiyaçı yoktu.

Ama Bailey? O yaptı.

Yine de onu onunla tutan şey acıma değildi. Tam tersine. Ondan uzak kalmaktan hoşlanmıyordu, hatta o yanında olmadığında kendini garip bir şekilde dengesiz hissediyordu. Onun gülüşünü görmek hoşuna gidiyor, güldüğünde sertleşiyordu. Onu şimdi böyle dingin görmek içini huzurla dolduruyordu. Bu da neydi böyle?

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Sean, cevap verdiğinde selamlama şeklinde konuştu.

"Tamam. Teşekkürler. Sadece sürüyorum," dedi Bailey'i uyandırmamak için alçak sesle. "Ailesiyle birlikte yaşadığı çiftliğin adresi sende var mı?"

"Oraya mı gidiyorsun?"

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Ama LOSS'un burayı taramak için yıllarının olduğu konusunda iyi bir noktaya değindi."

"Federaller de. Her türlü ekipmanı aldılar -sonar, X-ray, kızılötesi kameralar- ve ahırın yanında bir fare kolonisi dışında hiçbir şey bulamadılar."

"Sahip olmadığınız tek şey Bailey'nin anılarıydı." "Bizi oraya sen getirdin. Denemeye değer."

Sean adresi saydıktan sonra düğünü güvende tutma planları hakkında onu bilgilendirdi. Joaquin, Bailey'nin bunu kaçırmaktan gerçekten nefret ettiğini biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, o da biraz istiyordu. Sean ve Callie evliliklerine iyi bir başlangıç yapmayı hak ediyorlardı ve Joaquin daha önce hiç üç kişinin birlikte olduğu bir ilişki görmemişti ama Thorpe'un sağlam iradesi, Callie'nin bağlılığı ve Sean'ın ateşkesleri müzakere etme yeteneği sayesinde harika bir gelecekleri olacaktı.

Joaquin bu dava bittiğinde hayatında ne halt edeceğini merak ediyordu. Artık bir işi yoktu. Bok çukurundaki dairesi gerçekten bir ev sayılmazdı. Ailesinden uzaklaşmıştı ve sahip olduğu tek yakın arkadaşı ölmüştü. Otuz yaşını geçmişti ve bunu gösterecek hiçbir şeyi yoktu.

Tanrım, onu dinle. Mızımız kışını kaldırıp yoluna devam etmeliydi. Başka bir iş, başka bir dava, başka bir bok çukuru, belki de daha fazla arkadaş bulacaktı.

Ama başka bir Bailey değil.

Bu düşünce onu tam gözlerinin ortasından vurdu.

"Alo?" Sean sordu. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet." Joaquin konuşmaya tekrar dahil oldu. "Özür dilerim.

Telefonum bir dakikalığına kapandı. Tekrar edebilir misiniz?" "Elbette. Dikkatli olun. Eğer başka bir şeyle karşılaşırırsak

Seni haberdar ederim."

"Teşekkürler, dostum."

"Ve sen izin ver Biz Biliyorum nasıl sen yapıyor. Callie kendini çılgına çeviriyor."

Ve bu Bailey'nin kalbine dokunmaz mıydı? Joaquin boğazının düğümlendiğini hissetti. "Teşekkürler."

Onlar ayrılırken Joaquin aracını GPS programıyla satın aldığı için şanslı yıldızlarına şükretti. Adresi sisteme girdi ve yol tarifi çıktı. Sadece on iki saat ve biraz bozukluk kalmıştı.

* * *

Arabada saatler birbirini kovaladı. Bailey pencereden yavaşça değişen manzaraya baktı. Düz arazi sanki hep düz kalacakmış gibi görünüyordu. Yeşillik değişti. Hava daha da soğudu. Teksas'ta bahar büyük ölçüde gelmiş olabilirdi ama kuzeydekiler bunu pek anlamamışlardı.

Little Rock'tan sonra medeniyetin izleri gittikçe azalmaya başladı. Arkansas'ın kuzeydoğu köşesinde hâlâ kar vardı. Missouri, Nisan ayı olduğu düşünülüyordu hâlâ acınacak derecede kışlı görünüyordu. Joaquin'in onu tam olarak nereye götürdüğünü hâlâ sormamıştı.

Aslında bilmek istediğinden de emin değildi.

Geçen her kilometreyle birlikte midesi daha da düğümlendi. Vücudundaki her hücre dehşetle sıkıştı. Ya çocukluk evini görmek anılarını canlandırırsa? Ya uyandırmadıysa? Ya da McKeevy'nin ailesinin üzerine saldıgı katliamı hatırlarsa? Bailey sadece babasının onu saklanması için dışarı gönderdiğine ve LOSS'un Aslanov'un doğurduğu çocuk sayısına pek dikkat etmediği için kaçtığına inanabilirdi.

"Çok sessizsin," dedi Joaquin sonunda.

"Ben iyiyim."

"Bana bu saçmalıkları anlatma.

Endişeleniyorsun." "Endişeliyim," diye itiraf etti.

"Bu neyi değiştirir?"

Illinois'e geçtiklerinde iç çekti. "Acıktın mı bari?"

"Beni daha fazla fast food ile mi besleyeceksin?" Bu fikir midesini isyan ettirdi.

"Muhtemelen. Hava kararmadan hedefimize ulaşmaya çalışıyorum. Karanlıkta araziye aramanın bir anlamı yok."

"Güneş ışığı bitmeden önce fazla zamanımız olmayacak zaten. Yorulmuş olmalısın. Bütün gün araba kullandın. Dün gece de fazla uyumamış olmalısın."

"Bundan bir an bile pişman değilim. Peki ya sen?"

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Hoşuma gitti. Şimdi seks hakkındaki yaygarayı kesinlikle anlıyorum."

Bailey, bir kız hünerlerini  v d ğ nde  oğ  erkeğ n yüzünün güleceğini düşünürdü. Kaşlarını  att . "Yani yatakta iyiydim ama bu bir şey ifade etmiyor muydu?"

"Hayır, ben ..." Bu adam onu neden bu kadar kolay sinirlendiriyordu? "Hayatım için kaçıyorum. Ve sen burada kalmayacaksın. Kız kardeşin dün gece bunu açıkça belirtti. Ne  nemi var ki?"

Sadece homurdandı. "Diğ r her şeyi   zene kadar bu tartışmayı masaya yatıracağ ız, ama işim bitmedi."

Harika.

Durdular ve daha sağlıklı bir öğle yemeğ  yediler. İşlenmiş etli sandviçler onun g cl  yiyecek tanımına uymuyordu, ama onunkini sebzelerle doldurdu ve elinden gelenin en iyisini yaptı. Gelecek hafta mucizevi bir şekilde seçmelere katılırsa, aşırı derecede formsuz olmak istemiyordu. Bundan sonra, göreceli bir sessizlik içinde yollarına devam ettiler ve her istasyonda  alan melodiler kilometreler ilerledikçe durağanlaşırken o radyoyla oynadı.

Joaquin SUV'u toprak yola  evirdiğ nde öğleden sonra neredeyse akşam olmak üzereydi. Karn  sıkıştı ve öğle yemeğini kaybedip kaybetmeyeceğini merak etti. Her nasılsa bu yoldan aşağı inmenin bir milden fazla sürmeyeceğini biliyordu. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ama yine de yeterince uzun değildi.

Yavaşlaması uzun sürmedi. GPS varış noktalarının solda olduğunu gösteriyordu. Bailey ellerini karnına bastırarak, kabuslarında bir dehşet evine dönüşen, görünüşte zararsız ama bakımsız çiftlik evine baktı.

Yapı h l  beyaza boyalıyd , ancak zaman ve hava koşulları yer yer soyulmasına neden olmuştu. Rüyalarında evin bir tarafında gördüğü salıncak paslanmıştı ve   pl ğ e atılmaya hazır bir şeye benziyordu. Ağabeyinin iki ağaç arasındaki kalesinin kalıntıları eğilmiş ve boşluk bırakmıştı. Bir zamanlar orada durduğunu bilmeseydi, şu anki görüntüsünden asla tahmin edemezdi. A

Bailey'nin mutfakta olduğunu bildiği ön pencerenin perdesi sarkıyordu. Aslında perde, küçük çay fincanları ve tabaklardan oluşan bir baskıydı. Çatı daha iyi günler görmüştü.

Her yer perili görünüyordu.

"Solgunsun. Tanıdık gelen bir şey var mı?"

Üzüntü ona saldırdı. Ardından öfke geldi. KAYIP ondan her şeyini almıştı. Şimdi burada oturmuş eve bakarken kahkahaları hatırladı. Babası sabahları onu gıdıklamaktan hoşlanırdı. Annesi ona ve kız kardeşine oturma odasında dans etmeyi öğretiyordu.

Bir örgütün dünyayı kendi istediği düzene sokma ihtiyacı, onun değer verdiği her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar yok etmişti.

"Her şeyi." Sesi titriyordu.

Joaquin arabadan fırladı ve kapısını açmak için koştu. "Eğer bugün bunu yapamayacak kadar yorgunsan, yarın tekrar gelebiliriz."

Başını iki yana salladı. Eğer buradan ayrılmak ve bu trajik noktaya geri döneceğini bilerek korku dolu bir gece yaşamak zorunda kalırsa... "Geldik işte. Hadi şu işi bitirelim."

Sanki bir şey söylemek istermiş gibi baktı ama kaçındı. Onun yerine elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Hazır mısın?"

Hayır. "Neden olmasın?"

"Üç gün önce Tatiana Aslanov olarak doğduğundan haberin yoktu. Eğer anılar da geri geliyorsa, her şey bunaltıcı olmalı."

Bunun mantıklı olduğunu düşünüyordu ama adamın onun duygularını dikkate almış olması bile onu etkilemişti. Dominion'da bir yabancıнын yatağına zincirlenmişken onu uyandıran adamdan çok farklıydı.

"Evet."

Kızın elini kendi elinin içine soktu. "Yanında olacağım." "Burada yaşayan başka kimse yok mu?"

Joaquin yüzünü buruşturdu, ela gözleri isteksizdi. "Hayır. Sean biraz araştırma yaptı ve evin bunca zamandır boş olduğunu öğrendi. Baban evi ve içindeki her şeyi annenin hâlâ Rusya'da yaşayan kız kardeşine bırakmış. Görünüşe göre, bir gün senin bulunacağını ve evi isteyebileceğini umarak evi satmayı reddetmiş."

Hiç tanımadığı bir akrabasının dünyanın öbür ucundan onu önemsemesi onu etkilemişti ama Bailey burada bir gece daha geçiremeyeceğini biliyordu. "Yani bir yerlerde anahtar bıraktığını mı söylüyorsun?"

"Federaller yaptı. Sean bana nasıl erişeceğimi söyledi."

Onu evin yan tarafına götürdü. Rüyalarında defalarca kaçtığı arka kapının tokmağında bir kilit kutusu asılıydı. Joaquin emin parmaklarıyla şifreyi girdi ve küçük tepsi açılarak bir anahtar çıkardı.

Joaquin onu parmaklarının arasına aldı. "Bunu yapmak istiyor musun?"

"Hayır. Eve girmek yeterince zor olacak. Önce sen git lütfen."

Neye benzeyeceğini Tanrı bilirdi. Cinayetlerden sonra duvarları temizleyen ya da halıyı değiştiren olmuş muydu? Kanıtlar hâlâ mevcutsa, bununla başa çıkabilecek miydi? Kahretsin, nefes almakta zorlanıyordu.

"Beni takip edin. Eğer durmak, ara vermek ya da konuşmak isterseniz-"

"Bunu takdir ediyorum. Şu işi bitirebilir miyiz?"

Çünkü çok beklerse muhtemelen kusacaktı.

Başını salladı, gergin görünüyordu. Hayır, endişeli. "Nasıl istersen. Tuttum seni."

Yatakta onun kontrolünü elinden almayı sevmesi ve güvenliği söz konusu olduğunda tüm sorumluluğu üstlenmesi komikti, ama böylesine travmatik ve duygusal bir şeyde ... sadece onun yanında kaldı, çok destekleyici. Çok şefkatli.

"Teşekkür ederim. Bu davanın size çok pahalıya mal olduğunu biliyorum ve beni hayatta tutmak için çok şey yaptınız. Adalet duygunuz inanılmaz. Bana yardım etmek ve hiç tanımadığın kadınları kurtarmak için yaptığın fedakârlıklar inanılmaz." Joaquin ona el salladı ve bakışlarını evin yan tarafına kaydırды. Sonunda anahtarı yan kapıya soktu, ama dönmedi. "Bu ön kilidi açıyor olmalı."

"Sanırım." Omuz silkti.

Elini nazikçe çekerek onu evin önüne götürdü. Kilit ona direnmedi ve Joaquin eski kolu çevirdiğinde kapı gıcırdayarak açıldı. İçeriden gelen soğuk hava yüzüne hücum ederek ona saldırdı. Derisinin derinliklerinde, ta varlığının çekirdeğinde bir ürperti başladı.

Kapıyı araladı ve içeri adım attı. Bailey yaklaşırken bayat hava burun deliklerine çarptı ve neredeyse dizlerinin bükülmesine neden oluyordu.

"Biri buraya adım atmayalı ne kadar zaman oldu acaba?" Kokudan irkildi.

Burnunu kırıştırdı ve içeri baktı. "Uzun zaman olmuş gibi kokuyor."

Küçük oturma odası hâlâ aniden aklına gelen anılara çok benziyordu. Daha iyi günler görmüş çikolata kahvesi halı hâlâ zemini kaplıyordu. Hiç uyuşmayan mavi tonlarında ekose bir kanepa duvara yaslanmıştı. Yanında dantelli bir örtüyle kaplı küçük bir sehpa duruyordu. Bal renginde, yara bere içindeki bir sehpa önünde duruyordu ve hâlâ kardeşinin oyuncak kamyonlarından kalma oluklarla lekelenmişti. Her şey santimlerce tozla kaplanmış görünüyordu.

Bailey kollarını beline doladı. Burada soğuk olan tek şey sıcaklık değildi. Mekânın havası damarlarına buz gibi işlemişti. O gün eve sinmiş olan dehşet hâlâ devam ediyor ve onu rahatsız ediyordu.

Yıpranan sinirlerini yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Kendini hiçbir zaman çok cesur biri olarak görmemişti.

Burada olmak onu sınıdı. İçindeki her şey kaçmak istiyordu. Kaçamazdı ve bunu biliyordu.

"İyi misin?" diye sordu, onu daha yakına çekerek.

Tanrıya şükür Joaquin onun yanındaydı. Onsuz bunu başarmasının imkânı yoktu. Sonsuza kadar kalacak bir adam olmayabilirdi ama şimdi yanında durduğu için ona minnettar olacaktı.

"Deniyorum."

"Evin içinde yürümeye hazır mısın? Kapıyı açık bırakacağım."

Bu, hayatında katlandığı en zor şeylerden biri olacağını bildiği bir konuda yardımcı olabilirdi. Ona titrek bir baş selamı verdi.

Oturma odasından birkaç adım daha atınca yemek odasının kapısına vardılar. Sandalyelerin üzerindeki soluk kumaşta bir zamanlar burada yemek yiyen çocukların lekeleri hâlâ duruyordu. Bakışları annesininkinin yanındaki koltuğa takıldı. Bu koltuk onunmuş. Köşedeki soluk pembemsi leke bir zamanlar meyve kokteyli döküldüğü için kırmızıydı. Babası her zaman masanın başına oturur ve büyük kardeşlerine ev ödevleri hakkında sorular sorardı.

Her anı şimdi kristal berraklığında görünüyordu. Yıllar bir yana, geçmişine dair bu kadar çok şeyi bir an için nasıl unutmuştu? Daha da fazlası hızla geri geldi. Annesi, "bebeğinin" uyuduğunu sandığında sık sık uzun saçlarını sarar ve evin içinde dans ederdi. Bailey yatağından gizlice çıkar ve onu izlerdi. Kardeşleri, özellikle kar yağdığında, içeride saklambaç oynamayı çok severdi. Eğer babaları televizyon izliyor ya da araştırma notları üzerinde çalışıyorsa, bazen kendini kaybediyor ve öfkeleniyordu. Ama tartışmalar her zaman kucaklaşmalar, gıdıklanmalar ve kıkırdamalarla son bulurdu.

Joaquin onu yemek odasından mutfığa geçirirken durdu. Eski moda taraklı süslemeli meşe dolapların üzerinde grileşen beyaz renkte solmuş muşamba tezgahlar duruyordu. Bazı kapılar artık menteşelerinden sarkıyordu.

Boş boş, tüm yiyeceklerin temizlenmiş olduğunu, yoksa kokunun dayanılmaz olacağını düşündü. Beyaz buzdolabı hâlâ köşede duruyordu ama artık uğuldamıyordu. Ocak on beş yıl önce çok eskiydi ve şimdi bir kalıntı gibi görünüyordu.

Annesiyle ilgili anılarının en güçlü olduğu yer burasıydı. Babasına göre pek iyi bir aşçı değildi ama annesinin çabasını her zaman takdir etmişti. Annesi özellikle kışlar soğuduğunda özel bir güveç ya da çorba pişirmek için saatlerce uğraşırdı. Babası onun çabasına sık sık gülümserdi, ama sonuçta boğulacakmış gibi bakardı.

Bailey dudaklarının küçük bir sırtıyla kalktığını hissetti. Burada çok fazla güzel anı vardı. Kardeşinin son doğum günü partisi ve kimse bir ısırık bile alamadan bir şekilde mutfakta yere düşen pasta gibi unutulmuş pek çok anı. Buradaki son yazında, bir gün bahçelerine künyesiz yaşlı bir köpek girmişti. Rahatsızlığı ona X-Man adını vermişti. İri Alman çoban köpeği, yaşlanmadan önce fazla yaşamamıştı ama Bailey bu büyük, koruyucu köpeği çok sevdiğini ve öldüğü gün ağladığını hatırlıyordu.

"İyi misin?" Joaquin onun yanında usulca sordu.

Gözleri doldu ama başını salladı. "Bana çok şey geri geliyor. Bilmiyorum... Hayatımdaki tüm bu zaman boştu. Şimdi burada duruyorum ve her şeyi hatırlıyorum."

Şefkatli bir eliyle saçlarını okşadı. "Ben seninle kalacağım. Seni korkutan bir şey olursa bana tutun. Davayla ilgili bir şey hatırlarsan ..."

"Sana haber veririm."

"Ya da herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen, ben buradayım."

Joaquin onu mutfaktan çıkarıp arka bahçeye bakan küçük aile odasına götürdü. Orada fiskiyelelerin içinde koştüğünü hatırlıyordu. Elbette uzun bir kışın sonunda artık her şey uykudaydı, aşırı büyümüş kahverengi otlar arka çiti neredeyse kapatıyordu.

Odanın diğer tarafında, evin en çok korktuğu bölümünü gördü - koridor

yatak odalarına geri döndü. Açıklığa bakarken karnında bir dehşet yumağı birikti. Hatırlamak istemediği her ne ise evin bu tarafında olmuştu.

"Hazır mısın?"

Işığı kaybediyorlardı, o da öyle olmalıydı. Yavaşça başını salladı, Pandora'nın kutusunun kapağının kafasının içinde gıcırdayarak açıldığını hissetti.

Salona açılan kapıdan ilk o adım attı. Atletik ayakkabıları yıpranmış parke zemine vurduğu anda, aynı zeminde duran başka bir adamı hayal etti. Gözlerini kapadı ve anıyı takip etti. Babası o öğleden sonra onu kucağına almış, kucaklamış, onunla birlikte tekerlemenin kendi versiyonunu söylemiş, sonra da bunu asla unutmayacağına dair söz verdirmişti. Sonunda onu bu koridorun sonundaki arka kapıdan dışarı göndermişti.

Bailey gözlerini açıp geçide giden o uzun ev şeridine bakmak istemiyordu ama bakacak başka bir yer yoktu. Karanlık, küflü, görünüşte zararsız. Ama göz kapaklarını kaldırdığı anda, geçmişten bir görüntü ona saldırdı. Duvarlar kırmızıya boyanmıştı. Ahşap zeminler sıcak, sızan sıvıyla kayganlaşmıştı. Her yerde kan vardı. Babası sürüklenip götürüldükten sonra, kardeşinin kalesinden içeri girdikten sonra görmüştü. Yabancı öylece içeri girip herkesi vurmuş muydu?

Kaşlarını çattı. Anı çok yakın görünüyordu ama ona erişemiyordu. Önünde bir şey duruyordu.

"Burada bir dakika durmanız gerekiyor mu yoksa devam etmek mi istiyorsunuz?"

Bailey evi tamamen terk etmek istiyordu ama bu bir seçenek değildi. Geçmişiyle yüzleşmezse geleceği de olmayacaktı. "Hayatımıza devam edelim."

Sağındaki ilk yatak odası erkek kardeşininkiydi. Parmak uçlarında açıklığa doğru ilerlerken kendini soluk mavi duvarlara bakarken buldu. Bir *Star Wars* poster, kenarları duvara yapışmış olsa bile neredeyse ikiye bölünmüştü. Onun ranzası

yataklardan yatak takımları çıkarılmıştı. Ama en alt ranzadaki şiltenin üzerindeki kocaman kırmızı lekeyi gözden kaçıramıyordu. Ve yatağında cansız yatan, kafasına yediği bir kurşunla kanlar içinde kalan kardeşini hatırlamadan edemiyordu. Birkaç hafta önce dokuz yaşına girmişti.

Bailey vücudunun büküldüğünü hissetti. Bir elini göğsüne bastırdı. "Mikhail, kardeşim, odasında öldürüldü."

Kim bir çocuğa bunu yapar ki? Neden?

Daha fazla bakamadı ve kapı aralığından sarsıldı. Joaquin ona destek olmak için oradaydı, kollarını vücuduna doladı ve başını göğsüne yasladı. Saçma sapan sözler mırıldanıyordu. Ne dediğini anlayamaması umurunda değildi çünkü dokunuşu ne olursa olsun onun yanında duracağını açıkça gösteriyordu. Adam sadece cevaplar arıyormuş ya da bir davayı çözmek istiyormuş gibi hissetmiyordu. Bailey onun gerçekten önemsedğine yemin edebilirdi.

Kollarını ona dolayarak göğsüne doğru sessizce hıçkırdı. Adam onları yatak odasının açıklığından uzaklaştırdı ve uzak duvara yaslanarak onu trajediden birkaç santim daha uzaklaştırdı.

Uzun dakikalar boyunca, onun yaşadığı şoku kendi haline bıraktı. O yas tutarken, o da ona güç ve destek verdi. Burnunu çekti, bir sonraki adımda ne bulacağından korkuyordu ama etrafına hızlıca bir göz attığında güneş ışığının azaldığını ve zamanlarının azaldığını gördü. Yarın buraya geri dönecek zihinsel gücü bulabileceğini sanmıyordu, bu yüzden bu iç burkucu ev turunun geri kalanında dayanmak zorundaydı. Bailey'nin değerli bir şey hatırlayıp hatırlamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama denemek zorundaydı.

"Ben iyiyim." Geri çekildi.

Kollarını sıktı ve bir parmağını çenesinin altına koyarak kaldırdı. Yüzünü uzun uzun taradıktan ve gözlerine derin derin baktıktan sonra bir nefes verdi. Bundan hoşlanmadığı açıktı ama ne yapılması gerektiğini biliyordu. "Benimle gel."

Birlikte koridorda ilerledikten sonra sağıdaki bir sonraki kapıda, kız kardeşi Annika ile paylaştığı odada durdular. Duvarlar artık güneşli bir sarı değildi. Pencerelerdeki kir ve batan güneş, kararan odayı kasvetli ve gölge dolu gösteriyordu. Çocuk boy mutfak seti ve çay partisi malzemeleri kaldırılmıştı. Soluk halı hâlâ odanın uzak tarafına sıçramış kan lekelerinin izlerini taşıyordu. Dolabın kapısı aralık duruyordu, korkunç bir hatırlatıcıydı.

Mikhail'in odasındaki sahnede olduğu gibi, Bailey o korkunç akşamı hatırladı. Ablası dolapta katilinden saklanmaya çalışmış ama katil onu bulmuştu. Bailey de daha sonra, karanlık küçük alanın bir köşesinde büzülmüş ve buruşmuştu. Piçin biri onu avlamış ve hayatını söndürmüştü. Annika'nın son anları korkunç olmalı.

Bailey, diğerlerinin hiçbirini kurtulamazken kendisinin neden kurtulduğunu merak ediyordu.

"Bu odadan çıkmam gerek." Döndü ve hızla koridora geri döndü.

Joaquin takip etti. "O senin odan mıydı?"

Başını salladı. "Kız kardeşim ve ben, evet. Ben en üst ranzadaydım."

Aslında o sabah erkenden uyanıp annesini aradığını ve krep için yalvardığını hatırlıyordu.

Annesi.

Bailey koridorun sonundaki odaya doğru ilerlerken kalbi durdu. Anne ve babası bu yatak odasını paylaşmışlardı. Bazen tartıştıklarını duyduğunu hatırlıyordu. Bazen de şimdi seviştiklerinden şüphelendiği inlemeler ve homurtular duyuyordu.

Rahat kraliçe yatak çırılçıplak soyulmuştu, şilte artık kirli bir beyazdı. Komodinler, her zaman annesinin yatağının yanını süsleyen saat ve mücevherlerden yoksundu. Pencerenin yanındaki bankta hâlâ iğne oyalı çiçekli bir koltuk vardı ama bakımsız bir antika gibi görünüyordu.

Bailey yaklaştı ama kendini odaya girmeye zorlayamadı; sanki silah seslerini ve Annika'nın çığlıklarını kontrol etmeye gelmiş, sonra da kendisi vurulmuş gibi kan glnn içinde yatan annesini hatırlamadan edemedi.

O geceye dair daha fazla şey aklına geldi. Bailey soğuktan uyanıp koridorda dolaştığını ve her yatak odasındaki katliamı bir öncekinden daha korkunç bulduğunu hatırlıyordu. Sonra annesini yerde kanlar içinde ve cansız yatarken görmüştü. Annesini sarsarak uyandırmaya çalıştığını, kadının açık, görmeyen gözleri karşısında dehşete düştüğünü hatırlıyordu. ığlık atmış, kendini annesine atmış ve ona sıkıca sarılmış, annesinin ona sarılması ve dünyanın sonunun gelmediğine dair güvence vermesi için yalvarmıştı.

l sessizliğin içinde, kötü adamın bir sonraki sefer onun için gelip gelmeyeceğini merak ederek dehşet içinde evden kaçtı. Koridora geri döndüğünde, kanlar içinde kaymış ve arka kapıdan karların içine doğru itmeden önce çoraplarını çıkarmıştı. Olayların geri kalanı, mavi sedandaki endişeli çiftin onu fark etmesine kadar rüyasına uyuyordu. Sonra... Bob ve Jane Benson'la olan hayatından önce hiçbir şey kalmamıştı.

"Kız bebek mi?"

"Annem tam burada öldürüldü." Neredeyse bir adım ötedeki bir noktayı işaret etti. "Cesedini ben buldum. Hepsini l bulduğumu hatırlıyorum."

Joaquin onu kendine çekti ve Joaquin onun kendisine duyduğu acıyı hissedebiliyordu. "Ben buradayım. Ağla, kız ya da neye ihtiyacın varsa..."

Gerçekten ihtiyacı olan şey gitmekti.

"Bu evde görecek başka bir şey yok. Gitmek zorundayım." "Ben sizinleyim. Yanındayım."

Onu avluya, tertemiz havaya doğru götürdü. Avluda dururken, güneş ufka doğru alçalırken onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Altın ışınlar yüzünün zeytin rengi düzlemlerini zengin bir bronz gibi parlatıyordu. Ela gözlerindeki endişe neredeyse onu dizlerinin üzerine kertecekti.

"Eğer yapamayacaksan seni daha fazla zorlamayacağım," diye mırıldandı. "Bana ne istediğini söyle."

"İyi olacağım." İyi olmak zorundaydı. "Hadi bitirelim şu işi."

Başını salladı. "Baban herhangi bir nedenle ahırını kullandı mı?"

"Araştırma gibi mi?" Başını salladı. "Annem orada oynayabilmemiz için orayı temizledi ama biz biraz ürkütücü olduğunu düşündük. O zaman bile yıkılıyordu, bu yüzden pek kullanmadık."

"Yani orada araştırma yapmadı mı?"

"Asla. Birinin oraya girdiğini bile hatırladığım zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez."

Acımasızca başını salladı. "Viktor'un araştırmasını saklayabileceği bariz bir yer olmadığından emin olmak için içeri bakmam gerekiyor. O kadar basit olsaydı şimdiye kadar birilerinin bulmuş olması gerekirdi ama yine de deneyeceğim. Burada mı kalmak istersin yoksa benimle mi gelirsin?"

Bailey yalnız kalmak istemiyordu ama Joaquin'in azalan gün ışığından faydalanması gerekiyordu. İki ağacın arasına sıkışmış olan kardeşinin kalesinin kalıntıları onu çekiştiriyordu. Hâlâ gün ışığı varken orayı kontrol etmeliydi. Babasının o gün bu bölgeye bir şeyler saklamak için ne zaman vakti olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Zaman çizgisi kafasında biraz karmakarışık. McKeevy ortaya çıkıp onu dışarı sürükleyene kadar babasının dışarıda olduğunu hatırlamıyordu.

"Devam edin. Eminim hem federaller hem de LOSS bu çiftliğin her santimini alt üst etmiştir ama ben şurayı kontrol edeceğim." Başparmağıyla derme çatma oyun evinin olduğu yönü işaret etti.

Joaquin ondan ayrılmak konusunda isteksiz görünüyordu ama sonunda başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Ona ifade edebileceğinden çok daha fazla minnet duyuyordu. "Teşekkürler."

O evin arkasındaki ahıra doğru ilerlerken, Bailey döndü ve ağaçlara doğru ilerlemeden önce derin bir nefes aldı.

Ağabeyinin sahip olduğu metal parçaların çoğu

birbirine yaslamaya ya da bantlayarak kale duvarına benzer bir şey yapmaya çalışmışlardı. Bazıları avluya dağılmıştı. Bazıları hiçbir yerde görünmüyordu.

Ağaçların arasında diz çökmüş, o kader gününü hatırlıyordu. Babası onu sessizce saklanması, kafasının içinde şarkısını söylemesi ve burada kalması talimatıyla dışarı göndermişti. Bir oyun oynayıp oynamadıklarını sorduğunu hatırlıyordu. Başını sallayıp bunun çok ciddi bir oyun olduğunu söylerken gülümsemesi gerilmişti. Büyük bir kız olup oyunu oynayabilir miydi?

Annesinin akşam yemeği için güveç değil de daha fazla krep yapmasını dileyerek mutlu bir şekilde başını salladı. Sonra . . .

Bailey kendini yere bıraktı ve o öğleden sonra yaptığı gibi dizlerini göğsünde toplayarak sırtını iki ağaçtan daha büyük olanına dayadı. Gözlerini kapattı ve babasının ona söylemiş olabileceği başka bir şey hatırlamaya çalıştı. Araştırmalarını sakladığı ya da gitmiş olabileceği herhangi bir yer. Kağıt kutuları olabilir miydi? Daha küçük bir şey, elektronik belki? Gerçekten hiçbir fikri yoktu. Ayrıca babasının onu öpmesi, onu sevdiğini söylemesi ve sonra acımasızca eve girmesi dışında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Daha sonra hatırladığı şey onu nefessiz bıraktı. Nefes alamayarak boğuldu. Düşünceleri hızlandı. Kalbi kükredi.

Bailey kocaman, tırtıklı bir nefes çekti ve çığlık attı.

Bölüm On Dört

JOAQUIN küçük çiftliğin yanından gelen kan dondurucu ılığı duydu. SIG'sini sırtından çıkardı, emniyetini kapattı, sonra Bailey'nin yanına koştı, panik damarlarında dolaşıyordu.

Onu tek başına, bir ağaca kıvrılmış, kendini olabildiğince küçültmeye çalışırken buldu. Gözlerini kapatmış ve ağzını kocaman açmıştı. Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzölüyor ve vücudu bir elektrik şokuyla sarsılmış gibi titriyordu.

Dizlerinin üzerine çökerek onu kollarının arasına aldı ve kendine doğru çekti. "Ne oldu? Söyle bana."

Onu itti ve ayağı fırladı. "ıkarın beni buradan." Avlunun karşısında adamın cipini gördü ve ona doğru koştı. "Gitmem gerek!"

Onu kovaladı ve göğsüne doğru kaldırdı. "Konuş benimle. Az önce biri mi geldi? Seni korkuttu mu? Tehdit mi etti?"

"Hayır."

Bu yüzden etten kemikten bir düşmanla değil, hafızasıyla savaştı - en azından şimdilik.

"Güzel. Evi kilitlememiz gerekiyor, sonra gideceğiz. Derin bir nefes al." Yolcu kapısını açtığında koltuğı çöktü ve onu kendine yasladı. "Sen rahatlayana kadar yanından ayrılmayacağım. Sadece nefes al."

Gözyaşları daha sert düştü. Endişe onu bıçakladı, derinlemesine kesti. Kısa bir süre içinde daha ne kadarını kaldırabilirdi ki?

zaman dilimi mi? Onun tüm dünyasını paramparça etmişti. Evet, onu kurtarmak için. Çoğunlukla Nate'in intikamını almak için, sahip olmasına izin verdiği tek arkadaşını vuran bir pisliğin adaletsizliğine karşı çıkmak için.

Şimdi suçluluk duygusu ona yeni bir yırtık attı.

"Yapamam." Nefes almak için çabaladı ama gözyaşlarına takılıp durdu.

Hıçkıra hıçkıra ağlaması solunum sisteminin dengesini bozmuştu. Çok solgun görünüyordu, perili yüzünde gözleri çok maviydi. Ona yardım etmek zorundaydı.

Joaquin onun omuzlarını kavradı. "Bebeğim, bana bak. Tam gözlerimin içine. Derin bir nefes almalısın. Evet . . ." Kız sonunda başardığında onu övdü. "Şimdi bırak ve seni neyin korkuttuğunu söyle."

Yüzünü ellerinin arasına sakladı, omuzları titriyordu. Artık sessizce ağlıyordu ama yine de ağlamaya devam ediyordu. Keşke bu acıyı ondan alabilseydi diye düşündü. Eğer onun hayatına hiç girmeseydi ve bir şekilde McKeevy ve LOSS'u onun dünyasını mahvetmeden yakalamayı başarsaydı. Ama o zaman Bailey'le asla tanışamazdı. Onu bu şekilde tamamen değiştirme şansına sahip olamazdı.

Kahretsin, ona aşıktı. Bunu fark etmenin tam zamanı.

"Bailey?" diye usulca dürtükledi.

Daha sıkı bir topun içine kıvrıldı ve başını salladı. "Evi kilitle. Kendimi toparlayacağım."

Onu bir an için bile terk etmekten nefret ediyordu ama başka bir seçenek göremiyordu.

"İki dakika içinde döneceğim. Sana silahımı vermemi ister misin?"

Gözleri dehşetle açılmıştı. "Hayır! Al onu. Yapamam. Gidemem."

Joaquin başını sertçe sallayarak silahını sakladı, ardından eve doğru ilerledi ve ön kapıdan çıkmadan önce arka kapının güvenli olduğundan emin olduktan sonra kapıyı arkadan kilitledi.

ve anahtarı tekrar kilitli kutunun içine bıraktı. Arabaya dönüp baktığında kımıldamadığını, şoktan çıkmanın yolunu henüz bulamadığını gördü.

Joaquin ona doğru koşarken, evden ayrıldığı için mutlu olduğunu da inkâr edemezdi. Uğursuz bir havası vardı; üç anlamsız ölümün trajedisi hâlâ yüzeylerde iz bırakıyor ve havayı bozuyordu. Bailey'i buradan uzaklaştırmak zorundaydı.

Adam bir kez daha ona doğru ilerlediğinde, kadın daha da solgun ve sıkıntılı görünüyordu. Yeterince görmüştü. "Hadi gidelim."

"Bekle," diye ısrar etti. "Bir şey hatırladım ..."

Vücudu yeniden titremeye başladı. Koltukla aracın tavanı arasında sıkışıp kalan Joaquin'in ona ulaşması mümkün değildi, bu yüzden kadın neredeyse sırtüstü yatana kadar koltuğu yatıran kolu çevirdi, sonra ona doğru eğildi ve yanağını okşadı. "Bunu burada konuşmak zorunda değiliz."

Şiddetle ve acıyla başını salladı. "Aileme ne olduğunu biliyorum."

"McKeevy'nin eve gelip sevdiklerinizi vurmasını yeniden yaşamak zorunda değilsiniz. Anlıyorum."

"Ama yapmadı." Titreyerek nefes aldı. "Babam yaptı."

"Viktor Aslanov ailenizi mi öldürdü? Onları vurduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Şimdi her şeyi hatırlıyorum. Bana dışarıda sessizce saklanmamı, kafamın içinde şarkımı söylememi ve bir daha içeri girmememi söyledi. Sonra bana sarıldı, beni sevdiğini söyledi ve içeri girdi. Silah sesleri duydum, çığlıklar, sonra daha fazla silah sesi. Ardından korkunç bir sessizlik geldi. Donup kalmıştım. Ne yapacağımı bilemedim. Oturdum, ileri geri sallanıyordum. Sonra McKeevy geldi, üzerinde mavi bir askeri üniforma vardı. Eve girdi, babamı dışarı çıkardı ve Viktor'u arabasına itti. Onu bir daha hiç görmedim."

Sert bir nefes daha aldıktan sonra Joaquin onun gözlerindeki o kaybolmuş bakışa dayanamadı. "Ah, bebeğim, ne diyeceğimi bilemiyorum. Cehennemi yaşadın."

"Herkesi kaybettim." Sesi kasvetli, çok yalnız geliyordu. Yeni gözyaşları döküldü.

Joaquin kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Annesinin onu oturtup babasının öldürüldüğünü söylediği o korkunç geceyi hatırlıyordu. Bunun şoku, solar pleksusa inen çelik bir çubuk gibiydi. Uyuşma, inkâr, öfke... Her duyguyu, her adımı hatırlıyordu. Neredeyse on üç yaşındaydı, ölüm kavramını ve babasının nihai fedakarlığının ardındaki nedenleri anlayacak yaşıydı. Bailey henüz beş yaşındaydı ve bırakın bu şiddetli trajediyi, ölümü idrak edebilecek donanıma bile sahip değildi.

Onu ilk gördüğünde, kırılgan küçük bir şey olduğunu hayal etmişti. Şimdi onun gerçekten ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Babasının ölümünden sonra çökmüş, sonra da kendini kesmişti. Bir şekilde toparlanmayı, bir hayat kurmayı, nispeten mutlu bir çocuk olarak büyümeyi başarmıştı. Kendisini doğurduğuna inandığı insanları kaybettikten sonra bile sebat etmeye devam etmişti.

"Herkes değil," diye yemin etti. "Şu anda buradayım. Bir yere gitmiyorum."

Ona temkinli gözlerle baktı, sanki ona tam olarak inanmamış gibiydi. Neden inansın ki? Kız kardeşinin söylediği ve kendisinin itiraf ettiği onca şeyden sonra, onun sözlerine güvenmek zor olacaktı. Ama o kendini kanıtlamaya niyetliydi.

Burada ne düşünüyordu - şu anda onu rahatlatmanın ötesinde bir şey mi? Bir kız arkadaş mı istiyordu? Bir eş? Gerçekten bir kadına bağlanmak istiyor muydu?

Hayır, ama Bailey ile birlikte, buna hayatında fark yaratan birine bağlanmak kadar bağlı olmak olarak bakmıyordu. O ışık getirdi. Ona yeniden hissettirdi. Onsuz yapabileceğini düşünmüyordu.

"Mesele şu ki . . . Viktor Aslanov bana daha önce üzerinde kafa yorduğumuz tekerlemeyi öğretti. Sadece ben. O içerideyken saklanmamı söyledi" -kendini toparlamak için bir an durdu ve destek olmak için omzunu kavradı

- "İçeri girdi ve ailesinin geri kalanını vurdu. Belki de LOSS'un onun için birini gönderdiğini biliyordu."

Joaquin başını salladı. "Karısı ve üç çocuğuyla sonsuza dek saklanamayacağını biliyor olmalı. Muhtemelen aradıkları bilgiyi elde etmek için korkunç taktikler uygulayacaklarını fark etti, bu yüzden ailesine acı çektirmek ya da sevdiklerinin acısını onu zorlamak için kullanmalarına izin vermek yerine, onları bildiği kadar insanca öldürdü."

"Çok gerçeküstü görünüyor. Viktor Aslanov şiddet yanlısı bir adam değildi. Gülüyordu. Sevdi. O . . ." Bailey gözyaşlarına boğuldu.

Joaquin onun yükünü hafifletmek için kendini çaresiz hissediyordu ve bu onu daha da sinirlendiriyordu. "Köşeye sıkıştırılmıştı ve büyük olasılıkla yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı. Muhtemelen pek çok pişmanlıkla öldü ama LOSS'a veremeyeceği ya da vermeyeceği bilgileri satmak en büyüğü olmalı. Sizlerle geçirdiği son gün çok acı ve tatlı olmuş olmalı."

"O şarkıyı bana tekrar tekrar söyledi. Bana da söyledi. Bana asla unutmamamı söyledi."

"Bir anlamı olmalı."

Bailey başını salladı, gözleri cam gibiydi. Çok kaybolmuş görünüyordu. Çok fazla şiddete ya da savaşın dehşetine tanık olan insanlarda da benzer ifadeler görmüşü. Yıllarca kâbus görmesine şaşmamalı.

"Sanırım öyle olmalı. Hatırlayabildiğin her şeyi bana tekrar söyle."

El yordamıyla topu aradı ve ona uzattı. Süngerimsi küreyi gösterge paneline doğru zıplattı. Yakaladığı gibi dinledi. Bailey gözlerini kapadı, içine döndü ve odaklandı. Joaquin onun sözünü kesmedi.

"Hickory parkta. Fare karanlıkta saklanıyor. Boyalı çitten üç adım sola atlayın. İskelenin yanındaki tabelaya giden yolu takip et." Omuz silkti. "İşte bu kadar. Daha önce kafam karışmıştı, ama ... işte bu."

"Bu sözlü bir harita." Cipten eğildi ve çiftliğin etrafına baktı. "Bir park, boyalı bir çit ya da bir iskele görmüyorum. Eğer 'hickory' bir ceviz ağacı anlamına geliyorsa, bu bahçede bir tane göremiyorum."

Etrafını taradı. "Bana şarkıyı öğretmeye başladığında nerede olduğumuzu bilmiyorum. Çok yorgunum. Belki biraz dinlenirsem ve biraz daha düşünürsem ..."

Joaquin sadece McKeevy onları yakalamadan ya da Bailey bozulmadan önce zamanları olmasını umuyordu. Elinden gelenin en iyisini yapacağını biliyordu, ancak taşıdığı duygusal stres neredeyse herkesin kaldırabileceğinden daha fazlaydı.

"Yakınlarda iskelesi olan bir parka sahip olabilecek herhangi bir su kütlesi biliyor musunuz?"

Durakladı, sonra sessiz bir mutsuzlukla başını salladı. Bailey'nin iyi bir yemeğe, bir kadeh şaraba, iyi bir gece uykusuna ve ona sarılmasına ihtiyacı vardı. Her ne kadar tüm cevapları şimdi bulmak istese de, Bailey görevler için eğitilmemişti.

"Hadi gidelim. İnternette bölgenin ayrıntılı bir haritasını bulup bir şey çağrıştırıp çağrıştırmadığına bakacağız."

Omuzları çöktü. "Seni hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi hissediyorum."

"Oh, değilsin, bebeğim. Hem de hiç. Bugün çok şey hatırlamak için kendini zorladın. Çok zor olmalı ama savaşmaya devam ettin. Seninle gerçekten gurur duyuyorum." Eliyle kızın yanağını okşadı. "Hadi gidip sana gerçek bir yemek ve yatacak bir yatak bulalım. Ne dersin?"

Mavi bakışlarını ona dikerek gözlerini kırptırdı. "Benimle kalacak mısın?"

"Kesinlikle. Bana ihtiyaç duyduğun her an -ve muhtemelen istediğinden daha fazla." Onu arabaya soktu, sonra kapısını kapattı ve sürücü tarafına koşarak yanına kaydı. "Sadece arkana yaslan ve gözlerini kapat. Bir molayı hak ediyorsun."

Dinlendikten sonra bu konuya geri döneceğiz ve yeni gözlerle bakacağız. Belki bariz bir şeyi gözden geçiriyoruzdur ya da belki başka bir anı gözünüze çarpacaktır."

"Belki." Sesi uzak ve yorgun geliyordu.

Joaquin onun elinden tuttu ve son derece korkunç anılarla dolu küçük evden uzaklaştı. Bunu yaparken Sean'ı aradı ve Bailey'nin ifşaatlarını ona anlatmak niyetindeydi. Telefon çaldı ve Joaquin dikiz aynasından şirin çiftlik evine baktı. Buraya bir daha gelmek zorunda kalmamasını içtenlikle umuyordu. Eğer gelirse, bu kesinlikle çok erken olacaktı.

* * *

BAILEY hızla giden cipin camından dışarı bakıyor, manzaranın yavaş yavaş kırsaldan banliyöye dönüşmesini izliyordu. Joaquin'in onu nereye götürmek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun bir önemi var mıydı?

Uyuşukluk duyularını köreltmış, geride sadece şaşkın bir hayal kırıklığı ve şok bırakmıştı. Viktor'un kendi karısını ve iki büyük çocuğunu öldürdüğünü neden daha önce fark etmemişti? FBI bunu biliyordu ve sadece bu gerçeği örtbas etmeyi mi seçmişti? Bailey, hatırlayabileceği ya da rastlayabileceği başka hangi korkunç gerçeklerin gizlendiğini merak ediyordu.

"Önce yemek yemek ister misin? Yoksa sadece uyumak mı istersin?"

Çocukluğunun geçtiği evi ziyaret etmeden önce açlıktan ölüyordu. Şimdi bir lokma bile yiyebileceğini sanmıyordu.

"Bir duş."

Kendini temiz hissetmek istiyordu - ailesini öldürecek kadar çılgın ya da çaresiz bir babanın doğurduğu kız gibi değil. Bu tür bir kalp kırıklığı genellikle akşam haberlerini başlatır veya bir gazetenin ön sayfasına sıçrardı. Daha önce benzer sonlar duyduğunda, Bailey her zaman ailenin başından beri sorunları olduğuna inanmıştı. Neden kimse işaretleri görmemiş ve yardım bulmamıştı? Neden

insanlar kafalarını kuma gömmek yerine? Onun durumunda, bunların hiçbirisi doğru değildi - en azından onun hatırladığı kadarıyla. Ve bunu bilmesi gerekirdi. Bugün yaptığı tek şey uzun zamandır kayıp olan anılarını canlandırmaktı. Ailesinde daha önce herhangi bir çekişme ya da şiddet yaşanmış olsaydı, bunu bugün kesinlikle hatırlardı.

"Bir duş. Tabii. Arabaya biraz benzin koyayım ve bir yer bulayım."

Bir benzin istasyonunda kısa bir mola verdikten sonra, Joaquin para ödemek için içeri koştu ve telefonuna baktı. Birkaç dakika sonra elinde birkaç şişe suyla dışarı çıktı. "Buradan çok uzakta olmayan iyi bir yer var. Temizlenebilirsin, sonra yemek mi yoksa uyumak mı istediğine karar verirsin."

"Bir şeyler yemen gerekecek," diye işaret etti. Onun için endişelenmek, berbat gününü düşünmekten çok daha kolaydı.

"Bunu daha sonra halledebilirim." Onun eline uzandı. "Şu anda, yaslanman için buradayım. Neye ihtiyacın olursa, tamam mı?"

Tanrı onu korusun, bugün gerçekten de onun dayanağı olmuştu. Bir kez olsun yanından ayrılmamıştı. Dahası, onun henüz olanlar hakkında konuşamadığını anlıyor gibiydi. Bailey, daha sonra bir kulağa ihtiyaç duyduğunda, onun için hala orada olacağına neredeyse inanıyordu.

Delusion'a hoş geldiniz. İyi eğlenceler!

"Teşekkür ederim." Onun elini sıktı. "Tam olarak benim dramam için kaydolmadın ve-"

"Kaçırılmam için imza atmadın. Ya da seni yepyeni bir kimliği kabul etmeye zorlamamı. Ya da seni bir BDSM kulübüne götürmemi, kız kardeşimle tanıştırmamı, tokatlamamı. . ." Yüzünü buruşturdu.

Günün tüm gerginliğine rağmen, kendini küçümsemesi onu gülümsetti. "Böyle söyleyince, gerçek bir Beyaz Atlı Prens gibi konuşuyorsun."

"Biliyorum, değil mi? Ne diyebilirim ki?" Omuz silkti. "Bir kızın ayaklarını yerden kesmek kavramını tam anlamıyla benimsiyorum."

Ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. Onun şakalarına katılmak, ailesinin ölümünü kafasında tekrar tekrar canlandırmaktan çok daha rahat hissettiriyordu.

"Belki bir dahaki sefere biraz daha az zorlayabilirsin?" diye takıldı.

"Genelde tam gaz giden bir adamımdır ama ne yapabileceğime bakacağım."

Ekonomik bir zincir otele kadar yolun geri kalanını sessizce gittiler. Joaquin otoparka girdi ve odanın güvenliğini sağlamak için ayrıldı, onu SUV'de saklı tuttu. Bailey renkli camların arkasında kaldı ve gözlerini kapatıp bugünün dehşetini yok edebilmeyi diledi. Çocukluğunun geçtiğı eve döndüğünden beri içinden atamadığı bir huzursuzluk vardı. Etrafında şüpheli görünen herkese karşı tetikte durdu.

Yol yorgunu görünen bir aile minibüsten çıktı. Anne üç çocuğı ve oyuncaklarını girişe doğru sürüklerken baba da valizleri aldı.

Otelin içinden bir çift çıktı. Kadın gizlice etrafına bakındı, sonra adama döndü. Adam onu tutkuyla öptü. Ayrıldıklarında kadın saatine baktı ve anahtarlarını almak için çantasını karıştırdı. Alyans takıyordu. Adam takmıyordu. Ayrı arabalara doğru yöneldiler. Bailey, kadının kocasının onun bir sevgilisi olduğundan haberi olup olmadığını ya da evdeki sorunların işaretlerini görmezden gelip gelmediğini merak etti.

Kapüşonlu bir başka adam otelin ön tarafına park etti ve ellerini ceketinin ön ceplerine sokarak gümüş rengi bir sedandan indi. Kadının boynuzlanmış kocası mıydı? Bailey park yerini tararken merak etti. Bakışları uzun ve korkutucu bir an boyunca kadının üzerinde kaldı. Düz gözleri ölü gibi bakıyordu. Bailey ürperdi. Ama adam sanki hâlâ bir şey ya da birini arıyormuş gibi hızla gözlerini kaçırdı. Kadın rahat bir nefes aldı.

Joaquin içeriden çift kapıdan geçerek cipine yöneldi. "Arka tarafta en alt kattayız. Ayrıca her ihtimale karşı eyaletler arası yolda biten iki şeritli bir yol var."

Adamın böyle şeyler düşünmesine çok sevinmişti. Doğrusu, şu anda tek düşündüğü sıcak bir duş ve günün kirini temizleyebileceği bir kalıp sabundu. Ruhundaki lekeyi çıkaramayacak olması çok kötüydü.

"Teşekkürler."

Başını sallayarak aracı çalıştırdı ve vitesine taktı. Kapüşonlu adamı bulmak için etrafı taradı ama adam gitmişti. Muhtemelen otele doğru gidiyordu. Omuz silkerek diğer yöne baktı ve evli kadının uzaklaştığını gördü. Sevgilisi spor arabasının yanında olduğu yerde durmuş, onun gidişini izliyordu. Parçalanmış görünüyordu.

Bailey, Joaquin sonunda ona bağlandığını fark edip çekip gittiğinde de böyle hissedeceğinden şüpheleniyordu.

Günün çalkantıları onu hâlâ heyecanlandırırsa da üzüntü onu aşağı çekiyordu. Bu tuhaf duygu karmaşası, hayattaki kötü ve yanlış olan her şeyle dolup taşmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Karanlık bir geçmişi vardı, yalan bir çocukluk yaşamıştı. Neden şu anda tek bir iyi şeye sahip olamıyordu?

Joaquin cipi otoparkın bir köşesinde durdurdu ve olabildiğince arka çıkışa yakın bir yere park etti. Ona bir anahtar uzattı ve sırt çantasını aldı. "192 numaralı oda. Kapıyı aç ve içeri girmeden önce odayı süpürmeme izin ver."

Bu taktiği televizyonda görmüştü ve birisinin otel odalarına nasıl girmiş olabileceğini anlamıyordu ama prosedürü takip etmek onu daha güvende hissettirecekse, tamam. Aslında, içinden atamadığı tedirginlik hissine bakılırsa, belki de tedbirli olmak iyi bir şeydi.

Kapıya yaklaşırken otoparkın etrafına baktı ama kimseyi göremeyince anahtarı kilide soktu. Işık yeşile döndü ve küçük bir klik sesi duydu. Joaquin kapıyı itti ve silahını çıkardı.

Sırtının küçük kısmından, emniyeti kapattı. Adam her köşeyi, dolabı, banyoyu, yatağın altını ararken Bailey nefesini tuttu.

"Etraf temiz." Ona içeri girmesini işaret etti.

Kapının arkasından kapanmasına izin vererek içeri girdi. Sırt çantasından sıyrıldı ve sürgüyü eve fırlattı.

"Duşunu al. Ben burada telefon rehberini bulacağım, böylece yemeğe benzeyen bir şeyler bulabilirim."

Bailey başını sallayarak banyoya girdi. Çok kullanışlıydı, ama sıcak su ve şampuan varsa, gerçekten ihtiyacı olan tek şey buydu.

Soyunduktan sonra sıcak spreyin altında durdu ve stresini eritmesine izin verdi. Sıcaklık kafa derisinin üzerinden, saç tellerinin arasından süzülerek cildine yayıldı. Küçük sabun kalıbını aldı ve vücudunda gezdirdi, ardından saçlarını köpürttü. Zihninde, biyolojik babasının şüpheli merhametinin korkunç eylemini, yıllardır onu rahatsız eden kabusları, yarının onu nereye götüreceğini bilmemenin belirsizliğini temizlemek için elinden geleni yaptı.

Ama boğucu duygular dağılmak yerine, daha fazlası içinde kükredi. Onları bastırmak ve arabada dağılmamak için elinden geleni yapmıştı ama şimdi? Gelgit dalgası gibi üzerine hücum ettiler. Tüm incinmişlik, kafa karışıklığı, inançsızlık ve üzüntü içine doldu. Bir damla gözyaşı serbest kaldı. Sürekli bir damlaya dönüştü ve sonra küçük bir akıntıya dönüştü. Sonunda, kendini kontrol etme barajı yıkıldı ve gözyaşları, nefes alamayana, düşünemeyene ya da hareket edemeyene kadar kalbini sıkıştıran bir sağanağa dönüştü. Küvetin kenarına çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaktan başka bir şey yapamadı.

Bailey, Joaquin kapıyı çalmadan önce ne kadar zamandır orada, yarı duşun altında oturduğunu bilmiyordu.

"Bebeğim?" diye seslendi kapıdan. "İyi misin? İyi bir pizzada yerim var."

Kelimeleri duydu, ona şu anda yemek hakkında düşünemeyeceğini söylemek istedi, ama ağzını açtığı anda

Yapabildiği tek şey titreyerek nefes almak ve ardından kontrol edemediği hıçkırıklara boğulmak oldu.

Kapıyı tekrar çalma zahmetine girmede, sadece kapıyı iterek açtı ve odaya daldı. Bailey kendi içine kıvrılmaya çalıştı. Savunmasızlık hissi, derisinin her santimetresinden kan akıyormuş gibi hissedene kadar onu çentikledi ve kesti. Onun kendisini bir kurban, üzücü bir vaka, acınacak trajik bir kız olarak görmesini istemiyordu.

Ama şu anda onu başka nasıl görebilirdi ki?

Bir hıçkırık daha onu sarstı. Küçük banyoyu iki büyük adımda geçti ve küvetin kenarına oturdu, sonra kollarını ona doladı ve sıcak bedenine doğru çekti.

"Bailey . . . Ağlama. Oh, bebeğim." Onu sıkıca kucakladı. "Ben buradayım."

"Çok kırıldım." Gözyaşları arasında kelimeleri iterek çıkarmayı başardı.

"Asla," diye yemin etti. "Zor bir gün geçirdin. Bu boku senin kadar iyi atlatamayacak pek çok adam tanıyorum."

Belki de. Bailey onun doğru söyleyip söylemediğini bilmiyordu ve beyni bunu düşünemeyecek kadar bulanıktı. Küvetin dibine vuran suya baktı. Joaquin'in büyük, çıplak ayağı ve bir pantolon paçasının alt yarısı sırılsıklamdı. Islak teni ve sırılsıklam saçları gömleğini ıslatıyor olmalıydı. Yine de onun yanından ayrılmak ya da giysilerini sırılsıklam olmaktan kurtarmak için herhangi bir işaret göstermedi. Sadece ona sarıldı ve mırıldandı.

"Neler yaşadığını ancak tahmin edebilirim. Bu sırrı çok uzun zamandır taşıyorsun. İçinde kilitli kaldığını bilmek korkunç olmalı."

"Kendimi Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum." Başını iki yana salladı. "Sorumlu mu? Ama beş yaşındayken olanları durdurabileceğimi sanmıyorum."

"Hayır. Eğer Viktor sana saklanmanı söylemeseydi, o gün sen de ölecektin. Ya seni de kendi gibi öldürecekti."

Yoksa McKeevy seni öldürmeden önce işe yarar bir şey bilip bilmediğini görmek için sana işkence ederdi."

Söylediği her şey doğrudu ama bu, sözlerini kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu. "Keşke herkese daha önce söyleyebilseydim. Bilmiyorum. Bir şeyler yapardım."

"Bu da hiçbir şeyi değiştirmezdi. Hem o zaman hem de şimdi durumla ilgili daha fazla güce sahip olmayı diliyorsunuz."

Bailey böyle düşünmemiştii ama haklıydı. Onun ne istediğini tam olarak anlamıştı. "Evet. Gerçeği daha önce söylemeyerek onlara kötülük etmişim gibi hissediyorum. Ve şimdi Viktor'a, LOSS'a, McKeevy'ye çok kızgıyım ..."

"Ve muhtemelen ben. Seni buna ben zorladım."

"Hayat kurtarmaya çalışıyordun. Sen benimkini kurtarmasaydın ben nerede olurum bilmiyorum. Muhtemelen ölmüş olurum. Ve gerçeği asla öğrenemeyecektim. Beyaz şövalyem olduğun için teşekkür ederim."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve sanki bir şey söylemek istermiş gibi ona baktı. Ama Bailey onun gözlerinde ihtiyacı olan şeyi gördü - onun gücünü, rahatlığını, doğru olduğunu hissetmesini. İlk kez, birini kalbiyle seçmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Anne babasını ya da ilişkilerinin bitiş şeklini değiştiremezdi. Pek çok arkadaşıyla da yollarını ayırmıştı. Geriye dönüp baktığında Bailey, Blane'e komik, ilginç ve dans konusunda çok yardımcı olduğu için bağlandığını düşündü. Ama Joaquin. . . Kalbini hiç kimsenin dolduramadığı kadar dolduruyordu.

Onu sevdiğini inkar edemezdi.

Yarın kalabilirdi ama muhtemelen kalmayacaktı. Bunu kontrol edemezdi. Şu anda tek yapabileceği onunla birlikte olmaktı. O, hırpalanmış ruhu için bir merhemdi. Kalbindeki soğuğu kovan bir sıcaklıktı. Ona yaşadığını hissettiriyordu ve şu anda buna çok ihtiyacı vardı.

"Beni öpecek misin?" diye nefes aldı.

Dudaklarını usulca onunkilere bastırđı, geri çekilmeden önce sadece bir an oyalandı.

Bailey daha fazlasını istiyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını ona doğru açarak dilini içeri daldırdı.

Joaquin gerildi ve geri çekildi. "Bailey, yemeğe ve uykuya ihtiyacın var."

"Bilmiyorum."

"Üzgünsün. Senden faydalanmayacağım."

Onun doğru ve yanlış anlayışını seviyordu. Bazı insanlar için çarpık olabilirdi ama o anlıyordu. Onun için doğru son, korkunç araçları haklı çıkarabilirdi. Onu kolayca kaçırarak türden bir adam değildi. Tıpkı verecek bir şeyi olmadığını düşündüğünde ondan alacak türden biri olmadığı gibi.

"Doldurmuyorsun. Senden beni dokunuşunla, şefkatinle doldurmanı istiyorum. Tüm bu kötü anıları iyi bir şeyle değiştir. Bana yardım et."

Kaşlarını çattı, kadının gözlerinin derinliklerine dalarken bakışları dalgındı. Sonunda ayağa kalktı ve onun üzerine eğilerek duşu kesti. Sonra onun banyo paspasına uzanmasına yardım etti ve etrafına bir havlu sararak saçlarındaki suyu yere damlamadan önce sıktı.

Yavaşça, sırtından aşağı düşen saç tellerini çekti. "Odada hiç prezervatifim yok. Bugün biraz almıştım ama arabadalar. Eğer gerçekten istediğin buysa, gidip getireyim."

İzin vermeli. Ona izin vermeli.

"Hayır." Kelime ağzından kaçtı.

Bailey onu gözünün önünden ayırmayı hayal bile edemiyordu. Ondan bir an bile ayrılamazdı. Bu mantıklı değildi. Ama yine de çaresizlik değildi. Onu en temel şekilde, erkek kadına, doğal ve gerçek bir şekilde hissetmeye ihtiyacı vardı.

Aralarında bir şey yok.

"Giymeni istemiyorum."

Tereddüt etti. "Bailey, sanmıyorum-"

Yukarı doğru hamle yaptı ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi, elleri adamın kot pantolonunu yırttı. Şu anda düşünmek istemiyordu. Onun da düşünmesini istemiyordu. Sadece hissetmek istiyordu. Pervasızsa ne olmuş yani? Hayatındaki diğer her şey kendi hatası yüzünden cehenneme dönmüştü. Onunla sadece bir an. Kimsenin silemeyeceği, asla unutamayacağı saf bir bağ. Çok şey mi istiyordu?

Adam geri çekildi ve kız fermuarını indiremeden bileklerini kavradı. "Ben de seni istiyorum. Hem de çok fena. İçine derinlemesine battığımda, etrafımda hiçbir engel olmadan hissettiğin duygu, şimdiye kadar hissettiğim en büyük zevkti. Bunu tekrar yaşamak için her şeyimi verirdim. Ama ya hamile kalırsan?"

Joaquin söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi ağzını açtı ama Joaquin onun sözünü kesti. "Biliyorum. Sadece şu anda umurumda değil. Bütün günüm ölümle çevriliydi. Kendimi canlı hissetmeliyim. Lateks hissetmek istemiyorum. *Seni* hissetmeliyim. Benim için burada olacağını söyleyip duruyorsun. Yap şunu. Lütfen."

Yüzünü tararken parmakları kızın üzerinde sıkılaştı. Adamın teslim olmayı seçtiği anı gördü ve sevinci kanını kaynatarak tavan yaptı.

"Siktir," diye mırıldandı, sonra onu kollarına alıp banyodan dışarı taşıdı.

Birkaç saniye sonra onu yatağa bıraktı. Kız daha zıplamayı bırakmadan kalçalarını kavradı ve çekiştirerek onu yatağın kenarına çekti ve bacaklarını iki yana açtı. Sarsıntılı hareketlerle tişörtünü yırttı ve diz çöktü. Adam dudaklarını kızın amcığının üzerine yerleştirip dilini kızın nemli etinde gezdirmeden ve dilini kızın klitorisinin üzerinde düzleştirmeden önce Bailey'nin onun niyetini tahmin edecek zamanı yoktu.

Duyguların anlık sarsıntısıyla haykırdı. Ama adam bırakmadı. Bunun yerine, Joaquin onu daha da açtı ve sanki onun tadına açmış gibi yedi. Tüm gücüyle.

Dilini tam olarak nereye ve nasıl odaklayacağını, kadının seksindeki her sinirin canlanmasını sağlayacaktı.

Vücudunun aşağısına baktı, adamın karanlık başının bacaklarının arasında çalışmasını izledi. Sanki onu hissetmiş gibi gözlerini açtı ve bakışlarını yakaladı. Ağzı kızın cinsel organındaydı, bakışları kızinkine bağlıydı; bu şimdiye kadar gördüğü en erotik şey olmalıydı. Yeni bir uyarılma ateşi sistemini aydınlattı.

"Meme uçlarını çimdikle. Yap da göreyim," diyerek kızın kalçasını ısırdı.

Bailey kızardı. Hiçbir zaman mastürbasyon sırasında göğüslerine dokunan biri olmamıştı, ama onun küçük yumruları nasıl ellediğine bakacağını bilmek, bunun onu çıldırtmasını ummak . . . bekleyemezdi.

Hiç tereddüt etmeden meme uçlarını baş ve işaret parmakları arasında kavradı ve sıktı. Anlık karıncalanma onu şok etti ve klitorisine doğru bir ateş hattı yaladı. Joaquin inledi ve küçük sinir tomurcuğunu doymak bilmez bir hızda yalayarak ısıyı artırdı.

Adamın dokunuşuyla kızın soğuk teni yandı. Gergin bedeni yatağın içinde eridi. Boş kalbi doldu. Joaquin tehlikeli, uzak ve zor biri olabilirdi. Ama sorumsuz değildi. Eğer bu adam onunla hayat yaratmanın getirdiği kalıcı bir bağı riske atmaya hazırsa, ona karşı da bir şeyler hissediyor olmalıydı.

"İşte böyle," diye koçluk yaptı. "Daha sert. Meme uçlarını kırmızı yap.

Onları ağzıma almak için ölmemi sağla."

Sadece sözleri bile neredeyse onu inletecekti. Ondan başka hiçbir şey bilmiyordu ve onun dediğini yaptı, klitorisini ağzına alıp ihtiyaçla kıvrınmasını sağlarken gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Bir sıkma, bir çekme, bir bükme, sert uçlarının kan topladığını ve onu ısırırken şiştiğini hissedebiliyordu, dişlerinin hafif kenarı en hassas noktasını sıyrıyordu. Nefes nefese kaldı ve içgüdüsel olarak göğüslerinin tepelerini daha sıkı kavradı. Etini tekrar ağzına çekti, bu sefer biraz daha ısırdı. Nefesi titredi. Ne zaman

Bu sefer meme uçlarını büktü, birazcık lezzetli acı yepyeni bir arzu uyandırdı. Uçlarını sıcak ağzına çekip daha fazla çalışsa ne kadar iyi hissederdi? Sert aletini içine sokup onu orgazma götürdüğünde ne kadar sert boşalırdı?

Bir kez daha, klitorisini dişlerinin arasına sıkıştırdı - sert değil, ama onu inletmeye yetecek kadar. Acının sızısı geçer geçmez zevk kükredi. Kanı kaynamaya başladı. Duygular bacaklarının arasında toplandı ve düğümlendi. Bu duyguyu biliyordu. Bunu ona daha önce sadece o vermişti.

"Joaquin?"

"Dayan, bebeğim. Sana eziyet etmeyi bitirmedim."

"Ama-"

"Şu anda kime aitsin?"

Bailey tereddüt etti, beynini bulmaya çalışıyordu. Başını eğdi ve onu yaladı, onu uçuruma sürükleyecek tek hassas noktadan kaçındı.

"Kim?" diye havladı.

"Sen," diye nefes almayı başardı.

"Bu doğru. Yani bekleyeceksin."

İki büklüm oldu, muhtaç bedeniyle ve onun yarattığı amansız acıyla başa çıkmaya çalışıyordu. İçgüdüsel olarak göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını bir kez daha sertçe çekiştirdi. Joaquin tekrar klitorisini parmakladı ve onu izledi, gözleri yanıyordu, tek kelime etmeden ona aklını başından alacak türden bir coşku vermeye yemin etti. Ona dokunur dokunmaz orgazm yaklaştı, vücudunu ele geçirdi, erteleyebileceğinden emin olmadığı acil bir arzu kabarması.

Miyavladı ve kıvrandı, bacakları açıldı ve onu doldurması için yalvardı. Isıran parmaklarıyla kalçalarını kavradı ve açgözlü diliyle onu tekrar yuttu, öz kontrolünü hızla parçaladı.

"Çok şişmiş. Bunu istiyorsun." Bu bir soru değildi. Bunu gerçek olarak biliyordu.

"Evet. Lütfen. Şimdi."

Belli belirsiz bir yanı, ona seks için yalvardığını fark etti. Sesi ahlaksız ve çaresiz geliyordu ve gerçekten de umurunda değildi. Acısını dindirdiği sürece, bu gece onunla bir olduğu ve bedenindeki ve kalbindeki tüm karanlık, boş alanları doldurduğu sürece, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ona alçak, baştan çıkarıcı bir inilti verdi. "Yalvarma sesine bayılıyorum bebeğim. Şimdi çığlıklarını duymaya hazırım."

On Beşinci Bölüm

BAILEY daha sözlerini sindiremeden ayağa kalktı, onu yatağın daha yukarısına itti, fermuarını yırtarak açtı ve pantolonunu indirdi. Aleti serbest kaldı, kalın, mor ve hazırıldı. Kadının kalçalarını tuttu ve kendini destekledi. Tüm nefesiyle ileri doğru itti ve onu doldurdu, hassas dokusunu gerdi, ağrıyan her siniri kazıdı. Teni hem acı hem de ani istilanın verdiği zevkle karıncalandı. Nefes nefese kaldı, tırnaklarını adamın omzuna geçirdi ve başını geriye attı.

"Bana bak. Gel!" diye kulağına hırladı.

Bakışları birbirine kilitlendi ve kız parçalara ayrılırken kendini onun ela gözlerinde kaybetti. Kalp atışları kaburgalarına çarpıyor, kulaklarında kükrüyordu. Vücudundaki her kas kasıldı. Nefes almayı bıraktı, Joaquin dışında her şeyi düşünmeyi bıraktı. Onun sikini sıkıca kavrarken adını haykırdı. Joaquin onu öfkeyle pompalarken dudaklarından vahşi bir inilti fışkırdı, coşkunun alevlenmesini uzatarak acıya yakın, çok keskin ve keskin bir şeye dönüştürdü. Kadının iniltili çığlığı odayı doldurdu, duvarlardan sekti, kulaklarında çınladı.

"Siktir, evet," diye uzun bir hırıltıyla teşvik etti.

Onun altında eğildi ve kalktı. Mutluluk patlaması onu tamamen çözdü. Gözlerini kapadı, doruğa doğru sert bir şekilde koşmanın tadını çıkardı.

"Hayır, bana bak." Uzandı ve ıslak saçlarını çekiştirdi.

İtaatkâr bir şekilde gözlerini tekrar açtı. Bu kez, bağlantı kalbinde bir şeyleri değiştirdi. Bu sadece aşk değil, sahiplenmeydi. Tüm içgüdöleri Joaquin'in onu sonsuza dek kendine ait olduğunu iddia ettiğini söylüyordu. Bailey kendini isteyerek teslim etti. Daha önce hiç bu kadar yoğun, adalete bu kadar bağlı, kendisi için bu kadar mükemmel bir adamla karşılaşmamıştı.

Ama şu andan itibaren o da onun olacaktı. Onun için savaşacaktı. Onun için ölecekti. Onu tamamlayacaktı. Birlikte yeni bir aile kuracağı kişi o olacaktı.

Belki bu geceden itibaren.

Bu düşünce, içinde bir başka ihtiyaç fermuarını tetikledi ve vücuduna her zorlu itişte onu bir kez daha uçurumun kenarına gönderdi.

Zevk damarlarını uyuşturdu. Adamın etrafında erimiş tereyağı gibi yumuşadı. Yarı sarhoş gülümsemesiyle birleşen sevinç iç çekişi muhtemelen aptalca görünüyordu. Ama o anda, herhangi bir nedenle sevincini içinde tutamazdı. Adam onu son derece mutlu etmişti.

Joaquin geri çekilip ağzını sert bir öpücökle kapattığında Bailey ancak rahatlamaya başlamıştı, tadı için açlık çeken bir adam gibi içine daldı. Joaquin'in aceleciliği Bailey'ninkini tekrar uyandırdı ve Bailey onu sadece Joaquin'in uyandırdığı tüm tutkuyla öptü.

"Sana ihtiyacım var. Yapmak zorundayım. Lanet olsun. Eğer çok sert davranırsam söyle."

Ne istediği hakkında hiçbir fikri olmayan kadın, onun istediğini yapmasına izin verdi. Bailey ona güvendi. Mükemmel olmayabilirdi. Yöntemlerine her zaman katılmayabilirdi. Ama onu asla bilerek incitmezdi.

"Evet."

Onu karnının üzerine çevirmeden önce ilkel bir hırıltı gönderdi ve kolunu beline doladı. Bir çekiştirmeyle onu elleri ve dizleri üzerine çekti, ortasını çelik gibi ön kolunun genişliğiyle destekledi. Bir an sonra, sikiinin başı girişini yokladı, ıslak etinin onun için isteyerek ayrıldığını gördü ve sonra derinlere doğru itti.

Çığlık attı. Bu pozisyonda, geçişi daha dar hissediyordu. Adam kadının amındaki her boşluğu ve daha fazlasını kapladı.

"Seni incittim mi?"

Şaka mı yapıyordu? "Hayır." Nefesini zor tutuyordu ama adam bu kadar zevk verirken kimin umurundaydı ki? "Bu inanılmaz."

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledi, hassas meme uçlarını koparmak için uzandı.

Dokunuş sistemini şok etti ve doymuş cennetinin yerini yeniden arzusun köleleştirici pençesi aldı. Bunu ona nasıl bu kadar çabuk yapabildi? Bu kadar kolay?

Daha bu soruya cevap vermemiştir ki, adam onun sırtına doğru eğildi ve elini göğsünden yukarı, köprücük kemiklerinin üzerinden geçirerek parmaklarını çenesine yapıştırdı. Başını arkaya doğru eğdi ve kısa, derin vuruşlarla cinsel organına girerek şiddetli bir karıncalanma dalgası daha yarattı.

"Doyamadığım bir uyuşturucu gibisin. İçinde değilken tek düşünebildiğim seni becermek. İçimdeyken ise seni tamamen doldurmaktan ve sana sahip olmaktan başka bir şey düşünmüyorum."

Sözleri, onu nefes nefese, pervasız bir arzu sarmalına sürüklerken ürpermesine neden oldu. Sahiplenici kavrayışının onu tamamen kendisine aitmiş gibi hissettirdiğini inkâr edemezdi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştir ve onu buraya sadece onun getirebileceğini iliklerine kadar biliyordu.

Vücudunun altında Bailey kıvranıyor, onunla birlikte dönüyordu. Birlikte bir ritim buldular. Adam geri çekilirken kalçalarını eğmesi, Bailey'nin nefesini kesen ve ucuz yorgani pençelemesine neden olan tüm sinirlerin üzerinde çelik gibi uzunluğunu sürükledi. Adam sert bir homurtuyla içine daldığında, kadın onu geri itti. Tekrar ve tekrar ve tekrar, görünüşte sonsuz bir ritim. Bailey tüm zaman duygusunu, etraflarındaki dünyayı, hatta bir sonraki nefesini bile kaybetti. Tek ihtiyacı olan Joaquin'di. Joaquin'in terden kayganlaşmış göğsünü Bailey'nin sırtına sürmesi

Her hamlede daha da içine girmesi onu sersemletti. Kulaklarında gök gürültüsü duydu, gözlerinin arkasında yıldızlar gördü. Kahretsin, gökler yarıldı.

Vücudu acı dolu bir mutlulukla sarsıldı ve bir çığlıkla tekrar parçalandı.

Joaquin haykırdı; sesi şok ile tensel acı arasında bir yerdeydi. Adam ritmini kaybetti. Kadın aklını kaybetti. Birlikte, sarsıcı bir doruk noktasının coşkısına doğru yükseldiler. Islak bir sıçrama iç organlarını haşladı ve Bailey, Joaquin'in onu tohumuyla kapladığını hissetti.

Gebe kalma düşüncesi onu korkutmalıydı. Bebek sahibi olan balerinler genellikle kariyerlerine veda ederlerdi. Hayatı boyunca en iyisi olmak için çalışmıştı. Şimdiden, gelecek haftaki seçmelerde küçük bir rolden daha fazlası için seçilme şansının yüksek olduğunu biliyordu - tabii gerçekten gidebilirse.

Nedense bunların hiçbiri, hayatını paylaşacağı bu adama ve aşklarının ürününe sahip olmak kadar önemli görünmüyordu. Böyle düşünceler çok tehlikeliydi ama Kata'nın dediği gibi herkesle yakın olmaktan kaçınıyorsa, neden buradaydı ve onun çocuğunu doğurma ihtimalini riske atıyordu? Joaquin'in kalbinin derinliklerinde bir yerde, artık hayattan yalnızlık içinde dolaşmaktan daha fazlasını istediğini ummak zorundaydı yalnızlık. Onun da kendisini sevebileceğini ummak zorundaydı.

* * *

Bir saat sonra yataklarında oturmuş pizza yiyorlardı. Joaquin sırtarak bir parça daha aldı ve kocaman bir parça peynir ısırdı. "En sevdiğin anı?"

Bailey bir an düşündü, sonra kıkırdadı. "Ben yaklaşık sekiz yaşındayken, beni evlat edinen annem Beau adında bir kurtarma köpeği buldu. Küçük bir dachshund-terrier karışımıydı. Kesinlikle babamın köpeğiydi, ne kadar küçük olsa da her zaman bir erkeğin erkeği olmaya çalışırdı.

"Bir keresinde babam yağmur yağmaya başladığı için barbeküyü mutfağın yanındaki çıkıntının altına taşıdı. Evin bahçeye açılan iki sürgülü cam kapısı vardı ve biri kahvaltı köşesinin hemen dışındaydı. Yani babam orada, cam kapıların yanında ızgara yapıyordu, değil mi? Annem kaktüs bitkilerini çok severdi. O cam kapının yanında onlardan bir sürü vardı. Beau babama daha yakın olmak için ön patilerini cama doğru kaldırdı ama sonra kendi başına aşağı inemedi. Sonunda kaktüsün üzerine çıktı. Ben yukarıda ev ödevimi yapıyordum, annem de çamaşır odasındaydı. Sonra bir baktık, kocaman bir çığlık duyduk ve koşarak geldik. Beau bu büyük, yuvarlak kaktüs bitkisinin üzerinde parmak uçlarında durmak için elinden geleni yapıyordu, zavallı bebek. Babam bir cımbız kullanarak köpeğin altından ve erkeklik organlarından tüm çıkartmaları çıkarmak zorunda kalmasaydı komik olmazdı. Bir saatini köpeği teselli etmekle geçirdi, bir yandan da kahkahalarla ulumamaya çalıştı." Kaşlarını çattı. "Sanırım bu, evlatlık babamın mutlu görüldüğünü hatırladığım birkaç andan biri. Hayatımın en güzel günü değildi ama beni hep gülümseten bir şeydi. Peki ya sen?"

Sırtışı genişleyerek dişlerini gösteren bir gülümsemeye dönüştü. "On beş yaşındayken ilk gerçek kız arkadaşımla büyük bir randevu planlamıştık. Benden bir yaş büyüktü ve yalan söylemeyeceğim: Şansımın yaver gitmesini umuyordum. Bu kız için iyi görünmek istiyordum, bu yüzden o gece giymeyi planladığım her şeyi yıkadım. Temiz iç çamaşırlarım olsun diye beyazları da yıkadım."

Bailey yüksek sesle güldü. "Hevesliydin, değil mi?" "Aptalca."

"Her neyse, Kata'nın yeni bir kırmızı gömleği vardı ve bana bir şaka yapmak istedi, bu yüzden çamaşır odasına gizlice girdi ve gömleğini sıcak suyla yıkadığım yükün içine soktu. Şunu da söylemeliyim ki o gün sahip olduğum her iç çamaşırını yıkamaya karar vermiştim."

Bailey'nin çenesi düştü. "Yani hepsi pembe mi çıktı?"

"Oh, evet. Tuhaf, canlı bir pembe gibi. Onu öldürmek istedim. Bazen, bu yaşa kadar gelmesinin bir mucize olduğunu düşünüyorum."

yetişkinlik."

"O gece şansın yaver gitti mi?"

"Hayır." Sesi hâlâ somurtkan geliyordu.

Hoşgörölü bir kahkaha ile Bailey'nin içine huzur yerleşti. O ve Joaquin tehlikeli bir katilden kaçan ve paha biçilmez bilgiler peşinde koşan insanlar gibi değil, birbirlerinin arkadaşlığından keyif alan aşıklar gibi konuşuyorlardı. Yine o mükemmellik ve doğruluk duygusu damarlarına sızdı. Hayatında hiçbir zaman, hiçbir yere ya da hiç kimseye gerçekten ait olduğunu hissetmemişti. Ancak Bailey, bu adama ait olduğunu derin ve içgüdüsel bir düzeyde biliyordu. Bunu ona söylemek ve onu sevdiğini itiraf etmek istedi. Ama yapmadı. Bu üç kelimeyi birine şakadan öte bir şey olarak söylemiş miydi?

Eğer öyleyse, hatırlamıyordu.

"En kötü anın?" diye sordu ona, açılıp açılmayacağını merak ederek.

Elindeki pizza parçasını indirdi ve düşüncelerini içine çevirdi. "Babamın ölümü muhtemelen en uzun zamandır aklımda olan şeydi. O sabah işe gitmeden önce onu gördüğümü hatırlıyorum. Kafamı karıştırdı ve şekerli kahvaltılık gevreğimin dişlerimi çürüteceğini söyledi. Kahve içiyordu, ben de ona beynini çürüteceğini söylemiştim. Bu bizim ritüellerimizden biriydi. O akşam ölüm haberini duymak zordu ama gerçeküstüydü, biliyor musunuz? Ertesi sabah mısır gevreğimi döktüğümde bana bir daha asla onu yemememi söylemeyeceğini anladım. Hepsini çöpe attım ve odama gidip parmak eklemlerim morarana kadar yastığımı yumrukladım. Ama bir daha asla o mısır gevreğini yemedim."

Bailey'nin kalbi, ölen babasını idol olarak gören küçük çocuk için kırılmıştı. Bazı açılardan, elinden alınan ailesini gerçekten hatırlayamayacak kadar genç olduğu için şanslıydı. Bugün erken saatlerde hatırladığı anılar, Aslanov'larla arasında herhangi bir bağ hissetmesini sağlayan ilk şey olmuştu. Birbirlerini gerçekten sevdiklerini fark etmişti.

Bir başkası. Artık hayatında olmadıkları için ilk kayıp duygusunu yaşamıştı.

Joaquin kalp acısının her anını hatırlıyordu. Omzunu okşamak ve dudaklarının köşesini öpmek için uzandı. Hafif bir sucuk tadı vardı. Joaquin'in bakışlarıyla karşılaştı, yüz ifadesinin Joaquin'e onun hem ayı hem de yıldızı olduğunu söyleyeceğinden emindi.

Bailey nefesini tuttu ve onun bağlantıyı kesmeye çalışıp çalışmayacağını merak etti. Aralarındaki yakınlık artık onun kaldıramayacağı kadar fazla mıydı? Şaşırmasına rağmen, adam daha yakına eğildi ve ağzını yumuşak bir şekilde onunkinin üzerine koydu, uzun bir dakika boyunca oyalandı.

"Seninle konuşmak kolay, babam hakkında bile. Anlıyorsun."

"Seviyorum. Onu seviyordun. Kaybetmek zor oldu."

Omuz silkti. "Çok daha fazlasını kaybettin. Bugün senin için gerçekten zor geçti. Dayanabildiğin için seninle gurur duyuyorum. O kadar çok anı aklına geldi ki. Şaşırdın mı?"

"Tamamen. Ama sanki o küçük çiftlik evine giderken kafamdaki bir anahtarın kilidini açmış gibiydim. Uzun zamandır gördüğüm rüyalar, sakladığım gerçek anılarla birleşti. Birdenbire bulmacanın tüm parçalarına sahip oldum. Bunu hiç beklemiyordum."

"Bence pek çok insan o noktada kendini kaybederdi. Ama siz gözyaşlarına boğulmadınız, sadece devam ettiniz."

"Yapmak zorundayım. Eğer bir gelecek istiyorsam, tüm bunları ortaya çıkarmak zorundayım. Yani . . . Sanırım Viktor'un bana öğrettiği kafiyenin nereye gönderme yapıyor olabileceğini bulmaya çalışmamız gerekiyor. Keşke bana bir ipucu vermek için kelimelerin içine bir şey koysaydı."

"Size verdiği şey beş yaşındaki bir çocuğun hatırlaması için zaten çok fazlaydı. Bunu biliyor olmalıydı. Hayatın boyunca sana bu tekerlemeyi söyleyip söylemediğini hatırlıyor musun? Ya da sana ne zaman öğrettiğini hatırlıyor musun?"

Bailey dudağını ısırarak soruyu düşündü. "Tüm o kötü olaylardan önceki gece bu şarkıyı çok söylediğini

hatırlıyorum. O sabah da." Kaşlarını çattı, bulanıklığı keskinleştirmeye çalıştı.

Ama sanki çeşitli anları gösteren bir dizi enstantane fotoğrafa ya da kısa ev filmlerine bakar gibiydim. "O son birkaç saatte şarkıyı söylediğimizde zaten biliyordum. Ona şarkıyı ne kadar iyi hatırladığımı göstermek için heyecanlandığımı hatırlıyorum."

"Yani tamamen yeni değil miydi?" Joaquin ona doğru eğildi. Kolunu bükülmüş dizinin üzerine koyarken, battaniye kıllarla kaplı kalçalarını ve bacaklarının arasındaki boşlukta alçakta biriken sikini zar zor örtüyordu.

Bailey dikkatinin dağılmaması için çabaladı ama o kadar muhteşemdi ki, o kadar erkekti ki, bu imkânsızdı.

"Hayır." Düşüncelerini konuşmanın içine çekmeyi başardı - çoğunlukla bakışlarını elindeki soğumakta olan pizza parçasına kaydırarak.

"Bundan önce sizi herhangi bir yere götürüp götürmediğini hatırlıyor musunuz? Sana rıhtımı ya da boyalı çitleri gösterdiği bir zamanı hatırlıyor musun? Ya da bahsettiği 'fareyi' nasıl bulacağını göstermiş miydi?"

Bu hayatının sorusu değil miydi - kelimenin tam anlamıyla? Bir nefes verdi ve yarısı yenmiş turta dilimini kutuya geri koydu. Gözlerini kapatarak geçmişini düşünmeye, dikkatini çeken herhangi bir anıyı yakalamaya çalıştı. Son derece rastgele görünüyorlardı. Mikhail küçük oyuncak kamyonunu tuvalete atmış ve su tesisatını tıkamıştı. Annika annelerine yemek pişirmekte yardım etmeye çalışırken elini sıcak yağda yakmış ve acil servise gitmesi gerekmişti. Annesi bir kamp gezisinde çadırda kalmak zorunda olduğundan şikayet ediyordu.

"İşte bu!" Ayağa kalktı ve heyecanla Joaquin'e göz kırptı. "Kamp yapmaya gitmiştik. Tam olarak ne zaman ve nerede olduğunu bilmiyorum ama babamın bir aile tatiline ihtiyacımız olduğu fikrine kapıldığını ve herkesi aniden arabaya doldurduğunu hatırlıyorum. Annem 'zoru başaracak' biri değildi ama Viktor açık hava gezilerinde otellere gitmek istemezdi, biz de bir çadır aldık ve bir yerden bir yere götürdük. Hava çok sıcak ya da soğuk değildi, o yüzden ilkbahar ya da sonbahar olduğunu tahmin ediyorum." Çadırlardan birine tutunmaya çalıştı.

anılar beyinde dönüp duruyordu. "Sanırım sonbahar. Kamp alanlarımızdan birinde büyük altın yapraklara baktığımı hatırlıyorum. Her neyse, bir sabah babam beni balığa götürdü. Şimdi hatırlıyorum çünkü kardeşim de gitmek istedi ve babam onu götürmediği için tısladı."

"Başka ne hatırlıyorsun?"

Dudağını ısırdı. "Belki bir göle gitmişizdir." Bailey başını salladı, keşke ayrıntılar bu kadar bulanık olmasaydı. "Arabayı park ettik ve indik. Babamla yalnız kalacağım için heyecanlandığımı hatırlıyorum. Bu neredeyse hiç olmadı. Ama sonra arabanın arkasını açtığında, balık tutmak için hiçbir ekipmanı yoktu, sadece bir kürek vardı." Anısı keskinleşti ve daha fazlasını hatırlayarak içine gömüldü. "Bu durum kafamı karıştırmıştı. Sorduğumda Viktor onun yerine oyun oynamak istediğini söyledi." Hatırladığı son şey beyinde vızıldadı ve neredeyse ciğerlerindeki nefesi kesecekti. "Bir şey saklamak ve bana onu nasıl bulacağımı göstermek istedi. Aman Tanrım..."

"İşte böyle, bebeğim." Joaquin omuzlarını kavradı, görünüşe göre onu dengelemek, destek sağlamak için. "Bana hatırladığın her şeyi anlat."

"Zaten birkaç gündür kamp yapıyorduk. Sanki her gün yeni bir yere gidiyormuşuz gibi geliyordu. Saatlerce araba sürüyorduk. Babam tek başına yürüyüşe çıkacağını söylüyordu, sonra geri dönüyordu ve ... Balık tutmak istediğini söylediği güne kadar hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. O sabah toparlanıp başka bir yere gitmedik. Onun yerine Viktor beni erkenden uyandırdı ve birlikte yola çıktık. O park edene kadar uzun süre gitmedik, sonra yürüdük. Sanırım yeşile boyanmış bir çite tırmanmama yardım etti. İnsanlar baş harflerini kazımışlardı ve birileri tekrar boyamıştı. Viktor orada durdu ve bana şarkı söylemeye başladı. Onunla birlikte şarkı söylememi istedi. Kıkırdayarak düşene kadar çitin direğinden üç kez sola atladığımı hatırlıyorum."

"Sonra ne olacak?"

"Toprak bir patikada yürüdük. Bana cankurtaranın görevde olmadığına dair bir tabelayı işaret etti, sonra toprakta bir çukur kazdı ve ..."

"Ve?" Joaquin sorguladı.

"Bilmiyorum. Hafızam orada duruyor. Viktor muhtemelen bir şey gömdü ama o sahnenin nerede ya da ne zaman geçtiğini bilmiyorum. Bunun gerçekten araştırmayı sakladığına dair bir anı olup olmadığını bile bilmiyorum."

Yüzünü avuçladı. "Şüphelendiğim bir şey var. Sana tekerlemeyi öğretti çünkü zaten bir planı vardı ve seni bağışlamaya karar vermişti. Böylece büyüdüğünde mirasını tam olarak nasıl bulacağını sana gösterdi. Bu şekilde onu koruyabilirsin."

"Neden ağabeyim ya da kız kardeşim değil? Bunları hatırlayacağımdan emin olamazdı."

"Asla bilemeyeceğiz," dedi Joaquin üzüntüyle. "Bu kadar genç birini vurmayı kendine yedirememiş olabilir. Ya da belki de LOSS'un işi hakkında bir şey bildiğinize asla inanmayacağını ve sizi rahat bırakacağını düşündü. Bazı kayıtlara baktım. Kardeşin okulda zorlanmış."

"Rusça onun ilk diliydi. Okula gitmeden önce pek İngilizce konuştuğunu sanmıyorum. Ben küçükken, öz ailem çoğunlukla İngilizce konuşurdu. Annemin bunun biz çocuklar için daha iyi olacağını söylediğini hatırlıyorum. Ama o dilden nefret ederdi." Aslında Bailey, annesinin mutfakta İngilizce'nin ne kadar aptalca bir dil olduğunu söylediğini hatırlıyor.

"Ve gördüğüm kadarıyla kız kardeşinizin yeteneği büyük ölçüde dans alanında idi."

"Evet. Yedi yaşındayken bile dans eğitmenleri onun yeteneklerini öve öve bitiremezdi. Ben de aynı dans okuluna gittim. Benim için o kadar heyecanlanmadılar."

Joaquin, "Görünüşe göre bu konuda yanılmışlar," dedi. "Ama okul kayıtlarına göre İngilizce olarak düzenlenmiş akademik ortamlarda en başarılı olan senmişsin. Belki de bu yüzden. Belki de bunu düşündü"

Bir gün onun tekerlemesini hatırladığınızda ve her şeyi bir araya getirdiğinizde, araştırmasını deşifre eder ya da devam ettirirsiniz."

Bailey omuz silkti. "Ve belki de çok çaresiz bir adamın gerçekte sahip olduğundan çok daha fazla mantıklı düşünmesine itibar ediyoruz."

"Daha önce de söylediğim gibi, bunu asla bilemeyeceğiz."

Başını iki yana salladı. Bu onu bir kez daha  zd . "Peki şimdi ne olacak? Tekerlemenin evin yakınındaki herhangi bir yere atıfta bulunmadığını biliyoruz."

"İşte bu yüzden FBI evde hiçbir şey bulamadı. LOSS'un da baktığına inanıyorlar çünkü şerif geldiğinde olay yeri kirlenmiş ve ev darmadağın olmuşt . Sean, FBI'ın babanızı evden aldıktan sonra LOSS'un evi baştan aşığı aradığını tahmin ettiğini söyledi. Şerifin beklenenden daha erken gelmesinin avı durdurduğuna inanıyorlar, ancak cinayet mahalli temizlendikten sonra geri döndüler. Rusya'daki teyzeniz evi temizlemesi ve mümkün olduğunca eski haline getirmesi için birini tutmuş. Şirket 'tahrip edildiğini' bildirdi. Ancak duvarlarda herhangi bir grafiti yoktu, suçluların sıkılmış gençler olmasını beklerdiniz. Ayrıca bağımlılarda bulunabileceği gibi herhangi bir uyuşt rucu malzemesi de bulamadılar."

"LOSS'un orada bir şey bulamadığını söylemek muhtemelen yanlış olmaz."

"Doğru." İçini  ekti. "Ailenle  ıktığın bu tatilde gördüğün herhangi bir şeyi hatırlıyor musun? Herhangi bir simge?"

"Şimdilik hayır. Denemeye devam edeceğim. Araştırmayı gerçekten bulursak ne yapacağız? Buna sahip olmak peşimden gelmelerini nasıl engelleyecek?"

"Bence Sean'ın kitabından bir sayfa almalıyız ve babanın bıraktığı şeyi bulduğumuz ve federallere verdiğimiz gerçeği hakkında çok görünür ve sesli olmalıyız. Bu insanları senden uzaklaştırmak için ne söylememiz gerekiyorsa söyleyelim. Sean ve Callie'nin yardımcı olacağına eminim."

Başıyla onayladı. Eğer babasının, uğruna pek çok kişinin öldüğü ve öldüğü gizemli araştırmasını bulurlarsa, Callie kesinlikle yardım etmeye çalışacaktı. Sean FBI ajanıyken bu davada çalışmıştı. Riskleri biliyordu. O da olaya dahil olacaktı. Arkadaş edinmek iyi hissettiriyordu.

Bailey daha fazla pizza yerken ailesinin kamp gezisini, geçmişini, geleceğini ... ve karşısındaki adamı düşündü. Tuhaf, iki yıldır böyle bir şey yememişti. Hatırladığından daha güzeldi. Ya da belki de sevdiği adamla yataktayken bir çarşaftan başka bir şeye sarılmadan yediği için öyle görünüyordu.

Bir parça daha cilaladıktan sonra ellerini sildi. "Daha iyi hissediyor musun? Yorgun musun?"

"Garip bir şekilde mutluyum," diye itiraf etti. "Burada seninle olmak hoşuma gidiyor." Kızardığını hissetti, sonra gülümsedi. "Ama aynı zamanda korkuyorum. Nasıl bulacağımı asla hatırlayamayacağım bir şeyi daha ne kadar arayabiliriz? Ya bulamazsak? Birinin bizi yakalaması ne kadar sürer?"

Joaquin pizza kutusunu iterek yoldan çektikten sonra onu kendine doğru çekti. "Olursa bunu çözeriz."

"Bir ya da altı ay için hayatınızdan vazgeçmenizi bekleyemem."

"Sana inanıyorum. Zekisin. Sadece son iki günde bile muazzam bir ilerleme kaydettin. Bunun sana geri döneceğinden hiç şüphem yok. Sakin ol. Kendine karşı sabırlı ol."

Bailey onun tavsiyesine uymaya çalıştı. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve onun karşısında eridi. Umutsuzca kafasını boşaltmaya, endişesini gidermeye ve anıların su yüzüne çıkmasına izin vermeye çalıştı.

Hiçbir şey.

"Hâlâ gerginsin," diye dikkat çekti.

"Cevaplara şimdi ihtiyacım var. Sonrası bana yardımcı olmayabilir. McKeevy muhtemelen daha sonra beni öldürmeye çalışacak. Yani beklemek gerçekten bir seçenek değil."

"Seni koruyacağım," diye yemin etti. "Bu işte birlikteyiz."

"Neden?" Ela gözlerine baktı, bir cevap arıyordu. "Nankörlük etmek istemem. Kesinlikle hayatımı kurtardın ve kendi başıma çözemediğim birçok geçmişimi bir araya getirmeme yardımcı oldun. Bunun için minnettarım ama ..." Durakladı, açıklamak için doğru kelimeleri arıyordu. "Dört gün önce beni tanımıyordun. Beni kurtarmak işine mal oldu. Yalnız kalmayı tercih ettiğini biliyorum, bu yüzden sürekli bana bakıcılık yapmak başını ağrıttıyor olmalı."

Joaquin onu kucağına çekti ve kollarını ona doladı. "Bana işime mal olmadın. Adını öğrenmeden önce bile bu davanın peşindeydim. Bana neye mal olursa olsun durmak gibi bir planım yoktu. I . . ." Yüzünü buruşturdu, sonra nefesinin altında küfretti.

"Daha fazla kadının böyle korkunç bir şekilde ölmesine izin vermeyecektin, biliyorum. Özverili adalet anlayışın sende gerçekten hayran olduğum şeylerden biri."

"Tatiana Aslanov'u aradığı için işkence ettiği ve öldürdüğü kurbanlar için adaletin yerini bulmasını istemek seni kurtarmamın gerçek nedeni değildi. Bir arkadaşım vardı." Derin bir iç çekti. "Adı Nate'ti, özel dedektifti ama polis akademisinde tanışmıştık."

Bailey onun bir sonraki sözcükler için çırpınısını izledi. Söylemeye çalıştığı her neyse ona büyük bir acı veriyordu. Alnı kırıışmış ve gözleri bulutlanmıştı.

"Anlat bana," diye mırıldandı.

"Kata, babamın ölümünden sonra ailemden uzaklaştığımı söylerken haksız değildi. Yıllarca aile ve arkadaşların ne anlamı olduğunu düşündüm. Sonunda, onları kaybetmenin korkunç trajedisine katlanmak zorunda kalıyordunuz. Kafamda, ne kadar az insanı önemsersem, o kadar az canımı yakmak zorunda kalırdım."

"Ama seni seven bir annen ve iki kız kardeşin var. Senin istemediğin bir şeye sahip olmak için her şeyimi verirdim."

"Ve sana kadar bu açıdan hiç düşünmemiştim. Kendimi iyi olduğuma, hayatı basit tuttuğuma, ailemin bensiz yoluna devam ettiğine ikna etmişim. Nate babamdan sonra değer verdiğim ilk kişiydi. Çok iyi arkadaşlık. Birlikte içtik, barlarda takıldık. Birlikte eğitim aldık, birlikte devriye memuru olduk. McKeevy'nin kurbanlarından biri onu tutana kadar benim için ne kadar önemli olduğunu hiç anlamamıştım. Takip edildiğinden korkuyordu ve LOSS'un uzun kolu tarafından takip ediliyordu. Nate gerçeği öğrenir öğrenmez evine girdiler ve kafasına iki kez vurdular. Yaşadığım şokun etkisi geçtikten sonra, içimi soğuk bir öfke kapladı. Bunu atlatabildiğimden emin değilim."

Bailey'nin kalbi onun için çarptı. "Ne kadar oldu?" "Bir haftadan az."

Geriye çekildi ve şaşkın şaşkın ona baktı. "Çok özür dilerim. Çok fazla şeyle uğraştın. Ölüm, tehlike... bakıcılık yapmak zorunda kaldığın uzun süredir kayıp olan yetim. Yas tutacak zamanın olmadı."

"Bunu gerçekten yaptığımı hiç sanmıyorum." İç çekti. "Sadece aşağı itiyorum."

Bailey bir daha şoke olabileceğini düşünmemişti ama Joaquin onun yanıldığını kanıtladı. "Baban için hiç ağladın mı?"

"Hayır. Birkaç kez yapmak istedim ama kendimi durdurdum. Evin erkeği ben olmalıydım. Annemin daha fazla çocuğa ihtiyacı yoktu, hele bir bebeğe hiç."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Ağlamak seni bebek yapmaz. Beni evlat edinen ailem öldükten sonra haftalarca hıçkıra hıçkıra ağladım. Üniversiteye gitmeyi bıraktım ve provalara zar zor gittim. Aylar gibi görünen bir süre boyunca evden neredeyse hiç çıkmadım. Bu beni bebek mi yapar? Sakın bana kadın olduğum için ağlamamda bir sakınca olmadığını söylemeye cüret etme."

Yüzündeki mahcup ifade ona böyle bir cevap vermeye hazır olduğunu gösteriyordu. "Sanırım duyguları her zaman bir zayıflık olarak gördüm. Bu konuda kararsızım."

Nate'in ölümü. Cenazesine gidemedim çünkü senin bir sonraki kurban olmanı engellemeye çalışıyordum. Suçlu bir rahatlamaydı. Nate'in bunu onaylayacağını da biliyorum. Başkaları için elinden geleni yapmak için her zaman fedakârlık yapardı. Bu onun her zaman takdir ettiğim bir yönüdür."

"Evli miydi?" "Hayır.

Benim gibi yalnız
biriydi."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Şaşkın görünüyordu. "Bilmiyorum. Bana hayat hikayesini hiç anlatmadı. Akademide birlikte hayatta kaldık, içtik ve etek kovaladık. Kimseyle yakınlaşmama izin vermedim. Konuşmadık, bağ kurmadık ya da kanka olmadık. Sadece birbirimizi anladık."

Bailey bunun pek de arkadaşlığa benzemediğini düşünüyordu ama o kimdi ki yargılayacaktı? Blane hakkında çok şey biliyordu çünkü o açık bir kitaptı. O da Blane hakkında bir şeyler biliyordu çünkü acımasızca onun ağzından laf almıştı. Belki o da hayatında pek çok insanı dışlamıştı. Ama artık bunu yapmayacaktı, önünde bu adamla bir gelecek ve bir aile görebiliyorken değil, eğer onun koruyucu duvarlarının arkasına geçebilir ve onu kederinden vazgeçmeye ikna edebilirse.

"Onu kaybettiğin için üzgünüm." Ona sarıldı ve yanaklarını onunkilere sürttü, kaşındırıcı yumuşaklıktaki kirli sakallarının tadını çıkardı. "Onunla, babanla, kız kardeşinle ya da başka bir şeyle ilgili konuşmak istersen ben buradayım. Benim için hep buradaydın, özellikle de bugün."

"Nate yüzünden seni hayatından uzaklaştırdığım için kızgın değil misin? Bunu intikam için yapmışım gibi hissetmiyor musun?"

Bailey omuz silkti. Bazı insanların onun davranışlarını bu şekilde yorumlayabileceğini görebiliyordu ama Nate'in ölümüne duyduğu öfkenin altında, onun cinayetleri durdurmak isteyen bir adam olduğunu biliyordu. Gerçekten de insanları kurtarmak istiyordu. Şimdi ona bunu yaparken ayrı durmak zorunda olmadığını göstermesi gerekiyordu.

Öne doğru eğildi ve adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. İyi hissettirdi. Doğru. Uzaklaşırken ona gülümsedi. "Sen

Birbirimiz için iyi sayılırız. Sen kendimle ilgili gerçeği bulmama yardım ettin. Ben de senin sırlarını senden gizledim."

"Evet, o zaman beni ağlamaya teşvik ediyorsun," diye takıldı. "Harika."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun sana bir bonus gibi görünmeyebileceğini biliyorum. Ama gerçekten, içindekileri dökene kadar ilerleyemeyebilirsin. Gözyaşlarını silmekten bile mutluluk duyarım."

Gözlerini devirdi. "Eğer bunu yapmak zorundaysan, erkeklik kartımı da teslim edebilirim."

"Benim kitabımda bunu yapmanıza asla gerek yok. Sen *yeterince* insanoğlunun."

Joaquin ona gururlu bir sırıtış attı, sonra çenesinin hemen altındaki deriye bakarken sırıtışı çarpık bir kaş çatmaya dönüştü. Parmağını hassas bir noktada gezdirdi. "Üzerinde küçük bir çürük bıraktım. Tanrım, çok sert davrandıysam özür dilerim. Senin yanındayken tüm inceliklerimi kaybediyorum. Bir dahaki sefere canını yakarsam bir şey söylemeni bekliyorum."

Bir dahaki sefere mi? Yine yatakta olmalarını mı bekliyordu? Ya Viktor'un araştırmasını yakında bulurlarsa? Bu onların sonu olur muydu? Yoksa o da en az onun kadar bağımlı mıydı?

"Erkeklik kartını benimle garanti altına almanın başka bir yolunu biliyorum."

Ona kara bir kaş kaldırdı. "Neymiş o?"

"Neden bana ne kadar erkek olduğunu bir kez daha göstermiyorsun?" Bailey çarşafını savurdu ve yatağa uzandı, gözlerini kırpıştırarak ona ateşli bir bakış fırlattı.

On Altıncı Bölüm

JOAQUIN nefesini içine çekti, tüm vücudu gerildi. Aleti kesinlikle kalkmıştı, gürültülü ve gururlu, tekrar kalkmaya hazırdı. En fazla bir saat önce onunla birlikte olmuştu. Artık on yedi yaşında değildi. Evet, seksten hoşlanıyordu ama işinin doğası gereği çoğu zaman seks yapmıyordu. Bu yüzden Bailey'e olan takıntısının neredeyse hiçbir anlamı yoktu ve bu umurunda bile değildi. İyi hissettiriyordu. Ondan daha fazlasını istiyordu. Hayır derse kendini istenmeyen biri gibi hissetmesini istemiyordu. *Doğru, sanki böyle bir şey olacaktı gibi.*

Kendi çarşafını üzerinden atarak, kadının kendisini ne kadar tahrik ettiğini ortaya çıkardı ve bir eliyle uzun aletini tembelce okşadı. "Bu senin için yeterince erkekçe mi?"

Kadın onu düşünüyormuş gibi yaptı ama adam onun nefesinin kesildiğini ve sığlaştığını duydu ve gülümsemesini gizledi. "Bilmiyorum. Seni görmekle seni hissetmek aynı şey değil. Bu gece ikinci kez bunun yarısı kadar iyi olacağını nereden bilebilirim?"

Onun alaycı tavrı hoşuna gitmişti. "Biliyor musun, haklı olabilirsin. Aletimi okşamaktan fazlasını yapsaydım yeteneklerime çok daha fazla ikna olurdun. Bakalım. Kendimi nasıl kanıtlamamı istersin?"

Bailey yemyeşil ağzını büzdü. "Bir ya da iki fikrim var."

"Bundan daha fazla fikrim var," diye söz verdi, ereksiyonunu bırakıp onun yerine meme ucunu okşadı. "Görmek ister misin?"

"Hmm, belki." Kız, adamın kendini kontrol etmesini neredeyse yok eden o aç mavi gözleriyle ona baktı. Saçları soluk, altın-kahverengi bir bulut halinde etrafına dökülüyordu ve

Neredeyse tek bir nefeste üzerine çıkıp onu kazığa oturtacaktı. "Önce onları duymam gerekebilir."

"Sana sürpriz yapmayı tercih ederim. Bana güvenir misin? Lütfen." Hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Joaquin onun şakadan ciddiyete geçişini hemen kavradığını görünce daha da rahatladı. Onun yüzünü avuçladı. "Seni asla incitmem."

"Biliyorum."

"Seninle keşfetmek istiyorum." Dominion'da gördüklerinin çoğunu ve henüz hayal bile edemediği milyonlarca başka şeyi onunla denemek istediğini başka nasıl söyleyebileceğinden emin değildi. Eğer ona zevk vermenin bir yolu varsa, bunu ona veren adam olmak istiyordu.

"Bu gece mi demek istiyorsun, çünkü öldürecek saatlerimiz var ve televizyon sıkıcı?"

"Hayır, demek istediğim bu değil." Joaquin yüz ifadesini yumuşattı. Onu becermek için büyük bir kararlılık hissetmişti ama paylaştıkları şeyin çok daha fazlası olduğuna inanmaya neden ihtiyaç duyduğunu da anlıyordu. "Sende karşı koyamayacağım bir şey var. Bunun ne olduğunu ya da nereye gittiğini bilmiyorum ama şu anda senin yanından hiçbir şey için ayrılamayacağımı biliyorum. Bunu istemezdim."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Sonra ona göz kamaştırıcı bir gülümseme armağan etti, o kadar mutlu ve ışıltılıydı ki. "Ben de böyle hissediyorum. Eminim beni Houston'dan aldığı anda bir kaçamaktan daha fazlasına sahip olacağını hiç düşünmemişsindir."

Homurdandı. "Kahretsin, bu durumdan bir kaçamak yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Seni dans ederken görene kadar seks aklımdaki son şeydi."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu ne zaman gördün?"

"Seni kaçırdığım gece. Oturma odanızın etrafında dans ettiniz ve-"

"Aman Tanrım! Neredeydin, penceremi mi gözetliyordun?" "Gardırobun içinde, dizlerimin üzerine çökmüş kulaklarım."

"Vay anasını, ne kadar küçük bir yer."

"Bana mı söylüyorsun. Sadece sikim sertleştikçe küçüldü."

Bailey güldüğünü saklamadı. "Gerçekten mi?"

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" diye meydan okudu.

"Belki biraz." Ama gözleri dans ediyordu, sanki onu küçük bir alanda sıkışmış ve ereksiyonla savaşırken hayal etmek onu çok eğlendiriyordu.

"Biliyorsun, bana kıkırdarsan erkekliğimi tam olarak kanıtlayamam. Bu tür bir saygısızlık küçük bir cezayı hak ediyor bence."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ceza mı?"

Başını salladı ve yatağın kenarına oturup kalçasını okşadı. "Kendini kucağıma bırak, kıcını havaya kaldır bebeğim. Bunu son denediğimizde şaplak atmayı bitiremedim. Sen de bana dürüst bir karşılık vermedin."

Dudağını ısırdı ve kalçalarını birbirine bastırarak kıpırdandı. Joaquin artık neye bakması gerektiğini bildiğinden, daha önce onun tarafından korkutulmadığını fark etti. Tahrik olması onu şoke etmişti. Bu onu ürkütmüş ve muhtemelen utandırmıştı. Bu sefer farklı olacaktı.

"Bailey . . ." Onun çenesini nazikçe tuttu. "Yap ya da güvenli kelimeni söyle. O 'kırmızı', hatırladın mı?"

Başını salladı. Nefes alış veriş kesik kesikti. "Evet."

"Seçim yapmalısın. Düşüncelerini sıralamakta zorlanıyorsan benimle konuş, böylece birlikte bir cevaba ulaşabiliriz."

Bailey alt dudağını yaladı ve Joaquin bu ağzın yakında sikinin etrafında nasıl bir his uyandırdığını görmek için zihnine bir not düştü. Şimdilik sabırla, neredeyse nefesini tutarak bekledi. Bu, yatakta ona gerçekten ne kadar güvendiğini anlamak için iyi bir test olacaktı.

Sonunda ayağa kalktı ve yatağın üzerinde sürünerek adamın soluna doğru yaklaştı. "Bana yardım eder misin? Yanlış yapmak istemiyorum."

"Yanlış bir şey yok, ama sana her zaman yardım edeceğim."

Onu belinden tuttu ve kucağına almasına yardım etti. Joaquin, kız yüzüstü yatar yatmaz, kıcı tam görüş alanına girdiğinde, kızın kokusunda, çıplak bacaklarına değen vücudunun sıcaklığında, yere dökülen ipeksi saçlarında ve tam önünde duran gergin ve küçük poposunda kendini kaybetti. Eli her seferinde birden fazla yanağı kaplıyordu. Bu onu büyülüyordu, tıpkı teninin soluk pembeliği, huzursuzca ayrılan ince kalçaları, düzensiz nefes alıp verışı gibi.

"Joaquin?"

Bir eliyle poposunu, sonra da kalçasını okşayarak sessizce onu rahatlattı. "Söyle bana, şu anda yeşil misin?"

"Trafik ışığının yeşil yanması gibi mi? Evet."

"Güzel. Şimdi seninle istediğimi yapmama izin ver. Eğer çok fazla gelirse, beni nasıl durduracağını biliyorsun." Kız başını salladığında, adam onun saçlarını çekiştirerek başını hafifçe kaldırdı. "Bana bir şey mi söylemek istiyordun?"

"Evet."

Saçlarını bırakması gerektiğini biliyordu ama bu his çok hoşuna gitmişti. Bunun yerine, gerginliği hafifçe serbest bıraktı, sonra sol elini kızın kıcındaki kıvrımda gezdirdi. "Tanrım, bu beni çok tahrik ediyor. Saçının çekilmesinden hoşlanıyor musun?"

"İstiyorum," diye nefes verdi.

"Kucağımda olmak hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Sesi iniltiye yakın bir şeye dönüştü.

Bu da onu çok tahrik etmişti. Yutkundu. "Sana şaplak atmamı ister misin?"

Durakladı ve sessizlik devam etti. "Um . . ." "Bu bir evet ya da hayır sorusu, Bailey. Sadece dürüst ol."

"Bu çok zor."

Joaquin onun cevap vermeyi ne kadar istemediğini hissedebiliyordu. "Hayır demenin beni hayal kırıklığına uğratacağından ya da üzeceğinden mi endişeleniyorsun? Üzmeyecek. İlk seferinde çok sert davrandım. Senin rızanı almamıştım. Güvenli bir kelimemiz yoktu. Kontrol bende değildi. Bunu tekrar yapmak istiyorum ama doğru şekilde."

"İlk seferinde hoşuma bile gitmişti," diye itiraf etti sonunda. "Utanç duyduğum için yapmadığımı söylemiştim. Kim kendisini kaçıran adam tarafından tokatlanmaktan zevk alır ki? Neden o kız olduğumu anlayamadım."

"Aramızda her zaman çılgın bir kimya vardı bebeğim. Her zaman da olacakmış gibi hissediyorum. Dürüst olmazsak bunu doğru yapamayız. O yüzden bana söylemelisin. Yeşil mi kırmızı mı?"

Titreyerek nefesini içine çekti. "Yeşil. Bunu istiyorum. Bunu çok istiyorum."

Ve Joaquin, onun tercih ettiği sapkınlıklardan birinden hoşlandığı için ne kadar heyecanlandığını anlatmaya başlayamazdı bile. "Anladın sen onu. Bunu ben de çok istiyorum."

Sonra başka bir şey söyleme zahmetine girmedi, sadece kolunu kaldırdı ve gerçek bir güçten çok yerçekiminin çekimini kullanarak tekrar aşağı indirdi. Adam kızın kışına bakarken belli belirsiz bir el izi belirdi ve hemen ardından kayboldu. Aynı şeyi diğer yanağına da yaptı ve sonuç aynı oldu. Hmm, onu gerçekten incitmek istemiyordu, ama bu hafif kürek çekme onun teknesini yüzdürmüyordu.

"Acıdı mı?"

"Birazcık." Ama ses tonundan gerçekten *çok* az şey hissettiği ve muhtemelen daha fazlasını istediği anlaşılıyordu.

"Bu sefer mi daha çok sevdin yoksa geçen sefer mi? Unutmayın, dürüst olun."

"Son kez."

"Ben de öyle. Tekrar deneyeceğim."

Hızla kolunu tekrar kaldırdı. Bu kez, neredeyse duyabileceği bir vınlamayla indirdi. Kadının tenine çarpan elinin cızırtısı yüz kat daha sıcaktı. Kızın küçük acı ısırtığının nefesi onu yüz kat daha sertleştirdi. Elinin onun güzel, solgun kışındaki izi yüz kat daha canlı görünüyordu.

"*İşte* ben de *bundan* bahsediyorum." İçinden bir tatmin duygusu aktı. Üzerindeki işaretle gayet iyi görünüyordu.

"Bailey?"

"Evet." Kadının tiz cevabı ona istediğini verdiğini de gösteriyordu. "Lütfen daha fazla."

"Benim için zevk."

Joaquin darbeleri birbiri ardına, vahşi ama istikrarlı bir ritimle kızın ters dönmüş arka tarafına, önce parlak pembeye, sonra pembeliğe, sonra da canlı bir kırmızıya dönüşene kadar indirdi. Bir an durdu, arzusunun puslu sisinden sıyrıldı. Ona her şaplak attığında, sanki tüm güce sahipmiş ve bu tek kadına bağlıymış gibi, kafası inanılmaz bir hisle şişiyordu. Bu sefer, onun zihnini okuyabildiğine yemin etti.

Emin olmak için duraksadı ve onun kesik kesik nefes alışını dinledi, sırtındaki uyarılmışlık hissini izledi. Saçlarını çekiştirdi ve başını yana çevirdi, gözlerinin içine bakana kadar eğildi. Şaşkın, cam gibi, tamamen tahrik olmuş. Bir gülümsemeyle parmaklarını ince kalçalarının arasından geçirip amının kuyusuna daldırdı. Sırılsıklam. *Mükemmeldi.*

Kendi nefes alış verişini sakinleştirmeye çalıştı, büyük hava akımlarını içine çekti ve onun arka tarafını okşadı.

Bailey onun eline doğru eğildi. "Bu . . . Tenimi böyle ovaladığında, sanki sıcaklığı etimin daha derinlerine bastırıyorsun. Kanıma işliyor."

"Tahrik olmuşsun."

"Tamamen."

"Kukun ağrıyor mu?" "Tamamen."

Kızın bunu itiraf etme biçimi adamın tahrikini daha da artırdı. "Seni becermemi mi istiyorsun?"

"Hemen şimdi."

Sesi çaresiz ve nefes nefese çıkmasaydı, ona burada kontrolün kendisinde olmadığını söyleyebilirdi. Ama sesi yıpranan ipinin ucunda sallandığını gösteriyordu. Lanet olsun, o da kendi ipinin ucundaydı.

Joaquin onu kucağından kaldırdı ve kalçalarından birini kucağının üzerine indirmeden önce yüzleşmesi için ona rehberlik etti. Joaquin, kızın kucağına oturduğunda, onun ıslak açıklığını bulana kadar araştırdı ve sonra kalçalarını kavradı. Şiddetli bir hamleyle yukarı fırladı ve kadının geçidinin sonuna kadar ilerledi.

Bailey nefesini tuttu ve çaresiz bir bakışla ona göz kırptı. Parmakları adamın omuzlarına kıvrıldı, tırnakları kazındı. "Joaquin. . ."

"Daha fazla mı? Daha mı yumuşak? Ne oldu, bebeğim?"

"Daha fazla. Daha yumuşak değil. Seni içimde her yerde hissettim. Uyluklarımda karıncalanmalar oldu. Klitorisimin arkasındaki ağrı beni öldürüyor."

"Tekrar gelmek ister misin?"

Hararetle başını salladı. "Lütfen."

"Bunu birlikte yapacağız, bu yüzden beni beklemen gerekecek."

Beklemenin başlı başına bir işkence olduğunu biliyormuş gibi yüzünü buruşturdu ama itirazını yutkunarak geri çekti. "Pekâlâ."

"Güzel. Seni duymak istiyorum, Bailey. İyi hissettiriyorsa, iç çek, çığlık at, adımı söyle. Amacım nefes nefese kalman."

Kadın bir şey söylemek için ağzını açtı ama adam başka bir hamleyle onun sözünü kesti. Bundan sonra yapabildiği tek şey, neredeyse insan sesine benzemeyen tiz bir çığlıktı. Kadının duvarları ona doğru gerildi. Tembel bir başparmakla klitorisinin üzerinde birkaç daire çizdi, kız sesi tekrarladığında memnun oldu, ancak bu sefer daha da fazla bir feryat gibiydi.

Sesi kanını bir ateş gibi sarmıştı. Aciliyet onun sistemini harekete geçirdi. Tekrar içine girerken parmakları kalçalarını daha sıkı kavradı. Bu sefer, kadın onu karşıladı ve başka bir yavaş, derin vuruş için aşağı doğru çarptı. Adam geri çekilirken, hisler çok şiddetliydi. Derisini soymak onu daha az etkileyecekti. Bir ritme girdiklerinde kadın adamın vücudunda şimşek gibi dans etti. Adam yukarı fırladı, kadın aşağı indi. Birlikte öyle bir mutluluk yaratmışlardı ki, adamın gözleri

Başının arkasına doğru yuvarlandı ve dudaklarından uzun, gürültülü bir inilti döküldü.

Gittikçe daha da sıkılaştan amcığı onu sıkıştırıyor, orgazma yükselişinin sinyalini veriyordu. Joaquin bunu hissetmemiş olsa bile teninin kızarmasından, parmaklarının kafa derisini ısırmasından ve mavi gözlerindeki çaresiz yalvarıştan anlayabilirdi.

"Çok yaklaştım," diye miyavladı.

"Güzel. Çok iyi, bebeğim. Evet ..." Joaquin şu anda kafasında tutarlı bir cümle kurmakta zorlanıyordu. Zevk tüm düşüncelerini bastırmıştı. Yeterince hızlı nefes alamıyor, yeterince derine inemiyordu. Onu istemeyi bırakacak kadar onunla birlikte olamıyordu -asla. Bu düşünce beynini yakıp kavurdu ve sikine kadar indi. "Şimdi!"

Joaquin onun dudaklarına yapıştı, eğer onu mümkün olan her şekilde aynı anda alamazsa aklını kaçıracağından emindi. Dilini içeri daldırdı, onunkinin etrafında dans etti ve bırakırken attığı çığlıkları yakaladı.

Etrafındaki sert, kesik kesik nabız atışları onu bir roket gibi fırlattı. Tekrar içine daldı, bir ihtiyaç selini serbest bıraktı ve onu tekrar sular altında bıraktı, bu sefer tam rahminin açıklığına karşı. Tehlikeli bir oyun oynadıklarına şüphe yoktu ve o bunu umursamıyordu. Eğer her zaman onunla birlikte olabilirse, çok daha iyi olacaktı.

Kalp atışları ve nefes alışlarıyla birlikte ritimleri de yavaşladı. Joaquin'in üzerine yığıldı, başı Joaquin'in omzunda, sanki Joaquin hayatını ayakta tutan tek sütunmuş gibi ona sarıldı. Joaquin başka türlüünü istemiyordu. Genelde sevgilisiyle yaptığı gibi geri çekilmek, düş almak ve gitmek için acele etmiyordu. Hayır, içinde ilkel bir şey olabildiğince uzun süre kalmak ve kadın onu tekrar almaya hazır olana kadar tohumlarını daha da derine ekmek istiyordu.

İçinden bir ses ona onu sevdiğini söylemesini istiyordu.

Buna ne diyecekti? Aşkın ne olduğunu gerçekten biliyor muydu? Belki de biliyordu. Sayılır. Kim bilebilirdi ki? Tek bildiği

Bailey'nin onu en derinden etkilediğini ve onun hayatında olmadığını hayal bile edemediğini söyledi.

Peki LOSS ve McKeevy çağırdığında nasıl başa çıkacaktı? Onu kaybetmeyi düşünmeyi reddetti. Babasını ya da Nate'i korumak için orada olamamıştı ama Tanrı adına, Bailey'i güvende tutmak için her adımda yanında olacaktı.

Bailey'i daha sıkı kavrayan Joaquin, boynundan yukarı, çenesinden aşağı ve dudaklarına kadar öptü. "Sensiz yapamam."

Kadın dondu kaldı, sanki bu anın ciddiyetini anlamış gibi ona bakıyordu, sanki bu an onun kendisine bağlı hissettiği kadar onu da kendisine bağlıyormuş gibi. "Yapmak zorunda değilsin, yemin ederim."

* * *

O gece fazla uyumadılar. Joaquin onunla sevişmek için iki kez daha uyandırdı, her seferinde bir öncekinden daha yavaş ve daha şefkatliydi. Sonunda, yumruğunu saçlarında kıvırdı ve emin, düz ve amansız bir şekilde içine doğru süzülürken doğrudan gözlerinin içine baktı. O aldı; kadın teslim oldu. Ama o da bağlılık ve zevkle karşılık verdi.

Şimdi güneş otelin karartma perdelerinin arkasından görünüyor ve Bailey'i ağır uykusundan uyandırıyor. Bailey dönüp tek gözünü açtığında, Joaquin yatağın kendi tarafında oturuyordu, çarşafın üzerine bir harita yayılmıştı ve elinde telefon vardı. Birinden diğerine baktı ve kaşlarını çattı.

"Günaydın, günışığım." Temiz ve derli toplu görünüyordu, sanki çoktan duş almış ve güne hazırlanmak için giyinmişti.

"Neden uyumuyorsun?" diye inledi.

"Çok huzursuzum. Viktor'un araştırmasını saklamak için seni nereye götürmüş olabileceğini düşünüyorum. Bu haritanın her yerine bakıyorum ama o kadar çok göl var ki."

Çarşafı kaptığı gibi yüzünü buruşturarak doğruldu. Ateşli bir adamın yanında oturmak, sevişmelerinin teri hâlâ tenini kaplamışken ve sabah nefesi olduğunu bilmek, bir an önce düzeltmek istediği bir şeydi.

"Hemen döneceğim." Ayağa fırladı, sırt çantasını aldı ve banyoya yöneldi.

Hızlıca tuvaleti kullandıktan sonra duşa girdi. Başını sıcak su spreyinin altına eğip suyun saçlarından aşağı süzülmesine izin vermek gerekli bir rahatlama gibi geldi. İnledi.

Birden duş perdesi çubuğun üzerinden hızla geçti ve soğuk bir hava püskürmesi tenine çarptı. Gözlerini açtı. Joaquin onu yakıcı bir bakışla izliyordu ve onu ne kadar çabuk yatağa atıp sikini tekrar içine sokabileceğini sorguluyordu.

Kızardı ve perdeyle kendini örtmeye çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Manzaranın tadını çıkarmanın yanı sıra mı?" diye takılarak perdeyi kadının elinden çekip aldı. "İnledin ve bensiz eğlenip eğlenmediğini merak ettim."

Kadın ona baktı. "Su sadece tenimde iyi hissettirdi, seni sapık."

"Hı-hı," diye mırıldandı, onun ıslak, çıplak vücuduna yukarıdan aşağıya bakarak.

"Öyle oldu! Şimdi de utanmadan sanki sen büyük kurtsun ve ben de senin avınmışım gibi beni dikizliyorsun."

"Bu benzetmeyi sevdim. Devam edelim." Ona doğru uzandı.

Bailey geri çekildi ve parmağını ona doğru salladı. "Ben temizlenene ve sen beni doyurana kadar başka yok. Aksi takdirde BM'yi falan arayıp Cenevre Sözleşmesi kurallarına uymadığınız için şikâyet etmek zorunda kalacağım."

Banyonun küçük duvarlarında yankılanan içten bir kahkaha attı. "Cenevre Sözleşmesi mi? Sen savaş esiri değilsin, bebeğim."

"Eminim aynı kurallar seks tanrılarına dönüşen adam kaçıranlar için de geçerlidir."

"Seks tanrısı mı? Bunu daha da çok sevdim." Sırtışı genişledi. "Bugün senin şanslı günün. Televizyonun yanındaki küçük cezvede biraz kahve var zaten. Bok gibi ama kahve işte."

"Bu çok cazip," dedi yanak altından.

"Evet. Ve haritayı aldığımında alt kattaki kahvaltı alanında bulduğum karton kekleri çok seveceğinize eminim."

"O kadar da değil. Kim her gün o saçmalığı yer ki? Proteine karşı bir şeyin mi var?"

Omuz silktilti. "Seni bir dakikadan fazla yalnız bırakmak istemediğim için bu otelin merhametine kaldım."

Bailey iç çekti. Adam haklıydı. Seçenekler beslenme açısından berbattı ama açlıktan ölmeyecekti. "Güzel. Yani haritayı Viktor'un beni çocukken nereye götürdüğünü bulmak için mi kullanıyorsun?"

Başını salladı. "O yolculukta ziyaret ettiğiniz herhangi bir dönüm noktasını hatırlıyor musunuz? Eğer öyleyse, en azından sizi kuzeye mi, güneye mi, doğuya mı yoksa batıya mı götürdüğünü tespit edebilirim. Şu anda elimde hiçbir şey yok."

"Beni bir dakika yalnız bırakabilir misin? Röntgenci Tom taklidin dikkatimi dağıtıyor."

"Sana bakmamı istemediğin için mi?" Alay etti. O daha iyi biliyordu.

"Hayır. Çünkü kahvaltıdan önce üzerine atlamak istemiyorum. Dikkatim dağılır ve bir sonraki adımda nereye gideceğimizi asla bulamayız."

"Yeterince makul." Sırıtarak başıyla onu onayladı. "Senin için kahve ve kek hazırlayayım, sen duştan çıktığında hazır olurlar. Beni fazla bekletme, yoksa Cenevre Sözleşmesi'ni hiçe sayarak sana yine hınzırca davranırım."

Bailey başını salladı ve güldü. "Git. Seni çılgın adam."

Joaquin isteksizce ayrıldı ve o da düşünü bitirip üzerine bir şeyler giydikten sonra dişlerini fırçaladı. Bir süre sonra

Islak saçlarına havlu sarılmış ve cildi ovularak temizlenmişti, kendini yeniden nispeten insan gibi hissediyordu.

Kız banyodan çıkar çıkmaz, adam ona hazırladığı kahvaltıyı uzattı. "Al bakalım."

"En azından cevaplar için beni aç bırakmak istemediğini biliyorum." Ama çörek kesinlikle geri dönüştürülmüş kâğıt ürünlerinden seri üretilmiş gibi görünüyordu. Homurdanabilirdi ama denediği için onu takdir ediyordu. Ona zor anlar yaşatmak eğlenceliydi.

"Eee... bir şey var mı?" diye sordu ona, yatağın üzerindeki haritaya başını sallayarak.

"Hiçbir şey. Hepiniz toplanıp bu kasabayı terk ettiğinizde Viktor'un hangi yöne gittiğini öğrenene kadar pek bir şey yapamayacağım. Bunu hemen çözmem gerekiyor. Çıkış saati on birde."

"Zamanımız var, değil mi? O kadar geç olamaz." Bailey komodinine doğru baktı ve saati buldu. "On on beş mi? O kadar uzun süre mi uyudum?"

"Evet. Sanırım bu seni yıprattığım anlamına geliyor." Kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

Koluna vurdu. "İmkansızsın... ama belki de yaptın."

"O zaman günüm tamamlandı. Seni kötü adamlardan kurtarmam gereken kısım hariç. Hâlâ onun üzerinde çalışıyorum."

"Minnettarım." Ayıldı ve boğulmamaya çalışarak kahvesini yudumladı. "Oh, bu çok boktan."

"Özür dilerim."

Bailey omuz silkti. "Senin hatan değil. Şu haritayı görebilir miyim?"

Joaquin daha iyi görebilmek için haritayı yeniden düzenlerken, kahvesinden bir yudum daha almaya zorlayarak çöreğini karıştırdı. Ama kafasında hiçbir şey canlanmadı. Bir eyaletten ayrıldıklarını ya da başka bir eyalete girdiklerini gösteren herhangi bir işaret gördüğünü hatırlamıyordu. O yolculukla ilgili hatıralarında büyük, kara bir delik var gibiydi.

"Tahmin etmem gerekirse Viktor kuzeye gitti. Büyük Göller size su kenarında rıhtım ve işaretler için pek çok olanak sağlayacaktır. Ama bazı yerleri görmek için sizi doğuya da götürmüş olabilir. Bunu da yaptıysa yol boyunca epeyce göl var. Washington'a gittiniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bizi götürdüğü her yer alışılmışın dışında görünüyordu. Çok fazla insan yoktu. Hiçbir yerde çok fazla kampçı varmış gibi görünmüyordu. Onlar için çok fazla olanak gördüğümü hatırlamıyorum. Yine de beş yaşındaydım, belki de bakmıyordum."

Joaquin onun omuzlarını tuttu. "Takip edecek bir şeye ihtiyacım var. Tanıdık gelen bir şey bulana kadar amaçsızca dolaşmamızın imkânı yok. Bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey. Bana verebileceğin *herhangi bir şey* yardımcı olacaktır."

Haritaya tekrar baktı ama otoyolları ve yolları temsil eden tüm küçük çizgiler onun için birbirine karışmıştı. Kendisine kızarak iç çekti. "Belki de yapmalıyım. Bu sana çılgınca gelebilir ama bana yayılabileceğim ve dans edebileceğim bir yer bulabilirsen, bu yardımcı olabilir. Zihnimi odaklıyor ve beni merkeze alıyor."

"Dans mı?" Gözlerini kırpıştırdı.

Evet, bunun hayatını *pistte* geçirmeyen birine çılgınca *geleceğini* biliyordu. Düşüncelerini hareketleri gibi akışına bırakabilmesini açıklamak zordu. Bazen bir şeye çok fazla odaklandığında hiçbir şey olmuyordu. Ancak gerginliği azaltmak ve kafasını boşaltmak bilinçsiz zihninin onun lehine çalışmasını sağlıyor gibiydi. Şimdi denemekten zarar gelmezdi.

"Lütfen."

"Pekâlâ. Sanırım aşağıdayken bir yer gördüm. Toparlanıp yola çıkalım. Hatta burayı patlattıktan sonra sana biraz protein bulmaya çalışacağım."

Bailey ona doğru yanaştı ve kollarını boynunun güçlü sütununa doladı. Gözlerinde ısı parladı

Tekrar. Ona bu şekilde bakmaktan vazgeçecek miydi? Tanrım, öyle olmamasını umuyordu.

"Bu mükemmel olur. Teşekkürler."

Tek kelime etmeden eşyalarını topladılar ve hepsini Joaquin'in sırt çantasına geri koydular. Kapıyı açtı ve park alanını her iki yönden de taradı. Boş olmalıydı çünkü ona dışarı çıkmasını işaret etti. Yeterince emin, görünürde kimseyi görmedi.

Joaquin onu resepsiyonun yanındaki koridora yönlendirdi. Ana geçitten hem sağa hem de sola doğru çeşitli toplantı odaları uzanıyordu. Bazı kapılar kapatılmıştı. Arkalarından sesler yükseliyordu. Yakınlarda duran küçük pirinç çerçeveli tabelalar bu odaların kullanımda olduğunu ilan ediyordu.

Joaquin bir balo salonuna gelene kadar onu aşağıya doğru götürmeye devam etti. Kapıyı çekerek açtı. Yan yana dizilmiş birkaç masa, birkaç sandalye ve bir yığın beyaz çarşaf dışında salon tamamen boştu.

"Lobide elektronik bir tabela gördüm. Bir satış grubu bu akşam burada bir ödül yemeği veriyor, ancak yemek altı buçuğa kadar başlamayacak."

"O zamandan çok önce kurulmaya başlayacaklar ama biz gitmiş olacağız. Beni birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?" Şimdiden, müziğini açıp onunla bütünleşebileceği, düşüncelerinden arınabileceği ve sadece olabileceği anı iple çekiyordu.

"Hayır." İnkârı ani ve kırbaç gibiydi. "Burada başka kimlerin olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Sizi yalnız bırakmayacağım, özellikle de kendinizi çevrenize gerçekten dikkat etmediğiniz bir duruma sokmak üzereyseniz."

"Kimsenin beni burada aramayı düşüneceğini sanmıyorum," diye itiraz etti.

"Belki de değil, ama bu riski almak istemiyorum." Omuz silkti. "Seçim senin. Ya ben odadayken dans edersin ya da hiç dans etmezsin."

Bailey kaşlarını çattı. Onu daha önce gördüğünü biliyordu. Dans genelde özel bir aktivite değildi. O bunu seyirciler için yapardı.

Ama düşünceleriyle bağlantı kurmak ve hareketlerini kullanarak her türlü numarayı bırakıp sadece nefes almak? Bunu hiç kimsenin önünde isteyerek yapmamıştı.

Yine de, başka seçeneği var mıydı? Ve onun da haklı olduğu bir nokta yok muydu? "Pekala. Telefonumu alabilir miyim? Müziğim orada." "On iki sesli mesajı görmezden geleceğine söz verirsen."

Sanki adam çıldırmış gibi gözlerini kırıştırdı. "On iki mi?"

"Rehberinizde olmayan bir numara hariç hepsinin Blane'den geldiğine eminim. O numaranın izini sürüyorum ama şu ana kadar bir şey bulamadım."

Nefesini dışarı üfledi. "İyi. Ama Blane şimdiye kadar çıldırmış olmalı."

"Blane yaşayacak. Aslında, sizin nerede olduğunuzu bilmezse yaşama ihtimali daha yüksek."

Joaquin yine iyi bir noktaya değindi, lanet olsun ona.

Bailey elini uzattı. "Pekâlâ. Sesli mesajların hiçbirini dinlemeyeceğim ya da aramalara geri dönmeye çalışmayacağım."

"İzliyor olacağım." Telefonu kızın avucuna bırakırken sıkıca gülümsedi.

"Aşırı korumacı bir ağabey gibi davranıyorsun. Ben Kata değilim."

Ona yan gözle bir bakış attı. "Son zamanlarda kardeşin gibi davrandığımı düşünüyorsan, o zaman seni soyup tekrar becermem gerekiyor çünkü görünüşe göre çoktan unutmuşsun."

Asla unutmuyacaktı. "Hayır, unutmadım." "Bunu duyduğuma sevindim." Göz kırptı.

Arkadaşlıkları onu rahatlattı ve parmaklarını telefonuna doladığında, içindeki gerginlik bir çentik daha hafifledi. Ekranlar arasında gezindi ve neredeyse dolu olan bataryaya dikkat etti. "Şarj ediyor muydun?"

"İlginç biri ararsa diye."

Bailey onun mahremiyetini ihlal etmesinden hoşlanmamıştı ama bunu peşindeki katil delileri yakalamaya çalışmak için yaptığını da anlamıştı. Bu

yüzden dilini tuttu ve müziğe başladı. En sevdiği
enstrümantal melodilerden biri her zaman

harika bir ısınma şarkısıydı, bu yüzden açılış notaları havada süzülürken, vücudunu hayata döndürmek için gerinmeye ve hareket etmeye başladı. Callie ona içinde özgür olabileceği esnek kıyafetler verdiği için Tanrı'ya şükretti.

Bu şarkı diğerine aktı. Ayakkabılarının yokluğundan yakınıyordu ama onlar olmadan da pek çok şey yapabilirdi. Kaslarının gevşediğini hissettiğinde ve müzik ruhunu çağırmaya başladığında, odanın geniş, boş ortasına doğru kaydı. Endüstriyel halı dans etmek için en sevdiği yüzey değildi ve bir dans pistini andırmak için pirinç bir kenarlıkla birbirine örülmüş birkaç düzine ahşap parke yer karosu bulduğunda koştu, sıçradı ve sert yüzeye bir jeté yaptı. Hemen bir dizi piruete adım attı . . . ve sonra müziğin bedenini ve zihnini ele geçirmesine izin verdi.

Bir şarkı diğerine karıştı. Joaquin'in kendisini izlediği gerçeğine odaklanmadan zihnini açmaya çalıştı. Ama odanın öbür ucundan yayılan hayranlığı neredeyse hissedebiliyordu. Bu onu güçlendirdi. İlk kez dans ederken kendini güzel ve kadınsı hissediyordu, tıpkı peri masallarındaki şato hayallerini yaşayan küçük bir kız gibi.

Viktor'un Annika ile Mikhail'in kalesini ele geçirmesine ve oynamasına izin verdiği zamanları hatırladı. O ve kız kardeşi bir kuleye kapatılmış prensesler olurlardı. Biyolojik babası onu kurtarmak için ata biniyormuş gibi yapardı. Sonra da onu gıdıklardı. Hepsi kıkır kıkır gülerdi.

Cinayetlerden kısa bir süre önce onları götürdüğü "tatil" hiç de eğlenceli geçmemişti. Gülmek, gıdıklanmak ya da neşelenmek yoktu. Viktor onu göle götürmeden önceki gece anne babasının tartıştığını hatırlıyordu. O gün erken saatlerde büyük bir açık hava tarlasını görmeye gitmişlerdi. Ama sadece bir tarla değildi. Bir müze de vardı. Kaşlarını çattı, anıyı odak noktasına getirmeye çalıştı.

Başka bir şarkı başladı. Bir arabesk yaptı, ardından bacağını vücudunun önüne getirerek yavaş bir *développé* yaptı.

Müze, fotoğrafçılığın çok yeni olduğu bir dönemi tasvir ediyordu. Tarlalarda yatan cesetlerin bir sürü grenli siyah-beyaz fotoğrafı. Farklı renklerde üniformalar giymişlerdi ve-
"Gettysburg!" diye bağırdı müziğin üzerine, sonra telefonu kapattı ve ona doğru koşarken telefonu ön cebine soktu. "Gettysburg'u ziyaret ettik."

On Yedinci Bölüm

Savaş alanı gibi mi?" Joaquin sordu.

"Evet." Ona anılarını anlattı ve anlattıkça kafasındaki resimler çok daha netleşti. "Savaş alanından öğleden sonra ayrıldık. Kardeşlerimin öğle yemeği için acıktıklarını ve Viktor'un herkesin her yeri görmeden ayrılmak istemesine sinirlendiğini hatırlıyorum."

"İç Savaş meraklısı?"

Omuz silkti. "Hiç sanmıyorum. Sergilerden çok araziyle ilgileniyor gibiydi."

"Araştırmalarını gömmek için bir yer arıyormuş gibi mi?" "Bu mümkün. Ama neden federal arazide?"

"Belki de onu oraya gömebilirse daha güvenli olacağını düşündüğü içindir. Yine asla bilemeyeceğiz. Ama sizce plandan vazgeçti mi?"

Bailey başını salladı. "Sinir krizi geçiriyordu ama yumuşadı. Birkaç fast-food burger aldık ve yola devam ettik. Birkaç saat boyunca hiç durmadık."

"Güneş batmadan önce mi?" Kadın omuz silkince, adam sorusunu tekrarladı. "Güneşi arabanın hangi tarafından görebildiğini hatırlıyor musun?"

Bailey o sürüşü hayal etmeye çalıştı. Hayatının o dönemine ait pek çok anı hem eş zamanlı hem de eksik olarak akın ettiğinde bu çok zordu. "O yolculuk sırasında arabada o kadar çok gün geçirdik ki, doğru bacağı hatırlayıp hatırlamadığımdan emin değilim. Ama Viktor'un o sırada

güneş gözlüklerini takıyordu. Ve arka koltuk normalden daha sıcak görünüyordu, sanki güneş üzerimize vuruyordu."

Joaquin sırt çantasından haritayı çıkardı ve diz çökerek haritayı yaydı. Bir noktayı işaret etti. "Burası. Güney Pennsylvania'dan doğuya mı gittiniz? Arabada ne kadar kaldığınızı hatırlıyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. Bulanık hafızası çok sinir bozucuydu. Hatırladığı parçalara tutunmak ölüm kalım meselesiydi. Yine de Joaquin'in ihtiyaç duyduğu ayrıntıları tam olarak bilmiyordu.

Derin bir konsantrasyon içinde kaşlarını kırıştırdı. "Sanırım annemle babamın kamp alanına karanlık çökerken vardıkları için birbirlerini terslediklerini hatırlıyorum. Öz annem kamp kurmak için sadece bir ya da iki saatleri olduğundan ve bunun yeterli olmadığından yakınıyordu."

"Gettysburg'un üç saat doğusunda bir yer. Göl kenarında bir yer. Kahretsin," diye küfretti. "Bu haritanın ihtiyacım olan kadar ayrıntılı olduğunu sanmıyorum." Kâğıt haritayı bir kenara fırlattı ve cep telefonundan başka bir harita çıkardı. "Telefonumun ekranı çok küçük. Bir bilgisayar şu anda çok işime yarardı."

"Neden sana yardım edebilecek birini aramıyorsun?" diye önerdi. "Sean ya da Hunter. Hatta Kata'yı bile."

Joaquin durakladı. "Genelde yalnız çalışırım ama ... evet. İyi bir noktaya değindin." Son aramaları gözden geçirdi, bir tuşa bastı ve hoparlörü açtı. Birkaç saniye içinde diğer hattan bir erkek sesi yükseldi. "İyi misin? Kata senin için endişeleniyor."

Hunter. Bailey kendi kendine gülümsedi. Eski SEAL kesinlikle hızlı cevaplar alacaktı.

"İyiyim. Yorgunuz ve iyi bir yiyeceğe ihtiyacımız var ama onun dışında hayattayız. Kimsenin bizi takip ettiğini sanmıyorum ama aramaya devam edeceğim." Joaquin kayınbiraderine Bailey'nin evde ve bu sabah tekrar hatırladığı her şeyi anlattı. "Pennsylvania'nın doğusunda ya da Maryland'in kuzeyinde bir göle ihtiyacım var. Birkaç tane sayabilir misin? Ayrıca

Gölün etrafındaki bir parkın yakınında yeşile boyanmış bir çit olabilecek herhangi bir şey arıyorum."

Hunter, "Bunu bulmak zor olacak," diye yorum yaptı. "İnternette bazı seyahat sitelerine ve haritalara bakayım."

Birkaç dakika göreceli bir sessizlik içinde geçti. Endişe Bailey'nin midesini kemiriyordu. Ya Viktor'un araştırmasını bulamazlarsa? Ya daha fazla bir şey hatırlayamadığı için burada çıkmaza girerlerse?

"Burada sizin için birkaç olasılık var, ancak herhangi birinin yeşil çiti olup olmadığını bilmiyorum. Bu daha fazla araştırma gerektirecek. En olası şüpheliler Memorial Gölü, Locust Gölü, Crystal Gölü, Pocono Gölü gibi görünüyor. Eğer sadece bir su kütlesi arıyorsanız Susquehanna Nehri, Kuzey Doğu Nehri ve Delaware Nehri'ni de unutmayın. Lanet olsun, o kadar çok var ki. Hala arıyorum. Beltzville Gölü, Harmony Gölü, Göl-"

"İşte bu!" Bailey ısrar etti, kalbi boğazına düğümlendi ve omurgasından aşağı bir tanıma sarsıntısı geçti. "Şimdi geri geliyor. Kamp alanına akşamdan hemen önce vardık. Annemle babamın tartıştığını söylediğimi hatırlıyor musun? Ağabeyim biz çocuklara 'Harmony Gölü buraya kadarmış' gibi bir şeyler söylemişti."

"Bu uygun olur," diye onayladı Hunter. "Gettysburg'dan arabayla üç saatten az sürer. Bakalım yeşil çitle ilgili bir şey bulabilecek miyim?"

"Bak ne diyeceğim," dedi Joaquin. "Bak. Bailey ve ben buradan ayrılmak zorundayız. Çıkış saati geçti ve bir yerde çok uzun süre kalıp kimsenin bizi kolayca bulmasına fırsat vermek istemiyorum. Arabaya atlayıp Harmony Gölü'ne gideceğiz. Başka bir şey bulursanız ya da çitin gölün tam olarak hangi kısmında olduğunu bulabilirsiniz beni arayın. Umarım bu gizemin bir kısmını yakında ortadan kaldırabiliriz."

Hunter kabul etti ve adamlar ayrıldı. Joaquin yüzünde kararlı bir ifadeyle Bailey'e döndü. "Hadi gidelim. İçimden bir ses yaklaştığımızı söylüyor."

Bailey de biliyordu. Ama bundan pek de hoşlanmamıştı. Uzun zamandır onu rahatsız eden korku, neredeyse boğulana kadar boğazında şişti. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

"Pekâlâ." Nefesini dışarı verdi. "Öncelikle, söz verdiğin protein nerede?"

Başını salladı. "Yolumuzun üzerinde yirmi dört saat açık bir krepçi gördüm. Yumurta olur mu?"

Yumurta kulağa mükemmel geliyordu. "Kesinlikle."

İki dakikadan az bir süre sonra gitmişlerdi. Bailey dün gördüğü adamın hâlâ kapüşonunu giydiğini fark etti. Bugün, onlar geçerken lobide takılmış, sabah gazetesine dalmıştı. Eğer onu takip etmek ya da tanık olduğu aldatan karısını gözetlemek için burada değilse, onu buraya getiren neydi? Her şey olabilirdi. Ne de olsa kendi işleri ve hayatları olan insanlar bu oteli doldurmuştu.

Dışarıda hava açık, serin ve esintiliydi. SUV'a atladılar ve Joaquin yola çıkmak için manevra yaptı. Birkaç dakika içinde, çoğunlukla boş olan otoparka girene kadar trafiğe karıştılar.

Güzel bir tabak yumurta, pastırma ve meyvenin ardından tekrar araca binip yola koyuldular. Karnı mutlu bir şekilde doyan Bailey düşüncelere daldı. Viktor'un araştırmasını bu gölde bulurlarsa ne olacaktı? Joaquin onu sıradan hayatına geri gönderip kendi hayatına mı dönecekti? Yoksa artık ayrılamayacak kadar iç içe miydiler?

Adamın güçlü profiline, bıçak gibi burnuna, dolgun dudaklarına, kıskandıracak kadar uzun kirpiklerine baktı. Dikiz aynasından arada bir arkasına bakarak yola odaklanmış görünüyordu. İçini bir gerginlik kaplamıştı. Joaquin daha önce bunu saklamakta olağanüstü bir iş çıkarmıştı, ama şimdi havada asılı duran iç düğümleyici gerginliği hissediyordu.

"Söyle bana. Bu araştırmayı bulursak en iyi senaryo ne olur?" "Federallere teslim ederiz. Ondan sonrasını bilmiyorum.

Belki de LOSS seni aramaktan vazgeçer.

artık aradıkları şeye sahipler. Belki McKeevy'yi mahkum etmeye yetecek kadar şeyimiz vardır."

"En kötü durum?"

"Tanık Koruma belki. Tabii önce LOSS seni bulmazsa. Ama bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Biliyorum." Ve Bailey yaptı.

Joaquin onu ilk kaçırdığında, ona bir an bile güvenmemişti. Joaquin onu uyuşturmuş, rahat ve tanıdık ortamından koparmış, sonra da onu evlat edinen ailesinin ona verdiği dış görünüşün altına bakmaya ve gerçekten kendini görmeye zorlamıştı. Bunun için ondan nefret etmişti. Üç günden kısa bir süre içinde her şey nasıl değişmişti?

"Bunların korkunç seçenekler olduğunu biliyorum," diye mırıldandı.

Öyleydiler ama Bailey'i şok etmediler. "Yani bundan normal bir hayatla çıkmam için çok küçük bir şans var mı?"

Tereddüt etti, direksiyonu kavradı. "Bunun hem mümkün hem de muhtemel olduğunu söylemek isterdim ama size yalan söylemiş olurum."

Muhtemelen şimdi bunu sormanın zamanı değildi, ama daha sonra olmayabilirdi. "Ya hamileysem?"

"Federallerin mahkum edebileceği LOSS üyelerine karşı tanıklık etmek zorunda kalsanız da, Tanık Koruma'da olsak da, bununla ilgileneceğiz."

Bailey'nin çenesi düştü. "Ama benimle gelersen, muhtemelen hayatının geri kalanında aileden vazgeçmiş olacaksın."

"Bir hafta önce bu beni hiç rahatsız etmezdi. Şimdi ... evet, annemi tekrar görememek, yeni kocasıyla tanışmamak ya da Kata'nın bebeğini kucağıma alamamak beni rahatsız ederdi. Ama yine de seni seçerdim."

Sözleri kalbini göğsü patlayacakmış gibi hissedene kadar sıkıştırdı. Joaquin sözlü olarak söylemesi dışında her şekilde onu sevdiğini söylemişti. Bu duygu vücudundaki her kemiği ısıtmıştı.

Ben de seni seviyorum.

Kilometreler ve dakikalar hızla akıp gidiyordu. 15. Otoyol başka bir şeye dönüştü, sonra Eyaletlerarası 81 Harrisburg'un eteklerinde. Oradan kuzeydoğuya, son derece güzel manzaralı bir bölgeye doğru devam ettiler. Birkaç hafta önce bile ağaçlar neredeyse çıplak görünüyordu; kışın tahribatı etkisini gösteriyordu. Şimdi ise çoğunda yeniden doğuşun izleri görülüyordu. Küçük, geçici ve yeşil yapraklar yakında büyüyecek ve çiçek açacak, bir sonraki mevsim onları bir kez daha kışa hazırlanmak için kahverengileştirip kesene kadar ağaçları yeniden hayatla dolduracaktı. Hayatın döngüsü diye düşündü.

Bailey, çemberinin nereye gittiğini bilmeyi diledi. Umarım erken bir mezar için değil. Ya da onlarca yıllık yalnızlık.

Joaquin daha sonra Interstate 80'e saptı ve her şeyin tanıdık gelmeye başladığına yemin etti.

"Çok uzakta değiliz. Tuvalet molasına ihtiyacın var mı?" "Bir tane kullanabilirim. Ve belki biraz daha kafein."

"Aynen." Dışarı çıktılar ve öğleden sonra ortasında ölü bir fast-food mekânı buldular.

Bailey döndü ve gümüş rengi bir sedan gördü. Aynı arabayı otelde de görmüş müydü? Yoksa paranoyaklaşıyor muydu?

"Otoparkın kenarına park etmiş şu arabayı görüyor musun?" diye sordu, her ihtimale karşı söz konusu araca bakmadan.

Joaquin de aynı fikirdeydi. "Grimsi olan. Evet. Onu birkaç kez gördüm. Biz durduğumuzda o da duruyor gibi görünüyor."

Belli belirsiz bir tedirginlik duygusu tam bir korkuya dönüştü. "Sence-"

"Bilmiyorum. Beni çok fazla şüphelenmekten alıkoyan tek şey, diğer kurbanları kaçırmaları ve sonra sorular sormaları. Seninle ilgili yöntemlerini değiştirmeleri için bir neden düşünemiyorum."

Başını sallayarak onun haklılığını kabul etti. "Poconos'a gidiyoruz. Orası bir tatil yeri. Belki de birkaç günlüğüne

uzaklaşmak istiyordur. Duruyoruz

otoyola oldukça yakın." Kendini ikna etmeye çalıştı. "Belki o da nerede yemek yenileceği ve işeneceği konusunda aynı fikirlere sahiptir."

"Öğreneceğiz."

* * *

Göle giden son yarım saatlik yolu gitmek için SUV'a geri döndüklerinde Joaquin gümüş arabayı izledi. Otoyola geri döndüklerinde araba boştu ve park yerinde duruyordu. Rahatladı. Kırmızı bir kamyon ve beyaz bir hatchback kısa süre sonra onlarla birlikte otoyola çıktı. Kaderin Bailey'nin geleceği için ne hazırladığından endişe etmemeye çalışırken araçlara üstünkörü bir bakış attı.

Yetişkin hayatında ilk kez işten daha fazlasını istiyordu. Eve tek bir kadınla gelmenin anlamını gördü. Onunla birlikte bir halı faresine sahip olmaktan ve onun meydan okuyan bir ergene dönüşmemesini sağlamaktan heyecan duyacaktı. Bu onu çok korkutuyordu ama kök salmak ve Bailey ile bir gelecek kurmak istiyordu.

Ya KAYIP onu bulur ve bu geleceği başlamadan bitirirse? Ya içinde birlikte yarattıkları hayatı büyütürken ölürse?

Bu düşünce onu aynı anda hem cinayete meyilli hale getirdi hem de felç edici bir dehşetle doldurdu. Onu ve kurmuş olabilecekleri aileyi kaybetmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmek bile içini parçalıyordu.

Joaquin uzanıp onun elini sıktı ve sıcak, yumuşak teninin tadını çıkardı. Onun iyi ve bütün olduğundan emin olması gerekiyordu. Ona doğru bakarken, onun da son derece gergin görüldüğünü fark etti.

"İyi misin?"

"Hükümet karşıtı kaçıklardan kaçmak, birkaç arkadaşla takılıp bir şişe şarabı paylaşmak kadar eğlenceli değil ama idare ediyorum."

Ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. "Tanıdık gelen bir şey var mı?"

"Belirli bir şey değil. Sadece göle giden yolun güzel bir yer olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama eminim zaman bazı şeyleri değiştirmiştir."

"Tabii ki."

"Ve mevsimler. Geldiğimizde muhtemelen Ekim ayıydı. Bir sürü sonbahar rengi hatırlıyorum. Ama şimdi bahar tomurcuklanıyor."

"Biliyorum. Sadece tanıdık gelen her şeyi izlemeye devam et."

Bir an sonra Joaquin'in telefonu çaldı. Konsoldan çıkardı ve hoparlörü etkinleştirmek için bir düğmeye basmadan önce ona baktı. "Hunter?"

"Evet. Biraz zamanımı aldı ama senin için bazı cevaplarım var."

Joaquin'in bağırsakları düğümlendi. "Vur bana."

"Birkaç olasılık buldum. En olası görünen, yaklaşık altı yıl önce kapanmış bir kamp alanı. Arayıp aptalı oynadığım yerel spor malzemeleri satan yerlerden biri, bir iskelenin yanında yeşil bir çit hatırladığını söyledi. Birkaç yıl önce başka biri burayı satın almış ve onarmaya başlamış. Arazideki ana yapıyı restoran olarak açmışlar. Sana yol tarifini mesaj atarım."

Joaquin'in telefonu bir dakika sonra çaldığında Hunter'a teşekkür etti. "Ne bulabileceğimize bakacağız. Seni haberdar edeceğim."

"Elinin kolunun bağlı olduğunu bildiğim için Sean'ı aradım ve bir şeylerin peşinde olabileceğini söyledim. Philly'deki FBI'ı uyarıyor. Hazırda bekleyen ajanları olacak. Bir şey bulursan sana mesaj atacağım bu numarayı ara. Bir saat içinde size ulaşırlar."

Küçük bir ding sesi daha duyuldu. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Keşke biraz desteğin olsaydı. Bailey'nin üzerinde birden fazla gözün olsaydı kendimi daha iyi hissederdim."

Joaquin'in ilk içgüdüğü öfkelenmekti ama Hunter'ın sadece temkinli bir pozisyondan konuştuğunu biliyordu. "Yola çıktığımızda ne bulacağımızdan emin değildim. Artık beklemeyi göze alamayız."

Hunter aynı fikirde değilmış gibi homurdandı ama bu konuda da tartışamazdı.

"Ayrıca," diye devam etti Joaquin. "McKeevy Callie'nin düğününe yardım etmeye hazırlanırken Dallas'ta kalmak bir seçenek değildi."

"Belki de değildir. Onu işe alan fotoğrafçı yeni asistanının telefonlara cevap vermediğini, bu yüzden 'Timothy Smith'e kovulduğunu söyleyen bir mesaj bıraktığını söyledi. Sean ve birkaç federal bilinen adresine gitmişler ama orası tam anlamıyla bir çöplükmüş. Bir şehrin çöp tesislerini evi olarak göstermiş."

"Büyüleyici."

"Bu McKeevy, hoş bir sosyopat." Hunter ofladı pufladı. "Beni haberdar et. Eğer haber vermezsen, bir dahaki sefere onu gördüğünde kız kardeşinin kışını tekmelemesine izin veririm."

Joaquin gülmeden edemedi. Hâlâ kendisinden on beş santim kısa olan hamile bir kadının onu dövmesi fikri gülünçtü ama bunu deneyecek biri varsa o da ateş püsküren kız kardeşiydi. "Tanrı korusun. Haber alır almaz size bildireceğim."

Telefonu kapattılar ve Joaquin, Hunter'ın telefonundan mesaj attığı kamp alanına giden yol tarifini takip etmeye başladı. Yollar virajlı ve rüzgârlıydı, manzara kesinlikle muhteşemdi. Ülkenin bu bölgesine hiç gitmemişti ama burayı daha fazla keşfetmekten çekinmezdi. Sonbahar muhtemelen gelmek için yılın en güzel zamanıydı.

Birkaç dakika içinde eski kamp alanına ulaştılar. Burası bir bar ve restorana dönüştürülmüştü ama şimdi boş görünüyordu. Telefonuna baktı: 3:38. Bir kolunu Bailey'nin minik beline dolayarak onu kapıya doğru götürürken, asılı tabelada saat beşe kadar açılmadığının yazdığını gördü.

Otoparkın çevresine, peyzajlı çevreye ve göl kenarına kadar baktı. "Tanıdık gelen bir şey var mı?"

"Bir çit görüyorum. Ve bir rıhtım." Dudağını ısırды, gergin ve endişeli görünüyordu. "Bilemiyorum. Eğer burası doğru yer ise, her şey

çok değişti. Bu park yeri burada değildi. Sadece toprak bir alandı. Hatırladığım büyük ağaç o kadar da büyük görünmüyor."

"Unutmayın, siz daha küçüktünüz, bu yüzden görüş noktanız burası olurdu." Çömeldi. "Ve sonbahar olduğu için, ağaç yapraklarla dolu olurdu, sadece bir grup cılız dal değil."

"Doğru," diye kabul etti, onun seviyesine indi ve ağaç tepelerine baktı. "Ceviz ağacı mı?"

"Ben ağaç uzmanı değilim. Bu mümkün."

İç çekti. "Bunun boşa kürek çekmek olması da mümkün."

"Evet. Ama gerçek olması ihtimaline karşı ileri."

Bailey ayağa kalktı ve parmaklarını şimdi koyu sedir rengine boyanmış olan parmaklıkların tepesinde gezdirerek çite doğru ilerledi. Joaquin kıyıya yakın, *üzerinde Görevli Cankurtaran Yok* yazan eski, yıpranmış bir tabelaya yöneldi.

Ona doğru baktı ve gözleri parladı. "Bunu hatırlıyorum işareti." Tabela ile çit arasına tekrar baktı. "Aralarında da o kadar mesafe vardı. Eğer bu çit hala yeşil olsaydı ... çok benzer görünürdü."

"Takip edilecek bir yol var." İşaret etti.

"şu anda beton, ama bu destek direğine gelirim ve üç kez soluma atlarsam ..." Gösterdi ve tam olarak yolun ortasına geldi.

Ve her şey yerli yerine oturmuş gibiydi. Bir baş dönmesi dalgası onu ele geçirdi.

Joaquin Bailey'i sabitlemek için uzandı. "Oha. İyi misin?"

"şimdi hatırlıyorum ve doğru yerde olduğumuzu düşünüyorum. İçinde

Viktor'un ağacın dibinde yaptığı küçük toprak yığınının dönmeden önce benimle dans ettiğini görüyorum."

"Emin misiniz? Çünkü bu tam da ihtiyacımız olan türden bir hatırlama."

"Zihinsel olarak değişen her şeyin tuzaklarını kaldırdığında, ağacın gövdesinin etrafında bir yere gömdüğü şeyi gerçekten bulabileceğimizi düşünüyorum. Kürek getirdik mi?"

Vay anasını. "Kazmaya tam olarak hazır değildim." Arabasındaki eşyaların zihinsel bir envanterini çıkardı. "Bir fikrim var. Mükemmel değil ama işe yarayabilir."

Koşarak arabaya döndü ve bir süre yeşilliklerin arkasında kayboldu. Bailey'den bir an için bile olsa ayrılmaktan nefret ediyordu ama görünürde hiç kimse yoktu, sadece doğa harikası bir sürü şey vardı.

Daha iyi günler görmüş yeşil bir kompakt araç hızla otoparka girdi, bir köşeyi döndü ve neredeyse iki tekerlek üzerinde devriliyordu. Joaquin, kadın sürücünün tek başına binanın arkasındaki, Bailey'nin bulunduğu yere yakın olan arsaya doğru ilerlediğini görünce gerildi.

Bir dakika sonra, telaşlı bir esmer arabasından fırladı, bir önlük taşıyordu ve aracını kilitleyip restoranın arka kapısına doğru koşarken anahtarlarıyla oynuyordu. Kadın içeri girdikten sonra kapıyı arkasından duyulabilir bir klik sesiyle kilitledi. Restoranın açılmasına bir saatten biraz fazla bir süre kaldığına göre, birilerinin yemek pişirmeye ya da masaları hazırlamaya başlaması gerekiyordu.

Joaquin rahat bir nefes aldıktan sonra cipinin arkasından gerekli eşyayı aldı. Sonra kanını donduran bir şey fark etti: son duraklarından hemen sonra otoyolda gördükleri kırmızı kamyonet. Koşarak yanına gitti ve içine hızlıca bir göz attı. Boş görünüyordu.

Plakayı zihnine not ettikten sonra, elinde aletiyle Bailey'e doğru koşmaya başladı. Bunun bir silah olarak kullanılabileceğine çok sevinmişti. Sırtının alt kısmındaki bel kemerine soktuğu SIG için güzel bir yedek olacaktı.

Ona binanın diğer tarafına park etmiş kamyonundan bahsetti.

Endişe alnını kırıştırdı. "Bunun gördüğümüz kırmızı kamyon olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle görünüyor. Ama başka bir çalışan ya da işyeri sahibi de olabilir. Görevimize odaklanalım ama gözümüzü de dört açalım."

Vücudu gerildi. Kollarını kendi etrafında kavuşturdu. "Keşke bunu unutabilsek. Viktor'un araştırmasını bilmek gibi yakıcı bir ihtiyacım yok. Zaten pek çok insan bunun için öldü ve öldürüldü. Bunu ortaya çıkarmak insanlık için yapabileceğimiz en kötü şey olabilir."

"Sırlar gömülü kalmaz," diye uyardı. "Eğer bunu biz bulamazsak, bir başkası bulacak. Ve o birinin ne kadar vicdansız olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Gömdüğü her neyse onu kazıp çıkarmanız ve gün ışığına çıkarmanız gerekiyor. Eğer bunlar onun araştırmasıyla ilgili orijinal ve son notlarsa, herkesin bunların doğru yetkililere teslim edildiğini bildiğinden emin olmalıyız. Viktor'un planına dair anıları olan tek kişi sensin. Buna sadece sen son verebilirsin."

"Biliyorum." Bu gerçek karşısında ezilmiş görünüyordu. "Hadi şu işi bitirelim."

Onun nasıl hissettiğini anlıyor ve bu maymunu sırtından indirebilmeyi diliyordu. "Bunu ağacın hangi tarafına gömdüğünü hatırlıyor musun?"

Burnunu kırıştırarak ağacı inceledi. "Tam olarak değil. Nehre bakan tarafta yaptığından şüpheliyim. Şurayı deneyelim."

Kadın ağacın sol tarafını, çıkıntılı köklerin olduğu yeri gösterdiğinde Joaquin çömelerek zemini inceledi. "Emin misin?"

"Hayır. Ama bu taraflardan herhangi birinden kaçınabilirdi." Ağacın arkasını ve sağını işaret etti. "Erozyon. Tahminimce ağacın önüne koymazdı, çünkü o açının büyük olasılıkla tecavüze uğrayacağını biliyordu."

park yeri inşa etmek gibi şeyler yapan insanlar tarafından. Sizce de en az erişilebilir tarafı seçmez miydi?"

"Evet." Çok şey yaşamıştı ve daha bitmemişti ama zekâsı, cesareti ve kararlılığıyla onu etkilemeye devam ediyordu. "İyi bir noktaya değindin. Burayı kazmaya başlayacağım."

Levyeyi toprağa sapladı. Alet kolayca serbest kalmadı. Zaman ve ayak sesleri toprağı iyice sıkıştırmıştı.

Joaquin, Bailey'nin çıplak elleriyle yardım ettiği, sonsuz gibi görünen dakikalar boyunca kazdı. Şakaklarından, tişörtünün altından ve pantolonunun kemerinden ter boşanıyordu. Yanında, katranlı arazide bir toprak yığını oluşturdu. Elleri kirli bir siyaha boyanmıştı. Güneş batmaya başlamıştı ve yakında yakındaki bir dağın ardına düşecekti.

"Şimdi merak etmeye başlıyorum..." diye itiraf etti. "Belki de yanlış yerdeyiz."

"Yıllar öncesinden bahsediyoruz ve Viktor'un bir süre kazdığını hatırlıyorum. Gerçekten olmamız gereken yerde olduğumuzu düşünüyorum."

Joaquin'in şüpheleri vardı ama daha cazip seçenekleri de yoktu. Bu noktadan vazgeçerlerse Bailey ile ne yapacaktı? Bu gece başka bir otel odası mı bulacaktı? Onu tekrar yatağa götürüp ikisi de düzgün düşünemeyene kadar narin kıvrımlarını acımasızca sürmek mi? Yarın kalkıp bir kürek tedarik ederek gölün etrafında dolaşıp ona tanıdık gelen başka bir şey olmasını mı umacaktı? Bu plan da diğerleri kadar iyi görünüyordu.

"On dakika daha. O zaman bugünlük pes etmemiz gerekecek. Güneş şu dağın arkasına geçtiğinde, oldukça karanlık görünecek. Bu arazideki tek ışık diğer tarafta, restoran kapısının yanında." Toprağı tekrar kazdı ve elleriyle bir yığın daha çıkardı.

Yanında, Bailey zarif ellerini toprakla doldurdu ve onun yığına ekledi. "Biliyorum."

Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. Lanet olsun. Ona önceki hayatıyla ilgili biraz kanıt verdiğinde, kulağa ne kadar çılgınca gelse de ona inanmıştı.

ona. Havadan bir kanıt getiremezdi ama yine de teorisi artık mümkün görünmeyene kadar ona şüpheyile yaklaşabilirdi.

"Endişeli ve üzgün olduğunu biliyorum. Bir yolunu bulacağız."

Burası doğru yer olmayabilir ama aramaya devam edeceğiz."

Levy'e toprağın derinliklerinde sert ve metalik bir şeye çarptı.

Sonunda şansları dönmüş müydü?

"O da neydi?" diye sordu, onun yanına çökmüştü.

"Bana yardım et." Levyenin ucunu, bir kutunun dış kenarlarını ayırt edene kadar toprağa sapladı. Yana her vuruşunda şingirdadı. Birlikte ittiler buldukları her neyse ona ulaşma telaşıyla topraktan uzaklaşıyorlardı.

"Bunun su boruları ya da kanalizasyon hattı olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Şekli kesinlikle kare. Henüz ne kadar derin olduğunu bilmiyorum. Kazmaya devam et."

Beş dakika on dakika oldu. Güneş ufka yaklaşıyordu. Kahretsin, acele etmeleri gerekiyordu. İnsanlar yakında akşam yemeği ya da bir şeyler içmek için bu restorana gelebilir ve neden otoparkın kenarında kazı yaptıklarını sorgulayabilirlerdi. Ayrıca o kırmızı kamyonu çok uzakta görmesine rağmen sahibinin şu anda nerede olabileceğine dair hiçbir fikri olmaması da hoşuna gitmemişti.

Ter derisini parlattı. Kalbi endişeyle hızlı hızlı çarpıyordu. Levyeyi tutmaktan ve kışın çoğunda donmuş olan sert toprağı kazmaktan parmakları ağrıyordu. Önümüzdeki altı ay boyunca tırnaklarının altında toprak olacaktı ve bu umurunda bile değildi. Bailey'i kurtaracak ve Tatiana Aslanov olarak geçmişinden uzaklaşmasını sağlayacak keşfe çok az kalmış olabilirdi.

Joaquin risk alarak ona bir göz attı. Alnını ve alt dudağının hemen altını biraz nemli bir film kaplamıştı. Göğüs uçlarının giydiği mor tişörtü zorladığını fark etmek için çok iyi bir zamandı. Saçları başında gelişigüzel bir düğüm halindeydi ve

bakışları aşağıya odaklanmış olsa da, ona hâlâ güzel görünüyordu. Aslında her zaman, her ortamda öyle görünüyordu. Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardı. Ve onu kendine ait kılmak için.

Joaquin kazdıkları çukura uzandı ve metalik nesnenin kenarı boyunca ilerledi. Kesinlikle b i r çeşit kutu.

Bailey diğer tarafı kazdı, sonra heyecanlı bir gülümsemeyle ona baktı. "Parmaklarımı kenarın altına soktum."

Çok yakındılar.

"Bir deneyeyim..." Parmaklarını toprağın derinliklerine soktu, parmak uçları altından geçene kadar kenarı kurcaladı. "Ben de buldum."

Şimdiye kadar sadece hissettiği şeyi görmeye çalışarak deliğe baktı, ama ağaçların gölgelikleri öğleden sonra güneşini filtrelediğinden, ona sadece gölgeli bir gri esnedi.

"Yukarı çekebilir misin? Sanırım kıpırdatırsak, onu serbest bırakabiliriz."

Joaquin onun haklı olduğundan şüpheleniyordu. "Hadi yapalım. Dikkatli bir şekilde. Kırılabilir bir şey olduğunu sanmıyorum ama yine de riske girmeyelim."

Önce bir tarafı, sonra diğer tarafı sallayarak çekip gerildiler. Sonunda güneş alçaldı ve uzaktaki dağa dokunur gibi oldu. Adam kendi tarafını delikten kurtarıırken otoparkın üzerine daha uzun gölgeler düştü. Bailey de kendi tarafını kaldırdı ve toprak deliğe geri aktı. Metalik kutunun keskin kenarları parmaklarını ısırırken, iyice bakabilmek için kutuyu kalan güneş ışığına tuttu.

"Üzerinde kilit yok mu?" Bailey'nin bu gerçek karşısında kafası karışmış gibiydi.

"Ben de şaşırdım. Ama sanırım sana bir anahtar verip yetişkin olana kadar onu saklayabileceğinden emin olmasının bir yolu yoktu. Kutunun yerini hatırlamanızı sağlamak başlı başına bir başarıydı, bu yüzden muhtemelen bunun üzerine bir kombinasyonu hatırlamanızı umma riskini almak istemedi. Ayrıca,

İyi bir tel makası ve biraz cesaretle herkes kilidi açabilir."

"İyi bir nokta."

Joaquin kapağı kapalı tutan mandala uzandı. Mandalı kavradığı sırada Bailey usulca koluna dokundu.

"Yapabilir miyim?" Gergin ve ciddi arasında bir yerde görünüyordu.

Bu onun yapması gereken bir şeydi. Babasının on beş yıl önce gömdüğü şeyi ilk gören kişi olmak ona bir kapanış duygusu getirecekti. Umarım ailesinin tam olarak ne için öldüğünü, hem şimdi hem de o zaman hayatında neden bu kadar yıkıma yol açtığını görecekti. Burada hiçbir şeyin ona zarar vermemesi ya da tehlike riskini daha da artırmaması için dua etti. Ama bu tuhaf samanlıkta bu çılgın iğnenin peşine düşmekle ilgili hiçbir şey kolay ya da verili değildi. Bunu şimdi ondan alamazdı.

"Yap şunu." Joaquin kutuyu ona uzattı.

* * *

Bailey hem rahatlama hem de yeni bir gerilimle metal kabı avucunun içine aldı. Çok büyük değildi, belki 15'e 15 santimdi. Kire bulanmış olduğundan rengini ayırt etmek zordu ama üstünü parmaklarıyla temizlerken bir zamanlar endüstriyel bir gri olduğundan şüphelendi. Üstüne fareye benzeyen bir etiket yapıştırılmıştı, zaman ve toprakla sararmıştı. Viktor kafiyeyi kutunun bulunduğu yere bağlamak için her şeyi düşünmüştü, küçük kemirgene kadar.

Titreyerek mandalı tuttu. Ortadaki dikdörtgen delik, kapağın insan müdahalesi olmadan açılmasını engelleyen U şeklinde kavisli metal bir çıkıntının üzerine oturuyordu. Kapağı flanştan kurtarıırken elleri titredi, sonra kapağı kaldırdı.

İkisi de kutuya bakarken Joaquin de onunla birlikte eğildi. İçinde küçük ve kare şeklinde bir şey vardı.

balonlu naylon katmanları. Bailey ona uzandı, sonra tereddüt etti. "Devam et," diye cesaretlendirdi. "Bu babanın

bulmanızı istedim."

"Ya bu ... Viktor'un bana bıraktığı her neyse, KAYIP'la olan sorunumu ortadan kaldırmazsa?"

"Bunu o zaman hallederiz ama seni bunun için hayatta tuttu.

Şuna bir bakın."

Endişe ve heyecan karnını kemirirken, Bailey kutunun içine uzandı ve plastik paketi kaldırdı. Balonlu ambalajın bantlı mührünü yırttı, parmakları sinir ve aceleyle oynuyordu.

Neredeyse düşürüyordu. Koruyucu kılıf nihayet cihazdan çözülürken Bailey bir çığlık atarak sesini tutmak için dudağını ısırdı.

"Bir tür elektronik depolama aracı," diye mırıldandı. "Viktor bana bilgi bıraktı. Bu onun araştırması olmalı. Bana potansiyel olarak dünyayı değiştirme gücüne sahip bir bilgi bıraktı. Oh, Tanrım."

"Bu bir kompakt flash disk, bir nevi SD kartın öncülü. Annemin görüntüleri bunlardan birinde saklayan bir kamerası vardı." Joaquin onu sabitlemek için bir kolunu beline doladı ve Bailey onun desteği için minnettardı.

Efendisinin ona bıraktığı şeyi bulmuşlardı, onun güvenliğini sonsuza dek sağlayabilecek şeyi. Callie'nin de.

"Bunu ben alayım," diye seslendi arkalarından bir ses.

Bailey dönüp baktığında, otelde gördüğü kapüşonlu adamın doğrudan onlara silah doğrulttuğunu gördü.

On Sekizinci Bölüm

JOAQUIN'in kanı dondu. Silahlı adamın hemen ötesinde, rölantide çalışan kırmızı kamyonu gördü. Orospu çocuğu, bunu fark etmeliydi. Gizemli görünüşünü daha fazla sorgulamalı, etrafı araştırmalıydı. Ama Bailey'e yardım etme sabırsızlığının doğal ihtiyatının önüne geçmesine izin vermişti. Başarısızlığı hayatlarına mal olabilirdi.

Bailey'i daha sıkı kavradı. "Yapma."

"Kahraman olmaya çalışmayı bırak. Bana diski ver," diye alay etti saldırgan.

Yani itaat ettikleri anda onları vurup öldürebilir miydi? Joaquin bu adamı konuşturması gerektiğini biliyordu.

"Bizi nasıl buldun?"

"Seni Aslanov çiftliğinden beri takip ediyorum. Ortaya çıkacağınızı umarak orayı izliyordum. Haklı olduğumu bilmek güzel."

"Oteldeki gümüş sedanı sen mi kullanıyordun?" Bailey ağzından kaçırıldı.

"Bir balerine göre o kadar da aptal değilsin."

Joaquin, serserinin neden o zaman onlarla yüzleşmediğini sorma zahmetine girmedi. Elbette bu adam, Bailey'nin Aslanov'un araştırmasını nereye sakladığını hatırlayacağını umarak beklemişti.

Kaşlarını çattı. "Sonra da gölden çok da uzak olmayan fast-food dükkanındaki kırmızı kamyonla takas ettiniz-"

"Yine beni çözdün. Tebrikler," dedi. "Konuşmam bitti. Şimdi, diski dans ederek

ya da ikiniz de alırsınız."

Joaquin, "Ben sana getiririm," diye teklif etti.

Gölgeli yüz hatlarında kızgınlık parladı. "Bu bir pazarlık değil. Federal ajanlarla konuşmam, eski ajanlarla bile, o yüzden siktir git."

Bu adam da mı onun kim olduğunu biliyordu? Bu onu gerilettili ve Joaquin'in bir adım önde olduğu belli olan düşmanı yeniden değerdendirnesine neden oldu. Saldırgan iri yarı değildi, belki 1.80 boylarında ve biraz cılızdı. Kapüşonu genç bir yüze benzeyen yüzünü gizliyordu. Joaquin göğüs göğüse bir dövüşte, boynunun yan tarafına doğru uzanan ve kendisini belalı ilan eden dövmesine rağmen adamı alt edebileceğini biliyordu.

Joaquin sınırlı seçeneklerini değerdendirdi. Birlikte oynamak mı? Sürüngenin üzerine atlayıp gözlerinin arasına bir kurşun inmeden önce iyi bir vuruş yapabilmeyi mi umacaktı? Belki de kendi silahını çekebilir ve ısırmadan önce şanslı bir atış yapabilirdi. Bu seçeneklerden herhangi biri Bailey'e kaçmak için yeterli zaman kazandırır mıydı?

Muhtemelen

değil. Boku

yemişlerdi.

Hunter'ı dinleyip destekle gelmeyi çok isterdi ama artık çok geçti. Yine de savaşımadan yenilmeyecekti.

Joaquin, silahına ulaşmak için Bailey'nin etrafından dolaştırdığı kolunu sırtının alt kısmına doğru kaydırmaya çalıştı.

"Dur orada, pislik," diye uyardı adam. "Eller yukarı."

Kahretsin. Joaquin yüzünü buruşturdu. *Şimdi ne olacak?*

Suçlu silahını Bailey'e doğrulttu. "Yap şunu! Yoksa sen izlerken onu harcarım."

Başka seçeneğı yoktu. Joaquin, Bailey'i hayatta tutmak için her türlü şansı kullanacaktı. Ellerini başının üzerine kaldırdı.

"Ondan bir adım uzaklaş."

Hay sikeyim. Bu pislik onu vurup Bailey'i onun şüpheli merhametine mi bırakacaktı? Joaquin yine başka bir seçenek göremedi. Soluna doğru bir adım attı, kadından

uzaklaştı.

Titreyen vücudu. Ona, onu hayatta tutmak için mümkün olan her şeyi yapacağını söyleyen bir bakış gönderdi. Adamın dikkatini birkaç saniyeliğine dağıtmanın bir yolunu bulabilirlerse ...

"Güzel. İşbirliğini severim," diye tersledi gri kapüşonlu adam. "Bu şekilde devam et."

Ardından, hiçbir uyarıda bulunmadan silahının tetiğini çekti ve Bailey'i boynundan vurdu.

Kadın sendeleyerek geri çekilirken panik Joaquin'in kanını ateşledi. Onun yere yığılışını izledi ve yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ne olmuştu ki? Ölmüş olamazdı. Düşünceleri karmakarışıktı. Kalbi küt küt atıyordu.

Joaquin Bailey'i muayene etti. Kanaması yoktu. Onun yerine boynundan küçük bir ok çıkmıştı. Silahın büyük bir gürültüyle değil, daha sessiz bir tıslamayla ateş aldığını fark etti.

Saldırgan gülmeye başladı. "Psikopat! Bu bir uyuşturucu tabancası, seni moron. Anlayamadın mı?"

Otopark, detaylı bir bakış atmasına imkân vermeyecek kadar karanlıktı. Joaquin ölmediği için Tanrı'ya şükretti ama onu buradan tek parça halinde çıkarmak için bu piçi kesinlikle vurması gerekecekti. Neyse ki bununla ilgili bir sorunu yoktu.

"Bailey," diye seslendi.

"Hmm." Sesi zar zor anlaşılır geliyordu. Endişe Joaquin'in midesini bulandırdı.

"Seni duyamaz," diye alay etti kapüşonlu piç kurusu. "En azından önümüzdeki on iki saat boyunca uyuyor olacak."

"Size araştırmayı vereceğim." Joaquin diske uzandı. "İstiyor musun?"

"Dokunma ona!" diye bağırdı saldırgan. "Ondan uzaklaş ve ellerini havaya kaldır, lanet olsun." Silahı bir eline geçirdi ve diğer eliyle kapüşonunun cebine uzanarak bir yarı otomatik aldı. Anında parmağını tetiğin etrafına doladı. "Ona canlı ihtiyacım var. Sana mı? O kadar da değil. Dizlerinin üzerine çök. Federal ajan olarak hayatını kazanan bir pisliği harcamak için sabırsızlanıyorum."

Joaquin ayağa fırladı ve bir daha diz çökerse bir daha ayağa kalkamayacağını bilerek uzaklaştı. Kendini, Bailey'i ve araştırmayı kurtarmak için en iyi şansı siper alıp bu pisliği vurmaktı.

"Öyle mi?" diye meydan okudu. "Bu ülkeyi parçalamaya çalışan pislikleri harcama şansına sahip olmak isterim."

Bu işten canlı çıkmak istiyorsa, dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Boş bir otoparkın kenarında, seçenekleri çok azdı.

Joaquin sanki eğilmek istiyormuş gibi tek dizinin üzerine çöktü. Bunun yerine diski hızla kavradı ve asfaltın üzerine fırlattı.

"Seni lanet olası bok kafalı!" diye bağırdı suçlu ve peşinden koştu.

O.

Joaquin, Bailey'i kaldırmaya ve onunla birlikte bir yere götürmeye çalıştı.

ama hem onu hem de silahını aynı anda tutamazdı. *Lanet olsun!* Yukarı baktığında kapüşonlu adamın diski aldığını ve şimdi cebine soktuğunu gördü.

Joaquin kışını ağacın geniş gövdesinin örtüsüne doğru çekti. Arazi ne kadar karanlık olursa olsun, vurulması imkânsız bir hedef olmayacaktı ama çok daha zor bir hedef olacaktı. Sanki haklı olduğunu kanıtlamak istercesine, ayrılıkçı ona ateş etti. Bir mermi omzunun yanından vızıldayarak geçti.

Bir lanetle saldırgan peşinden geldi. Muhtemelen Bailey'i ve diski alıp kaçmayı tercih ederdi. Ama elinden gelse yarım kalmış bir işi canlı bırakmazdı.

Joaquin ağacın gövdesine ulaşp arkasında yan durduktan sonra belinden silahını çıkarırken bir kurşun daha kulağının dibinden geçti. Ağacın arkasından baktı ve kapüşonlu adamın kendisine doğru koştuğunu gördü. Bir el ateş etti ve belli ki ıskaladı çünkü saldırgan tekrar ateş etti - şimdi yaklaşıyordu. Bu sefer mermi ağaç kabuğuna çarptı.

Joaquin şansını denedi ve yere çömeldi, sonra ağacın etrafından dolanarak bir atış daha yaptı. Tam o sırada ikinci bir adam kırmızı kamyonetin kapısını açtı.

uzakta, elinde silahla. Yeni psikopat Joaquin'e doğru yaklaştı, yüz hatları alacakaranlıkta gölgelenmişti.

İki ayrılıkçı birlikte ona kurşun yağdırdı. Joaquin yere çömelmiş, göle doğru ilerliyordu. İkisi birden silahlarını ateşleyerek üzerine gelirlerse, sudan başka bir geri çekilme pozisyonu olmayabilirdi. Ama lanet olsun, Bailey'i onlara bırakmak istemiyordu. Ona ne yapacaklarını Tanrı bilirdi. Yine de ölüsünden çok dirisi işine yarardı.

Silahı için sınırlı mermisi kaldığından, seçenekleri de sınırlıydı.

"Sen ölü bir orospu çocuğusun," diye bağırdı içlerinden biri.

Joaquin suya doğru yaklaştı. Restoranın içindeki kadının bu silah seslerini duyup polisi aramasını cehennem gibi umuyordu. Bu otoparktan canlı çıkmak için tek şansı bu olabilirdi. O olmadan, silahsız ve teçhizatsızdı ve Bailey için endişelenmekten aklını kaçırmıştı.

"Yakalayın onu," dedi siyah tişörtlü ikinci saldırgan, silahı hazır halde ağaca yaklaşıırken. Ön kolunda yanan bir Amerikan bayrağı dövmesi olan ve yüzünde acımasız bir ifade bulunan bu adam, sanki elli yılını zor geçirmiş gibi görünüyordu. Ayrıca düzgün tıraş edilmiş kel bir kafası ve tanıdık bir yüzü vardı.

McKeevy. *Kahretsin!* Joaquin'in kalbi durdu.

"Bu pislik bana ateş ederken ona ulaşamıyorum," diye yakındı kapüşonlu adam.

McKeevy, "Ben yaparım, seni mızımız piç," diye tükürdü.

Joaquin etrafına baktı ve Bailey'i itfaiyeci tarzında omzunun üzerinden fırlattığını gördü. *Orospu çocuğu*. Genç kadınlara akla gelebilecek en korkunç şekillerde işkence ederek öldürmekten zevk alan hasta bir herifin kollarındaydı.

Kapüşonlu pislik başını salladı. "Güzel. Bu herifin tozunu alacağım."

Joaquin'in kaybedecek bir anı bile yoktu. Bitişikteki bir çalının uzak tarafına süründü, sonra ayağa kalktı, genç suçluyu görüş alanında yakaladı ve tetiği çekti. Aynı anda adam da ateş etti ama Joaquin'in önceki pozisyonuna, ağaca daha yakın bir yere doğru nişan aldı. Iskaladı, sonra Joaquin'in kurşunu göğsüne girip göğüs kafesinin etrafını sararken sendeleyerek geri çekildi. Yere yığılırken yarısından kan fişkırdı.

Joaquin bir saniyesini bile boşa harcamadan adamın topallayan bedeninin üzerinden geçerek McKeevy'ye doğru koştu, McKeevy şimdi onun elli adım önünde kırmızı kamyonu doğru koşuyordu. Bailey'nin gevşek bedeni omzunun üzerinden sarkıyor, gövdesi sırtına doğru düşüyordu. Joaquin'in onu riske atmadan temiz bir atış yapamayacağı kadar uzağa kaçmıştı, özellikle de güneş ışığı azalırken, ama çılgın ayrılıkçı onu kamyonu bindirip giderse, Joaquin onu bir daha canlı görebileceğinden şüpheliydi.

Ayaklarını dikerek titreyen ellerini sabitlemeye çalıştı. *Sakin ol. Odaklan. Nefes al.* Atışını hizaladı ve bir, iki kez ateş etti. Artan mesafeden, hareket eden hedefin hemen yanından vurdu.

Düşünceler yarıştı. Seçenekler azaldı. Bailey'i korumak için McKeevy'ye karşı çekingen davranmıştı. O pisliğin tekerlerine ateş etmekte bir sakınca görmedi.

Joaquin nişanını biraz değiştirerek silahı doğrulttu ve tekrar ateş etti. İlk atış kenarlardan sekti. İkincisi hedefini vurmuş gibiydi. McKeevy otoparktan çıkmayı başaracaktı ama hava almak ya da yama yaptırmak için durmadan fazla uzaklaşamayacaktı. Joaquin tedbir olsun diye lastiğe bir kez daha ateş etti ve isabet ettirdi. Sonra bir kez daha dengede durdu, pisliğin Bailey'i kamyonete atacağı anı bekledi, sonra da sırtını savunmasız bırakarak kendisi tırmanmaya çalıştı.

Üç, iki, bir... Parmağı P229'unun tetiğini kavrayıp sıkıtiğinde, daha önce vurduğu piç kurusu sırtına atladı ve onu

Silahı. Joaquin karnına bir dirsek ve çenesine bir sağ kroşe ile karşılık verdi, ardından gözlerinin arasına bir kurşun daha sıktı. Kukuletalı serseri yere düştü, sonunda ölmüştü.

O sırada McKeevy kırmızı kamyonetiyle otoparktan çıkıyordu. İçini soğuk bir korku kaplayan Joaquin yaya olarak kovalamaya başladı, ancak delinin Bailey'i -belki de sonsuza dek- çalmasını engellemek için artık çok geçti.

* * *

Üç saat sonra, Joaquin yerel şerifin karakolunda volta atıyor, aklını kaçırmak üzereydi. Bir elini yüzüne götürdü, endişe bağırsaklarını asit gibi aşındırıyordu. Bailey nasıl hissediyordu? Hâlâ hayatta mıydı? McKeevy şu anda bile onun narin bedenini parçalamaya başlamış mıydı?

Böyle düşünemezdi yoksa cinnet geçirip delirirdi.

"Kahve?" Şerif Yardımcısı Williams sempatik bir ifadeyle

Bakış.

"Hayır." Muhtemelen kusacaktı.

Kırmızı kamyon gözden kaybolur kaybolmaz Joaquin kendi cipine koşmuş ve onu takip etmeye çalışmıştı ama McKeevy ve ölü sersem onun tekerleklerini çoktan kesmişti. Joaquin, McKeevy'nin kamyonunun lastikleri zarar görmüş olsa bile onu ve Bailey'i yakalamakta etkili olabileceğinden şüpheliydi.

Yine de denemişti ama yol ayrımına gelmeden önce onları görememişti. Kaybolmuş ve endişeden aklını kaçırmış olmasına rağmen, pes etmeyi reddetmiş, girdiği gibi uzak, park benzeri alandan çıkmış, bir yandan da iki şeritli yolda hızla ilerlerken FBI'ın Philadelphia şubesinin numarasını aramıştı.

Hâlâ federallerle konuşmakta olan Joaquin, kırmızı kamyonun izine rastlamamıştı; sadece bir polis barikadı vardı. Cipinden atılmış, kelepçelenmiş ve göz açıp kapayıncaya kadar bir kruvazöre atılmıştı.

Tüm itirazları ve açıklamaları kulak ardı edilmişti.

Çok geçmeden, restorandaki garsonun şerifi vurulma olayıyla ilgili aradığını öğrendi. Joaquin ayrıntıları verdi ve onlara arazide yatan ceset hakkında bilgi verdi. LOSS üyesi Andrew Vorhees asfaltta can vermişti. *İyi ki kurtulmuş.*

Joaquin son iki saat boyunca cinayetle suçlanmamak ve çok geç olmadan Bailey için bir insan avı başlatmak için mümkün olan her şeyi denemişti. Sean'ın birkaç aramasından sonra polis sonunda ikna olmuş ve Philly'den bir çift federal içeri girmişti. Son bürokratik işlemlerle uğraşıyorlardı ve Vorhees'in ölümünün meşru müdafaa olduğuna karar vermişlerdi. Yakında Joaquin özgür olacaktı.

Ama McKeevy üç saat öndeydi.

"Kırmızı kamyonu gölden yaklaşık beş mil uzakta bir sanayi bölgesinde terk edilmiş halde bulduk."

Joaquin diğer her şeyi içinde tutmaya çalışarak bir küfür savurdu. "McKeevy lastiğinin vurulmasına hazırlıklı olmayabilir ve bugün bizimle karşılaşacağını bilmiyor olabilir, bu yüzden yedek bir aracının hazır olacağından emin değilim. Son birkaç saat içinde yakınlarda çalıntı araba ihbarı var mı?"

Bir şerif yardımcısı eski bilgisayarda birkaç şeye dokundu. "Üstü açık yeni kırmızı bir Mercedes ve yaklaşık iki yıllık bir minivan."

Joaquin ona, "Minivanı alır," diye güvence verdi. "Taşınması gereken bir rehine var ve üstü açık gösterişli arabayla kaçma riskine girmez."

Philly'deki federallerden biri -oaquin adını hatırlayamıyordu, bu yüzden ona Jenerik Takım İki adını vermişti- başını salladı. "McKeevy batıya doğru gidiyor olacak. Vorhees'in kullan at telefonunu inceledik. Birkaç mesajı vardı. McKeevy'yle birlikte Aslanov'un ve onun

Iowa, Decatur County'nin ücra bir köşesindeki yerleşkelerinde LOSS liderliğine araştırma yapıyoruz. Kansas City ve Omaha'daki ajanları arayarak yerleşkenin etrafındaki yolları kapatıp kapatamayacaklarını soruyoruz. Ama oraya gitse bile barikat işe yaramayabilir. Unutmayın, bunlar ayrılıkçı, yani onlar da hayatta kalma yanlısı. Kendi yiyeceklerini yetiştiriyor, kendi etlerini kesiyorlar. Ayrıca kendi yollarını ve tünellerini yapmışlar."

"Uçabilir mi?" Joaquin sordu.

"Eğer VFR uçmayacaksa, bu onun bir uçuş planı doldurmasını gerektirir." Takım Bir yüzünü buruşturdu. "Tabii son dakikada bir uçak ve pilot bulduysa, ama bölgedeki özel pilotları takip edeceğiz. Yine de, Iowa'ya çok uzun bir yol olmasına rağmen uçtuğundan şüpheliyim."

Joaquin kabul etti. McKeevy onu arazilerine sokmayı başırırsa, Joaquin ve federaller bir yargıç bulmak ve araziyi aramak için izin almak zorunda kalacaklardı. Bu bir gün sürebilirdi, muhtemelen daha fazla. Birkaç saat içinde arama izni alsalar bile McKeevy, Bailey'i çok uzun süre tek başına bırakacaktı. Hasta h e r i f saklandığı deliğe ulaştığında, onu öldürmeden önce muhtemelen saatlerce korkunç işkencelere maruz kalacaktı.

Bir sonraki hamlesini düşünürken Joaquin'in damarlarında buz dolaşıyordu. Teknik olarak artık bir federal ajan değildi. Kesinlikle bu davaya atanmamıştı. Peşine takılmalarına izin verme ihtimalleri sıfırdı. Ama eli kolu bağlı oturup "büyük adamlardan" birinin Bailey'nin kahramanı olmasını bekleyemezdi.

O lanet yerleşkeye mümkün olduğunca yaklaşmak zorundaydı.

"Gitmekte özgür müyüm?" diye sordu.

Şerif yardımcısı şerife baktı, o da başıyla onayladı, sonra Philadelphia'dan gelen iki takım elbiseli adama baktı. İkisi de başını salladı.

"Alabama kadar bırakılmam gerek." Joaquin Iowa'ya ne kadar çabuk gidebileceğini hesaplamaya başlamıştı bile.

"İlçe otoparkında. Maureen seninle ilgilenecek," diye yardımcı oldu şerif yardımcısı. "Ama lastik tamamen patlamış."

Joaquin'ın şu anda araç tamiri için zamanı yoktu. "Araba kiralamanın en kolay yolu nedir?"

Hepsi de saatler sürececek birkaç öneriden sonra kafası patlayacakmış gibi hissetti. Birden telefonu çaldı. Sean'ın numarası ekranda belirdi.

"Hey, bir gelişme olmadığı sürece şu anda konuşamam." Sean'la ilk kez bu şerif karakoluna sürüklendikten sonra konuşmuştu, bu yüzden fazla bir şey beklemiyordu.

"Neredesin?"

"Hala Carbon County, Pennsylvania Şerif Ofisi'nde."

"Acele et. Philly havaalanında Xander'ın özel jetinde oturmuş yakıt ikmali yapıyor ve seni bekliyorum."

Bailey'i kurtarmak için ona yardım etmeye gelmişlerdi.

Rahatlama, göğsündeki ezici korku dağını kaldırdı. Tanrı Xander'ı uçağını ödünç verdiği için korusun. Ve yardım etmek için düğününe yetmiş iki saatten az bir süre kala Dallas'ı ve nişanlısını terk eden Sean'ı da korusun.

"Sana borçluyum, dostum. Büyük. Mümkün olduğunca çabuk oraya gideceğim."

"Güzel. Duyduğuma göre Iowa'ya gitmemiz gerekiyormuş."

Hadi canım.

Telefonu kapattılar ve takım elbiseliler, soruşturmalarına müdahale etmeyeceğine söz verdiği sürece, yollarının çok dışında olmadığı için onu havaalanına bırakmayı kabul ettiler. Joaquin kabul etti. Elbette dışlarının arasından yalan söylemişti ama bu yolculuğu güvence altına almak için dört kafası olduğuna yemin edebilirdi.

Gergin yolculuk sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Joaquin telefonundaki saate bakmaya devam ediyor, Bailey'nin son anları olabilecek tüm anların geçip gittiğini düşünüyordu. Şimdi neredeydi? Onu takip etmenin bir yolu yoktu. McKeevy'nin içinde olduğundan şüphelendikleri çalıntı minibüsün plakası ellerindeydi,

Ama ya yanlış hesaplamışlarsa? Ya o arabayı çoktan terk ettiyse?

Korku onu içten içe kemiriyor, soğukkanlılığının sert kabuğunu çatlatıyordu. Bailey'nin iyiliği için kendini toparlamak zorundaydı.

Ajanlar onu özel jetlere hizmet veren terminale bırakır bırakmaz Sean onu karşıladı.

Joaquin, şerifin kendisine iade ettiği sırt çantasını sırtına geçirdikten ve silahının güvende olduğundan emin olduktan sonra adamın elini sıktı. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler. Evleneceğini biliyorum-"

"Callie, Bailey'nin neler yaşadığını çok iyi anlıyor. Burada olmam gerektiği konusunda hemen anlaştık."

KAYIP'tan kaçtığı on yıldan sonra, mirasçı muhtemelen herkesten daha iyi anlıyordu. Joaquin'in ona duyduğu saygı bir kademe daha arttı. "Bailey'i geri alır ve araştırmayı kurtarırsak, Callie'nin de bir daha endişelenmesine gerek kalmayacak."

"Şu anda sadece kızınız için endişeleniyor. Haber alır almaz Callie'ye mesaj atmam için talimat aldım. Thorpe onu sakın tutmaya çalışıyor."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Kata'nın ailesi bizim de ailemizdir." Sean onu sırtından alkışladı.

Minnettarlıktan sersemlemiş bir halde Sean'ı binanın içinden piste kadar takip etti. Birkaç gün önce tanıştığı insanlar neden geçen hafta tanımadıkları bir kızı kurtarmasına yardım etmek için düğün planlarını bozmuşlardı? Tam olarak emin değildi ama istekli olmalarına şükretti.

Hava merdivenlerini hızlıca çıktıktan sonra Joaquin'in düşünceleri hâlâ devam ediyordu. Kabine girmek için eğildi ve Stone'un bilgisayarda bir şeylerle uğraştığını gördü. Stone başını kaldırıp bakmadı bile. "Selam dostum. Kötü haberlere eşlik edip durduğum için üzgünüm."

Joaquin ona, "Senin hatan değil," diye güvence verdi.

"LOSS'un hackleyebileceğim herhangi bir özel ağı olup olmadığına bakıyorum. Eğer iç ağlarını görebilirimsem

iletişim sayesinde daha iyi bilgi sahibi olacağız ve böylece bir sonraki hareket tarzımızı planlayabileceğiz."

İyi düşünmüşsün. Stone bir keresinde Bailey'nin yerini tespit etmişti. Belki yine yardımcı olabilirdi. "Minnettarım."

Stone onu başından savmak istercesine başını salladı ve tuşlara vurmaya devam etti.

Sağında, Hunter onu karşılamak için ayağa kalktı, elini uzattı. "Onu geri getirmek için elimizden geleni yapacağız."

Ağzını açarak kayınbiraderinin elini sıktı. "Neden buradasın? Karının bir bebeği olacak."

Uçağın arka tarafındaki tuvaletten çıkan Kata, "Karısı önümüzdeki beş dakika içinde doğum yapmayacak," dedi. "Doğum doktorum iki hafta daha seyahat etmeme izin verdi. Kısa bir görüşmeden sonra-"

"Öfke nöbeti," diye düzeltti Hunter.

"Kocam ve ben yardım etmeye geldik." Kata sanki Hunter hiç konuşmamış gibi devam etti. "Ben sadece onun karısı değilim; aynı zamanda senin kız kardeşinim."

Ve burada olmamalı. Bu görev tehlikeli olabilir. Hunter'a sanki adam aklını kaçırmış gibi baktı. Kayınbiraderi omuz silkti. "Tehlikeden uzak durmayı kabul etti. Stone ona göz kulak olacak."

Joaquin'in bakışları Hunter'ın yanındaki yaşlı adama kaydı. Sert yüzleri ve şok edici mavi gözleriyle birbirlerine oldukça benziyorlardı.

Adam ayağa kalktı ve elini uzattı. "Caleb Edgington. Ben Hunter'ın babasıyım."

Joaquin güçsüzce elini sıktı. "Annemin yeni kocası mı?"

Bu adamın burada ne işi vardı? Evet, atletik görünüyordu, Özellikle yaşına göre, ama sırtı ağrıdağında ya da jöleye ihtiyacı olduğuunda büyükbabaya yardım edecek zamanları yoktu.

"Evet."

"Yardım teklifiniz için teşekkür ederim ama bu işi gerçekten fiziksel ve tehlikeli bir hal alabilir."

Caleb'in yüz ifadesi buz kesti ve birdenbire acımasız bir orospu çocuğu gibi göründü.

Hunter boğazını temizledi. "Babam yirmi dört yıl boyunca orduya hizmet etti ve albay rütbesiyle emekli oldu. Kuveyt ve Afganistan'da savaştı. Dünyanın her yerinde savaş eğitimlerine ve gizli görevlere katıldı. On yılı aşkın bir süredir askeri uzman olarak danışmanlık yapıyor ve kendi özel ajan şirketinin sahibi. O bir taktik dehası."

Yaşlı adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Karım istediği için geldim."

Joaquin Caleb'in ses tonunu tam olarak çözemiyordu. Çok açık sözlü görünüyordu ... ama sesinde alttan alta bir sertlik ve biraz da onaylamama vardı. Doğal olarak, muhtemelen beleşçi oğlunun daha çok aramasını ya da ziyaret etmesini dileyen karısının tarafını tutacaktı. Joaquin suçluluk duygusunu bir kenara itti. Şimdi bunu düşünecek zaman yoktu.

"Tabii. Teşekkürler."

"Sen ve ben hiç tanışmadık ama artık bir aileyiz. Aile kendi kendine yardım eder."

Akıllara durgunluk veriyor. Sırf aralarına biraz kan karıştı diye, akrabası olan bir yabancıya yardım etmek için riske girmeye hazır daha fazla insan. Son birkaç gündür bu grubun yakınlığını görmüştü ama bunun kendisini de kapsamasını hiç beklemiyordu. İstemese de kendini aşağılanmış hissetti.

Şu anda duyguları inceleyecek zamanı olmadığını bildiğinden, grubun geneline hitap etti. "Başka bir şey biliyor muyuz?"

"Kansas City ve Omaha ofisleri alarma geçirildi," diye güvence verdi Sean. "Yerleşkeye giden bilinen yollar gözetim altında. Bir barikatın LOSS'a peşlerinde olduğumuzu göstereceğinden ve McKeevy'yi başka bir yere göndereceklerinden endişeleniyorlar. Bu yüzden onun için bir arama emri çıkarıldı. Buradan Iowa'ya kadar tüm eyaletlerdeki otoyol devriyeleri eşkâline uyan herkesi arıyor olacak. Onlar

Bailey'nin fotoğraflarını da yayıyor. Bunun dışında yapabileceğimiz tek şey beklemek."

Kaptan birkaç dakika sonra havalandıklarını ve herkesin kemerini bağlaması gerektiğini duyurdu. Joaquin'in bakışları uçaktaki tek boş koltuğa, kız kardeşinin yanına kaydı.

İçine atlayarak sırt çantasını ayaklarının arasına yerleştirdi ve kemerini bağladı. Birkaç dakika içinde havalanmışlar ve seyir irtifalarına ulaşmışlardı. Sessizlik ezici geliyordu.

"Çok araştırma yaptım," dedi Stone aniden, hâlâ bilgisayar tuşlarına dokunarak. "LOSS'un herhangi bir dahili merkezi ya da elektronik iletişim sistemi yok."

"Kullan-at telefon kullandıklarını biliyoruz," diye atıldı Sean.

Stone başını salladı. "Harmony Gölü'nün elli mil çapındaki tüm özel charter şirketlerini kontrol ettim. Herhangi bir son dakika uçuşu kaydı görmüyorum. Bu imkansız değil ama daha az olası."

Caleb yüksek sesle, "Yani muhtemelen arabayı o kullanıyor," diye düşündü.

Joaquin başını salladı. "Bu Bailey'i neden sakınleştirdiklerini açıklıyor."

Hunter, "Evet, işbirliği yapmayan bir rehineyle bütün gece araba kullanmak istemez," diye ekledi.

Joaquin düşünecek yapıcı bir şey bulduğu için minnettardı. "Sık sık araç değiştirmek zorunda kalacak ve eğer akıllıysa, sinir bozucu otoyol devriyesini daha uzun süre izinden uzak tutmak için her yeni araç aldığında bir plaka zulası vardır ya da birkaç tane çalar."

"Kesinlikle," diye kabul etti Sean.

Stone, "Eğer Interstate 80'i kullanırsa, en düz yol orası," diye belirtti. "Herhangi bir zamanda hangi aracı arayacaklarını bilen birinin onu fark etmesi mümkün, bu yüzden çalıntı araba ihbarlarını takip etmeye çalışacağım. Ancak bazı insanlar yarın sabah işe gitmeye çalışana kadar arabalarının kayıp olduğunu fark etmeyebilir."

"Interstate 80'in bir kısmı paralı yol değil mi?" Kata umutla sordu. "Belki o kameralar bir şeyler yakalar."

Hunter ona, "Bu da plakaları değiştirmesinin bir başka nedeni," diye bilgi verdi.

"Haklısın." Joaquin'in kız kardeşi iç çekerek tekrar koltuğuna yığıldı.

Stone, "Ve gişelerdeki kameralar genellikle sürücünün görüntüsünü yakalamaz," diye ekledi. "Ayrıca, birden fazla eyaletin veri tabanına girmem ve saatlerce görüntü izlemem gerekir."

Bailey'nin sahip olamayacağı saatler.

"Eğer yardımı olacaksa, McKeevy siyah bir tişört giyiyor." Joaquin bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ama bir kamera yüzünün görüntüsünü çekse bile, gece çöktüğünden, resim pek bir şey göstermeyecektir."

"Doğru." Stone düşünceli düşünceli dudaklarını büktü. "Yüzünü saklayacak kadar akıllıdır. Ayrıca küçük bir sigorta için birkaç arka yola sapabilir."

"Onun yerinde olsaydım, fazladan zaman ayırabilecek olsaydım, ayırırdım." Sean yanındaki su şişesine uzandı.

"Yani Iowa'ya McKeevy'den çok daha önce ulaşma ihtimalimiz var." Joaquin herkesin düşünmesi gereken şeyi söyledi. "Sadece onun ortaya çıkmasını mı bekleyeceğiz? Nerede?"

Joaquin de delirmekten nasıl kurtulacağını merak ediyordu.

"Biraz uyuyacağız ve yemek yiyeceğiz," dedi Sean. "Bu bize avantaj sağlayacaktır. McKeevy rehine varken durmaya cesaret edemez. Vorhees'i öldürdüğün için direksiyonu devredeceği şoför yanında olmayacak. Yorgun ve aç bir şekilde topallayarak gelecektir."

"Ve muhtemelen korkunç bir işeme ihtiyacıyla." Stone kıs kıs güldü.

Kata, "Benzin almak için durması gerekecek," diye belirtti.

"Büro, beklenen güzergah boyunca halka açık yerleri izlemek için elinden gelen her şeyi yapıyor."

"Yol boyunca, LOSS yerleşkesinden uzakta bir barikat ya da kontrol noktasına ne dersiniz?" Beklentiyle Sean'a baktı. "Buna ayıklık kontrolü diyelim."

"Kamyoncular bir tanesiyle karşılaştıkları anda, telsizlerinde bunu konuşuyor olacaklar. Eminim McKeevy de dinliyordur ve ona göre hareket edecektir." Sean omuz silkti.

"Yani hiç denemeyin mi?" Kata sordu, ses tonu bu önerinin kulağa saçma geldiğini ima ediyordu.

"Hayır, onu erkenden ürkütmektense, bir şeylerden kurtulduğunu düşünmesine izin vermek ve onu beklenen varış noktasında yakalamak daha iyi. O zaman ne yapacağını Tanrı bilir."

Kata iç çekti. "Telefonunun izini süremememiz çok kötü."

Joaquin kafasını kaldırdı. Sırt çantasını kaptı ve karıştırdı ama çantanın onda olmadığını zaten biliyordu. Bailey'deydi. McKeevy akıllı biri olsaydı çantayı uzun zaman önce atardı ama belki de araba kullanmakla ve baygın bir kadını aramakla meşguldü. Belki de telefonun izinin sürülebileceği gerçeğini düşünemeyecek kadar paniklemişti.

"Hâlâ onun üzerinde olabilir," dedi diğerlerine ve hacker'a odaklandı.

"Numara?" Stone havladı.

Joaquin kendi telefonunu karıştırdı, sonra da numarayı tuşladı. Ve nefesini tuttu. *Yüce Tanrım, lütfen bu kadar kolay olsun.* Lütfen sadece bir iPhone'un izini sürerek ve bazı yetkilileri arayarak Bailey'i geri alabileceğini söyle.

Stone'un parmakları yine klavyesinin üzerinde uçuştı. Bekledi. Şaşkın görünüyordu. Kaşlarını çattı. Biraz daha yazdıktan ve başparmağını tuş takımının üzerinde şimşek hızıyla gezdirdikten sonra içini çekti. "Görünüşe göre McKeevy onu Milton, Pennsylvania yakınlarında otoyolun dışına atmış."

Joaquin'in kalbi sıkıştı. Midesi bulandı. Umudunun kırılması en az onun kaçırılması kadar zalimceydi.

"İyi haber şu ki, McKeevy kesinlikle batıya gidiyor, tam da düşündüğümüz gibi."

"Ne kadar zaman önce attığına dair bir fikrin var mı?"

Stone etrafı biraz daha karıştırdı. "Yaklaşık üç saat önce."

Kesin bir çıkmaz sokak. Dehşet göğsünde kalın bir şekilde yüzüyor, kusacağına yemin edene kadar karnında toplanıyordu. Onu şimdi kaybedemezdi.

Tartışacak daha fazla lojistik konu olmayınca herkes sessizliğe gömüldü. Sean öfkeyle mesaj attı, muhtemelen Thorpe ya da Callie'ye. Stone dizüstü bilgisayarının kenarına vuruyordu - Joaquin'in parmaklarını kırmak istemesine neden olan sinir bozucu bir tik. Hunter ve Caleb sanki gözlerini kapatıp arkalarına yaslanmışlar gibi başlarını öne eğdiler. Askerlerin her durumda uyuklama yeteneğine gıpta ediyordu. Joaquin denemeyecek kadar paniklemiş ve gergin hissediyordu. Onun yanında Kata pencereden dışarı bakıyordu.

Joaquin artık Bailey'i kurtarmak için aktif bir şey yapamayacağına göre - Iowa'ya varana kadar oturup beklemek zorundaydı - derisinden dışarı çıkacakmış gibi hissediyordu. Kendini çaresiz ve umutsuz hissetmekten, Bailey'nin acı çekerken kendisinin onu kurtarmak için orada olup olamayacağını tekrar tekrar merak etmekten nefret ediyordu. Tek parlak nokta McKeevy'nin onu sakinleştirmiş olmasıydı. Saatlerce baygın kalabilirdi. Joaquin, o hasta herifin onu sorgulama fırsatı bulana kadar ona zarar vermeyeceğine inanmak zorundaydı.

Kata aniden onun eline uzandı. Dönüp ona baktı ve bilinçsizce karnını okşamasını izledi. Garip, birkaç gün önce Hunter ve kız kardeşinin bir ev kurup bebek sahibi olmalarını küçümsemeye yakın bir şeydi. Şimdi ise onlara gıpta ediyordu. Her gün Bailey'ye bakmak ve onun birlikte yarattıkları büyüyen bebek yumrusunu okşadığını görmek nasıl bir şey olurdu? Onu her gece öpmek, çocuklarını kucağına almak, birlikte yaşlanmak?

"Sana basmakalıp laflar etmeyeceğim," dedi Kata. "Korkuyorsun ve bunun için her türlü sebebin var. Kendini sorumlu hissettiğini görebiliyorum-"

"Onu seviyorum," diye soluk soluğa bağırdı.

"Biliyorum. Thorpe'un partisinde anladım. Hiç kimseyi bu kadar önemsediyini görmemiştim, bu yüzden onu kurtarmana yardım etmek için buradayım. O senin için iyi biri ve neredeyse yirmi yıldan sonra kardeşimi geri istiyorum."

"Ona yardım edemiyorum ve bu beni öldürüyor. Bu beni ne tür bir koruyucu yapar?" Peki onu kurtaramazsa ne halt edecekti?

"En kötüsünü düşünme," diye tavsiyede bulundu. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Ama Hunter izlerken bir psikopat kafama silah dayadı. Pencereden iki kat aşağı düştüm. Eğer beni tehdit eden o pislik farkında olmadan düşüşümü engellemeseydi, ölmüş olacaktım."

Joaquin bunu bilmiyordu. Bailey için duyduğu paniğe rağmen bu düşünce onu rahatsız etti. Kız kardeşini birkaç yıl önce kaybetmiş olabilirdi ve bunu bilmiyordu. *Orospu çocuğu*.

"Ama başardık," diye güvence verdi. "Akıllıca oynadık. Elimizden geldiğince, ve kader bize gülümsedi. İnancınızı kaybedemezsiniz." "Bailey'nin bilinci yerinde değil. O savunmasız." "Bailey baygın.

kendi sesindeki alarmı fark etti ve irkildi.

"Ancak McKeevy yalnız ve araba kullandığına dair elimizde her türlü gösterge var. Şu anda bir numaralı hedefinin yola odaklanmak ve yakalanmamak olduğunu biliyorsunuz. Bir sonraki işi o diskte ne varsa okumak olacaktır."

Kafası bunu biliyordu. Peki ya kalbi? Hayatta kalacağından emin değildi.

"Onu kaybedemem," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Bu adamlar bunu yapmamanız için ellerinden geleni yapacaklar. Sen onları o kadar iyi tanımıyor olabilirsin ama ben tanıyorum. Söz veriyorum, insani olarak mümkün olan her şeyi yapacaklar - yapılabileceğine hiç inanmadığınız bazı şeylerle birlikte."

Joaquin bundan şüphe duymuyordu. Sadece bunun yeterli olacağını umuyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

BAILEY yavaşça, aşama aşama uyandı. Tenine bir ürperti yerleşti. Ayakları buz kütleleri gibi hissediyordu. Kasları milyonlarca kilo ağırlığında görüldüğü için hareket etmek insanüstü bir çaba gerektiriyordu. Uykunun koyu battaniyesi onu sırt üstü yatırdı ama mesanesi kalkması gerektiğini söylüyordu.

Hayal meyal, daha erken uyanmaya çalıştığını hatırladı ve

hareket eden bir aracın arkasında olduğuna yemin edebilirdi. Üzerine çömelmiş bir adamı ve koluna batan bir iğneyi hayal meyal hatırlıyordu... sonra yine hiçbir şey hatırlamıyordu. Bu bir rüya mıydı? Yoksa diğer her şey gibi kötü bir anı mıydı?

Gücünü toplayarak, kendini yukarı kaldırmak için yer değiştirmeye çalıştı. Ama kolları kımıldamadı. Masaya yapışmış gibiydiler. Bu hiç mantıklı değildi.

Gözlerini kocaman açıp çevresini inceledi. Gördüğü şey onu dehşet içinde bıraktı. Loş ışık küçük odanın karanlık köşeleri hariç her yerini aydınlatıyordu. Tek bir pencere bile göremedi. Paslanmaz çelik gibi parlayan soğuk, sert bir yüzeyin üzerinde yatıyordu. Ameliyat masası mı? Evet ve ona bağlanmıştı. Altındaki zemin plastikle kaplıydı. Duvarlarda her türlü bıçak asılıydı; baltalar, bıçaklar, neşterler ve makaslar. Adını bilmediği başka aletler de görmüştü ama bunlar onu dehşete düşürmüştü.

Hangi cehennemdeydi?

Kapı açıldı ve hatırladığı açık mavi askeri üniformayı giymiş, belli belirsiz tanıdık bir adam içeri girdi.

Viktor'u en son çocukken görmüştü. Ordunun herhangi bir koluna ait gibi görünmüyordu ama bu kıyafet hafızasına silinmez bir şekilde kazınmıştı.

Hevesli bir gülümsemeyle kapıyı arkasından kapattı. "Günaydın. Ben de seni bekliyordum."

Etrafına bir kez daha bakan Bailey, ne için olduğunu sormaya korkuyordu.

Yüzünü tekrar inceledi, neden tanıdık geldiğini merak ediyordu. Sonra aklına geldi. Joaquin ona bu adamın bir resmini göstermişti. Çocukken, babasını evlerinden son kez sürükleyişini izlemişti. Bu Joseph McKeevy'ydi.

Vücudu dehşet içinde buz kesti.

"Joaquin nerede?" Sesi titriyordu.

"Becerdiğin eski federal pisliği kastediyorsan, o kaçtı. Merak etme. Senin icabına bakar bakmaz onun izini bulup kışına tekmeyi basacağım."

Bailey bunun ne anlama geldiğini bilmek istemiyordu. "Neredeyim ben?"

"Asla kaçamayacağın bir yer," diye söz verdi kendini beğenmiş bir şekilde. "Masaya bağlanan sen olduğun için soruları soran da benim. O yüzden ben konuşmanı istemedikçe çeneni kapatsan iyi edersin. Kadınlar çocuklar gibidir, görülmeleri ve duyulmamaları daha iyidir."

Ona ne kadar kadın düşmanı olduğunu söylemek istedi ama buna cesaret edemedi. Bunun yerine, nasıl olsa hakaretini anlamayacağı düşüncesiyle kendini teselli etti.

Uzun bir sessizlik anından sonra gülümsedi. "Yerini çabucak öğrenmene sevindim. Öğrenenler çok daha az acı çekiyor. İşemen gerekiyor mu?"

"Evet." Ve bu masadan kurtulma şansı, ne kadar zayıf olursa olsun, kaçmak için bir şans olabilirdi.

El ve ayak bileklerinin etrafındaki kayışların cırt cırtlarını büyük bir gürültüyle açtıktan sonra onu ayağa kaldırdı. Baş dönmesi onu sardı ve Bailey elini uzattı.

ama sadece havayla karřılařtı. Sonra McKeevy onu odanın uzak tarafında hafif aralık duran bir kapıya doęru itti. Kadın dūřup dizlerini sıyırdıęında, adam gūldū. "Ne balerin ama.

Dik durmayı bile beceremiyorsun, seni aptal sūrtūk. Git hadi." Kapıyı iřaret etti. "İki tane ya da ben oraya gelirim ve iřler ĉirkinleřir."

Kendini kūĉuk banyoya bıraktı ve kirli ıřıęı yaktı. Odanın penceresi yoktu. Dolaplar bořtu. Her řey eski gōrūnūyordu. Koku da ōyleydi ama iřini halletmeyi bařardı ve kot pantolonunu giydi. Ellerini ĉabucak yıkadıktan sonra McKeevy'yi beklerken bulmak iĉin odadan dıřarı ĉıktı.

"Masaya atla." Soğuk, metalik levhayı okşadı. "Ayakta durabilir miyim?"

"Hayır."

Cevabı daha ĉok bir hırıltı gibiydi ama yere yatarsa onu ōldūreceęini biliyordu. Duvardaki tūm aletler ulařamayacaęı uzaklıktaydı. Atlamaya ya da ona saldırmaya ĉalıřamazdı. Onu alt edecek gūĉten yoksundu ve sūrpriz unsuru buna karřı koymak iĉin yeterli olmayacaktı. Peki řimdi ne yapacaktı? Bailey tereddūt etti, dūřūnceleri dōnūp duruyordu.

"Orada ne kadar uzun sūre durursan, beni o kadar kızdırırsın. Son saatlerini o kadar acı verici hale getirebilirim."

Yani onun ōlūmū kafasında bir "eęer" deęil, "ne zaman" meselesiydi. Yine de iyi bir kūĉuk kız gibi uzanıp ōlmek istemiyordu.

"ĉok susadım. Su ister misin?"

"Burayı ne sanıyorsun, otel mi?"

"Hayır, sadece ĉok kuruyum.

Umuyordum ki-"

"Tanrım, tam bir bař belasısın." İĉini ĉekti ve bir duvar boyunca uzanan ahşap alet tezgahının altındaki bar būyūklūęündeki buzdolabına doğru eğildi. Uzanıp bir řiře ĉıkarırken bakışlarını ondan hiĉ ayırmadı, sonra da eline tutuşturdu.

Bailey yavařĉa kapaęı aĉtı ve kaĉmak iĉin kullanabileceęi her tūrlū seĉeneęe baktı. Elini

Ana kapıyla arasında büyük bir beden vardı. Geri kalan her şey duvardı. Bir yudum su içerken hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Kendini kurtarmak için yapabileceği *bir şey* olmalıydı. Joaquin hayattaysa onu arıyor olacağı bilgisine sarıldı. O zamana kadar mı? Hâlâ düşünerek bir yudum daha aldı ama eli boş döndü.

McKeevy aniden onun bileğini kavradı ve şişeyi elinden alarak tezgâha çarptı. "Bu kadar yeter."

Kadın karşı koyamadan, adam onu sırt üstü masaya yatırdı ve üzerine çıktı. Bailey çırpındı ve kıvranarak kurtulmak için çabaladı ama adam ona sert bir tokat attı. Bailey'nin başı döndü ve yanağı acıyla zonkladı. Bailey'den daha ağır olduğu için onu soğuk masaya kolayca sabitledi. Bir dakikadan kısa bir süre içinde onu kayışlarla tekrar hareketsiz hale getirdi.

McKeevy ona bir kez daha güldü. "Aptal amcık. Bunun için, sonunun senin için ılık ılıa korkunç bir zaman olmasını sağlayacağım."

Bailey'nin kanını donduran şey sadece odadaki düşük ortam sıcaklığı değildi. Sözlere onu vahşî bir dehşetle doldurmuştu. Joaquin ona yapabileceği katliamın resimlerini göstermişti. Şu anda bile muhtemelen tüm olasılıkları düşünüyor ve aklını kaçıırıyordu.

Ona güven verebilmeyi ya da en azından hoşça kal diyebilmeyi ve olayların muhtemelen bu şekilde sonlanacağı için onu suçlamadığını söyleyebilmeyi diledi. En kötüsü gerçekleşirse, onun kendi içine kapanarak daha da derinlere inmeyeceğini umuyordu. Bunun yerine hayatın kısa olduğunu ve aşkın bu dünyada sahip olduğu günler kadar paylaşılmaya değeri olduğunu öğrenirse, huzur içinde gidebilirdi. Ölümünün ona daha fazla hayat getirebileceği fikri onu rahatlatıacaktı.

Gözyaşları gözlerine hücum etti ve onları kapattı. McKeevy onu derisinden, kemiğinden, kanından, kalp atışlarından ve hayatından soyacaktı. Ona onurunu da vermeyi reddetti.

Kadının onu dışladığını fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Bunun yerine uzaklaştı ve sonra geri döndü. Bailey tek gözünü açtı. Elinde bir çift bahçe makası vardı ve etli elleriyle makasları birbirine geçiriyordu.

"Normalde parmakları teker teker kopararak başlamayı severim. Parmaklar hassas ve insanlar serbest kalırlarsa normal hayatlarını kaybedeceklerini düşünmeye başlıyorlar. İlkini yavaşça yapıyorum, böylece gerçekten hissediyorlar. İkincisine geç kalıyorum, böylece korkmak için bolca zamanları oluyor. O zaman ellerindeki tüm bilgileri ortaya dökme ihtimalleri çok daha yüksek oluyor. Ama bahse girerim sen ayak parmaklarına daha çok değer veriyorsundur."

Adam şeytani bir sırıtışla Bailey'nin vücudunda aşağı doğru kayarak sol ayağını tuttuğunda Bailey'nin kalbi durdu. "Küçük olanla başlayacağız ve bana bildiklerini söyleyemezsen yolumuza devam edeceğiz."

Dehşetten sesini zorlukla çıkarabiliyordu. "Araştırma sizde. O öldüğünde ben beş yaşındaydım. Daha fazlasını bilmiyorum."

"Bu diskin herhangi bir yerde başka kopyası var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Bana takip etmem için başka bir ipucu ya da ikinci bir saklanma yeri belirtisi vermedi. Haberlerden, araştırmasını finanse eden Daniel Howe'a bir kopyasını verdiğini biliyorum. Howe onu yok etti. Viktor diğer kopyayı sakladı ve o sizde. Tüm bildiğim bu."

McKeevy bir elini çenesindeki dağınık saçların üzerinde gezdirdi. "Araştırmanın bu kopyasını başka kim biliyordu?"

"Onu bulduğumuzu mu?" Başını iki yana salladı. "Kimseye haber veremeyeceğimiz kadar çabuk aldınız."

"Ama birlikte yattığın eski beslemen birilerini tanıyor. Sen onu bulmadan önce kiminle konuşuyordu? Sence o zamandan beri kimi aramıştır?"

Bailey ona gerçeği söylemeyi reddetti. Sean'ın bu bağlantıyı kurmamış olması ihtimaline karşı onu bu işe bulaştırmak ve onu ya da Callie'yi riske atmak istemiyordu. Muhtemelen Sean'ı kaybedecekti.

Ayak parmakları ve hayatı her neyse, ne fark ederdi ki?

"Bilmiyorum. Bir federal. Hiç isim kullanmazdı. Bana güvenmiyordu. Ben sadece onun rehinesiydim."

"Evet." Alay etti. "Çok fazla dışarı çıkan biri. Dün gece seninkinin yanındaki otel odasını tuttum. Bütün o çığlıkları duydum."

Dehşet damarlarında çığlık çığlığa dolaşıyordu. Onları sevişirken mi *dinlemişti*? Bailey tam olarak ne diyeceğini bilemiyordu. "I . . ."

"Bahaneyi kendine sakla. Muñoz seni yeterince seviyor gibi görünüyor. Kiminle konuştuğu hakkında hiçbir şey bilmediğine inanmıyorum. Sana bir şans daha vereceğim. Diski bulduğunda planlarının ne olduğunu söyle. Kime verecekti? Ve tekrar yalan söylemeden önce, sen hala hayattayken organlarını çıkarmaya başlayabileceğimi unutma. Bu her zaman acı dolu, çığlıklarla dolu bir ölüm olur. Sonun için yalvarman için önce hangilerini çıkaracağımı biliyorum. Çok pratik yaptım. Peki, cevabın nedir?"

Dudağını ısırdı. Ağzını açıp bir sonraki yalanını söylediği anda, adam onu doğrıyacaktı. "Anlamak zorundasın. Onunla bana ilaç verip gecenin bir yarısı beni evimden aldığında tanıştım."

"Herif benden birkaç saat önce oraya vardı. Bir planım vardı ve o planımı mahvetti. O zaman senin Tatiana Aslanov olduğunu anladım."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Seksin onu yatıştıracığını umuyordum."

McKeevy, "Bana hiçbir şey teklif etmedin," diye hırladı.

Bailey ona, dişleri lekeli ve vücut kokusu sorunu olan psikopatların ona göre olmadığını söyleyemezdi. Bu onun için iyi bir son olmazdı. Yine de bedenini McKeevy'ye sunmaya cesaret edemiyordu. Bu sadece idamını erteleyecekti.

kalacaktı. Ve kalan kısa süresinde kendinden nefret edecekti.

"Benimle korunmadan seks yaptı. Herhangi bir hastalığı var mı bilmiyorum ..." Zayıftı ama elindeki tek şey buydu.

Alay etti, sonra başını salladı. "Daha fazla zamanımız olsaydı, lanet olası bir oral seks talep ederdim, ama senin için geleceğini biliyorum. Ve federalleri de getirecek. Ayrıca, onun artıklarını istemiyorum. Konuşmaya başla."

"Yemin ederim ki hiçbir şey bilmiyorum. Bilmediğim bir bilgiyi size söyleyemem. Lütfen . . ." Yalvarmanın onu yatıştıracığını umuyordu. Zayıfları avlamaktan hoşlanan bir tipe benziyordu.

Bahçe makasının keskin kenarını ayağının üzerinde gezdirerek ince bir kan çizgisi çizdi. "Emin misin?"

Acıdı. Bailey paniğini bastırmaya çalışarak nefesini içine çekti. "Yemin ederim."

"Ve Aslanov'un araştırması, notlarının nasıl okunacağı, formüllerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz?"

"Beş yaşındaydım." Ağlamamaya çalışıyordu ama dehşet onu bütünüyle yutmaya başlamıştı.

"Güney Amerika'da birkaç araştırma deneği yakaladık. Bir tanesini yerleşkenin altındaki madende hapsettim. Testlerimize devam edebilmek için babanın notlarını anlamamız gerekiyor. Ama bana yardım edemezsen ..."

McKeevy arkasına uzandı ve bahçe makasını bırakıp duvardan bir neşter aldı. Keskin ucunu tam göğüs kemiğine dayadı ve bastırmaya başladı. Bailey, onu daha derin kesmesinden korktuğu için çırpınmaya cesaret edemedi. Bunun yerine, daha zarif bir şekilde dışarı çıkabilmeyi dileyerek inledi. Tanrım, eğer kelepçelerini çözüp karşı koymak için bir fırsat daha yakalayabilseydi, bunu en iyi şekilde değerlendirirdi.

Birden biri kapıya vurdu. "Joe!"

"Burada mahkûmla çalışıyorum." Sesi sinirli geliyordu, neşterli eli titriyordu.

Göğüslerinin arasında kan birikmiş.

"Büyük bir sorunumuz var. Klein tüm memurları topluyor."

"Tanrı aşkına." Elindeki aleti kızın başının hemen üzerindeki masaya vurdu, sonra da kıza bakarak alay etti. "Hiçbir yere gitme."

Sonra döndü ve gitti. Kapı arkasından kapandığı anda Bailey keskin ve kesik bir nefes aldı. İçine yayılan rahatlama onu titremeye bıraktı. Bu ertelemenin sadece anlık olduğunu biliyordu ama bunu kabul edecekti. Gözlerini kapatıp zihinsel olarak kaçmaktan başka bir şey istemiyordu ama aklını başına toplamalı ve buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.

Bakışlarını odanın her tarafına çevirdi ve bağlarında herhangi bir gevşeme olup olmadığını görmek için olabildiğince sert bir şekilde çırpındı, ancak geri dönülmez bir şekilde bağlanmıştı ve hiçbir kaçış yolu yoktu.

Bu korkunç sonuca vardığında kapı tekrar gıcırdayarak açıldı. McKeevy'nin korkunç ölümünü tamamlamak için geri gelip gelmediğini görmek için başını çevirdi. Onun yerine odaya çok genç ve hamile bir kız girdi. Bailey kızın muhtemelen on altı yaşında ve en az altı aylık hamile olduğunu düşündü.

"Soru sormayın. Sadece dinleyin. LOSS'un lideri Otter Klein az önce federallerin yerleşkeyi kuşattığını ve bir yargıçtan arama emri aldıklarını öğrendi. Otter, Joe ve diğerleri savaşmadan teslim olmayacaklar."

Bailey yardımın yolda olduğu haberini memnuniyetle karşıladı, ancak bu kızın ona neden söylediğini ve bu yardımın çok geç gelip gelmeyeceğini merak etti. Yoksa bu kız bir tuzak mı kuruyordu? Belki, ama Bailey dinlemekten başka bir seçeneği olduğunu düşünmüyordu.

Daha fazlasını beklerken, kızın bileğindeki kayışı olabildiğince sessiz bir şekilde gevşettiğini fark etti. Bailey süreci hızlandırmak için elini oynatmaya başladı, özgür olmak için savaşıyordu. Birkaç dakika sonra sol elini çekti

ve sağ elini serbest bırakmak için vücudunun diğerk tarafına uzandı. Kız ayak bileklerine doğru ilerledi.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu.

Kurtarıcısı hüzünlü mavi gözlerini ona çevirdi. "Annemle kavga ettikten sonra on dört yaşında evden kaçtım. Joe beni sokaktan aldı, bir arkadaşına götüreceğine söz verdi. Onun yerine beni buraya getirdi ve tecavüz etti. Bu içime koyduğu ikinci bebek olacak, o yüzden hiçbir yere gidemem. Oğlumu onunla bırakmayacağım. Ama dışarı çıkarsan, anneme hala hayatta olduğumu söyler misin? İşte adı ve adresi." Kız, Bailey'nin eline bir parça kağıt sıkıştırırken gözleri doldu.

Kalbi, kapana kısılmış ve istismara uğramış genç kadın için kırılmıştı. Bailey onun ne kadar umutsuz hissettiğini hayal bile edemiyordu. "Adın ne senin?"

"Kader." Sesi çatallaştı. "Kaç yaşındasın sen?"

"On altı yaşına yeni girdim. Bak, seni koridora çıkaracağım. Koridorun sonunda el fenerleri olan bir masa var. Bir tane alın ve merdivenlere gidin. Bütün adamlar saklanmış, federaller gelince ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlar. Gölgelerden uzak durursan, o kapıdan çıkabilirsin. Geçtikten sonra bir tünel bulacaksın. Dümdüz ilerleyin. Sakın sapma. Ve koşmaya devam et. Bu, yerleşkenin hemen dışındaki açık bir alana götürür. Joe seni bu yoldan getirdi. En yakın kasaba birkaç mil güneyde, ama federaller muhtemelen o zamana kadar sizi fark edecektir."

Bailey onun ellerini tutarak, "Benimle gel," dedi. "Oğlunu da al. Bunu birlikte yapacağız."

"Yapamam." Destiny gözyaşlarını tutamadı. "Kadınlar, yerleşkeyi terk edip Kanada'ya yürümek zorunda kalırsak diye hayatta kalma çantaları yapmak için toplanıyorlar. Çok yakında ortaya çıkmazsam beni aramaya gelecekler, o zaman kimse kaçamayacak. Şu anda küçük çocukları toplamam gerekiyor. Büyük çocuklar bana yardım ediyor."

Bailey yüzlerce soru sormak istiyordu. Bütün kadınlar kendi istekleri dışında mı buradaydı? Bu yerleşkede kaç kişi yaşıyordu? Merakını bastırdı. Bu bilgilerin hiçbiri şu anda önemli değildi.

"Buradan çıkmak ve anneni görmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, söz veriyorum. Ve eğer seni kurtarmak için bir şey yapabilirsem, yapacağım."

Gözyaşları kızın genç yanaklarından aşağı süzüldü. "Buna minnettar olurum. Billy, oğlum, bu hayattan daha fazlasını hak ediyor. Daha bir yaşında bile değil ama şimdiden onun için endişeleniyorum. Joe burada olduğumu bilseydi beni öldürürdü."

"O zaman gidelim."

Bailey ayakkabılarını bulamadı. Vahşi doğada hayatta kalmaya yardımcı olacakları kesindi ama burada olmaktansa dışarıda şansını denemeyi on kez tercih ederdi.

Kız başını salladı, sonra kapıyı açtı, dışarı baktı ve iki tarafa da baktı. Kapıyı ardına kadar açtı ve Bailey'e uzun, dar bir koridorun sonundaki başka bir kapıyı işaret etti.

"Bu taraftan," diye fısıldadı Destiny. "Kapıdan çık ve devam et."

"Teşekkür ederim." Bailey onun omzunu sıktı. "Ben de senin hayatını geri almanı sağlayacağım."

"Tanrı seni korusun." Kız uzun eteğini topladı ve ters yöne doğru hızla uzaklaştı.

Koridorun o kısmında Bailey, lanet olası federaller hakkında bağırان adamları duyabiliyordu. Gürültülü bir çarpışma sesi duyuldu, ardından yumruklar birbirine değdi ve homurtular yükseldi. Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve ayak sesleri koridorda hızla ilerledi. Biri yine bağırdı, bu sefer çirkin bir küfürdü. Çoktan fark edilmiş miydi? Biri onun kaybolduğunu mu fark etmişti?

Bailey bunu öğrenmek için fazla oyalanmadı. Kalbi küt küt atarken kapıya doğru döndü ve gölgeli duvara sarılarak endüstriyel karo döşeli zeminde hızla ilerledi. Her adımda, sadece kapıya ulaşabilmek için dua ediyordu.

kimse onu yakalamadan önce. Yoksa ... sonuçlarını biliyordu.

* * *

Joaquin'in Bailey'nin yanında uyanmasının üzerinden otuz saat değil de otuz yıl geçmiş gibi hissediyordu. Kâbus hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu.

LOSS yerleşkesinden yaklaşık on mil ötede, Leon'daki ilçe şerifinin ofisinde volta attı, sonra Sean'a döndü. "McKeevy'nin buraya geldiğini görmediğimiz halde arama emri çıkarma stratejisini beğenmedim. Arama emri muhtemelen LOSS'u peşlerinde olduğumuz konusunda uyarmıştır. Ya bunun için onu çabucak bitirirlerse?"

Sean bu soru karşısında ellerini havaya kaldırdı. "Keşke neler olup bittiğini bilseydim. Saatler önce gelmiş olmalıydı.

Çalınan cipi Davenport'un hemen dışında, buradan yaklaşık iki mil uzakta terk edilmiş halde bulduk. Yerel şerifin bir K-

9 birimi var. Aracın her yerinden Bailey'nin kokusunu

alıyorlar. O kadar uzağa gitmiş. Başka nereye götürmüş olabilir ki? Onu mu? Her nasılsa, o var onu

içine o o yoldan gitmeden. Bölgeyi tarayan

ajanlarımız ve yardımcılarımız var. Onu nasıl

kurtaracağımızı bulacağız. Buna inanmak zorundasın yoksa

aklını kaçıracaksın." "Bu canavarın neler yapabileceğini

hatırlatmama gerek var mı?" Şu anda bile neye katlanıyor

olabileceğini merak etmek onu tekrar tekrar öldürmeye

devam etti. Onu canlı olarak geri getirse bile o hiç

olmak bütün Tekrar, içeride ve

Dışarı mı? Evet.

Endişelenmek ve bilmemek onu öldürüyordu.

Hunter arkadan yaklaştı ve sırtına bir tokat attı. "Nefes al, dostum. Endişelenmenin ona bir faydası olmayacak."

Kafası, çıldırmayı bırakmazsa Bailey'e yardım edemeyeceğini biliyordu. Ama babasından beri hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi gerçekten önemsememişti. Kaybın ne kadar acı verebileceğini unutmuştu. Hem de nasıl. Kan kaybediyordu. Korku ruhunun içini boşaltıyordu.

Joaquin derin bir nefes almaya çalıştı. "Yeni bir şey var mı?"

"Hayır. Önümüzdeki bir saat içinde bir haber alırız. Yetkili özel ajan, arama emrini tebliğ edenlerle birlikte gitmemize izin verecek. Onlar içeri girerken yerleşkeden çeyrek mil uzakta durmak zorundayız, ama onu çıkardıktan sonra Bailey'nin sana ihtiyacı olursa diye yakın olacağız. İçeri girmek istediğini biliyorum. Ben de istiyordum. Ama bu imtiyazı aldığımız için şanslıyız. Bir santim bile kıpırdamayacaklar."

Joaquin bunun beklemesi gerekenden daha fazlası olduğunu ve artık ikisi de federal ajan olmadığı için muhtemelen bir protokol ihlali olduğunu biliyordu ama evet, Bailey'i kurtaran ekibin bir parçası olmak istemişti ... eğer hâlâ hayattaysa.

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Beş dakika içinde." Sean ona bir protein barı fırlattı ve ardından bir şişe su verdi. "Bütün gün bir şey yemedin, o yüzden yiyene kadar gitmiyorsun."

Gerçekten yapabileceğini sanmıyordu, ama gitmekle kalmak arasında bir fark olacaksa, bunu yutabilirdi. "Peki."

Sean'ın telefonu bipledi. Telefonu kaldırdı ve başını salladı. "Callie ..." Bir cevap yazdı ve yüksek sesle okudu. "'Haberler yakında. Sabırlı ol, tatlım. Yoksa ben yokken Thorpe'dan öğrenirsin."

Gönder tuşuna bastığında sırtı ve uzaklaştı. Sean'ın hayatı her yönden iyiye gidiyordu. Joaquin bugünden sonra bir hayatı olmasını umursayıp umursamadığını bile bilmiyordu.

Kendini barı ve suyu yutmaya zorladı, silahında Hunter'ın verdiği yeni şarjörün bulunduğundan emin oldu ve onu sakladı. Askerler kapının yanında toplanmaya başlamıştı. FBI bu küçük şerifin ofisini istila etmişti. Joaquin'e umut veren tek şey buydu. O flash diskteki her şeyi istediklerinden emindi. Bugün onu ele geçirirlerse yok edeceklerini umuyordu.

Sean ona işaret etti ve o da kapıdan çıkan gruba katıldı. Önde bir grup siyah cip bekliyordu. Joaquin nereden geldiklerini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Hunter karısını öptü ve sessiz bir anı paylaştılar. Ona geri döneceğine dair güvence verdi ve şefkatli elini karnının üzerinde gezdirdi. Joaquin kız kardeşinin kocası eve gelmezse ne olacağını merak ediyordu. Joaquin'in şu anda hissettiği gibi o da yıkılırdı. Kederinden içine kapanacak ve belki de bir daha hiç dışarı çıkmayacaktı. Joaquin onu suçlayamazdı. Yine de bu korkunç riski alırken gülümsedi ve kocasını öptü. Kocasını anlamamıştı.

Güneye doğru yapılan kısa yolculuk, uzak bir çayırılık araziye kapsıyordu. Joaquin zihnini onu diri diri kemiren o berbat korkudan uzaklaştırmaya çalıştı.

Bitmez tükenmez gibi görünen bir yolculuktan sonra, arabayı süren ajan ana yoldan çıktı ve engebeli toprak bir yola saptı. "Sizi burada bırakıyorum. En kısa zamanda sizi almak için geri döneceğiz. Yerleşkeye kadar yürümeyin. Karışmayın." Sean'a baktı. "Buna sadece sana iyilik olsun diye izin veriyoruz, o yüzden bizi pişman etme."

"Anlaşıldı. Teşekkürler," diye yanıtladı Sean, aracın ön koltuğundan inerken.

Hunter da onu takip ederek sağ arka kapıyı açtı. Joaquin soldaki arka kapıyı açıp sert esintiye doğru adım atarken, babası da yana kaykılıp dışarı çıktı. Akşam yaklaşırken dördü birlikte dönüp geniş, açık, çimenli bir alana doğru yürümeye başladılar. Uzun ve sefil bir gece olacağına dair bir his vardı içinde. Bir ayağını diğerinin önüne koymak çok zordu. Nefes almak bile bir angarya gibi geliyordu. Bailey için devam etmek zorundaydı.

Sean, bir toz bulutu içinde uzaklaşan federal polise el salladı.

"Ne yapmamıza izin var?" Joaquin sordu. Kısıtlamalar canını sıkıyordu.

Sean, "Etrafta biraz keşif yaparız," diye önerdi. "Stone az önce bana buradan çok uzak olmayan terk edilmiş bir kireçtaşı ocağı hakkında bilgi verdi. Bahse girerim LOSS o tünelleri kullanmış ve yer üstünden bir çıkış yolu kazmıştır. Paranoyak paramiliter kaçıkların genellikle bir kaçış yolu vardır."

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter. "Geleceğinizi biliyorlarsa bunu da kullanacaklardır. Federallerin tünellerden haberi var mı?"

"Eminim biliyorlardır. Şimdi, ikiyle ikiyi bir araya getirip LOSS'un onları kullandığına karar verdiler mi ..." Sean omuz silkti.

"Eğer o açıklığı bulur ve etrafını sararsak, ayrılıkçıların FBI'a savaş açmak için askerlerini göndermesi durumunda hazırlıklı oluruz."

"Umarım yaptıkları şey tam olarak budur. Stone da bugün küçük bir araştırma yaptı ve bana geçen yıl boyunca tüm bu yerleşkeyi bir milyon parçaya ayırmaya yetecek kadar patlayıcı satın aldıklarını söyledi. Umalım da nükleer seçeneği kullanmasınlar."

Stone'un daha önce Sean'a gönderdiği koordinatlara doğru yürümeye başladıklarında Joaquin'in kanı dondu. Güneş yavaş yavaş batarken yürüyüş uzadıkça uzadı. Federaller şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Silah seslerini dinledi ama sadece ürkütücü bir sessizlik duydu. Nedense bu onu daha da rahatsız ediyordu. Çok mu geç kalmışlardı? LOSS gecenin köründe yerleşkeyi çoktan terk etmiş miydi? McKeevy, Bailey'i tamamen başka bir yere mi gizlemişti, böylece onu istediği zaman parçalara ayırabilecek miydi?

Kafasında her biri bir öncekinden daha çirkin milyonlarca senaryo dönüp duruyordu. Yeniden yükselmekle tehdit eden paniği bastırdı. Nasıl olmuştu da gardını düşürmüş ve birkaç gün içinde bu kadına bu kadar derinden aşık olmuştu? Çok aptalca bir hareketti, özellikle de daha iyisini bildiğini sandığından beri.

Güneş alçalmaya başladığında, Sean ve Caleb çantalarından el fenerlerini çıkardılar.

Şerifin karakoluna. Eşleştiler, Hunter babasıyla birlikte bir tepenin üzerine çıktı. Joaquin, Stone'un koordinatlarının etrafındaki bölgeyi keşfederken Sean'ı takip etti.

Kıştan sonra yeniden canlanan otlar ve çalılar yumuşak yamacı süslüyordu. Bir yeşillik kümesinin ardında, McKeevy'nin en son çalıp terk ettiği cipi buldular. Arkadaki kapak gibi her kapı ardına kadar açıktı. FBI mikroskop dışında her şeyi incelemişti ve kısa süre içinde çekmeyi planlıyordu, bu yüzden Joaquin burada Bailey'i ya da ondan herhangi bir iz bulamayacağını biliyordu. Ancak araçla buraya kadar geldiğini bilmek onu bulmaya daha yakın hissetmesine yardımcı oldu. Elbette K-9 birimi, Bailey'nin bu arabada kokusunu bıraktığında hâlâ hayatta olup olmadığını söyleyemezdi. Ama yaşamadığını düşünmeyi reddetti.

Ajanların Sean'a ödünç verdiği telsizden önce statik sesler, sonra da boğuk sesler geliyordu. Sean telsizi kemerinden çıkarıp kulak hizasında aralarında tuttu. Onlar dinlerken, ajanlar yerleşkeye yaklaştılar ve izinsiz girenleri sersemletmek için tasarlanmış elektronik kapıları tartıştılar. Yerleşkenin çevresi daha az pahalı ve itici çitlerle çevriliydi - dikenli telli basit zincir bağlantı - ama saldırı köpekleri binada dolaşıyordu ve federallerin kokusunu çoktan almışlardı, acımasızca havlıyorlardı.

Joaquin gözlerini kapattı. FBI'ın resmi davranma ve kibarlık yapma stratejisi doğru gelmiyordu. Federallerin bu yerleşkeye zorla girmeleri gerekecekti ve sürpriz yapma şanslarını kaybettiklerine göre bu çok daha zor olacaktı. *Orospu çocuğu.*

"Oraya girmenin bir yolunu bulmalıyız," diye ısrar etti Joaquin. "Hemen. Başarısız olacaklar."

"Çitlerle ve köpeklerle başa çıkabilirler. Bu beklenmedik bir şey değil. Sabırlı olun."

"Callie orada kapana kısılmış olsaydı sabreder miydin?" Joaquin talep etti.

"Onu dışarı çıkarmak için ne gerekiyorsa yapardım." Sean kaşlarını çatı. "Kendini topla."

Diğer adam el feneriyle uzaklaşırken, Joaquin küfrederek onu takip etti. Sean haklıydı.

Sean hafif bir yükseltinin tepesine çıktı, sonra kaşlarını çatı. El fenerini doğrudan aşağıya tuttu ve diz çökerek rüzgârla sallanan uzun otları kenara itti. "Bir çeşit metal kapak buldum. Çimenlere uyması için koyu yeşile boyanmış." Avuçlarını dudağın altına soktu ve kaldırmaya çalıştı. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Eğer bu kapı taş ocağına açılan bir yolsa, yerleşkeye girebilirler. Bu Joaquin'in Bailey'i kurtarma yolu olabilir.

Sean'ın yanına diz çöktü. Birlikte çekiştirip durdular. Emici ağırdı ve iyice yapışmıştı.

"Lanet olsun. Neden açılmıyor?"

Joaquin, "İçeride bir mandal olabilir," diye düşündü. "Lanet olası bir levyeye ihtiyacımız var. Cipimde bir tane vardı. İhtiyacımız olacağını bir saniye bile düşünseydim-"

Bir an sonra sağır edici bir kükreme patladı. Ayaklarının altındaki zemin yuvarlandı. Bir ateş topu gökyüzünü aydınlattı. Yerleşkenin bulunduğu yönden gelmişti.

Bailey.

Joaquin sendeleyerek geri çekildi ve alevden oluşan kıvrımlı duvara baktı. içinde ve mesafe. ile onun kalp gürlüyor, Buz gibi bir inançsızlıkla ona doğru hücum etti. "Hayır!" Sean kovaladığını aşağı ve yakaladığını etrafında boynundan tutup onu geri çekti. "Nereye gittiğini sanıyorsun, dostum? O ateş muhtemelen bin derecedir. Ateşin bin derece olması lazım.

Geri çekilin."

Böyle bir yangın yakınındaki herkesi anında öldürür. Patlamanın çevresinde bulunanlar sadece bir ya da iki uzuvlarını kaybettikleri için şanslı olabilirler, ancak düşen şarapnel parçaları deriyi yarabilir ya da ciğerlere çekilebilir. Ya da alev sadece

canlı canlı pişirmek. Bunlardan herhangi biri insanı daha yavaş öldürebilir.

Ve Bailey'i o yerleşkenin içine koydukları her istihbarat parçası. Ya da küçük parçalara ayrılan kadar oradaydı.

Kül ve molozlar yakınlara yağdı; bir sandalye parçası, bir çocuk oyuncağı, bir tırmığın sapı. Sean korunmak için ellerini başının üzerine koydu ve eğildi. Ağır bir şey, yaklaşık yüz metre ötedeki gölgelere yankılanan metalik bir *gümbürtüyle* indi. Joaquin dilsiz bir dehşet içinde durmuş, kararan gökyüzünü yalayan alevlere bakıyor ve nefes almakta zorlanıyordu.

Zihni Bailey'i kaybettiğini ve hayatının bir daha asla bütün ya da doğru olmayacağını haykırıyordu.

Sean'ın telsizinden küfürler, bir patlama daha ve ardından parazit sesleri geliyordu. Her şey karmakarışık -bir sürü beceriksizlik ve inançsızlık.

"Ana yola geri dönelim ve destek ve acil servis çağırarak birini bulalım." Sean Joaquin'i katliamdan uzaklaştırdı.

Bailey'i sanki hiç önemi yokmuş gibi burada ölüme terk edemezdi. Sanki onun sadece toprağın bir parçası olduğunu kabul etmiş gibi. Kalbini geride bırakması mı gerekiyordu? Ailesinin ve geleceğinin potansiyel tohumunu?

Lütfen Tanrım, bir mucize olsun. Onun yaşamasına izin ver.

Bu düşünce aklından geçerken bile daha iyisini biliyordu.

O anda şokun verdiği uyuşukluk yerini acının ezici duvarına bıraktı. Bailey gitmişti. Ölmüştü. Artık yoktu. Yeterince iyi, yeterince hızlı olamamıştı. Onu kurtaramamıştı. Trajik çocukluğu, yalanlarla dolu ergenliği, sonunda kimliğiyle ilgili gerçeği öğrenmesi... Hepsi bir hiç uğruna olmuştu.

Joaquin onsuz nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Bu sakatlayıcı ıstırap, babasının ölümüne benziyordu, sadece daha kötüsü. Bir çocuk olarak, çaresizlik ve umutsuzluk duygularını sindirmek ve işlemek zor olmuştu. Bir erkek olarak,

Bu bükücü ıstırabı anlamak ya da kabul etmek imkânsızdı.

O. Başarısız oldu. Onu. Bunu şekerle kaplamanın bir yolu yok.

Evet, McKeevy'nin bıçağı yerine Bailey'i muhtemelen bir patlamanın almış olması onu rahatlatmalıydı ama şu anda tek bir şey için bile minnettar olamazdı.

"Onu kaybettim." Dizlerinin üzerine çökerken sesi çakıllı ve çiğ geliyordu.

Sean onun hemen yanında durarak tekrar ayağa kalkmasına yardım etti. "Bunu kesin olarak bilemezsin. Bu patlamanın ajanları caydırmak için yapılmış olması ya da kızın asıl patlamanın yakınında olmaması mümkün."

"Saçmalık!" Döndü ve tüm inançsızlığını ve öfkesini Sean'a odakladı. "Bütün yerleşkeyi havaya uçurmak için düzenek kurduklarını kendin söyledin. O kadar büyük bir patlamada her yer alevler içinde kalır. Toplu intihar ettiler ve onu da yanlarında götürdüler. Kız öldü. Ve ben bunu durduramadım." Kendisini işaret etti. "Onu yatağından aldım ve bu pisliğin içine sürükledim-"

"Onu kaçırmamış olsaydınız günler önce Houston'da ölmüş olacaktı. Korkunç olduğunu biliyorum. Kızgın olduğunuzu biliyorum. Keşke bunu değiştirecek bir şey söyleyebilseydim. Belki de sadece onun zamanıydı. Sen elinden geleni yaptın."

"Yeterince iyi değildi." Göğsünü dövdü. Gözleri yanıyordu. "Kaybetmenin acısına katlanmak çok zor olduğu için umursamama asla izin vermedim. Korumamın altından kayıp gitti. O ve o dans ayakkabıları, o mavi gözler, o kocaman kalbi. Umursamama izin verdiğim tek anda onu ölüme götürdüm. Muhtemelen şu anda cennette benden nefret ediyordur."

Tanrım, acı onu patlatmaya yetmişti.

Joaquin yüzünü ellerinin arasına aldı. Şaşırtıcı bir şekilde gözyaşları döküldü. Gözlerine bir düzine iğne gibi battılar, yanaklarını alev izleri gibi haşladılar. Onları uzaklaştırdığında, daha fazla piç yuvarlandı. Neden

Durdular mı? Bunu nasıl kapattı? Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamadan, hissiz ve yalnız olmaya nasıl geri dönebilirdi?

"Senden nefret etmiyor." Sean onu teselli etmeye çalıştı. "Sana boş yere umut vermeyeceğim. Muhtemelen gitmiştir. Ama tanıdığım Bailey sana çok değer veriyordu ve senin acı çektiğini görmek istemezdi."

Joaquin adamı duydu. Sean haklı bile olabilirdi. Ama şimdi daha fazla teselli bulamazdı. Belki de hiçbir zaman. Bunu hak etmiyordu. "Siktir git buradan."

"Seni burada bırakmayacağım."

"Yap şunu. Sadece yap şunu!" Yumruklarını sıktı. "Seni istemiyorum. Hunter'ı da gönderme. Kimseyi istemiyorum. Beni duyuyor musun?"

"Kes şunu, dostum! Kendini gömemezsin-" Sean durdu, omzunun üzerinden bir şeye baktı, sonra onun yanından geçti.

Joaquin döndü. Ufku öpmekte olan güneşe karşı siluetini koruyan ince yapılı bir kadın, elindeki el fenerinden çıkan ışık huzmesiyle koşuyor, uzun saçları rüzgârda çılgınca savruluyor ve altın rengi bir parıltıyla parlıyordu. O yüzün, o bedenin ana hatlarını biliyordu. Bir yanağına kir bulaşmıştı. Göğsünde kan birikmişti.

Gözlerini kırıştırdı. Çenesi düştü. Bu mümkün değildi. Mümkün değildi. Halüsinasyon görüyordu. O bir hayaletti. Bir şeydi.

Ama yaklaşmaya devam etti.

"Bailey?" Sesi bir fısıltıdan daha yüksek çıkmadı.

Başını salladı, hıçkırarak nefesini içine çekti ve ona doğru koştu. Hâlâ inanamamanın şaşkınlığıyla ona yaklaştı.

Ona sarıldı, kollarını ona doladı ve başını omzuna yasladı. Göğsü bir hıçkırıkla daha kabardı ve sanki onun yakınlığıyla rahatlamış gibi daha da yaklaştı.

Joaquin kıpırdamadan durdu. Gözyaşları hâlâ yüzünden aşağı yuvarlanıyordu.

Sean telsiziyle konuşarak ajanlara Bailey'nin patlamadan kurtulduğunu söyledi.

Saniyeler sonra Caleb ve Hunter koşarak olay yerine geldi. Hunter onu çekti ve omuzlarından tuttu. O ve babası sorular sordu. Evet, çoğunlukla zarar görmemişti. McKeevy kesinlikle yerleşkedeydi. Bildiği kadarıyla araştırmanın bulunduğu disk de oradaydı. Ne yazık ki içeride kadın ve çocuklar da dahil olmak üzere başka insanlar da vardı. Bailey tekrar ağlamaya başlayınca Hunter onu kendine çekerek sakinleştirdi.

Joaquin gözlerini kırpmadan durdu. Tanrı'ya şükür hayattaydı. Bu mucize için yeri öpebilir, tüm günahlarından tövbe edebilir ve hayatının geri kalanında her gün şükredebilirdi.

Ama onu tekrar kaybetmenin acısına katlanamazdı.

Birkaç dakika içinde bir dizi siyah SUV kükreyerek olay yerine geldi. Bir grup ajan araçlarından inerek ona doğru hücum etti. Onu şimdi götüreceklerdi. Saatlerce soru soracaklardı. Onunkinden çok daha iyi ellerde olacaktı.

Federaller Edgington'ın adamlarına zaten sordukları soruların çoğunu sorarken Hunter ve babası onu koruyarak gölge gibi izlediler. Joaquin, yaşadığı şok ve acı hâlâ vücudunda yankılanırken onu izledi.

Sean ona doğru yaklaştı. "Onun yanına git. Senin gücüne ihtiyacı olacak."

"Ona verecek bir şeyim yok," diye mırıldandı, gözlerini ondan alamıyordu. Ölümle burun buruna geldiği o üzücü deneyimden sonra bile, hayatında gördüğü en zarif, en güzel kadındı.

"Sadece şoktasınız ve saçma sapan konuşuyorsunuz. Birbirinize ihtiyacınız var," diye ısrar etti Sean. "Özellikle de şimdi."

Başını iki yana salladı. "Kimseye ihtiyacım yok ve o bensiz daha iyi."

O sırada acil durum araçları geldi. Yerel şerif arabasından inmiş, dumanlar yangının üzerinde yükselip gökyüzünü turuncuya boyarken yıkıma bakıyordu.

Bir sağlık görevlisi sedyeyle Bailey'e giden yolu açtı. Bir başkası da onu takip etti ve ikisi birlikte Bailey'nin sedyeye binmesine yardım ettiler.

Masa. FBI ajanları soru sormaya devam ederken, sağlık görevlileri onları kenara itti ve yaraları hakkında bilgi alırken tansiyonunu ölçtüler. Göğsünü işaret etti. Joaquin çaresizce ne olduğunu ve ne kadar kötü olduğunu bilmek istiyordu ama bunu yapmazsa daha az deli olacaktı. *Vites küçültün, görevden alın, zihninizi boşaltın.*

Onu ambulansa taşımaları ve içeri kapatmaları uzun sürmedi. Kapılar çarpılırken Joaquin irkildi, sonra kendini toparladı ve a r k a s ı n ı döndü.

"Sen onunla gitmiyor musun?" Sean kuşkuyla sordu.

Neden? Kendini paniğe kaptırıp kızın hayatını daha da mahvetmek için mi? Onsuz güzel bir geleceği olacaktı. Bir ya da iki ay içinde onu uzaktan kontrol edecek ve hamile kalmadığından emin olacaktı. Hamile kaldıysa, başka bir iş bulmak zorundaydı. Çocuk nafakası olarak ne isterse derhal ve saat gibi ödeyecekti.

"Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu.

Sean başını salladı ama anahtarları olan birini yakalamayı başardı. Birlikte Joaquin'i ite kaka araca bindirdiler.

Sean, "Bence bir doktora görünmelisin," diye önerdi. "Gerçekten şok geçiriyorsun."

Evet, ama tıbbi olarak değil. Bu, asla iyileşemeyeceğini bildiği türden bir şoktu. "Hiç de değil. Yine tamamen kendimdeyim."

Sean başını salladı ve koltuğuna geri oturdu, sonra dikkatini diğer ajana yöneltti. "Bizi hastaneye götürebilir misiniz?"

Yani Bailey'i tekrar görecek, ona sarılmak için yanıp tutuşacak, kendini hasta edecek ve biraz daha aşık mı olacaktı? Hayır, teşekkür ederim.

"Giderken beni havaalanına giden lanet bir servise yetişebileceğim bir yere bırak. Benden bu kadar."

* * *

BAILEY hastanede uyandı, kirpikleri yavaşça açıldı. Oda büyük değildi, sadece çok beyazdı. Yumuşak bej perdeler gecenin karanlığına karşı kapatılmıştı. Odadaki diğer boş yatakla kendi alanını ayıran mavi mahremiyet perdesi geriye atılmıştı. Yalnız değildi.

Hunter, Kata ve Sean, Hunter'ın yirmi yıl sonraki haline benzeyen bir adamla birlikte yakınlarda geziniyordu. Joaquin'i görmemişti.

Ne olduğunu hemen hatırladı. Patlama hâlâ kulaklarında çınlıyor, kemiklerini sarsıyordu. Karanlık tünelden aşağı koştuğunu, toprağın başına çöktüğünü hatırlıyordu. Canlı canlı gömüleceğinden çok korkmuştu. Kelimenin tam anlamıyla tünelin sonuna kadar koşmuş, bir şey yakalamak için etrafta dolanmış, sonra metal bir kapıyı iterek dışarı çıkmış ve Joaquin'in kendisini beklediğini görünce rahatlamıştı. O zaman iyi olacağını anlamıştı. Onun göğsüne doğru kıvrıldığında, McKeevy'yi ve Tatiana Aslanov olarak geçmişini geride bırakabileceğinden emindi. Dünyasının sonunda mükemmel olacağından.

"Nasıl hissediyorsun?" Kata sordu.

Başı biraz ağrıyordu. Kendini biraz halsiz hissetti. Ama bunun dışında . . . "İyiyim."

"Güzel." Hunter araya girdi. "Çok endişelendik. Babam seninle hiç tanışmadı bile ama volta atıp duruyor."

Yaşlı adam gülümsedi ve kendini tanıttı. "Özür dilerim. Bir kez baba olan, her zaman babadır - benim çocuğum olmasan bile." Hafifçe gülümsedi. "Bunu takdir ediyorum. Joa nerede?" "Doktor seni görmeye geldi," diye araya girdi Kata. "Diyor ki

İyi durumdasın. Ayağına kelebek bandaj koymayı başardı. Göğsüne iki dikiş atılması gerekti ve biraz morluğun var ama onun dışında iyisin."

Hunter utangaç bir tavırla, "Umarım sakıncası yoktur," diye araya girdi. "Ona yalan söyledim ve kız kardeşim olduğunu söyledim, böylece bizi sağlık durumunuz hakkında bilgilendirecekti."

Bazı insanlar Hunter'ın onun mahremiyetini ihlal ettiğini düşünebilirdi ama o endişelenmişti. Hepsinde

vardı. Bailey

bunu dokunaklı buldu ve hiç umursamadı. Sadece Joaquin'in nerede olduğunu bilmek istiyordu. Banyoda mı? Kahve mi içiyordu? Yaralı mıydı?

Bu olasılık onu paniğe sürükledi. Kendini oturur pozisyona getirmeye çalıştı.

Caleb bir elini omzuna koydu ve onu rahatlattı. "Dikişlerin üzerine çok fazla baskı yapmamalısın tatlım. Rahatla."

"Tamam." Kaşlarını çatarak odaya göz gezdirdi. "Sadece merak ediyorum, nerede-"

Kata ona, "Doktor yakında seni taburcu etmek için tekrar gelecek," diye güvence verdi. "Dikiş atarken sana hafif bir yatıştırıcı verdiler. Görünüşe göre, vücudunuzda zaten ağır bir şey varmış?" Bu ifadeyi bir soru gibi dile getirdi.

Bailey başını salladı. "McKeevy bana ilaç verdi."

Ve onu bundan daha fazla düşünmek istemiyordu. O psikopat ve onun "merhametinde" geçirdiği korkunç gün hakkında kâbuslar göreceğini şimdiden biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin ölmesini istemezdi ama onun artık bu dünyada yürümemesine sevindiğini açıkça söyleyebilirdi. Umarım tüm kurbanlarıyla öbür dünyada karşılaşır ve ona cehennemi yaşatırlardı.

Sean, "Davanızla ilgilenen ajanlarla konuştum," dedi. "Doktor izin verir vermez, size bazı sorular sormak için gelecekler. Bil diye söylüyorum, LOSS yerleşkesi tamamen yok edildi."

Kader'i, şişmiş karnını ve küçük oğlunu düşündü. Ne korkunç, ne üzücü bir kayıp. "Bir kız yerleşkeden kaçmama yardım etti. Benden istediği tek şey annesine ulaşmamdı. Adresini kotuma yazdım."

Sean gülümsedi. "Aslında Destiny çoktan annesini aradı. Görünüşe göre bazı kadınlar, erkeklerin yerleşkeyi içerideki herkesle birlikte havaya uçuracaklarını ve böylece hiçbir fedainin yerleşkelerini 'kirletemeyeceğini' anladıklarında, birçoğu çocuklarını kaptığı gibi madene koşmuş. Yaklaşık otuz

insanlar kaçtı. Ayrıca birkaç mahkumu daha kurtardılar. Bu insanlar bize LOSS'un operasyonları, finansmanı, silahları ve planları ile Viktor Aslanov'un araştırmaları için kullandıkları hakkında pek çok bilgi verebilecekler. Aslında serbest bıraktıkları adamlardan biri, bir zamanlar araştırma konusu yaptıkları eski bir askerdi."

"McKeevy bana ondan bahsetti."

"Adı Dante. Neredeyse bir yıldır orada. Doktorlar şu anda üzerinde testler yapıyorlar. Eminim ileride yapılacak testler için bir noktada Washington'a nakledilecektir."

"Yani babamın araştırması gerçekten işe yaradı mı? Bu adamın DNA'sı değiştirildi mi?"

"Kesin olarak bilmiyoruz. Dante'nin şu ana kadarki ifadesine dayanarak, bunun mümkün olduğunu söyleyebilirim." Sean omuz silkti. "Zaman gösterecek. Ama LOSS'un herhangi bir elektronik posta ya da dosya depolama sistemi olmadığından, Viktor'un uğruna öldürüldüğü araştırma McKeevy ve o fanatik grupla birlikte öldü. Bildiğimiz kadarıyla başka kopyası yok. Yani geçmişiniz asla size musallat olmamalı."

Hayatının o bölümünü kapatabilirdi. Bu dünyaya Tatiana Aslanov olarak geldiğini unutmaması imkânsızdı ama kalan günlerini Bailey Benson olarak huzur içinde geçirebilirdi.

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı. "Eminim Callie de çok heyecanlanmıştı."

Sean başıyla onayladı. "Bence alabileceği en iyi düğün hediyesi. 'Normal' bir kız olmaya hazır - bunu yapabildiği ölçüde."

"Bir medya fırtınası toplanıyor," diye uyardı Caleb. "Taburcu olduktan sonra seni gizlice dışarı çıkarmamız gerekecek ama bu gece seni buradan çıkarıp bir uçakla Teksas'a geri götüreceğiz."

Kulağa harika geliyordu. Eğer biraz olsun eski formuna dönebilirse, önümüzdeki Salı günü Dallas'ta bir seçmesi vardı. Bunun dışında tek istediği Joaquin'le birlikte günlerini ve gecelerini bir gelecek kurarak geçirmektir. Kim bilir? Belki bir gün Bayan Muñoz olacaktı. Ama şu anda, o

Her şeyi teker teker ele almaktan, birlikte yeni normallerinin ne olduğunu öğrenmekten mutluydu. Ve başlamak için sabırsızlanıyordu. Şimdi tek ihtiyacı olan Joaquin'in kendisiydi.

Bailey odayı tekrar taradı. "Hey, nerede-" "Joaquin gitti," dedi Hunter ciddiyle. "O gider gitmez Yaralanmadığını öğrenince havaalanına gitmek için bir araç buldu. Nereye gittiğini bilmiyoruz."

İçini bir şok kapladı. Joaquin onca zaman onun yanında olacağına yemin ettikten sonra mı? "Öylece gitti mi? Tek kelime etmeden?"

Odadaki herkesin takındığı, bolca acıma duygusu içeren ortak yüz ifadesi daha da acı veriyordu. Joaquin görünüşe göre onunla bedeninden daha fazlasını paylaşmıştı. Ruhunun büyük bir kısmını ortaya koymuştu. Aralarında bir bağ vardı ya da o öyle sanmıştı. Yanılmış mıydı?

Sean onun elini sıktı. "Senin patlamada öldüğünü sandığında onun yanındaydım. Aklını kaybetti, Bailey. Tamamen dağıldı. Seni koruyamadığı için kendine kızdı ve onsuz daha iyi olacağını söyledi. Sanırım şu anda kendini en kötü şekilde dövüyor. Gitmesini engellemeye çalıştım. Ama yapamadım. Özür dilerim."

Aşağılanma canını yakıyordu ama terk edilişi göğsünde bir krater açmış ve içini asitli bir acıyla doldurmuştu. Onu terk etmişti, tıpkı Viktor Aslanov gibi, Bob ve Jane Benson gibi. Şimdi Joaquin'i de hayatına giren, onu asla geri alamayacağı şekilde değiştiren ve sonra arkasına bile bakmadan giden insanlar listesine ekleyebilirdi. Bailey nedenini bilmiyormuş gibi davranamazdı. Babasını kaybetmek onu neredeyse yirmi yıldır ağlamayacak kadar derinden etkilediyse, birkaç gün önce tanıştığı bir kadın için kalbini, ruhunu ve akıl sağlığını riske atmayacağı kesindi. Aksini ummakla aptallık etmişti.

Aşık olmak için daha da aptal olmalıydı.

Herkes sanki dağılmasını bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Geçmişte, muhtemelen yapardı. Hala da olabilir

Sonra, yalnız kaldığında. Şu anda çok şaşırmıştı. Ve öfkeliydi.

"Şaşırmadım," diye mırıldanmayı ve sesinin çok da acı çıkmamasını başardı. "Lanet olsun ona."

"Bu tamamen korkakça bir hareket." Kata sözel meşaleyi aldı ve onunla koştı. "Parmaklarımı boynuna doladığımda, sertçe sıkacağım. Eğer onu boğmak zorunda kalırsam ailenin değerini öğrenecek."

Hunter karısına yan gözle baktı. "Hamilelik seni kana susamış hale getirmiş."

"Yanılıyor muyum?" Kata sesini yükselterek ve vurgulayarak sordu.

"Hayır, tatlım. Ama onu boğmak zorunda değilsin. Onu senin için döverim."

Kata kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Teşekkür ederim. Acıtsın. Bir şeyler öğrense iyi olur, lanet olsun. Kardeşimin sürekli çıkışa doğru koşmasından bıktım."

"Nasıl yas tutacağını bilmiyor," dedi Bailey. "Acıyla nasıl başa çıkacağından emin değil. Bunu sizi incitmek için yapmıyor. Sadece kendini korumak için çok çalışıyor."

"Umurumda değil. O artık on iki yaşında değil. O lanet olası bir yetişkin ve bu affedilemez." Kata ona bir parmak salladı. "Sakin onu savunmaya kalkma."

"Sadece anladığım için açıklıyorum." Kendisinin hiç yakın arkadaşı olmamasının nedeni terk edilme sorunuydu. Bailey bunu şimdi daha net görüyordu. Joaquin'in uzaklaşmanın kendisini daha iyi hissettireceğine olan inancını anlıyordu. Onunla tanıştıktan sonra şüphelenmeye başladığı şeyi kanıtlamıştı: Kendini soyutlamak mutsuzluk ve yalnızlık yaratmaktan başka bir işe yaramıyordu. "Bunu savunamam. Ama bunun için ondan nefret de edemem."

Yine de ezilebilir, ağlayabilir ve içindeki her şeyle ona geri dönmesini, kalbini sunmasını dileyebilirdi. Ama dönmeyecekti. Bunun yerine, onunla geçirdiği zamandan ve onun kendisini terk etmesinden ders çıkaracaktı. Yaşamaya değer tek hayat, kendini açtığı, çıplak bıraktığı

Ruhu ve etrafı sevgiyle çevriliydi. Bundan sonra da böyle yapacaktı. Bu geceyi olabileceklerin yasını tutarak geçirecek ve Joaquin'in gelecekte hayatı ve aşkı bulması için dua edecekti. Sonra da hiçbir şeyin kendisinininkini bulmasını engellemesine izin vermeyecekti.

Yirminci Bölüm

JOAQUIN Cuma sabahı üç saatlik kesintili bir uykudan sonra dairesinde uyandı. Akşamdan kalmalığı hoş bir arkadaş değildi. Vadesi geçmiş kira bildirimi de öyle.

Bir iniltiyle doğrulup oturdu. Baş ağrıyordu. Kapatmaya zahmet etmediği panjurlardan süzülen güneş ışığı, kafasını olgunlaşmış bir kavun gibi yarmakla tehdit ediyordu.

Yüzünü buruşturarak eğildi ve kendini banyoya sürükleyerek ecza dolabını açtı. Ağrı kesici yok. *Harika*. Tıpkı dün gece buzdolabında yiyecek aramaya gidip boş bulduğu gibi.

Dün geceye kadar, burada yaşayan birinin ne kadar az görüldüğünü hiç fark etmemişti. Yatağına geri dönerken bunu tekrar fark etmekten kaçamadı. Duvarlarda ya da komodinde tek bir resim bile yoktu. Etrafta kişisel hiçbir şey yoktu. Aile hatıraları, başarıların kaydı, arkadaşlardan gelen şaka hediyeleri ya da sevdiklerini hatırlatan şeyler yoktu. Beyaz duvarlar, sıradan siyah deri bir kanep, çikolata-kahverengi bir yorgan ve garaj satışı mobilyaların üzerindeki bir santimlik toz onu çevreliyordu. Farklı bir adam olsaydı Bailey ile nasıl bir yer paylaşabileceğini hayal edene kadar hiç bu kadar hüzünlü görünmemişti.

Dün gece, yolun birkaç mil aşağısındaki içki dükkânına koşmuş, Pazar günü olmadığı için şükrederek bir şişe içki alabilmişti. Joaquin ne tür olduğunu pek önemsememişti. Her türlü uyuşturucuya hevesliydi.

Bailey'siz olmanın ve onun iyi olup olmadığından endişe etmenin verdiği acı.

Hastaneden taburcu edilmiş miydi? Şu anda kendisinden nefret ettiğinin yarısı kadar mı nefret ediyordu ondan? Yoksa Sean haklı mıydı? Onu tanıdığına göre, onu çok iyi anlayabilirdi. Onun için üzülmüştü. Tanrım, bu fikir neredeyse daha çok acıtıyordu.

Joaquin bu sabah, onsuz olmanın acısını dindirecek kadar içemeyeceğini çok iyi anlamıştı. Dün gece gerçekten sızmayı ummuştu. Bunun yerine, bir şişe Cupcake votkasının dörtte üçünü içtikten sonra neredeyse kusacaktı. Aklından ne geçiyordu ki? Ve şimdi ne halt edecekti?

Başını sallayarak uzun, ürpertici bir nefesle kendini yatağa geri attı. Tanrım, kendini yaşlı hissediyordu. Muhtemelen öyle de görünüyordu. Peki yaşı için gösterebileceği neyi vardı? Faturalarını ödeyecek kadar sık eve gelmezse tahliye edileceği berbat bir daire. Ve . . . başka bir şey değil. Bir evcil hayvana bağlanmak bile istememişti. Hayır, dürüst olmak gerekirse. Dört ayaklı bir dostu sevmek ve mezarını bulmadan önce onu kaybetme riskini almak istememişti. Artık annesini nasıl bulacağını gerçekten bilmiyordu. En küçük kız kardeşi hiç şüphesiz şu anda ona çok kızgındı.

Ya Iowa'da ölseydi? Mirası ne olurdu? Babası onu cennetin kapısında hayal kırıklığı içinde başını sallayarak karşılar mıydı?

Kahretsin, bu kadar çok kendini incelemekten nefret ediyordu.

Ama zor sorular aklından bir türlü çıkmıyordu. Bailey hastanede uyandığında onu bulamadığında ne hissetmişti? Üzülmüş müydü, ezilmiş miydi, yoksa sadece boyun mu eğmişti? Belirsiz bir utançtan daha fazlası onu doldurdu.

Bir lanetle kendini yataktan fırlattı ve banyoya doğru yürüdü. Işığı yakarken ellerini banyo tezgahına dayadı ve başını öne eğdi. O vardı

başka bir iş bulmak için. Belki o zaman kendini gömebilir, hiçbir şey hissetmez ve genç yaşta unutulmuş olarak ölebilirdi. Kahretsin, ne kadar neşeli bir düşünce değil mi?

Ya da, diye fısıldadı kafasının içindeki bir ses, bu haklı korkuyu bir kenara bırakabilir, koca adam pantolonunu nasıl giyeceğini bulabilir ve Bailey'i bulabilirdi. Özür dileyebilir ve ölümün yaşamın bir parçası olduğu gerçeğiyle nasıl başa çıkacağını bulabilirdi. Belki de.

Ağır bir şey değil miydi?

Aynada kendine baktı. Gözlerinin etrafındaki torbalar sarkmıştı. Daha önce fark etmediği kaz ayakları cildini kırıştırıyordu. Kaşlarını çattığı yerde, kara kaşlarının arasında kalıcı bir kırııklık vardı. Hatta şakaklarında biraz grilik bile fark etmişti. Kendi ölümlülüğü onu rahatsız etmiyordu, sadece zamanın geçişi. Bir gün kafasını kaldırıp baktığında, eğer hâlâ yeryüzünde dolaşıyorsa, sevdiği herkes, gerçek anlamda olmasa da mecazi anlamda gitmiş olacaktı. Annesi yaşılanıyordu. Ya onunla geçirdiği yılları boşa harcarsa? Kız kardeşlerinin kendi hayatları vardı.

Ve Bailey . . . Kendini nasıl unutacağını düşünürken Bailey'nin onu özlemesini bekleyemezdi. Kendini toparlaması bir on yıl daha sürse bile Bailey evli, anne, yerleşik ve mutlu olacaktı; hem de onsuz.

Joaquin yol ayrımının tam önünde duruyordu. Bir yol seçmeli ve hemen o yola girmeliydi. Yarın çok geç olabilirdi.

Sinirlerini yutarak duşu açtı ve soyundu. Sprey iyi hissettirdi ama fazla oyalanmadı. Düşünmesi ve araba kullanması gereken çok şey vardı. Ayrıca yapması gereken birkaç telefon görüşmesi daha vardı.

Yirmi dakika içinde kapıdan çıktı ve bulutsuz, mavi, yetmiş derecelik günün tadını çıkararak Interstate 10'da doğuya doğru yola koyuldu. Üç saat boyunca kendi düşünceleriyle hapsolmaktan hoşlanmıyordu ama buna ihtiyacı olduğunu düşündü. İki telefon görüşmesi dikkatini biraz dağıttı. Stone onu güldürdü ve ihtiyacı olan bilgiyi verdi. Joaquin

Telefonu kapattığında, dün ne kadar büyük bir tepki verdiğini fark etmeye başlamıştı. Ve ne kadar kötü batırdığını.

Gideceği yere varmadan hemen önce bir markette durdu ve birkaç çiçek aldı. Bu jestin bir anlamı olup olmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Joaquin en azından deneceğini göstereceğini düşündü.

GPS'i onu doğru eve götürdü ve çok geçmeden tanımadığı kapıyı çaldı. Güzel yer. İyi bir mahalle. Bakımlı. Güzel çiçekler.

Kahretsin, gerçekten çok gergindi.

Kapıyı annesinin açmasını bekliyordu. Gördüğü kişi o değildi.

"Caleb. Selam." Tamam, kulağa aptalca geliyordu. Ama çok az tanıdığı üvey babasını başka nasıl selamlayabilirdi ki? "Merhaba." Yaşlı adam ayağa kalktı, iri bir kolunu kapının çerçevesine dayadı ve sanki ona hoş geldin der gibi baktı.

Satıcı. "Ne istiyorsunuz?"

"Annemle konuşmak için." Joaquin bu işin kolay olmasını beklemiyordu ama babasının ölümünün yarattığı engeli nasıl aşacağını, orada bulunmuş ve daha fazla acı çekmiş biriyle konuşmadan nasıl bulabilirdi ki?

Caleb, "Önce sen arayabilirdin," diye söylendi.

Ve Carlotta Muñoz Edgington'a, yıllardır ona yaptığı gibi ondan kaçması için bir neden mi verecekti? "Özür dilerim. Sadece . . . Onu görmem gerekiyor."

Caleb o yoğun mavi gözleriyle ona baktı. Artık Hunter ve Logan'ın maçoluklarını nereden aldıklarını biliyordu. Joaquin kıpırdanma dürtüsüne direndi.

"Müsait olup olmadığına bakacağım. Ama seni evime almadan önce anlamamı istiyorum, bunu onun için yapıyorum. Seni özleyorum. Ama anneni tanıdığımdan beri yaptığın davranışlardan sonra, buna hiç saygı duymuyorum."

Kulübe katıl. Yere baktı, tenis ayakkabılarını tuğla zemine sürttü. "Bunu t e l a f i etmek istiyorum. Ben

bir yerden başlamak lazım."

"Ailenize sırtınızı döndünüz ve onları ihmalkâr, kontrolcü, sözlü tacizde bulunan bir hıyarın ellerine bıraktınız."

Joaquin dişlerini gıcırdattı. "Gordon'dan hep nefret ettim. *Annemi* onunla evlenmekten vazgeçirmeye çalıştım. Beni dinlemedi."

"Tek başına yapamayacağı bir şekilde siz çocuklara bakmak istedi."

Joaquin bunu biliyordu. On sekiz yaşına gelip evi terk edene kadar eski kocasının onun özgüvenini ve özerkliğini yiyip bitirmesini izlemek onu neredeyse öldürmüştü.

"Evlenmelerini engellemek ve ona maddi olarak yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama annemle beş dakikadan fazla evli kaldıysanız, bazen düpedüz inatçı olabileceğini bilirsiniz."

Caleb dudaklarını büken bir gülümsemeyle geri çekildi ve onu ev gibi mekanın serin iç kısmına aldı. "Buna itiraz edemem. Carlotta'nın kesinlikle kendi fikirleri var. Hastanedeki vardiyasından yeni çıktı. Konuşmaya hazır olup olmadığına bakacağım."

Bu Joaquin'i şaşırttı. "Yine mi çalışıyor?"

Caleb başını salladı. "Onun seçimi. Onun tamamen bana ait olması beni daha mutlu ederdi ama bu onun özgüveni için iyi bir şey. Yeni arkadaşlar edindi ve kendine olan saygısının çoğunu geri kazandı. Çok fazla çalıştığından endişeleniyorum ve bazen geceleri çalışmasından hoşlanmıyorum ama bunu ondan asla almam."

Yeni üvey babasının annesini anlaması ve ona ihtiyacı olanı vermesi uzun sürmemişti. Onu desteklemiş, kendi endişelerini bir kenara bırakarak annesinin mutlu olmasını sağlamıştı. Joaquin başını öne eğdi. Bailey için yapması gereken de tam olarak buydu.

"O halde onun için iyi olduğunuza eminim ve yaptıklarınızı takdir ediyorum. Biliyorum, ben

bir evlat olarak sorumluluklar." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Yeni bir sayfa açmayı umuyorum."

"Oturun." Caleb bej renkli koltuğu işaret etti.

Joaquin bu odanın her yerinde annesini görüyordu. Koyu renkli parke zemin parlıyordu. Krem ve boz kahverengi alan halısı yumuşak hatlara sahip bir desene sahipti, ancak oda çok kadınsı görünmüyordu. Sehpanın üzerinde kristal bir kâsenin içinde çiçekler duruyordu. Toprak tonlarındaki aksesuarlar parlak, bir şekilde daha modern kristallerle harmanlanmıştı. Burada eski ve yeninin birbirine karıştığını, sıcaklık ve soğuk sofistikeliğin bir arada bulunduğunu gördü.

"Teşekkürler." Kanepeye çöktü, kenarına tünedi, dirseklerini dizlerine dayadı. Kahretsin, gerçekten gergindi.

"Senin için Carlotta'yı bulacağım."

"Bekle." Caleb'ı geri çağırdı. "Söyle bana. O şimdi mutlu, değil mi?"

"Sonunda. Kız kardeşlerin ve ben yakınız. Birçok aile olayını paylaşırız. Tatillerde ya da toplantılarda asla surat asmayız."

Joaquin gülümsedi, kaçmakla ve yuvarlanmakla meşgulken çok şey kaçırdığının çirkin farkına vararak yutkundu. "Güzel. Hayatı böyle olmalı."

"Evet," diye onayladı Caleb. "Ama tüm çocukları daha sık burada olursa kendini tamamlanmış hissedeceğini biliyorum."

Muhtemelen kendini daha tamamlanmış hissedecek tek kişi o değildi ama Joaquin bunu Caleb'e söyleyemezdi. Bu konuşma zaten yeterince garipti ve bazı şeyleri *annesine* tek başına söylemesi gerekiyordu.

Onun yerine başını salladı.

Caleb ayrıldı ve Joaquin kıpırdanma ya da adım atma dürtüsüne direndi. Bu jest çok mu geç kalmıştı?

Odanın kenarındaki giysilerin hışırtısını duyana kadar beklemek sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Parfümü - her zaman onunla özdeşleştirdiği o baharatlı ve çiçeksi şey- duyularına ilk çarpan şey oldu. Ayağa kalktı, döndü. Pembe önlüklü annesi orada duruyordu. Onu uzun

zamandır görmemişti.

Üç yıla yakın. Tamamen aynı görünüyordu ama tamamen farklıydı. Evet, muhtemelen çok formda olan kocasına ayak uydurmaya çalıştığından birkaç kilo vermişti. Saçları da biraz uzamıştı, bu da ona yakışıyordu. Her şeyden öte, farklı görünüyordu çünkü yüzünde hiç görmediği bir mutlulukla parlıyordu.

Yüzündeki ışıltı, şimdi takındığı çatık kaşları tamamen yalanlıyordu. "Joaquin, neden buradasın?"

Annesinden beklediği karşılama bu değildi. Ayrıca ona ve ailesine sırtını döndükten sonra neden kollarını açmasını beklesin ki?

"Çünkü ... bok gibi davrandığımın farkındayım ve özür dilemek istedim."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Özrünüz kabul edildi. Sözlerinizi şahsen ilettiğiniz için teşekkür ederim."

"Al." Kendini çok rahatsız hissederek çiçekleri ona uzattı. "Bunlar senin için."

Çiçekleri eline aldı, plastik kırışıyordu. Koyu renk gözleri bir an için parladı, sonra gözlerini kırptırdı ve ışık kayboldu. "Çok güzeller. Teşekkür ederim."

Joaquin annesinin odadan çıkışını izledi. Kaşlarını çatarak tereddüt etti. Takip etmek mi? Takip etmeyecek miydi? Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar kızgın mıydı?

Sonunda onun nereye gittiğini görmeye karar verdi. Onun peşinden gidip köşeyi döndüğünde kendini beyaz dolapları ve açık renk mermer tezgâhları olan geniş bir mutfakta buldu. Krom armatürler, yumuşak gri yer karoları ve pırıl pırıl parlayan paslanmaz aletlerle iyi uyum sağlamıştı. Çiftlik evi, onun eli olmadan bu kadar yeni ve şık bir mutfığa sahip olamayacak kadar eskiydi.

"Vay canına, burası için çok çalışmışsınız."

Carlotta bir vazoya uzandı ve içini suyla doldurdu. "Doldurdum. Nereden biliyorsun?"

"Sana benziyor, rahat ve güzel ve ..." İşte yine aptal gibi konuşmaya başladı.

"Caleb bana yardım etti. Bu eve geçen yılın sonlarında taşındık ve o zamandan beri tadilat yapıyoruz. Beğendiğimize sevindim." iekleri vazoya koydu ve dikdörtgen adanın ortasına yerleştirdi. "ok güzel görünüyorlar. Uğradığınıza sevindim. Seni görmek her zaman güzel."

Sesi mesafeli ve küçümseyici arasında bir yerdeydi. Joaquin dişlerini sıktı ve kendine sadece ektiğini biçtiğini hatırlattı.

"*Anne*, birkaç dakikanı ayırabilirsen seninle konuşmaya geldim. Lütfen. Berbat bir evlat olduğumu biliyorum-"

"Açık olalım. İyi bir adam ... ama iyi bir evlat değil."

En son tanıdığı annesi duygularını asla bu kadar açık bir şekilde ifade etmezdi. Joaquin bunun için Caleb'e teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu. "İyi bir adam olduğumdan bile emin değilim. Bu kadınla tanıştım ..."

"Ben de öyle duydum." Sesi tekrar soğudu.

Ve Caleb hiç şüphesiz o cepheden de vurmuştu. "Kocanız size Bailey'den bahsetti mi?"

"O yaptı."

Annesi bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Bunu yapmasını beklememeliydi. "Seninle onun hakkında konuşmak istiyorum. Kadınları ve beni anlıyorsun."

"Bilmek istediğin nedir? Sana bir eşek gibi davrandığını söylememi mi istiyorsun? Çünkü söyleyeceğim. Kız çok şey yaşadı."

"Öyle." O da aynı fikirdeydi.

"Ve sana ihtiyacı olduğunda onu terk ederek ona daha fazlasını yaşattın."

Joaquin başını öne eğdi. "Biliyorum. Bu sabah fark ettim ki, insanları önemsemekten korkuyorum."

"Babanızın ölümü hayatınızın zor bir dönemine denk geldi. Ona tapıyordun. Yaşadığın şoku ve üzüntüyü atlatmak için mücadele ettiğine hep inandım."

Evet, annesi anlamıştı. "Hiç iyileşemedim."

"Yapmadın. Sana yardım etmeye çalıştım ama sen bana izin vermedin."

Omuz silkti. "Seni dışladım. Herkesi. Gerçekten kimsenin geri dönmesine izin vermedim. Ve şimdi, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kata da aynı şeyi söyledi."

Joaquin bir kez olsun küçük kız kardeşinin işe karışmış olmasından memnundu. "Dün neredeyse Bailey'i kaybediyordum."

Annesi cevap vermek için uzun bir süre bekledi. "Sen yaptın. Yaşadığı üzücü deneyim ve ölümün kıyısından dönmesi seni etkilemediği için şükret çünkü onun kalbine girmesine gerçekten izin vermedin."

Kadının kurnazca cevabı onu şaşırttı. "Bu doğru değil."

"Yani canın acımadı, çünkü bir şey yapmak istemiyorsun. ve onu sevmiyor musun?"

Joaquin yüzünü buruşturdu. "Kendimi duygulardan korumanın bir şey hissetmemi engelleyeceğini düşünmüştüm ama dün, onu kaybettiğimi düşündüğümde? Dayanamadım. Sanki tüm hayatım sona ermiş gibi hissettim. Sanki onsuz bir nefes daha alamayacakmışım gibi. Bu beni çok korkuttu."

Onun öldüğünden emin olduğu o korkunç anlar kalbini yeniden bıçakladı. O katıksız, mutlak dehşet asla ama asla unutamayacağı bir şeydi. En kötüsü de kendini herkesten soyutlamayı bırakması gerekiyordu ve bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Onun da hayatı neredeyse sona eriyordu. Sizce korkmamış mıydı? Teselli ve desteğe ihtiyaç duyacağını düşünmediniz mi?"

"Hiç düşünmedim." Ve içini kemiren o utanç onu yiyip bitirdi. "Bunu nasıl yaptın? Babamı seviyordun. Kalbinin diğer yarısı artık orada olmadığında bununla nasıl başa çıktın?"

Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "İlk başlarda hayatıma devam edemeyecekmişim gibi hissediyordum. Bir daha asla gülümseyemeyeceğimden ya da sevemeyeceğimden emindim. Bir süre sonra Eduardo'nun

benim için böyle bir varoluğu asla seçmeyeceğini anladım. O her zaman hayat ve sevgi doluydu. Onu her gün çok özledim. Bazen, hala yapıyorum. Ama onun ölümünden sonra

Siz çocuklar için mevcut. Devam etmeyi öğrenmek zorundaydım. Kendime iyileşme ve tekrar kaybetme riskini alma izni vermeliydim. Her ilişkiye acı çekeceğinizi bilerek girmelisiniz."

"Kendimi buna nasıl hazırlayacağımı bilmiyorum. Orada durup korkunç bir şey beklemek aptalca görünüyor."

"Belki öyle, ama hiç kimseyle ilişki kurmazsan iyi olan her şeyi kaçıracaksın. Sırf o bir anlık acıdan kaçınmak için yıllarca süren gülümsemeleri ve sıcaklığı, dokunmayı, desteği, nazik sözleri, kahkahaları ve teselliyi kaçıracaksınız."

"Babamın ölümü bir andan daha uzun sürdü. Sonsuza kadar sürdü."

"Çünkü hayatına devam etmeyi hiç denemedin. Yeniden yaşamayı ya da sevmeyi. Babanın senin için dilediği şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Öyle olmadığını zaten biliyordu. Başını iki yana salladı. "Bailey'den nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum. Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Annesi yanındaki tabureye oturdu ve sonunda ona gerçekten sıcak bir gülümseme gönderdi. "'Özür dilerim' diyorsun. 'Seni seviyorum' dersin. 'Sonsuza kadar seninle kalmak istiyorum' dersin. Ve evet demesini umarsın. Etmezse, hayatta kalırsın. Sen güçlüsün, Joaquin. Kaybın acısı seni yıkmayacak, tabii buna izin vermeyi seçmezsen."

Cevabı kulağa çok basit geliyordu ve gücü onu alçaltıyordu. Otuzlu yaşlarının başında dul kalmıştı. Bir düzineden fazla yıl boyunca tam bir pislikle evli kalmıştı. Sonunda mutluluğu bulmuş gibi görünüyordu. Sanki kıskandığı bir huzura kavuşmuş gibi görünüyordu. Önündeki hayatı kucaklamak, hem iyiye hem de kötüye katlanmak ve geçmişin tüm hayaletlerinden kurtulmak bu kadar basit miydi gerçekten?

Yavaşça başını salladı. "Başka hiçbir şeyim yok ve onsuz kalmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Sinsice belirttiğin gibi, ona nasıl hissettiğimi söylememiş olmam yokluğunun daha az acı vermesini sağlamadı, öldüğünü düşündüğümde bile.

Kendimi tamamen yalnız bulduğum ve her şeyi berbat ettiğimi fark ettiğim dün gece değil."

"Senin mutlu olmanı istiyorum, oğlum."

Bu, bir zamanlar olduğu çocukla konuşurken her zaman tanıdığı annesine benzeyen söylediği ilk şeydi. "Mutlu olmana sevindim, *anne*."

"Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Bailey'i bulacağım, elimden gelenin en iyisini yapacağım ve sanırım sürüneceğim. Ve bol bol dua edeceğim. Yeni bir iş bulmam gerekecek. Sürekli dünyayı dolaştığım bir maaş çeki daha istemiyorum."

Carlotta gülümsedi, sonra aralarındaki boşluğa uzanıp onun elini tuttu. "Bu *annenî* daha sık ziyaret edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Çok daha fazlası. Seni özledim." Onu bir odaya sürükledi. kucakladı, hafifçe burnunu çektiğinde sırtını sıvazladı.

Yavaşça geri çekildi ve onun yanağını avuçladı. Ona ısıltılı bir gülümseme gönderirken koyu renk gözleri mutlu bir nemle doldu. "Seni çok özledim. Neredeyse yirmi yıldır ilk kez oğluma kavuştuğumu düşünüyorum."

"Sen bilirsin. Bu sefer hiçbir yere gitmiyorum."

Neredeyse boğulacaktı ve yutkunmak zorunda kaldı.

"Peki ya şu çılgın kız kardeşlerim? Onları da görmek isterim." Carlotta tabureden kalktı ve neredeyse cep telefonuna koşacaktı. "Onları arayıp bizimle buluşup buluşamayacaklarını soracağım."

Akşam yemeği yakında."

"Bu harika olur. Bailey ile nasıl gittiğini sana haber veririm."

Mamá ona gizemli bir gülümseme gönderdi. "Sanırım Kata yarın Dallas'ta yapılacak bir düğünden bahsetmiş olabilir? Bailey orada olmayı planlıyor."

"Callie ve Sean'ın."

Bu mantıklıydı. Bailey ve mirasçı ortak trajedileri yüzünden birbirlerine bağlanmışlardı. İkisi de yükselmiş ve üstesinden gelmişti.

Her ikisi de ilerlemeyi ve yeni bir gelecek aramayı seçmişti.

Onun için de aynısını yapma zamanı gelmişti. Sean ve Callie'nin büyük günlerini mahvetmesine aldırmayacaklarını umuyordu.

"Teşekkürler, *anne*. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum oğlum. Yarınki güzel kızınla sana bol şans diliyorum." Annesi ayağa kalktı, oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu ve evin arka tarafına doğru süzüldü.

İşte bu kadar. Biraz ani olmuştu ama genel olarak buluşma Joaquin'in umduğundan daha iyi geçmişti.

Ayağa kalktı ve mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru ilerledi. Şaşkın bir ifadeyle kendini dışarı attı ve arabasına yöneldi. Elinde fob, yaklaşırken arka bahçeden gelen klasik müzik tınılarını duydu.

Annem her zaman baharatlı Latin ezgilerini ve ara sıra romantik bir baladla birlikte neşeli şeyleri sevmişti. Caleb biraz daha yaşlı görünüyordu ama Joaquin onu klasik müzik dinleyecek biri olarak görmemişti. Omuz silkti. Belki de yanlış anlamıştı.

Aniden müzik durdu.

"Tekrar," diye ısrar etti genç bir erkek sesi çitin arkasından. "Bu çok daha iyi, bu yüzden tekrar görmek istiyorum."

Joaquin bu sesi daha önce bir kez duymuştu, Bailey'nin sesli mesajında.

Sese doğru koşan Joaquin, sesi doğru hatırladığını umuyordu. Bu, Bailey'nin yakında olması gerektiği anlamına geliyordu.

Beklenti kalbini sarsarken Joaquin arka bahçeye açılan kapıyı aradı. Kapıyı bulduğunda mandalı yavaşça kaldırdı ve bir aralıktan baktı. Caleb'in ya da annesinin onları gözetlediğini düşünmesini istemiyordu ama az önce duyduğu sesin Blane'e ait olduğuna yemin edebilirdi.

Yoksa Bailey'i görmek için kafasından bir şeyler uyduracak kadar çaresiz miydi?

Arka bahçeye ilk baktığında kimseyi görmedi. Sadece uzun bir çimenlik gördü.

Bir kenarına bir sürü veranda mobilyası yığılmıştı. Büyük bir kaldırım taşı levhası, bir tür kauçukumsu siyah pedle kaplanmıştı. Bu da ne böyle?

Sonra çocuksu bir yüzü ve öldürücü bir fiziği olan uzun boylu bir adam karanlık, süngerimsi yüzeye adım attı, üzerinde sadece buz mavisi bir tayt vardı ve bir şişe suyu yutmadan önce gülümsüyordu.

"Hadi gel." Yerleşik bir barbekünün arkasında sinir bozucu bir şekilde gözden uzakta duran birine el salladı. "Sanırım buldun."

Ama Joaquin'in aklına Blane'in annesinin evinde olmasının tek bir nedeni geliyordu. Bailey de burada olmalı.

Sabırsızlığı içini kemirerek bekledi ve haklı olduğunu umdu. Ama eğer durum buysa, Caleb ya da annesi neden ona burada olduğunu söylememiştir?

Pekala, salak, gözden geçirelim. Onu kaçırmak, şiddet dolu bir geçmişini hatırlamaya zorlamak ve neredeyse öldürülmesine neden olmak muhtemelen en iyi ilk randevular listesine girmemiştir. Büyük ihtimalle onu bir daha görmek istemiyordu.

Bunu değiştirmek için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydı. Onu kollarına alabilecekken hayatını yalnız geçirmeyi reddetti.

Bir saniye sonra, açık mutfak alanından aşağıya, kauçuk paspasın üzerine adım attı - şimdiye kadar gördüğü en zarif yaratıktı. Hafif göğüslerinden narin ayak parmaklarına kadar onu örten soluk pembe bir mayo giymiştir. Saçları başının üstünde gelişigüzel toplanmıştır. Yorgun ve inanılmaz derecede güzel görünüyordu. Onu görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Bailey.

Blane elini güzel bir hareketle uzattı, sonra da poz verdi. Blane onun elini tuttu ve kendi duruşuna geçti.

Bir an sonra, *Mamá* ortaya çıktı ve barbekü ile oturma odası arasındaki yarım duvarın üzerinde taşınabilir bir müzik çaları kaldırdı.

aşağı inen avlu. Ünitenin üstündeki bir düğmeye bastı. Müziğin tınları yeniden başladı.

Bailey, Blane'den uzaklaşırken yüzü cilveli ama bir o kadar da alaycıydı; bir kolunu ona doğru uzattı, sonra göğsüne doğru kıvırdı ve bacağını güçlü, muhteşem bir çizgiyle arkasına doğru kaldırdı, sırtı kavislendi. Blane peşinden giderek ona doğru uzandı ama Bailey muhteşem bir sıçrayışla kendini onun ulaşamayacağı bir yere koydu.

Blane tekrar kovalamaya başladı, bir tür erkeksi bale yürüyüşü adımıyla komuta eder gibi görünüyordu ama yüzü endişeli bir özlemi yansıtıyordu. Bailey'nin onu reddedeceğinden korkuyordu.

Joaquin bu endişeyi anlıyordu.

Bailey, Blane'in bir an için onu yakalamasına izin verdi. Bir elini bileğine doladı ve onu göğsüne doğru çekti, ardından narin belini koluyla sararak onu kendine hapsetti. Kızın ifadesi savunmasız ve özlem doluydu. Kendini ona teslim etmek ve onu sevmek istiyordu ama korkuyordu.

Bu da sanatın hayatı taklit etmesinin bir başka örneği olabilir.

Blane onun kolunu okşadı, yüzünü onunkine yasladı.

Bailey döndü, diğer dansçının bakışlarıyla karşılaştı ve Joaquin onun mavi gözlerindeki her titreyen kırılganlığı gördü. Arzu ve belirsizliğin her anını, güvenmek için duyduğu acıyı. Bunu daha önce onu altına alıp sevişirken de yüzünde görmüştü.

Bu dans Houston'daki oturma odasında yaptığı dans kadar zarif görünüyordu ama bu versiyonu Joaquin, Bailey'nin dans sırasında duyguları ifade etmenin önemi hakkındaki sözlerini hatırladı. O zamanlar bunu pek önemsememişti. Teknik olarak adımları yapabiliyorsa, geri kalanının ne kadar önemli olduğunu görememişti. Ama aradaki farka bizzat tanık olmak? O anda, Bailey onu karakterinin kötü durumuna sürükledi. Onun mutluluğu için endişelenerek nefesini tuttu. Onun için çabaladı. Onunla ilgili her şey karşısında büyülenmiş gibi durdu.

Aniden omzuna büyük bir el indi. "En fazla bu kadar gidebilirsin."

Caleb. *Kahretsin. Yakalandın.*

"Neden bana burada olduğunu söylemedin?"

"Ne Carlotta ne de ben, kendini toparlayana kadar onunla konuşmayı hak ettiğini düşünmüyoruz. Ona ne söyleyeceğini biliyor musun?"

Her kelimeyi planlamamıştı ama ona onu sevdiğini söylemek istiyordu. Daha karmaşık olması gerekiyor muydu? "Sanırım öyle. Onu görmek istiyorum."

"Şu anda pratik yapıyor. Salı günkü seçmelerden önce buna ihtiyacı var. Bu rolü istiyor. Şu anda dans onun hayatı. İyileşmesine yardımcı oluyor."

Seçmeler onun için çok önemliydi. Joaquin bunu biliyordu. Artık ruhunu ne kadar açtığını, kendini açmak için ne kadar çok çalıştığını *görebiliyordu*. Ona engel olamazdı. Aptalca, bencilce onu Iowa'da bırakmıştı. Eğer onun için önemliyse ve bu onun için önemliyse, hayallerine saygı duymak zorundaydı.

"Biliyorum. Seninle mi kalıyor?"

"Evet. Doktor onu hastaneden taburcu ettikten sonra federallerin sorularını yanıtladı, ardından basın toplantısını reddetti. Dünyanın onu Rus bilim adamının kızı Tatiana Aslanov olarak tanımasını istemiyor. Onu balerin Bailey Benson olarak tanımlarını istiyor."

Joaquin'in içinden şiddetli bir gurur aktı. Hiçbir şeyin - ne onun, ne geçmişini hatırlamanın, ne de ölümün kıyısından dönmenin - onu kırmasına izin vermemişti. İsteddiği geleceği kucaklamak için acıyı ve korkuyu geride bırakmıştı.

Kahretsin, ondan çok şey öğrenebilirdi.

Gözlerini ondan alamayarak gülümsedi. "Harika değil mi?"

"Evet. Annen onu çok seviyor. Kız kardeşlerin de öyle. Bu sabah Mari'yle tanıştı. Çok iyi anlaştılar."

Joaquin'ın aklına gelebilecek her açıdan Bailey onun için mükemmeldi. Şimdi tek yapması gereken ona bunu anlatmanın, göstermenin, geçmişindeki trajedileri geride bırakmaya ve onun elinden tutup geleceğe taşımaya ne kadar hazır olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulmaktı. "Haklısın. Bir plana ihtiyacım var. Kelimelerle olmaz yeterli."

"Muhtemelen hayır. Telafi etmen gereken çok şey var."

"Bunu inkar edemem. Ama kararlıyım." Aslında Caleb'a gerçeği söylediği için saygı duyuyordu. Birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı ama Joaquin yeni üvey babasını şimdiden sevmiştir. Belli ki annesine ve bu aileye karşı iyi davranıyordu.

Hunter'ın artık sadece kayınbiraderi değil, üvey kardeşi de olduğu aklına geldi. Logan ve karısı da artık ailesindendi. Kafasını gömüp geçmişinden saklanırken çok şey değişmişti. Arayı kapatmak için sabırsızlanıyordu.

Caleb ona düşünceli bir bakış gönderdi. "Daha fazla kadını ölümden kurtarmaya çalışırken işini kaybettiğini duydum. Bu doğru mu?"

"Ve bir arkadaşının intikamını almak, evet."

Joaquin Nate'i özliyordu ve hep özleyecekti. Çok geç olmadan arkadaşlığını derinleştirmek için daha fazlasını yapmadığı için de pişmanlık duyacaktı. Ama bu hatayı bir daha asla yapmayacağına yemin etti.

"Henüz bir iş bulamadın mı?"

"Hayır. Buradan ayrılır ayrılmaz aramaya başlamayı planlıyordum." Bugün Cuma'ydı ama hafta sonu gelmeden aramaya başlamak istiyordu. Yeni hayatına başlamak için neden beklesin ki?

"Güzel. Benimle gel. Hunter ve Logan az önce geldi. Size bir teklifim var çocuklar."

Joaquin kaşlarını çatı. Caleb ona neden bir kemik atsın ki? Adamın ilk izlenimi mükemmel olamazdı.

Joaquin omuz silkerek Bailey'e son bir kez daha baktı. "Bu gece seninle mi kalacak?"

"Evet. Yarınki düğüne Hunter ve Kata'yla birlikte gidecek."

Rahat bir nefes aldı. "Tabii. O zaman can kulağıyla dinliyorum.

Aklında ne vardı?"

Caleb elini onun omzuna koydu. "Tamamen emekli olmaya ve askeri ve kişisel güvenlik işlerimi siz üç çocuğa devretmeye karar verdim. Carlotta'yı benimle daha fazla seyahat etmeye ikna etmeyi planlıyorum, böylece birlikte geçireceğimiz yılların tadını çıkarabiliriz. Jack Cole, Hunter ve Logan olmadan idare etmek zorunda kalacak ama o becerikli bir adam. Bir yolunu bulacaktır. Var mısın?"

Kulağa onun için mükemmel bir iş gibi geliyordu ve eve ve Bailey'e daha yakın kalmasını sağlayacak türden bir şeydi.

"Kesinlikle." Joaquin elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Caleb başıyla onayladı. "Hunter ve Logan'ı bulup bombayı üzerlerine bırakalım, olur mu?"

Yıllar sonra ilk kez gülen Joaquin başını salladı, Bailey'nin güzelliğine bir kez daha baktıktan sonra üvey babasıyla birlikte garaja doğru yöneldi.

* * *

BAILEY ahşap şapelin beyaz çiçeklerle çerçevelenmiş büyük pencerelerinden dışarı baktı. Bulutsuz, parlak mavi gökyüzünden güneş ışığı içeri süzülüyordu - sadece Teksas'ta gördüğüne yemin ettiği türden. Etrafında törene tanıklık etmek üzere yaklaşık kırk kişi toplanmıştı. Gülümseyerek karnını ovuşturan Kata'nın yanına oturdu. Diğer tarafta Tara Logan'ın elini sıktı ve sırttılar. Carlotta ve Caleb bugün ikizlere bakmaktan çok mutlu olmuşlardı.

Sıralarda oturan birkaç tanıdık yüz daha gördü. Mutluluk her yere yayılmıştı ve Bailey, Callie'nin kendisini davet etmesinden çok etkilenmişti.

hayatının en önemli olaylarından biriydi. Her şey mükemmeldi ya da Joaquin yanında olsaydı öyle olurdu.

Üzüntüsünün anı mahvetmesine izin vermeyerek bu düşünceyi bir kenara itti. Arka plandaki hafif müzik aniden kreşendoya dönüştü ve köşedeki bir yaylı çalgılar dörtlüsü tarafından güzelce çalınan romantik bir klasik havayı doldurdu.

Muhtemelen dört yaşlarında olan küçük sarışın bir prenses, fırfırlı beyaz elbisesiyle koridorda yürüdü. Mavi gözleri faltaşı gibi açılmıştı ama gri kadife bir yolluk üzerine kırmızı ve beyaz gül yapraklarından oluşan bir karışım atarak ilerlemeye cesaret etti.

"Aww . . ." Kata, Bailey'nin yanında inledi. "Chloe çok değerli değil mi?"

"Öyle," diye mırıldandı Bailey. "Çok sevimli."

"Bu Luc ve Alyssa Traverson'ın kızı." Tara ihtiyatlı bir şekilde koridorun karşısındaki çifti işaret etti.

Bailey bu muhteşem, ünlü şefin adını duymuştu. Karısı göz kamaştırıcıydı. Gururlu ebeveynler gibi görünüyorlardı.

Küçük kızın arkasında biri Chloe'den daha büyük, diğeri biraz daha küçük iki oğlan çocuğu yürüyordu. İkisi de üzerinde parlayan halkalar olan küçük yastıklar taşıyordu.

Tara kıkırdadı. "Büyük olan Cal, Deke ve Kimber'in oğlu."

Şeytanın mavi ile yeşil arasında bir tonda iri gözleri, altın sarısı saçları ve muzip bir tavrı vardı. Koridorda neredeyse dans ediyordu.

"Diğeri Tyler'in en büyük oğlu Seth. Tıpkı babası gibi sorunlu biri olacak," diye söz verdi Kata. "Aman Tanrım, Sweet Pea'ye göz kırptığını gördün mü?"

"Evet. Tıpkı babası gibi." Tara öne doğru eğildi ve Kata'ya başını salladı.

Çocuklar ön sırada otururken Logan, "Şşşt," diye uyardı. London koridordan aşağı indi, üzerinde muhteşem bir

Tiffany mavisi şifon, hamile karnının üzerinden süzülerek yere kadar akıyordu. Sarı saçları, şakaklarında ve ensesinde dallarla tamamlanan kadınsı, romantik bir topuz

haline getirilmişti.

Kendisine, siyah smokiniyle muhteşem bir görüntü çizen Thorpe eşlik etti.

Sean mihrapta bekledi, Thorpe'a gülümsedi ve London'a başıyla selam verdi. İkisi de yerlerini aldılar, sonra dönüp koridordan aşağı baktılar. Müzik değişmişti. Geleneksel düğün marşından ziyade, akıldan çıkmayan ve hoş bir şeyin tınıları odayı doldurdu.

Callie, Bailey'nin nefesini kesen göz alıcı boncuklu beyaz bir elbiseyle göründü. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa Sean ve Thorpe'un da. Uzun beyaz bir duvak treninin üzerinde süzülüyordu. Yüzünü örten ince tül bile onun iri mavi gözlerini ya da gülümseyen kırmızı dudaklarını geren yüce neşeyi gizleyemiyordu.

Mavi-siyah saçlarını London'inkine benzer bir şekilde yukarıya doğru savurmuştu, ancak saçları daha karmaşık görünüyordu ve elbisesini yansıtan kristaller ve sanatsal bebek nefesi kümeleriyle süslenmişti.

Bailey daha önce hiç bu kadar ışıltılı bir gelin görmemişti.

"Oh, vay be ..." Kata nefes aldı. "Kıskandım. Düğünümde deri bir etek ve bavulumdan çıkardığım ilk gömleği giymiştim."

Hunter ona, "Harika görünüyordun," diye güvence verdi.

Bailey dönüp çifte baktı. Bir gün bu hikâyeyi öğrenmeyi çok isterdi.

Callie zarif ve güçlü bir şekilde koridorda süzüldü, sonra çiçeklerini London'a uzattı. Sean onun ellerini tuttu ve birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Aralarındaki aşk odayı dolduruyor, havayı tatlandırıyordu. Birleşmelerinin bu kutlamasını süsleyen geleceğe dair umut ve beklentiyi fark etmemek imkânsızdı.

Tören çok uzun sürmedi. Yeminleri Bailey'i ağlattı. Yalan söylemenin faydası yoktu. Callie'nin mutlu sonunu kıskanıyordu ama kadının cehennemi yaşadığını ve bunu sonuna kadar hak ettiğini biliyordu.

Nikâh memuru onları karı koca ilan ettikten sonra Sean'a gelinini öpmesini söyledi. O da büyük bir

Whoop. Herkes güldü ve fotoğrafçı içeri girip karı koca olarak ilk şefkatli, tutkulu öpüşmelerini yakaladı.

Ayrıldıklarında Sean, Callie'nin yanına doğru kaydı ve Thorpe da ona yaklaşarak omuzlarını tuttu. Ona bahsettiği gülümseme Bailey'nin kalbinin sıkışmasına neden oldu. Sadece aşk değil, gurur, bağlılık ve geleceklerine olan sarsılmaz bağlılık. Damat olmayabilirdi ama bu bakışta Callie'nin yanında kalacağına ve Sean'ın az önce yemin ettiği gibi ona eş olacağına yemin ediyordu. Callie onu sevdiğini mırıldandı. Thorpe onu alnından öperken Sean bir elini beline doladı, sonra da eğilerek tatlı, kalıcı bir söz öpücüsüyle onun ağzını aldı.

Sonra üçü el ele tutuşup kalabalığa döndüler. Callie'nin yüzünden sevinç gözyaşları aktı. Erkeklerin yüz ifadeleri mutluluk ve gururla parlıyordu. Misafirleri alkışladı. Bailey kendini tekrar ağlarken buldu. Orada tek bir kuru göz bile olmadığına bahse girerdi.

Nikâh memuru Bay ve Bayan Mackenzie'yi anons etti. Üçlü koridordan aşağıya doğru ilerledi, karı koca ve -Thorpe'un kendisini çağırmaktan hoşlandığı gibi, diğer tek adam.

Resepsiyon dışarıda bahçede verilecekti, bu yüzden kalabalık uzun, süslü şapel kapılarından dışarı dökülmeye başladı. Bailey, herkesin eşinin ya da sevgilisinin elini tutmasını ve birbirlerine sevgiyle gülümseyerek geçmiş sırlar ve gelecek vaatleriyle dolu bakışlarını paylaşmalarını özlemle izledi.

Joaquin bugün neredeydi? Bailey, adam ve asla olmayacak şeyler hakkında kendine eziyet etmeyi bırakması gerektiğini biliyordu ama onun kalbinden hiç çıkmayacağından şüpheliydi. Birlikte geçirdikleri birkaç gün çok yoğun geçmişti. Onu Houston'daki yatağından sürüklediğinde aşık olacağını hiç düşünmemişti. Geçen haftanın bazı bölümleri üzücü, hatta korkunçtu. Ama diğer taraftan daha güçlü ve kim olduğundan her zamankinden daha emin bir şekilde çıkmıştı. Callie gibi, o da

Bu gelişigüzel arkadaş ve akraba grubunu kendisininmiş gibi benimsedi. O adama asla sahip olamayabilirdi ama bir daha yalnız kalmayacaktı. Bunda bir rahatlık vardı.

Tara ayağa kalkıp Logan'a doğru bir bakış atarak, "Hava resepsiyon için mükemmel," dedi. "Düğün için Nisan ayını beklemeliydik. Ağustos berbattı."

"Zaten liseden beri bekliyordum, Cherry. Bir dokuz ay daha bekleyecek değildim," diye espri yaptı.

Tara güldü. "Beş dakika bile beklemedin."

"Hey, ben Hunter'dan daha sabırlıydım. O beş dakikadan fazla beklemedi, kelimenin tam anlamıyla."

Sıradan çıkıp kapılara yöneldiklerinde Hunter biraz kızardı. "İstediğim kadını gördüm ve peşinden gittim. Neden hayatımızın geri kalanına başlamayı erteleyelim ki?"

"Ben ayılana kadar bekleyebilirdin," diye araya girdi Kata.

Şimdi Bailey bu hikayeyi *gerçekten* duymak istiyordu.

"Ve sana kaçman için bir şans vereyim mi? Asla." Sırıttı.

Kata tekrar karnını okşadı. "İstediğini aldın. Artık hiçbir yere gitmiyorum gibi görünüyor."

"Eğer yardım edebilirim, hayır."

Şapelden çıktılar ve kabul sırasına girdiler. Küçük bir tören olduğu için uzun sürmedi ama resepsiyon için bahçeye akın eden bir insan kalabalığı vardı.

Sean önce ona sarıldı. "Bailey! Gelebildiğine sevindim. İyi hissediyor musun?"

"Güzeldi. Çok güzel bir törendi. Bunu kaçırmazdım. Beni de dahil ettiğiniz için teşekkür ederim."

Callie neredeyse yeni kocasının yanından uzanıp Bailey'i kucaklayacak ve kendine çekecekti. Bailey de yeni arkadaşının sevincine çok sevinerek ona sarıldı.

"Büyüleyici görünüyorsun," diye mırıldandı.

Güzel esmerin gülümsemesi daha da genişledi, mavi gözleri derin bir huzurla parlıyordu. "Sen bu kadar mutluyken her şey çok kolay. Ben de senin için aynısını umuyorum, bebeğim."

Bailey'nin yüz ifadesi pişmanlıkla doldu. "Belki bir gün."
"Joaquin'in seni sevdiğine gerçekten inanıyorum. Sean ikna oldu,

Sen de. Vazgeçme, tamam mı?"

Bailey konuyu değiştirerek, "Bugün senin düğün günün," diye hatırlattı ona. "Benim için endişelenme! Sen sadece hayatının geri kalanının tadını çıkar."

Callie, "Salı günkü seçmelerden sonra bana mesaj at ve nasıl geçtiğini haber ver," dedi. "Söz mü?"

"Balayınızı bölmek istemem."

"Eğer meşgulsek, metni daha sonra okurum. *Bunu* yapamayız.

iki hafta boyunca." Callie kızardı.

"Bahse var mısınız?" Thorpe, Bailey'nin elini tuttu ve onu sıranın yukarısına, kendi kucağına taşıdı.

Callie kıkırdadı. "İkiniz de iflah olmazsınız." Sean eğildi. "Doyumsuz demek istiyorsun."

"O da var." Thorpe başını salladı.

İkili yumruk tokuşturdu, ardından geline sanki dünyalar onlarınmış gibi baktı.

Bailey Callie'yi bir kez daha kıskandı ama kendini gülümsemeye ve Thorpe'a bakmaya zorladı. "Tebrikler."

Ona sarıldı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sonra kaşlarını çatı. "Üzgün görünüyorsun. Kendini yalnız mı hissediyorsun?"

Yutkundu. Thorpe neden şimdi sorsun ki? Bu bağlılık gününün tadını çıkarıyor olması gerekiyordu. Ayrıca, onun eğlendiğini de biliyor olmalıydı. Yüzünden okunuyordu.

"Evet, ama hayatıma devam etmeye kararlıyım." Joaquin şeytanlarıyla yüzleşmeye ve kalbinde ne hissediyorsa onu kucaklamaya hazır değilse, onu zorlayamazdı.

"Harika şeylerle dolu bir geleceği hak ediyorsun. Gelecek haftaki seçmelerde başarılı olacağını biliyorum."

Parmaklar çapraz. Çok çalışmıştı. Blane onun ilerlemesinden ve sonunda dansıyla duygularını ifade edebilmesinden çok heyecanlanmıştı. Bailey ilk kez kendini tamamen kendinde ve özgür hissediyordu. Evet, üzgündü ama geçmişle barış içindeydi.

"Teşekkür ederim."

"Gülümsediğini ve ciddi olduğunu görmek isterim. Bunu isteyecek başka birini de tanıyorum." Thorpe muhteşem bir İtalyan fiskiyesinin yanından geçerek bahçelerin kenarındaki, çiçek açmış begonvillerle çevrili bir kapıyı işaret etti.

Joaquin koyu gri takım elbisesi içinde durmuş, sanki gezegendeki tek insan oymuş gibi ona bakıyordu.

Bailey'nin kalbi tekledi, atladı. Nefes nefese kaldı. O neden buradaydı? Sadece düşün için. Onu görmek istemezse, elde etmek için çok çalıştığı bu küçük zihinsel Zen alanını yok edeceğinden endişeliydi.

Bakışlarını Joaquin'den ayırdı ve Thorpe'a doğru araştıran bir ifade gönderdi. "Neden?"

"Dün gece beni aradı. Onu dinle, tamam mı?"

Callie onun koluna bir el koydu. "Erkekler inatçıdır." Thorpe'a anlamlı bir bakış gönderdi. "Bazen sabırlı ve bağışlayıcı olmanız gerekir."

Bailey içinde böyle bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Muhtemelen direnmeli, gururunu korumalıydı ama Joaquin'i görmeyi o kadar çok istiyordu ki. Bu yüzden başını salladı.

Thorpe sırtına hafifçe vurarak onu yoluna devam ettirdi. Bir ayağını diğerinin önüne atarken, neredeyse şaşkınlık içinde, Joaquin'den başka bakacak yeri yoktu. Yine de kalbi doğru düzgün atmıyor ve bahçede parmak uçlarında ilerlerken midesi endişeyle düğümleniyordu.

Ona doğru hızla ilerledi ve birkaç uzun adımda ona ulaştı. "Çok güzel görünüyorsun."

Callie bu sabah ona bir elbise ödünç verecek kadar nazikti. Hâlâ Houston'a gidip evini temizlememiş ya da eşyalarından geriye kalanları geri almamıştı. Bunu seçmelerden sonra yapacak ve oradan nereye gideceğine karar verecekti. Şu anda, yeni evlat edindiği ailesinin yakınında olabileceği bir yere taşınmayı düşünüyordu.

"Teşekkürler." Bailey başka ne diyeceğini bilmiyordu. Belli ki Iowa'dan dönmüş. Ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

ona söylemek için. Muhtemelen bu kadar hevesli olmamalıydı ama çaresizce bilmek istiyordu.

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu. "Bunu hak etmediğimi biliyorum ama en azından sana bir özür borçluyum."

Bailey gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Kalp kırıklığını açığa vurmak istemiyordu. Bunu yaparsa kendisiyle yaşayabileceğinden emin değildi... ama gözyaşlarını tutmak için de mücadele ediyordu.

"Neden gittiğini biliyorum." Kahretsin, sesi titriyordu. "Daha fazla bir şey söylemene gerek yok. İhtiyacın olmayan endişelere sebep oldum ve-"

"Seni kaybetme korkum beni ruhuma kadar soydu. Seni nasıl hak edebileceğimi ya da seni sevdiğimi nasıl gösterebileceğimi düşünmeye başlamıştım bile. Seni kaybetmeye hazır değildim Bailey, özellikle de tüm bunlar benim hatamken."

Gözlerini kırıştırtarak adama baktı.

"I . . ." Onu seviyor muydu? Az önce bunu mu söylemişti?

Düşünceleri hızlandı. Yutkundu, sonra ağzını açtı ve tekrar denedi. "Bu senin hatan değildi. Sen elinden geleni yaptın."

Joaquin başını salladı. "McKeevy'yi otoparkta vurmalıydım. Sana bir kez bile dokunmasını engellemek için hayatımı ortaya koymalıydım."

Joaquin'in suçluluk duygusuna ne ihtiyacı vardı ne de bunu istiyordu. Eğer onu buraya getiren şey buysa, şimdi onu affeder ve yoluna gönderirdi. "Ben iyiyim."

"Başka kabus var mı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde hayır. Yalnız kalmaktan korktuğum bazı panik anlarım oldu, özellikle de geceleri. Bana bunun normal olduğu söylendi. Bir köpek almayı düşünüyorum." Bu da nereden çıkmıştı? Harika, şimdi de saçmalamaya başlamıştı. "Çocukken başıma gelenler hakkında bir terapistle konuşacağım, böylece her şeyin üstesinden gelebilirim. Ama benim için endişelenmene gerek yok."

Kaşlarını sertçe çattı, ela gözleri gizemli bir şekilde nemli görünüyordu. "Senin için her zaman endişeleneceğim, ne

olursa olsun

bugün olur. Ama bana bir şans daha verirsen, burada kalır ve her gün seninle ilgilenirim. Seni bir daha asla ama asla terk etmeyeceğim."

Ellerini tuttu ve dokunuşunun şokunu kalbine kadar hissetti - acı tatlı bir eve dönüş. Bailey dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

"Özür dilerim. Seni özledim. Seni seviyorum." Göğsü çöktü ve sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi görünüyordu. "Seni sonsuza dek istiyorum."

Bailey'nin kollarına atlamamak ve kendisinin de onu sevdiğini itiraf etmemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Ama onun nasıl hissettiğini anlamak zorundaydı. "Bu o kadar basit değil, Joaquin. Sen de dahil olmak üzere sevdiğim herkes tarafından terk edildim."

Gözlerini kapattı. "Tanrım, o günü geri alabilseydim, alırdım bebeğim. Bir kalp atışında. Seni sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğümde çıldırmıştım."

"Biliyorum. Tıpkı beni terk ettiğinde beni incitmek istemediğini bildiğim gibi. Ama yaptın." İç çekti. "Ben bir insanım. Yarın ölebilirim. Bu konuda hiçbir şey yapamam. Olası bir acı ve kayıp karşısında her bunaldığında kaçıp kaçmayacağını merak ederek yaşayamam."

Başını salladı, ısrarcı ve kararlı görünüyordu. "Seninle geçirebileceğim her anı istiyorum, kader ikimizden birinin son nefesini verme zamanının geldiğine karar verene kadar - bu ister yarın ister yüz yıl sonra olsun. Ama seni ne kadar çok sevdiğimi söylemeden bir saniye daha yaşayamam. Beni reddedebileceğini biliyorum ve bunu hak etmiş olacağım. Ama en azından korkumla yüzleştiğimi ve sana karşı yüzde yüz dürüst olduğumu biliyorum."

Tanrım, sesi farklı bir adam gibi geliyordu. Bailey yüzünün tanıdık, erkeksi açılarını taradı ve oradaki kararlılığa hayret etti. "Ne değişti?"

"Sen," dedi sanki gerçek apaçık ortadaymış gibi. "Yarını istememi sağlıyorsun. Beni iyi ya da kötü, gelecek her şeyle yüzleşmeye hazır hale getiriyorsun." Onu daha yakına çekti ve Bailey karşı koymadı. "Bilmeni isterim ki ... Annemle konuştum."

Yine aramız iyi. Bu sabah Kata ve Mari'yi aradım. Özür diledim. Ailemi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Başsağlığı dilemek için Nate'in ailesine bile ulaştım. Sanırım buna ihtiyaçları vardı."

"Bu harika." Bailey gerçekten ciddiye. Joaquin için bunlar *büyük* adımlardı. Belki de gerçekten ciddiye.

"Caleb bana bir iş verdi. Hunter, Logan ve ben onun işini devralmak. Üçümüz dün gece konuşarak, plan yaparak çok zaman geçirdik. Tekrar ait olmayı dört gözle bekliyorum. Ama sen yanımdayken hayat çok daha güzel olurdu."

"Joaquin. . ." Bailey'nin gözyaşları taşı. Buna nasıl karşı koyabilirdi ki?

"Beni affedebilir misin?"

Onunla onu terk eden neredeyse herkes arasında temel bir fark vardı: Çoğu onun duygularını pek düşünmeden gitmişti. Joaquin onu kendi dünyasına çekmek için aralarındaki uçuruma elini uzatıyordu. Onu terk etmeyi planlamamıştı ama onu hayatına geri çekmek için bir plan yapmıştı. Bu ona dokundu.

"Evet."

"Oh, Tanrı'ya şükür." Onu kendine doğru çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bailey Benson, evlen benimle. Lütfen beni mutsuzluğumdan kurtar, ihtiyacım olduğunda bana yerimi göster ve beni kalbine al, tıpkı senin benim kalbimde olduğun gibi. Yemin ederim, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Denese bile daha içten olamazdı. Ondan yayılan ihtiyaç kabarması onu alt üst etti. Ve onu o kadar çok seviyordu ki canı yanıyordu.

Sevinçten gözleri bir kez daha yaşardı. "Evet!"

Joaquin ona neşe ve hayat dolu bir şekilde gülümsedi ve elini cebine atıp parmağına muhteşem bir elmas tektaş takarken rahatladı. Göz kırpan mücevhere baktı, sonra tekrar yeni nişanlısına döndü. Adam o kadar net bir şekilde

birlikte geleceklerini kucaklıyorlardı. Aralarında sevinç rüzgârları esiyordu. Daha fazla heyecanlanamazdı.

Yeni bağlarını hızla talepkâr hale gelen bir öpücükle mühürlerken, Bailey ona karşı ısındı ve etrafındaki düğün konukları alkışlarken eridi. Aynı anda hem güldü hem de ağladı, sanki sonunda ailesini bulmuş gibi hissediyordu.

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI SHAYLA BLACK'IN BİR
SONRAKİ WICKED LOVERS ROMANINI KAÇIRMAYIN

Wicked for You

Onu tehlikeli bir fidyecinin elinden kurtardığından beri Mystery Mullins, Axel Dillon'ı istiyordu. Onu Hollywood'daki babasına ve magazin hayatına geri döndürdüğünde minnettar oldu ... ve biraz da aşık oldu. Mystery, asker on dokuz yaşında çok genç olduğu için onu nazikçe geri çevirdikten sonra bile Axel'in gitmesine izin vermeye hazır değildi.

Şimdi, altı yıl sonra, Mystery büyümüştür, gelişen bir kariyeri ve dolu dolu bir hayatı vardır ama hâlâ Axel'e takılıp kalmıştır. Kılık değiştirerek ona bir barda evlenme teklif eder ve birlikte geçirdikleri gece en çılgın hayallerinin ötesindedir. Mystery uzaklaşmak için kendini zorlar; ancak geçmişi peşini bırakmadığında çarşaflar daha yeni soğumuştur.

Axel, Mystery'nin sandığı gibi bir yabancı olmadığını anladığında hem öfkelenir hem de ilgisini çeker. Ancak Mystery'nin tehlikede olduğu anlaşıldığında, onun koruyucusu -ve yeniden sevgilisi- olmakta tereddüt etmez. İkili, birinin uğruna öldürmeye hazır olduğu bir sırrı ortaya çıkarırken Axel, bir katil onu sonsuza dek susturmadan önce Mystery'nin kalbini ele geçirmeye kararlıdır.

BERKLEY BOOKS 'TAN ÇOK YAKINDA

Sevgili okuyucu,

Entrika. Dram. Tutku. Tehlike. Sırlar. Lexi Blake ve benim için bunlar sayfaları çeviren bir kitabın malzemeleridir. Bir gece, bir şişe şarap içerken (ki işbirliğimizin çoğu böyle başlar) düşündük ... ya olursa? Ya tüm bu unsurları içeren bir seri yazsaydık? Seksi bir romantizmle başladık, sonra siyaset, zenginlik, heyecanlı aksiyon ve sürprizlerle birlikte tırnak yedirten riskler ekledik. Böylece yeni serimiz Mükemmel Beyefendiler doğdu.

Şok edici bir cinayeti çözmek ve dostluklarının temellerini sarsacak uzun süredir gömülü bir skandalı ortaya çıkarmak için yanlarında duran bir grup erkek kardeş ve güçlü kadınları tanıtmaktan heyecan duyuyoruz

-Ve Amerika. Her kitap yeni bir çiftle göz kamaştırıcı bir şehirde geçecek, ancak arkadaşlar değer verdikleri her şeyi yok etmeye ayarlanmış bir suç gücüyle yüzleşirken tanıdığınız ve sevdiğiniz karakterleri geri getirecek. Berkley Books'tan 7 Temmuz 2015'te çıkacak olan serinin ilk kitabı Scandal Never Sleeps'e göz atmak için sayfayı çevirin. Mükemmel Beyefendileri seveceğinizi umuyoruz. Her zaman mutlu okumalar!

Shayla ve Lexi

EVERLY Parker gösterişli barda etrafına bakındı ve .
yer. Bu değildi. onu Kalabalık, Hatta
Yine de Bu insanlardan bazılarıyla çalıştı. Çok fazla
bar müdavimi değildi. Saate bakıp akşam beşi beklemezdi,
böylece en sevdiği barın yolunu tutabilirdi. Hayır, o uzun
saatler çalışıp eve gidip iyi bir kitap ve sıcak bir banyo yapan
türden bir kızdı. Ama bu gece başka biri olmak istiyordu -
bir saat önce akıl hocasını ve arkadaşını gömmemiş ve şu
anda hem işini hem de başının üzerindeki çatıyı kaybetme
ihtimaliyle karşı karşıya olmayan biri.

"Hey, o içkiyi bütün gece içmeye devam mı edeceksin?"
Scott ona doğru eğildi ve göz kırptı. Üçüncü margaritasını
içiyordu. "Çünkü bence birkaç kadeh şarap içmeli ve benim
kanat kadının olmalısın. Muhasebeden Harry burada ve
yemin ederim yakında o iri yarı adamlar çıkmazsam
öleceğim. İş yerinde gerçekten güzel olan tek çocuk o. O
benim olmalı."

Everly gülümsedi. Geçen yıl Crawford'a başladıktan
sonra, oryantasyon sırasında Scott'la tanışmıştı.
Başlangıçta, onun şakacı doğasını bir kandırmaca sanmıştı.
Ama Scott kısa bir süre sonra onunla kahve içmek için onu
kandırmış ve yanlış bir izlenim bıraktığı için özür
dilemişti. Erkek arkadaşıyla zorlu bir ayrılık yaşadığı için
kendinde olmadığını itiraf etmişti. Scott bazen mutlu ve
neşeli yüzünü kullanarak

kasvetli ruh halleri. Sonunda onun kayıp aşkından vazgeçtiğini ve ateşli bir adamla flört havuzuna ayak bastığını görmek onu heyecanlandırdı.

Dürüst olmak gerekirse, Everly gerçek aşka inandığından emin değildi. Cazibe ve şefkat, evet. Ama aşk? Babası bu kavram yüzünden yanmıştı. Karısının onu terk etmesinin derin acısını mezara kadar taşımıştı. Annesi her zaman çok uzak görünmüştü, sanki onları terk ettiği ana kadar hayatını başka bir şeyin özlemiyle geçirmişti. "Scott, bir kanat kadınının ne yapacağını bile bilmiyorum."

Arkasına yaslandı ve bir süre düşündü. "Önce oraya gidip benden bahsetmen gerekecek. Ona ne kadar mükemmel olduğumu, ne kadar harika bir adam olduğumu söyle, sonra da ona bir sakso çek ki, ben de onunla hınzırca sevişebileyim."

Gözlerini devirdi. Bazen Scott'ın hayal gücü çok geniş oluyordu. "Elbette. Hemen ilgileneceğim."

"Denedim," dedi uzun bir iç çekişle, bakışları odanın arka tarafına doğru kaydı.

Everly'nin bakışları onu takip etti. Smokinin kadın versiyonunu giymiş bir garson, sıradan bir takım elbise ve havacı gözlükleri giymiş iri yarı siyah bir adamın önünden peynir tabağı gibi görünen bir şey taşıyordu. Adam, Everly'nin sadece VIP bölümü olduğunu tahmin edebileceği bir yere açılan bir kapıyı koruyordu.

"Gördün mü? Bir söylenti duydum," diye fısıldadı Scott onun kulağına. "Sen banyodayken, işlemlerden Marty uğradı ve bana çok çılgın bir hikâye anlattı."

"Onu dinlememelisin. Korkunç bir dedikoducu."

"Haberini istiyor musun, istemiyor musun?"

Bundan sonraki büyük haberin "Harika Kız Nazik İşveren Öldükten Sonra Kovuldu" olmasından korkuyordu. Bir kuyruklu yıldız gibi yükselmişti ve şimdi büyük bir gümbürtüyle yere çakılacaktı. Yeni patron geldiğinde ve güvenlik şefinin Maddox Crawford dışında herkesin bu işin altından kalkamayacağını düşündüğü, pozisyonu için fazla genç bir hacker olduğunu öğrendiğinde ne yapacağından emin değildi.

Maddox bu ılgın Şirket dünyasında onun Őampiyonu, akıl hocası olmuştu. Aynı zamanda Şaşırtıcı bir arkadaŐtı.

İlk başta, onun ölümüyle yıkılmıŐtı. Ama Şimdi, neredeyse bir hafta sonra, beyni fazla mesai yapmaya başlamıştı ve kimsenin cevaplamak istemediği türden soruları vardı.

Maddox Crawford deneyimli bir pilottu.  l m  gerçekten bir kaza mıydı?

Dün gece aldığı o gizemli, açıklanamaz e-postaya göre öyle değildi.

"Tabii. Bu kadar önemli olan ne?" Everly kendi tavsiyesini dikkate almamaya karar verdi. Aklını dertlerinden uzaklaŐtıracak her türlü dedikoduyu dinleyecekti. Yarının getireceği her türlü sa malıkla yüzleŐmeden önce iyi bir geceye ihtiyaçı vardı.

SipariŐ ettiği Sauvignon Blanc'dan sağlıklı bir yudum aldı. Scott haklıydı.  eki  kafasına inmeden önce biraz yaŐaması gerekiyordu. EĞer işler tahmin ettiği gibi giderse, gelecek ay kutu Şarap alabilecek kadar Şanslı olacaktı.

"Büyük Crawford'un ne kadar güçlü dostları olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Herkesin yaptĐı gibi dedikodu pa avralarını takip etmiyordu. Aslında, bu saçmalıklardan bilerek kaçınırdı. Kendisinin de bir sürü sorunu varken neden ünlülerin sorunlarına takılısındı ki? Ayrıca, Maddox gibi insanlar söz konusu olduğunda, magazin gazetelerini gerçeklerden çok kurgular dolduruyordu. İyi bir hik ye istiyorlardı ve gerçek hayat çok sıkıcı olma eğilimindeydi. Onun tanıdığı Maddox çok çalışıyordu; günde on ve on bir saat, çoğu zaman haftanın altı günü.  alıŐanlarını  nemserdi. Bahse girerim kimse bu konuda haber yapmamıŐtır. " ok fazla insan tanıyordu. Onun pozisyonundaki adamlar genellikle öyle yapar."

"Ayrıca çok *güçlü birini* tanıyordu," diye fısıldadı Scott.

Adamın ne ima ettiğinden emin değildi. "Bundan şüphem yok. Çok yüksek bir mevkideydi Scott. Kilit oyuncularını tanıması o kadar da şaşırtıcı değil."

Scott oflayıp pufladı, hayal kırıklığı her halinden belliydi. "Lanet olsun, kimden bahsettiğimi bilmiyor musun? Zachary Hayes, Amerika Birleşik Devletleri'nin kırk beşinci başkanı, Beyaz Saray'a gelmiş geçmiş en seksi adam. Söylentilere göre gençken arkadaşmışlar. Başkanın duygusal bir adam olduğunu duydum. Sanırım Crawford'un cenazesine katıldı ve hatta şu anda bu barda bir yerlerde."

Maddox bir keresinde ona şimdiki başkanla aynı hazırlık okuluna gittiğini ve eskiden çok yakın olduklarını söylemişti. İkisi, kendilerine Mükemmel Beyefendiler adını veren küçük bir arkadaş grubunun parçasıydı. Aralarındaki şamata söylentileri efsanelere konu olmuş ve Hayes'e karşı yürütülen bazı seçim öncesi kampanyalarda gündeme gelmişti. Everly bu ismi ironik olsun diye mi taktıklarından emin değildi, ama Maddox'un şöhretine bakılırsa öyle olduğundan şüpheleniyordu.

Bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Evet, Birleşik Devletler Başkanı burada. Çok eminim."

Scott dikkatle VIP odasına doğru baktı. "Buralarda dolaşan siyah takım elbiseli adamların şaşırtıcı sayısını gördün mü?"

"Scott, bu bir cenaze töreni. Bu bardaki insanların çoğu cenazeden geldi. Koyu renk takım elbise giymelerine gerçekten şaşırdın mı?"

"Peki ya güneş gözlüğü?" Scott karşılık verdi. "Çılgın, korkutucu federaller dışında alacakaranlıkta kalabalık bir barda güneş gözlüğü takan kaç kişi tanıyorsun?"

Döndü ve arka odanın girişinde duran aşırı iri yarı iki adamı gördü. Bir kadın onlara doğru tökezlediğinde, nazikçe ama sertçe onu geri çevirdiler. Everly'nin gözüne bir metal ilişti. Belki de Scott bir şeylerin peşindeydi. "Vay anasını. Az önce bir SIG SAUER gördüm."

Scott'ın kaşları kalktı. "Sig kim?"

Belli ki Scott ateşli silahlar etrafında büyümemişti. "Bu Gizli Servis'in kullandığı bir silah. Biliyorum çünkü babam bir polisti ve tam bir silah delisiydi. Neredeyse yürümeye başlamadan önce nasıl ateş edileceğini biliyordum. Bu adam gerçekten Gizli Servis'ten mi bilmiyorum ama o da benzer bir silah taşıyor."

Scott, yukarıda bahsi geçen siyah takım elbiseli, havacı kıyafetli korumalar tarafından korunan kapıya baktı. "Düşünsenize, tüm başkomutanların en ateşlisi şu anda o odada oturmuş, boktan tekilasını yudumluyor olabilir."

"Bir şekilde ona iyi mal vereceklerini düşünüyorum. Ve muhtemelen o değil. Büyük ihtimalle Mad'in tanıdığı gösterişli bir CEO ya da tröst fonu playboyudur. Elbette, Başkan daha güvenli bir yere giderdi. Ayrıca, burada olsaydı basın her yerde olurdu."

Scott, Everly'nin bilgeliğini görmüş ama yine de kendi teorisini daha çok beğenmiş gibi omuz silkti.

Sıritarak, Crawford Industries'den başka kimlerin Mad'e sıvı saygılarını sunmaya geldiğini görmek için odayı gözden geçirdi ve Tavia'nın kendisine doğru geldiğini fark etti. Göz kamaştırıcı, cilalı yönetici, standart profesyonel gülümsemesini takınarak onlara doğru koştu.

"Seni burada görmek güzel, canım. Törenden sonra Brooklyn'e döneceğini sanıyordum." Yukarı Doğu Yakası'nda büyümüş pek çok kişi gibi o da *Brooklyn* kelimesini sanki bulaşmasını istemediği bir virüsmüş gibi söylüyordu. Bu zavallı kandırılmış insanlar, şehrin sadece Midtown ve Harlem arasında var olduğunu ve adanın geri kalanında yürüyerek tasarım ayakkabılarını kirletmeyeceklerini düşünüyorlardı. Ama diğer her açıdan Tavia biraz sinirli olsa da cana yakın olduğunu kanıtlamıştı. Kadın hiçbir şey için yerinde duramazdı.

"Scott beni bir süre kalmaya ikna etti." Fazla bir şey gerekmemişti. Çatı katı son beş gündür çok sessizdi. Scott'ın

sessizlik dayanılmaz hale gelmişti. Patronunun dostluğuna ne kadar bağımlı hale geldiğini fark etmemişti.

Son birkaç aydır, konuşacakları bir projeyle aniden ve davetsiz olarak kapısında belirliyordu. Saatlerce çene çalıp yemek yiyorlardı. İlk başta, çapkın bir patronu savuşturmak zorunda kalacağından endişelenmişti ama adam aslında şaşırtıcı derecede tatlıydı. Hatta nazikti. Ona derin bir ilgi duymuştu ama bir sevgili olarak değil. Her nasılsa, sanki onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi rahat bir arkadaşlığın içine düşmüşlerdi. Aralarında tek bir kıvılcım bile yoktu.

Onu çok özleyecekti. Onu bir daha göremeyecek olmanın verdiği acı kesinlikle canını yakıyordu. Everly şarabından bir yudum aldı ve yine başka biri ve başka bir yerde olmayı diledi. Kaçış şu anda kulağa harika geliyordu.

Tavia Prada kama ayakkabısını yere vurdu. Ayakkabılar birkaç yıllık olabilirdi ama hâlâ şık ve klas görünüyorlardı. "Hey, içeriden küçük bir bilgi aktarmak istedim. Crawford'un avukatı yarın vasiyetini yerine getirecek kişiyle görüşecek, yani yakında şirketin geleceğiyle ilgili bazı haberler alacağız gibi görünüyor."

Scott biraz yeşile döndü. "Böylece işten çıkarmalar hızlı bir şekilde gerçekleşebilir. Tanrım, başka bir iş aramak istemiyorum. Bunu bulmak sonsuza kadar sürdü. Ve çok fazla potansiyeli var."

Tavia başını salladı, solgun saçları omuzlarına döküldü. "Dizginleri yeni biri ele aldığında her zaman bir sarsıntı olur, ama yönetici geliştirme programında iyi olursun. Genellikle en tepedeki oyuncular çıkarılırlar. Yeni adam kendi liderlik ekibini getirmek ister çünkü onlara güvenebileceğinden emindir. Bu aynı zamanda patronun kim olduğunu herkese göstermeye yarar. Eğer biri kovulacaksa, bu ben ve Everly oluruz."

Scott gözlerini devirdi. "Herhangi birimiz olabiliriz. Ben tam olarak bir işçi değilim, çok teşekkür ederim, sadece program bitene kadar tüm departmanlar arasında rotasyon yapıyorum."

Elbette Tavia bunu biliyordu. Üç margarita ve bir cenaze Scott'ı huysuz ve asık suratlı yapmıştı.

"Bu da senin değerli olacağın anlamına geliyor, Scott," diye arkadaşına güvence verdi Everly. "Başlıca departmanların çoğunda altı ay geçirdiğin için Crawford'un her bölümü hakkında bir şeyler biliyorsun. İyi olacaksın."

"Kesinlikle," diye kabul etti Tavia. "Ama kovulmadan önce, yeni patronun vakfın çalışmalarının önemini anladığından emin olmalıyım. Bu mükemmel bir halkla ilişkiler ve Crawford Industries'in şu anda buna ihtiyacı olduğunu hepimiz biliyoruz. Tüm bu kargaşa yüzünden hisselerimiz önemli ölçüde düştü. Yeni patronun yıllık bağış toplantısından iki hafta önce beni kovmanın kötü görüneceğini düşüneceğini umuyorum. Eğer beni o zamana kadar tutarsa, görevi devralacak kişiyi Maddox'un bana ödediği paraya değdiğime ikna etmek için biraz zamanım olacak."

Bağış toplama etkinliği Crawford'da yılın en önemli sosyal etkinliğiydi. İki hafta yeni bir patronu etkilemek için uzun bir süre gibi görünmüyordu ama Tavia haklıydı. Crawford Industries'in Uluslararası Kadın ve Kız Çocukları Eğitim Vakfı'na verdiği destek gerçek bir halkla ilişkiler cevheriydi. Maddox gibi bir playboyun üçüncü dünya ülkelerindeki kadınların eğitimi için cömertçe bağışta bulunması ona çok iyi bir basın ve iyi niyet kazandırmıştı.

Peki Maddox neden bu yıl galaya gitmeyeceğini ona özel olarak söylemişti? Everly kaşlarını çattı. Siber güvenlik sistemlerini güçlendirme planlarını gözden geçirdikleri bir akşam yemeğinde bunu gelişigüzel bir şekilde söylemişti. Karmaşık olduğunu söylemekten başka bir açıklama yapmamıştı. Yine de Maddox Crawford'la her şey karmaşıktı.

Onunla zaman geçirmişti ama sırları konusunda ona güvenmemişti. Kız da bunu anlamıştı - ta ki uçağı düşene ve o gizemli e-maili alana kadar.

Ölümünden önce Everly onun bir şeyler sakladığından şüphelenmişti. Artık bundan neredeyse emindi. Diledi ki

daha fazla soru sorar ve daha fazla bastırırdı, çünkü şimdi cevaplara ihtiyacı vardı.

Ama bu gece onun tüm gizemlerini çözemeyecekti. Yarından itibaren Maddox'un neyin peşinde olduğunu anlamak ve yeni bir iş bulmak için muhtemelen çok zamanı olacaktı. Bu gece sadece gece boyunca uyuyabilecek kadar sarhoş olmak istiyordu.

Bir beyaz şarap bunu başaramazdı.

"Hemen döneceğim." Ayağa kalktı ve mekânı taradı. Bar tıka basa doluydu ve umutsuzca yetersiz personel varmış gibi görünüyordu. Garsonun yakın zamanda geri dönmesi pek mümkün görünmüyordu.

Everly arka odaya girip çıkan birkaç iyi giyimli garsonu fark etmekten kendini alamadı ama kimseye yardım etmek için durmadılar. Eğer bir içki daha istiyorsa, kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Everly iş arkadaşlarının masalarının yanından geçti. Durdu ve bazılarına merhaba dedi, ama geri kalanların spekülatif bakışlarına zar zor dayanabildi. Ne düşündüklerini biliyordu. Aptal değildi. Şirket çok uluslu büyük bir holding olmasına rağmen, Crawford Industries'in şirket ofisi hâlâ küçük bir kasaba gibi işliyordu. Dedikodu boldu. Patron kadar dedikodusunu yapmaktan hoşlandıkları kimse yoktu.

İşe alındığı andan itibaren ona bağlanmıştı. İşteki ilk gününde ona etrafı bizzat gezdirmiş ve Crawford'un metresi olduğuna dair dedikodulara yol açmıştı. İşe başladıktan sadece altı ay sonra onu güvenlik müdürlüğüne getirdiğinde, çene çalmalar amansız bir hal almıştı. Bu durum işini zorlaştırsa da Everly başını öne eğmiş ve çalışmıştı. Bir şirket casusunu durdurmuş ve FBI'ın Crawford iştiraklerini kimlik avı için kullanan bir şebekenin izini sürmesine yardım etmişti. Yine de, kendini ne kadar etkili bir şekilde kanıtlamış olursa olsun, çalışanlar hâlâ onun uyuyarak zirveye çıktığını düşünüyorlardı.

Everly iç çekti. Bu bir şakaydı. Bir yıldan uzun bir süredir kimseyle yatmamıştı ve bu uzun kuraklık dönemi yakın zamanda sona erecek gibi de görünmüyordu. En azından magazin gazeteleri Maddox'la yaşadığı ateşli ilişkinin dedikodularını basmamıştı. Bu küçük mucize için minnettar olmalıydı.

Dirsekleyerek ve iterek kalabalık bara doğru ilerledi ve barmenin dikkatini çekmeye çalıştı. Ne yazık ki sadece iki kişinin çalıştığını gördü.

Biri ona doğru yönelirken elini uzattı. "Bir içki alabilir miyim?"

Onun yanından geçip gitti ama barın sonundaki iki sarışın için durdu. Zayıf ve muhteşemdiler. Onun hayat hikâyesi. Her zaman kısa boylu ve modanın gerektirdiğinden biraz daha tombul olmuştu. Kahretsin, bu onun da sıska kızlar kadar içkiye ihtiyacı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Barmen döndü ve tekrar ona doğru yöneldi.

"Bir kadeh şarap istiyorum, lütfen."

Hiçbir şey. İnanamayacağı bir "hey, bir dakika içinde seninle olacağım" bile demedi. Sadece barın diğer ucuna doğru yürüdü ve Cosmopolitan'a benzeyen bir şeyler hazırlamaya başladı. Kadın barmen, ilkinden bile daha umursamaz bir tavırla yanından geçti.

Erkek tekrar yürüdü ve içkileri barın sonundaki iki süper modele teslim etti. Bu sefer kadın hazırды. Eğildi, çünkü belki de adam ilk iki seferde onu duymamıştı.

"Merhaba, bir bardak ... alabilir miyim? "

Tekrar kadının yanından geçmeye başladı ama iri bir el hızla yanından geçip barın üzerine uzandı ve onu olduğu yerde durdurdu. "Sanırım hanımefendinin bir içkiye ihtiyacı var. Ona şimdi yardım ederseniz çok memnun olurum."

Bu, hayatında duyduğu en derin, en seksi sestiydi. Gerçekten erkeksi görünen bir ele bağlıydı.

Barmenin gözleri büyüdü. "Elbette, efendim." Sonunda dikkatini kadına çevirdi. "Size ne ikram edebilirim hanımefendi?"

Şu anda Everly şarapla ilgilenmiyordu.

Omzunun üzerinden kurtarıcısına baktı. Adamın seksiliği sesiyle de bitmiyordu. Belli belirsiz, kendisi kalabalığın arasından ite kaka geçmek zorunda kalırken, insan yığınının onun için ayrılmış gibi görüldüğünü fark etti. Adam tek başına duruyordu ama ona gereğinden fazla yakındı. Uzun boylu, iri yapılı, kırpılmış altın sarısı saçları ve hayatında gördüğü en mavi gözleriyle iyilik meleği ona biraz gülümseyerek baktı. Karnı düğümlendi.

"Ne tür bir şarap istediğinizi bilmesi gerekiyor. Dur tahmin edeyim." Ona düşünceli bir bakış attı. "Tatlı bir kırmızı mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sauvignon Blanc. Beyaz şarabın tadını tercih ederim. Kırmızı reflüme iyi gelmiyor."

Aferin, Everly. Şimdiye kadar tanıştığı en seksi adama süper seksi bir cevaptı bu. Tabii ki sindirim sorunlarını bilmek istiyordu.

"Bunu istemeyiz." Sesinde bir parça eğlence gizliydi. "Hanımefendi bir Sauvignon Blanc alacak, ben de bir Scotch alacağım. Glenlivet 50'lik."

Barmen hemen işe koyuldu.

"Teşekkürler." Yüzünün kızardığını hissetti. Muhtemelen ona aptal bir kız öğrenci gibi görünmüştü ve sadece ağzının sulanmamış olmasını umabilirdi. Onu daha önce hiç görmemişti ama VIP odasında oturduğuna bahse girebilirdi. Belki de bir aktördü. Ekranda olmak için yeterince iyi görünüyordu. "Beni duymasını sağlayamadım."

Bay Muhteşem'in dudakları bara yaslanırken yukarı kıvrıldı. "Sorunun kulaklarında olduğunu sanmıyorum. Adam bana biraz kör gibi görünüyor."

Everly bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama gözlerini ondan kaçırması imkânsızdı. "Sanırım bu gece gerçekten meşgul. Her yer tıklım tıklım. Başkanın burada olduğuna dair tuhaf bir söylenti bile duydum."

Adam güldü. "Çok saçma. Eminim özgür dünyanın lideri Beyaz Saray'da daha iyi içki bulabilir." O kocaman elini uzattı. "Adım Gabriel."

Başmelek gibi ama çok iyi kesilmiş bir takım elbise içinde. İsmi çok uygundu. Kadın elini onunkine koydu ve adam hemen diğer eliyle elini kapattı. Elini avuçlarının arasına aldı, teninden gelen sıcaklık kendi tenini ısıtıyordu.

"Ben, um . . . Eve. Sizinle tanıştığımı memnun oldum."

Bu adamın kendisine tüm iş ortaklarıyla aynı şekilde hitap etmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Ona sadece ailesi ve en yakın arkadaşları Eve derdi. Bu gece, işi ve çatı katını nasıl karşılayacağı konusunda endişelenen kadın olmak istemiyordu. Tek derdi seksi bir adamla flört etmek olan biri olmayı tercih ederdi. Bu konuşma muhtemelen hiçbir yere varmayacaktı ama yakışıklı yabancının hayalini kurabilirdi.

Everly onun harika bir bilgisayar delisi olduğunu biliyordu ama belki Eve flörtöz bir baştan çıkarıcı olabilirdi. Eve şarabını içebilir ve yanındaki yakışıklı adam onu karşı konulmaz buluyormuş gibi davranabilirdi.

Evet, bu gece Eve olmak istiyor.

Yazar Hakkında

Shayla Black, geleneksel, küçük basın, bağımsız ve sesli yayıncılık yoluyla üretilen kırktan fazla cızırtılı çağdaş, erotik, paranormal ve tarihi romanın *New York Times* ve *USA Today* çok satan yazarıdır. Kocas, munchkin'i ve çok şımarık bir kedisiyle birlikte Teksas'ta yaşıyor. "Boş" zamanlarında reality TV izlemekten, okumaktan ve eklektik bir müzik karışımı dinlemekten hoşlanıyor.

Shayla'nın kitapları yaklaşık bir düzine dile çevrilmiştir. Ayrıca Passionate Plume, Holt Medallion, Colorado Romance Writers Award of Excellence ve National Readers Choice Award ödüllerini almış veya bu ödüllere aday gösterilmiştir. RT BOOKclub onu iki kez Yılın En İyi Erotik Romanı dalında aday göstermiş ve ayrıca birkaç Top Picks ve bir KISS Hero Ödülü ile ödüllendirmiştir.

Risk alan bir yazar olan Shayla, her yeni kitabında yazma zorluklarının üstesinden gelmekten keyif alıyor. Shayla'yı ShaylaBlack.com adresinde bulabilir veya Shayla Black Yazar Facebook sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

**Daha fazlasını mı
arıyorsunuz?**

Bu yazar hakkında daha fazla bilgi ve kitaplarının tam listesi için Penguin.com adresini ziyaret edin.

**[Bir sonraki harika kitabınızı
keşfedin!](#)**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.